This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

+ *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.

+ *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.

+ *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.

+ *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter `http://books.google.com` durchsuchen.

Oehlenſchlägers Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Syttende Bind.

Oehlenſchlägers

Digterværker

4179

og

Proſaiſke Skrifter.

Syttende Bind.

Kiøbenhavn.

Paa Univerſitetsboghandler Andr. Fred. Høſts Forlag

trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1852.

Samlede Digte.

Forſte Bind:

Ballader, Romancer

og

poetiſke Fortællinger.

[redacted]

Indhold.

	Pag.
Sivald og Thora	1.
Biergtrolden	4.
Hakon Jarl	14.
Skattegraveren	18.
Loveridderen	21.
Fiskeren	28.
Kongen i Leire	29.
Ellehøien	30.
Spilleren	33.
Jurabierget	36.
Skøiteløberen	38.
Vakravnen	40.
Harpespilleren ved Posthuset	52.
Rosmer Havmand	56.
Uffe hin Spage	68.
Knud den Store	84.
Ridderspegelset	87.
Kæmpen Cometes	92.
Eventyret i den fremmede Stad	94.
Agnete	97.
Ellekongen	100.
Sigrid med Sløret	101.
Harald Hildetand	124.
Rosentræerne	132.
Den hemmelige Røst	136.
Skovkirken	140.
De tvende Kirketaarne	147.
Ægirs Gave	152.
Tidens Perspectiv	159.
Augustinus	161.
Daniel Ranzau	165.
Børnene i Maanen	166.
William Shakespeare	169.
Den selsomme Jordefærd	174.
Jisposten	180.

Ridderen ved Kulsvierhytten 1
Kæmpedegravelsen 1
Peblingesøen 1
Bisekræmmeren 1
Herlufsholms Skole 1
Storken 1
Giotto 1
Mikel Angelo 1
Richard den Uforfærdede 1
Manden i Bronden 1
Hesteskoen 1
Paradiset og Feen 1
Fyrstinden med den lange Næse 1
Portnerindens Tilbagekomst 1
Knuds-Kirken i Odense 1
Aftenvandring i Fyen 1
Sø-Trommeslageren 1
Barndomsveninden 1
Eventyret paa Slottet 1
Billedhuggeren 1
Sønderborgslot 1
Absalons Grav 1
Valdemar Atterdag og Tovelille 1
Gaven 1
Halfdan Svartes Grav 1
Nørderhaugs Præstegaard 1
Sanct Olafs Jertegn 1
Iwan Wasiliewitz 1
De tre Tegn i Skoven 1
Juvelhandleren 1
De to Rovere 1
Tanhuser i Venusbierget 1
Götz von Berlichingen og Smeden 1
Stimanden 1
Sangeren 1
De forskiellige Vaabner 1
Frands Drake 1
Sangeren ved Ereporten 1

Sivald og Thora.

Fra Thoras elskovsfulde Bryst
Sled Sivald sig med grusom Latter;
Forgiæves bæved hendes Røst,
Forgiæves græd Naturens Datter.

Kold ilte han til fremmed Land,
For ei at høre hendes Stemme.
Der kiøbte Trællen Adelstand;
Hans Ruus ham lærte Thora glemme.

Ti Aar, — saa har han ødslet hen
Sit Guld, og Sundheds Rosenkinder.
Nu staaer han fattig, syg igien.
Med Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af dybe Nag,
Samvittigheden Hiertet brænder;
Han hende seer, ved Nat, ved Dag,
At vinke med de matte Hænder.

Et betlet Brød indsvøber han;
Med Tiggerstav, med revne Klæder,
Han vandrer til det Fædreland,
Som saae hans Ungdoms vilde Glæder.

Ved Midnat giennem Storm og Regn
Han skynder sig med bange Tanker.
Nu kiender han sin Barndomsegn,
Og ængsteligt hans Hierte banker.

I Tausheb laa den hele By,
Hver Dør er lukt, forgiæves beder
Han fordums Venner om et Ly,
Bortvist kun med Foragt og Eder.

Afmægtig kold han slæber sig
Til Kirkens Bænk, for der at hvile.
Da svimler han saa underlig,
Og Angst ham hindrer i at ile.

Han finder Porten aaben staae,
Han seer et Lys ved Muren lue;
Han gyser, frygter for at gaae,
Og stirrer bleg til Himlens Bue.

Dog — Skiæbnen vinker, han gaaer ind,
Han seer et Lys i Lygten brænde.
En Graver sang med roligt Sind:
Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Og grov en Grav, alt mens han sang,
Og kastede Knokler op, stiændt ene,
Endskiændt det kalt i Benet klang,
Henraslet over Gravens Stene.

„O rædselsfuld er dog din Id!
Hvor kan du, uden at forsage
Ved Midnats gysselige Tid
De Dødes Fred saa kold forjage?"

„Til denne Færd jeg længst er vant.
Nu kiende vi alt her hverandre;
Før blev jeg bange, det er sandt,
Naar jeg saae Spøgelserne vandre.

Jeg ei forstyrrer Nogens Fred.
For mig den Døde slumrer rolig,
Paa Havets Bund, paa Rettersted,
I Muld, i prægtig Marmorbolig.

Kun her paa Livets stumle Vei
Kan Ondskab deres Fred forjage.
I Jord er Fred, paa Jorden ei.
Vel den, som ei har meer tilbage!"

„Hvem spurgte Sivald, jordes her
Ved stumle Beenhuus?" „I ham kiender,
Lød Svaret, „det den Morder er,
Som forekom sin Bøddels Hænder.

Men Jorden her er stenet, haard,
Her har ei været gravet længe;
Der sundet er en halv Snees Aar,
Fra sidst her redtes Døde Senge.

Det var en Pige med sit Barn;
Fortvivlet tog hun sig af Dage,
Da Faderen, et nedrigt Skarn,
Løb bort og spotted hendes Klage!"

Bleg Sivald ſtod ſom Gravens Steen.
„Hvad heed hun?“ ſtiælved mat hans Stemme.
„Hun hedde Thora! hendes Been
Jeg kaſter her af Gravens Giemme.“

Huult Thoras Hierneſkal henklang,
Og nu et Been, nu eet! nu atter!
Kold Sved fra Sivalds Pande ſprang;
Bag Muren hørtes Skoggerlatter.

Hans Hoved tumled mod en Steen,
Hans Blod de blege Vægge malte.
Tre Draaber faldt paa Thoras Been,
Tolv Klokken ſlog og Hanen galte.

Forgiæves kalfes ſtumle Muur,
Blodblomſten ſtedſe ſig forynger.
Ved Midnat ſtygge Dødninguhr
Om Hævnens viſſe Time ſynger.

Biergtrolden.

See Nordlys lue
Med røde Flammer
Paa ſorten Bue.
Hør Storme brage!
Graneſtammer
Bugnende knage.

Nords Sønner ſig hæve;
Snefunker, Stierner
Bleglyſe bæve;
Og intet værner
For Stormens Vælde
Paa Norges Fielde.

Svanhild, den hvide,
Fortvivlet ene,
Ved Midnatstide,
Blandt Krat og Grene,
Vildfaret vanker
I Nattens Taage,
Med bange Tanker,
Hvor Aander vaage.

Nu Stormen ſtandſer,
Ei Granerne brage;
Men Stenene knage.
Fieldets Vandſer
Hvinende briſter,
Og grim og biſter
Af mørken Hule
En Fin ſig hæver,
Saa det natlige Thule
Sukkende bæver.

„Hvo tør ſig vove
I mørke Nætter
Til ſorte Skove?
Hvor høie Jetter,
Naar Hanen galer,
I Mørket ſuſe,
Lig uhyre Hvaler
Under Iishavet bruſe;

Naar Urnen bæver
I Dødningſtunden;
Naar Aanden ſig hæver;
Naar Ulven i Lunden
Offerne ſluge,
Naar gamle Drager
I Mulmet ruge;
Naar Samvittighed nager,
Naar Uſkyldige græde,
Naar Morderen antaſter,
Og Natten ſit Klæde
Over Blodbampen kaſter?"

Med blodrødt Øie
Fra ſlumle Vande,
Han ſpeider nøie
Blandt Granevrimlen;
Overalt han ſluer,
Kun ei til Himlen,
Hvor Nordlyſet luer.

Med lumſke Blikke
Han frem ſig bryder
Af Krattets Bugter,
Med lodne Fod.
„Mig lyſter at drikke!"
Saa Stemmen lyder,
„Jeg lugter, jeg lugter
Menneſkeblod!"

Og til den zittrende
Mø han haſter.
Hans Øie knittrende
Vredeligt kaſter

Et Blik paa den Huldе;
Men ſtrax det mildes,
Ved hendes Tække
Det ſnart formildes.
Og Vellyſtluer
Af Søvn ſig vække;
De brande fulde;
Men Svanhild gruer.

„Frygt ei, du Volde!“
Saa ſledſt han taler.
„Over alle Trolde
Jeg ſtrengt befaler.
Følg i min Hule,
Hvor hundred Dværge
Smedde Ringene gule,
Samt Jetteværge.
Hvor Guld hin røde,
Fra Fieldets Aarer,
Dig ſtraaler imøde,
Glem dine Taarer!“

„O ſtærke Jette,
Hvis Kraft du eier,
Da viis din Vælde
Ved Dydens Seier!
Og dræb min Smerte,
Og bring mig Arme
Til Haralds Hierte.
Dæmp Nattens Harme!
Os Mulm adſtilled;
Som jeg den Volde
Nu gaaer forvildet
Blandt Mørkets Trolde.“

„Jeg eier Skatte!
Det ſkal du ſande.
I Guld vil jeg fatte
Din Haralds Pande.
Deraf vi ville
Vort Fæſtensøl drikke,
Alt efter gamle
Biergtroldeſikke."

Ung Svanhild blegner
Og ſkiælver ſaare;
Til Jorden hun ſegner,
Med tunge Taare.
Med nedrig Skulen
Og grinende Læber,
Han ned i Hulen
Den Bleje ſlæber.

Hun ſkiælver, vakler,
Og Angſten ſtiger.
I mørke Gange
Det ſelſomt toner.
Hun hører Sange
Af Kæmpekoner.
Og ſee, med Fakler
Ti ſkionne Piger
Sig nærme blide,
Guldlokte, hvide.
Hver yndigt ſmiler,
Vort Mørket iler.

Og ſtolt ſig løfter
Loftet i Sale;
I Klippekløfter
Rubiner prale.

Og Guldet glimter
I Fieldets Side,
Og Sølvet ſlimter
I Marmor hvide.

Og Lyſet flammer,
Og Mørket viger,
Og i et Kammer
Tre Ellepiger
En Klædning væve
Saa riig og prægtig,
Af Guld ſaa vægtig.
Men Svanhild maa bæve.

„See, raaber Jetten,
Dit Bryllups Klæde.
Glem ham paa Sletten!
Hvor kan du græde?
Snart er den færdig.
Saa lad os ile!
Du er mig værdig;
Følg med til Hvile!

Hvor Roſerne duſte,
Hvor Harperne lyde,
Hvor Vindene luſte,
Der ſkal du pryde
Det ſtolte Leie.
Mit Hierte raſer!
Jeg vil dig eie
Trods alle Aſer."

Hvad Vælde bruſer?
Hvad rædſomt Bulder?

See Lynild ſuſer,
Hør Torden rulder!
Og Stormen ſtriger
Og hylende viger,
Vort Natten iler
Og Solen ſmiler.

Fra Himlens Bue
Ved Hlidſkialfs Lue
Saae Aſa Odin
Den Banges Taare.
Han greb ſit Kongeſpir,
Ynktes ſaare;
Og raabte: „Aukathor!
Tag din Hammer;
Fæld Nattens Mørke,
Med Dagens Flammer.
Nedſtyrt din Fiende,
Og kiøl min Harme!
Frels ham og hende
I Guddoms Arme!"

Og Thor adlyder.
Ha blegn Uhyre!
Med ſine Bukke
Han Skyen bryder;
Og Tømmerne ſtyre
Mod Uſtyldſ Sukke.

Da ſeer han Harald
Bag Graneſtammer
At ſøge Svanhild
Med Elſkovs Jammer.
Hans Hierte bæver,
Hans Øie flammer,

Hans Røst sig hæver:
„Hvor er du Svanhild?
O svar mig Svanhild!"
Forgiæves raaber,
Forgiæves haaber
Midnattens Vandrer!

„Der er min Hammer!
Red selv din Pige!
Naar vist den rammer,
Maa Livet vige.
Gak ned i Hulen,
Hvor Steen sig hvælve,
I Reverkulen.
Men ei du skiælve!

Naar Hiertet bæver
Og frygtsomt bruser,
Mjølnir sig hæver
Og Panden knuser.
Hammeren kræver,
Af roligt Mod,
At farves i Trolbenes
Hierteblod!"

„Tak! raaber Harald,
Min Harm jeg kjølner."
Og rask han griber
Den store Mjølner,
Og modigt iler
Hen til de Steder,
Hvor Trolden hviler
Og Svanhild græder.

I mørke Gange
Med fæle Toner,
Han hører Sange
Af Jettekoner.
Og uforfærdet
Han ſtuer Trolde,
Som ſlaae med Sværdet
Paa Flinteſtiolde,
Hvoraf udſpringe
Saa ſtore Gniſter,
At ſtundom Hulen
Sit Mørke miſter.

Ham Væggen trænger
Saa ſtarp og ſnæver.
Fieldſtykket, ſom hænger
I Loftet, bæver.
Og Blod hin røde,
Af uhævnede Døde,
Fra Sprækkerne rinde.
Lyn ham blinde;
Slangen i Tidsler
Forbi ham hvidsler.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haſter,
Han veed den rammer.

Og Lynet luer
Med blodige Flammer.
Og i et Kammer
Hvor Mørket ſvinder,

Han atter ſtuer
Tre Jetteqvinder.
Uden Been i Ryggen,
De krummede bøve,
Paa Jernſtole
De ſpole, væve
Med mavre Arme,
En Bryllupskiole
Af Menneſketarme.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haſter,
Han veed, den rammer.

Og Hundeglammen
Bedøver Sangen;
Han gaaer paa Hammen
Af Midgardſlangen.
Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haſter,
Han veed, den rammer.

Og viſt den rammer!

I Klippens Riſter,
Hvor Natten aldrig
Med Dagen ſtifter,
See Jetten bløde!

Men ſee paa Fieldet
I Morgenrøde,

Ved Sølvervældet,
De Elfte smile!
Og armindslynget,
Og favnopklynget,
Til Bialkehuset
I Dalen ile.

Hakon Jarl.

De Nætter ruge saa lange, saa sorte,
Syvstiernen glimrer saa mat,
Ud stormer Vinden af Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.
„Vor Tid er forbi!
Snart synke vi!"
Den rasler og styrter den blodige Steen,
Og knuser omliggende Offerbeen.

De gothiske Steenmure kneise
Veemodigt, rødligt i Maaneglands.
I mørkeblaa Luft deres Taarn de reise,
Om Muren Skyggerne svæver i Dands.
Fra lange Blyvindve Straalen iler
Til Alterets Crucifix og smiler:
„Du seirer vist,
Du hvide Christ!
Snart skal de nordlige Klipper og Høie
Sig for din Tornekrone bøie."

Olaf Trygvaſon lander i Norge.
Brat ſynger han Meſſer paa hviden Strand.
Fra fierne, ſydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland.
Alt mere den chriſtne Tro ſig udbreder;
Men mægtige Hakon Benderne leder.
For gamle Tro
I Fædrebo,
De møde Kong Olaf med tapper Ære;
Men Konningen ſplitter de ſamlede Hære.

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
Jarl Hakon ſlagter ſin Søn.
Han drager den rygende Kniv af hans Side,
Synker i Lunden og giør en Bøn:
„Chriſte! forſtyr ei de ſtraalende Aſer!
Tag dette Offer, mit Hierte raſer,
Og giv os Held!
Forlad vort Field!“
Men Uglen flagrer paa Nornens Bryſt
Og tuder med dæmpet, varſlende Røſt.

Korsbannerne høn i Luftſtrømmen valte.
De lyne, de lyner afſted!
Høit opflammer Luren de chriſtne Helte,
Hvor Olaf ſtevner, er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundt om lyde Pſalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører ſin Hær.
Foran ham ile de ſeirende Rygter,
Forladte Hakon ſnyſer og flygter.

Afſted paa den vrinſtende Ganger han traver.
Ved Gaulaa den ſtandſer, med Skum bedækt.

„Blev alle Normænd end feige Slaver,
Jeg ſkiænder dog ei min ældgamle Slægt."
Med Taarer ſin ſidſte Ven han dræber,
I Gangerens Blod ſin Kiortel klæber.
„Nu troer du mig død,
At mit Blod her flød;
Men Olaf bi! der er Kæmper i Nord,
Og paa min Side ſtride Tyr og Thor."

Saa knittrende vrede hans Øine ſtule,
Han iler til grantakte Field,
Og ſtiuler ſig i en ſtummel Hule
Med Thormod Karker, ſin frigivne Træl.
En rygende Fyrreſpaan Hulen oplyſer.
Der ſidde de tauſe, Trællen gyſer.
Den ene troer
Ei den andens Ord.
Fælt ſtirrer Trællen paa Jarlen hvid,
Dog ſlumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det hisſet i Huléns Mørke,
Og Aſa Hermod for Hakon ſtaaer.
„Guderne ſætte Lid til din Styrke,
Giv Olaf Chriſten ſit Banefaar!
Guldtaarer den yndige Freia græder.
Ha ſkal en ſydlig korsfæſtet Misdæder
Forſtyrre vor Færd?
Op! ſving dit Sværd!
Med Olafs Blod vore Stene beſtænk!
Da ſkal du ſidde paa Valhals Bænk."

Saa taler Skyggen og brat forſvinder,
Men Trællen vaagner forfærdet op.
„Jeſus ſtod for mig med ſmilende Kinder
Og pegede paa din blodige Krop!"

„Ha usle Træl! frygt Tordnerens Torden!
Hvi vorder du bleg og svart som Jorden?
Formaster du dig
At forraade mig?“
„Nei!“ gyste Trællen med frygtsomt Sind;
Og udmattet stumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme.
Da ræddes Karker ved dette Syn.
„Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
Han er dog en Rover, som Norrige stander.
Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
Til Olaf jeg gaaer,
En Guldkiæde faaer!“
Saa hvisser han bleg i sorten Grube,
Og stiælver — og udstiærer Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.
„Her er han! her flygted han hen!“
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe.
Men Olaf stuer med smilende Læbe
Brat for sin Fod
Hakon Jarl i Blod.
„Den ypperste Hedning faldt! jeg er hevnet.
Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet!“

Det ruller i Biergenes fierne Himmel,
Og sagtelig stiælver Hav og Jord.
De gamle Guders kraftige Vrimmel
Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.

Istedet for Lundenes kraftige Minder
Man idel Kirker og Kloſtre finder.
Kun hiſt og her
Man fiern og nær
En Høi og en uhyre Kampeſteen ſtuer,
Som minder om Oldtidens ſlukte Luer.

Skattegraveren.

Mens Vinterſneen fyger
Saa gniſtrende, ſaa hvid,
Og medens Stormen ſtryger
Ad Marken hid og did,
I Bondens tætte Bolig
Ved lunen Arneſted,
De leire ſig fortrolig
Og fryde ſig derved.

Og gamle Hans fortæller
Ved Ovnens muntre Fyr;
Hvad hører man vel heller,
End ſlige Eventyr?
„Men Fader, er det Sanden,
Og er der Skatte til,
Som gives Een og Anden,
Naar Underjordiſk vil?“

„Ja Søn! naar Hanen galer,
Da skal man hente den,
Men hvis et Ord du taler,
Forsvinder den igien!“
Hensunken dybt i Tanker
Enhver forundrer sig,
Da det paa Døren banker,
Den aabnes pludselig.

Og med en Spade træder
En Yngling ind saa hvid,
Med selsom mørke Miner,
Dog er han huld og blid.
Hans Lok saa vildt sig slynger,
Thi Stormen slyngte den,
Hans Blikke Sorg nedtynger,
Stivt seer han for sig hen.

„Det er saa koldt derude!
Jeg er saa stiv af Kuld.
Ha hører I det tude
Hen over frosne Muld?
See, Kræfterne var svage,
Og Jorden var saa haard;
Der er kun lidt tilbage.
Hiælp, at min Skat jeg faaer!

Saa blodig bleg han raver,
Forundret man ham seer.
„Est du en Skattegraver?“
Han nikker vildt og leer,
Og springer om fornøiet,
Men standser strax igien,
Og visser Graad af Øiet,
Og stirrer længe hen.

Og viſer dem ſin Spade,
Og raaber: „Følger med!“
Og alle følge glade
Til underfulde Sted.
Og hurtigt hen han iler,
Mens Midnatsklokken ſlaaer,
Did hvor den Døde hviler,
Paa tauſe Kirkegaard.

Saa ſvagt i Nattetaagen
Hans Lygte brænder kun,
Han aabner Kirkelaagen
I ſtumle Midnatſtund.
Af Skræk og Kulde gyſer
Vel Følget, men gaaer ind,
Didhen, hvor Graven lyſer
Af Lygtens matte Skin.

De nærme ſig — men grue,
Brat Flokken ſtandſer her,
Da de med Rædſel ſkue
Ved Lys hvad Skatten er.
Den matte Straale viſte,
Saa guul ved deres Fod,
En halv opgravet Kiſte
Heelt overſtænkt med Blod.

„See!“ raabte nu med Varme,
Den blege Yngling, „ſee!
Her favner Gravens Arme
Min Skat, min Sjælevee.
I fire lange Timer
Jeg har arbeidet her.
Jeg bløder! Klokken timer!
Eliſa din jeg er!“

„O Gud i Himmerige!
Det er den unge Mand,
Som tabte med ſin Pige
Sit Vid og ſin Forſtand.
Udſluppen af ſit Giemme
Han løbet er herhen!"
Udbrød med bange Stemme
De blege Bondemænd.

„See hvor han faſt ſig klynger
Til Kiſtens kolde Fiæl;
Hør Dødninguhret ſynger.
O Maade med hans Siæl;
See hvor den Stakkel bæver!
Kom, hiælper ham i Nød!"
De ham fra Kiſten hæver —
Han ſmilte — og var død.

Løveridderen.

Mildt boltre ſig de lune Sommervinde,
Fra klare Safirhvælving Maanen ſtraaler,
Igiennem duftopfyldte ſvale Linde,
Til Engens lukte Lilier og Violer.
Rødt gløder gyldne Spir fra Borgens Tinde
I Flodens fulde fortblaae Jaspisſkaaler.
Kong Didrik langſomt paa ſin Ganger rider
I underfulde ſtille Midnatstider.

Og som han kommer ind, hvor Skovens Grene
En Lund saa dæmrende, saa tæt indhegner,
Hvor der er mørkt og stummelt, tyst og ene,
Hvor blegere den blege Straale blegner;
Da hører han det rasle mellem Stene,
For brede Bug det høie Græs nedsegner.
En saaret Løve brølende forfølger
En Lindorm, som sig giennem Græsset bølger.

Dybt Løven hugger, med forbittret Vælde,
Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hævne;
Da vender den sig hurtig, og vil fælde
Forfølgeren i frygtelige Stevne.
Det tykke Hoved, mosbegroet af Ælde,
Den gule Bug, som vil af Ædder revne,
Den lange Braad, de Øine blodigrøde,
Alt dirrer Løven frygteligt imøde.

Da raaber den bestædt i stor Ulempe:
„Red mig fra den, som vil mig Livet røve!
Kom mig til Hiælp, du staalbedækte Kæmpe,
Som fører i dit Skiold en gylden Løve.
Som den jeg staaer i Brand. O kom at dæmpe!
Lad Ormens Vandefald din Glavind prøve.
Da skal jeg altid vandre ved din Side;
I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.“

Og Kongen drager brat sin Glavind brede;
Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
Hans Øine gnistre frygteligt med Vrede,
Han borer Staalet ind til Sværdeklodden.
Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
Den skiæler hvæsende, den viser Braadden;
Og Kongen stander bleg og heel forfærdet,
Han ryster som et Løv og taber Sværdet.

Da ſlynger Ormen ſtimbeklædte Hale
Heel ſmidig rundt omkring ſin Fanges Lemmer,
Og løber ſnelt med ham til Biergets Sale,
Hvor Nattens Mulm de fæle Syner giemmer.
Paa Veien ſtygge Baſilisker gale.
Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet klemmer.
Da revner det, de faſte Stene gunge,
Mens Heſten vrinſter under Ormens Tunge.

„Børnlille, kom I elleve Unger mine!
Her er en ringe Brad. I Morgen mere.“
Saa ſlipper Heſten hun. De Unger grine,
Mens graadigt deres Bytte de fortære.
„I Morgen ſkal I Manden faae!“ De hvine.
„For denne Gang I maae fornøiet være.“
De lyde Moderen, men ſultne tude,
Og knytte ſig til Hvilen i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
Omkring i Biergets ſtrækkelige Hule.
„Af var mit gode Sværd mig ei berøvet,
Da friede jeg mig let af denne Kule.
Jeg Ormene da myrded ufortøvet,
Jeg knuſte dem med Skioldets ſtærke Bule,
Og favned atter lykkelig imorgen
Min Fæſtemø, min Fylla, hiſt paa Borgen.“

Og ſee ved Maanens blege Midnatslue,
Der falder i en Ridſe giennem Bierget,
Et ruſtent Sværd han ved ſin Fod kan ſkue,
Hvormed en Kæmpe fordum ſig har værget.
„Nu ingen Fare meer mit Mod ſkal kue,
Thi Skiæbnen har ſig ei mod mig forſværget.“
Saa raaber Didrik, ſeer paa Sværdet nøie,
Dybt rørt, og Taaren trænger i hans Øie.

Det bedſte Sværd, berømt i alle Lande,
Den ſtærke Adelring han har i Hænde,
Der farvet har med Blod ſaa mangen Vande,
Fremſtyndet mange Levedages Ende.
Kong Sigfreds Sværd, den Helt hvem alle Strande
Blandt Kæmper maatte første Rang tilkiende;
Kong Didriks Ven, alt mangt et Aar forſvunden,
Og atter nu ved dette Mærke funden.

„Saa ſkulde du din ſtolte Vandring ende
Bag dette Mørke, mellem grumme Trolde?
Dit kiekke Hierte braſt i ſtor Elende
Her under disſe mulmbeklædte Volde?
Saa let kan Lykken ſig i Livet vende!
Jeg ſlaaer ſaa længe ſom dit Sværd kan holde.
Du var min Ven, dit Mord jeg viſt ſkal hævne.
Hvor Modet er, der mangler ikke Evne."

„Afſted! afſted! Hvo vilde længer tøve
Her i en Hule mellem Skræk og Jammer?"
Han Sværdet ſlaaer mod Flinten, for at prøve
Om det er ſtærkt, og Bierget ſtaaer i Flammer.
De ſtørſte Klippeſtykker kan han kløve.
Da vaagner op den liden Orm og ſtammer:
„Hvis du vor Moer forſtyrrer i ſin Hvile,
Da neppe vil du ad din Skiæbne ſmile."

Men Didrik ſvarer: „Denne Glavind bider,
Dens dødelige Saar kan ei forbindes.
I ſtraffes ſkal ved disſe Midnatstider,
De ſtore Led i eget Blod ſkal findes.
Det Onde med det Gode ſtedſe ſtrider,
Og vinder, til det evig overvindes.
I vog ſaamangen Helt i disſe Sale,
Det kan kun eders Hierteblod betale."

„Vaagn, Moder! Vaagn, og flug den ſlemme Fange."
Hun vaagned op og vilde Fangen fluge.
Men da hun ſkued Sværdet, blev hun bange,
Og gav ſig til at ſkielve, til at ruge.
„Det Guld og Sølv ſom ſtaaer i Fieldets Gange,
Det maa du tage bort med dig og bruge;
Kaſt Adelring kun ned i Biergets Rifter!
Et evigt Venſtab ſtrax med dig jeg ſtifter."

„Jeg kaſter ei mit Sværd. Dets Egge bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
Du dræbes ſkal ved diſſe Nattetider,
Din ſtore Krop i eget Blod ſkal findes.
Det Onde med det Gode ſtedſe ſtrider,
Og vinder, til det evig overvindes.
Du vog Kong Sigfred i de ſtumle Sale,
Det ſkal du med dit Hierteblod betale."

„Kaſt Adelring dybt hen i Kildevældet!
Blandt Venner ei man bruger ſkarpe Sværde.
Din Fylla ſidder fængſlet her i Fieldet;
Befri din Brud! I er hinanden værde.
Et Nøgleknippe, ruſtent og forældet,
Er ſkiult heroppe ved mit Hovedgierde.
Kom, buk dig, tag det, end din Veiles Jammer,
Bring Fylla fra det fugtigmørke Kammer!"

„Min Lilievand ei nages her af Kummer,
Mig ſiger Hiertet: ei hun er i Fare.
Hiſt paa ſin Faders Borg i rolig Slummer,
Hun vogtes af Guds hellige Engleſkare.
Ei mindſte Bræmſ om hendes Leie brummer.
Du lokker mig forgiæves i din Snare.
Mit Sværd ſkal i dit kolde Blod ſig klæbe.
Dø, Slange! med den ſidſte Løgn paa Læbe."

Brat Ormen og de fæle Øgleunger
Saa ynkeligt i Græsset ned maae bide;
En ængstlig Klynken dybt i Hallen runger,
Han vader om i Slangeblod hin hvide.
Forgiæves han i Biergets Side stiunger,
Thi Kampestenen viger ei tilside.
Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
Snart maae han dybt i spraglet Ædder dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side
Det strabe vældigt, og en Stemme raabe:
„Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide!
Her smuldner Stenen stiør, her kan du haabe.
Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide
Med mine Kløer, saa kæmpe vi tilhobe.
Den haardeste Natur tilbageviger,
Bestormet af en Løve med en Kriger."

Og Løven grov og Kongen ivrigt stødte
Med skarpen Adelring, saa Fieldet ryksted;
Thi Trolden der alt meer og mere blødte,
Den fæle Flod steg Helten op til Brystet.
Snart Kæmperne med Kraft hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted.
De vandred begge trætte ned i Dalen,
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aa, som mellem Blomster dandser,
Ved Bondehytten sig Kong Didrik sætter.
Sit haarde, blanke, blodbestænkte Pandser
Han i den lyse Morgenbølge tvætter.
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;
Og Miød og Brød den matte Kæmpe mætter.
Til Borgen hisset længselfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

„Ak herligt synger Skovens muntre Sanger,
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige,
Og Morgenrødens Rose Purpur fanger;
Dog savner jeg, thi hisset er min Pige.
O havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
Og ile did. Da vaktes af sin Slummer
Hun med et Kys, og glemt var al min Kummer."

Det hørte Løven i hans Skiød og smilte:
„Jeg kan med dig saa godt som Hesten vanke.
Kom sæt dig paa min Ryg!" Derpaa den ilte,
Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.
Forfærdet Fylla saae sin Veiler trave
Paa sieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Liliehænder
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
Taknemligt Løvens høie Hierte brænder,
Den blev sin hele Levetid paa Borgen.
I Troskab nu sin Hiertensfryd den kiender.
Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage.
Den tiener Didrik alle sine Dage.

Fiskeren.

Dybt Bølgen sank, høit Bølgen foer;
Men paa den nøgne Kyst
En Fisker sad ved Nedesnor
Saa kold, med blottet Bryst.
Og som han stirred, som han saae,
Da svulmed Vovens Top;
En Havfru gjennem Bølgen blaa
Sig skjød paa Stranden op.

Hun saae paa ham, hun til ham sang:
Du haarde Fisker tal!
Hvi lokker du fra dybe Tang
Min Ret til Dødens Oval?
Af vidste du, hvor vever hist
Min Fisk er i sin Flod,
Da fulgte du mig strax forvist,
At dele Skiæbnen god.

Gaaer ikke Sols og Maanes Vei
Dybt under salten Hav?
Forfriskes deres Skiønhed ei
Kjøltaandende deraf?
Seer du ei Himlen i min Bæk?
Den blaaligklare Strand?
Dit eget Ansigts lige Træk
Fra Fladen af mit Vand?

Dybt Bølgen sused, Bølgen gik,
Ham vædes nøgne Fod.
Saa ført som ved den Elskes Blik
Det svulmed i hans Blod.

Hun ſaae paa ham, hun til ham ſang;
Bag Havet Døden leer!
Halv traf hun ham, halv ſelv han ſprang —
Man ſaae ham aldrig meer!

Kongen i Leire.

Der var en Konning i Leire,
Heel trofaſt til ſin Grav;
Hans Faſtems hin feire
Ham i Døden et Guldhorn gav.

Det elſkte han ſaa ſaare
Ved hvert et Giaſtebud.
Hans Øine ſvømmed i Taare,
Hvergang han ſtak det ud.

Han ſine Sønner mon kalde,
Da det mod Døden gik;
Og Riger fik de alle,
Men Hornet ingen fik.

Han ſad i Høſt en Aften
Med Kæmper om Egebord,
Ved Miød og Maltekraften,
Ved ſalten Isefiord.

Høit Gubbens Kinder gløde,
Sit Gravøl Kongen bød,
Og kasted Hornet hin røde
Tømt, ud i Fiordens Skiød.

Det funkled som i Laage,
Ned Dybet Hornet trak;
Da sank hans Øienlaage,
Og aldrig meer han drak.

Ellehøien.

Paa hede Dag en kiølig Aften fulgte,
Der glimted Roser bag de sorte Grene,
Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt reed og grubled henrykt ene,
Mens tætte Skov de røde Flammer dulgte,
Hvor Aftenrøden Feepaladset bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged,
Med sine venliggrønne Lindekroner,
For stærke Vindpust; intet hørtes larme.

Sødt tryllet ind af Somrens Aftentoner
Jeg sank i Græsets friske Blomsterarme,
Jeg lytted, smilte, drømte, slumred ind.

Da vaagned atter jeg, thi Høien bæved;
En guldhaarfager Mø med Rosenkind
Saa svævende sig rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
Mit Hierte mod det blanke Vandsfer slog,
Jeg vilde tale, kunde det dog ikke.

Og brat en anden Mø steeg op, og tog
En Haandfuld Vand af klaren Sølverkilde.
Hun stirred hen paa mig med kiælne Blikke.

Og stænkte mig: Hvad gior du her saa stilde?
Der skal dig intet Onde vederfares,
Frygt ei du smukke staalbedækte Kæmpe.

Nei, sang den Anden med sin søde Stemme,
Men Underværker skal dig aabenbares,
Som i dit Liv igien du ei vil glemme.

Sin Riften monne Sølverkilden dæmpe,
For Lyden af den skionne Sang at høre,
Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Øre.
Bag Nattens Trylleslør kun smilte Glæde.
Alt lytted til min huldе Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaathensprædte Klæde,
Hvor Fisken svam og legte med sin Finne,
Og atter aabned sig den lukte Rose.

Den rødmed giennem Nattens Sølvertaare;
Men Lilien, som klæder Dødens Baare,
Den smilte bleg fra dybe Taagemose.

Skiønt sang hun og dog skiælved jeg saa saare,
Thi noget Rædsomt lød i hendes Stemme,
Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

Følg, sang hun, følg os ind i dunkle Field,
Hvor musbeklædte Væg for Stormen luner.
Følg, sang hun, følg os i den aabne Bolig!

Der skal jeg lære dig at kaste Runer.
Men toe dig først i dette Kildevæld,
Da vorder du med Alferne fortrolig.

De Blomster som du her paa Høien stuer,
De spragles meget skjønnere derinde.
Som Græs Smaragden der i Bierget funkler.

Følg med, gientog den anden Sangerinde.
Rubinen der langt meer end Rosen luer,
Safirens Blaat Kierminderne fordunkler.

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer,
Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
Saa høit et Loft dog ikke der du stuer!

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.
Kom Ungersvend! hvi bliver du tilbage?
Hun smilte rødsomt med sin Rosenlæbe.

Nu dræbe skal du stærken Ædderdrage.
Du faaer det røde Guld hvorpaa den ruger.
Du lære skal hin stærke Biørn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger,
Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
Min Mening jeg dig længer ei fordølger.

Da blev jeg mod i Hu, thi Armen kraftig
Som vilde hævnende min Glavind svinge,
Sank mattet ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed ſig, for Døden mig at bringe.
Da ryſted Morgenhanen med ſin Vinge,
Den gol — og hun forſvandt i Bjergets Sale!

Og bleg jeg ſvang mig paa min bange Fole,
Og ilte fra de fæle Rædſelſteder,
Mens Solen ſlukked Nattens mindre Sole.

Vogt, unge Kæmpe! dig for ſlige Høie.
Den lumſke Død der Blomſterne beklæder,
Og Trolden ſuger Blodet af dit Øie.

Spilleren.

Skarp Stormen foer ved Midnatstid
Igiennem Krat og Hegn,
Kold gniſtred Vinterſneen hvid
Hen over frosſen Egn.

Og midt paa øde Landevei
Et eenſomt Huus gienlød
Af vilde Glæders Hurlumhei,
Af Sang og Glasſets Stød.

Blandt ſtumle Spillebrødre ſad
En Yngling, aaben, huld,
Og ſtirred bleg paa glade Rad,
Han havde tabt ſit Guld.

Lag Spiller, hvorfor tøver du?
Her er min Kiole! Her!

Her, unge Menneſſe! jeg har
Et chriſtent Sindelav;
Ifald jeg dine Klæder ta'er,
Hvad bliver der vel af?

Din Heſt er tabt, og gaae tilfods
Den kolde, mørke Vei?
Du fryſer, ſtøder dig tilblods.
Nei, Kiolen taer jeg ei.

Giv mig det Smykke, ſom du bær
End paa dit blotte Bryſt.
Det er vel ei ſaa meget værd;
Men gjøre vel er Lyſt.

Nei Spiller, nei! Jeg miſted Alt,
Min Ro, min Eiendom;
Men tabe det? Det [illegible]

Snart fulde hun ved denne Varm
Selv hvilet glad og huld.
Det er forbi.... O jeg er varm!
Jeg spotter Vintrens Kuld.

Hvad fulde der vel stræmme Den,
Som trodsed alt? Tag fat!
Bælmørke Nat, du er min Ven!
For mig er evig Nat.

Den Galning langt vel ei vil gaae,
Han nok betænker sig.
Det Smykke først jeg vinde maa,
Før reent han slipper mig.

Men Vilhelm styrted vildt afsted,
Hans Graad paa Kinden frøs;
I Sneen standsed matte Fied,
Da sank han aandeløs.

Ved Nattens blege Stierneglimt
Han frem sit Smykke tog
Og fyste det, — det sidste Glimt
I Vilhelms Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenstund,
Mens alt endnu var tyst,
Med Smykket til den blege Mund,
Med Haanden paa sit Bryst.

Jurabierget.

I Juras ſtiønne Dale,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viſer man en Klippe,
Den er beſtænkt med Blod.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gik,
Og knælte for Guds-Alter
Med helligt Andagtsblik.

Ærværdig Fader knytted
Det evigfaſte Baand.
„Guds Fred med Eder være!"
Saa gik de Haand i Haand.

Hør Nattergalens Toner
Hiſt fra det bratte Field,
Hvor tæt Violer vore
Ved klare Kildevæld.

Der ſvæve milde Lufte,
Der trippe muntre Faar,
Der bølge ſøde Dufte,
Hvor Nattergalen ſlaaer.

Og Hyrder og Hyrdinder
Der vandre daglig om.
En Blomſterkrands jeg binder
Dig der, min Elſkte. Kom!

Saa gik han med sin Pige
Op ad det steile Field,
Hvor tæt Violer vorte
Ved klare Kildevæld.

Og Bjergets Hyrde stirred
Og sukked: Hun er skjøn!
Og Bjergets Pige rødmed
Laus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster
Og hørte Skovens Lyd,
Og favned ømt hinanden,
Og bæved bøit af Fryd.

Men da de kom, hvor Fjeldet
Nedluded steilt og brat,
Hvor skumfuldt Kildevældet
Faldt ned i Kløftens Nat;

Da svimled Elskerinden,
De spæde Fødder gled;
Hen ad det vaade Grønne
Hun sank og styrted ned.

Og som et Midnatsgjenfærd
Ved Afgrundsbredden, stod
Den Ungersvend og kasted
Sig i sin Elskes Blod.

Da Nattergalen klukked
En skjelden Veemodssang,
Da risled Kildens Vover
I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedſte Dag.
Lykſalig Den, ſom blegner
I Elſkovs Favnetag!

I Juras ſkjønne Dale,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viſer man en Klippe,
Den er beſprængt med Blod.

Skoiteloberen.

Fra Træet Rimens Blade
Faldt ned for ſagte Vind;
Over den glatte Flade
Sig ſpredte Maanens Skin.
Den raſke Veiler rendte
Paa tynde, glatte Jern;
Saae paa det Lys, ſom brændte
I Borgen hiſt, ſaa fiern.

Endnu hun ſidder oppe!
See Straalen glimter mild,
Over de hvide Toppe
Til Iſens Maaneild.
Endnu hun ikke ſover!
Ak, tænker hun paa mig?
Over de frosne Vover
Han henrykt ſkyder ſig.

Med Elskovsblus han svæver
Ud paa den glatte Vei.
Det Lys, som hisset bæver,
Hans Øie slipper ei.
Hans Barm det giennemflammer,
Han føler ei til Kuld.
„Nu slætter hun i sit Kammer
De Lokkers lyse Guld!“

Af mens hans Hierte luer,
Da pønser lumske Død;
De braft, de tynde Buer,
Han sank i Havets Skiød.
Medynksfom Bølgen hæver
Det blege Hoved frem.
Lyset saa roligt bæver
Endnu fra hendes Hiem.

O Emma! hører du ikke
Min Død i Nattens Vind?
Med matte, brustne Blikke
Han stirrer i Lysets Skin.
Derpaa han langsom dukker,
Over Isfen Bølgen slaaer.
Hun Lyset i Borgen slukker,
En Sky for Maanen staaer.

Valravnen.

De gule Silkeſeil, ſom Vinden fylder,
Hiemlede bugnende den lette Snekke.
Mens Aftenſolen ranke Maſt forgylder,
Fru Sigrid ſidder paa det høie Dække.
Da bovner Havet brat med ſorte Bylder,
Da pibler Vandet ind ad dyben Sprække.
Den vilde Valravn høit i Maſten ſynger,
Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Fru Sigrid ſtuer Ravnen i det Høie,
Da blegner hendes ſtiønne Roſenmund,
Da trænger Taaren frem i hendes Øie,
Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
O Valravn! hvis mit Ønſke du vil føie,
Da faaer af Guld du femten Bismerpund.
Tæm Stormen, bring mig paa den ſikkre Jord;
Led Skibet varligt i ſin ſtille Fiord!

Med Guld og Sølv man ei belønner Helte;
Af Guld, Fru Sigrid, har jeg meer end du.
For Guld en Belge bort jeg ei vil velte;
Dog rører du mit Hierte, mod i Hu.
Giv mig den Skat, du ſtiuler bag dit Belte,
Da ſkal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
Og atter dybt nedſtyrte brat i Pølen
Den Havmand, der har klynget ſig til Kiølen.

Hvad ſtiult jeg under Purpurbeltet giemmer,
Det, vilde Valravn! maa du gierne faae.

For ringe Løn den større du forglemmer;
Det er til Stegerset de Nøgler smaa.
Ifald du Havets vilde Magter hemmer,
Du gierne der din Føde hente maa.
Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
Og Ravnen flagrer bort fra gyldne Master.

Med uldne stærktudspændte, tykke Vinger
Han med den frygtelige Havmand kæmper.
Den fraadbedækte Bølge let han tvinger,
De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;
Og sagte Vind sig efter Snekken lemper.
Alt mere taber sig den stærke Torden;
Fru Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang i Qveld,
Ved klaren Sø; i Voven svømmer Karpen;
Bestandig risler sagte Kildevæld.
Hun tænker paa sit Norrig og paa Sarpen.
I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held!
Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
Da rører det sig under hendes Bryst,
I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.

Ak grumme Ravn, nu veed jeg hvad du vilde.
Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
Det er saa dæmrende, det er saa stilde.
Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
Ak, grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde.
At tale meer den Blege mægter ei.
Sig Aspen over hendes Tinding hvælver,
Som hun den sveder koldt og ængstlig stiælver.

Syv Maaneder forgaae, saa bringer hun
Et Barn til Verden under bitter Klage.
De døbe det i mørke Midnatstund,
Fordi at Trolden intet skal opdage.
Det er en Søn, som Rosen rød og rund;
Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
I stiulte dybe Hule døbes han
Med Kildens isnende, krystalne Vand.

Han voxer op, og i det hele Rige
Var ingen Dreng saa deilig og saa yndig.
Han er saa munter og saa slink tillige;
Hans Blik er brændende, hans Tale fyndig.
Han tænker kun i Leeg paa Kamp og Krige,
Den stolte Ganger alt han tæmmer myndig.
Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare,
Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue,
Kong Alf, sin ædle Husbond, har hun mistet.
Med Taarer stirrer hun i Solens Lue,
Thi hendes Kiærlighed har Sorger fristet.
Da hører hun en Lyd, og hun maa grue.
Den vilde Valravn har sig sagte listet
Ad aabne Vindue did. Paa Egebord
Den sætter sig og synger disse Ord!

Rige Fugl kommer susende,
Kommer brusende,
Over Bierg over Dale:
Seer du vel, du fattig Fugl,
Hvor mine Fiære de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
Kommer linkende,
Over Ager og Enge:
Seer du vel, du rige Fugl!
Hvor mine Fiære de hænge?

Huſter du,
O Dronning, nu,
Da du paa Bølgerne hinked?
Da var du den fattig Fugl,
Dengang den Rige du vinked.

Valravn kommer ſuſende,
Kommer bruſende,
Over Bierg over Dale:
Dronning riig!
Naar vil du mig
Nu med dit Foſter betale?

Da ſvimled Dronning Sigrid ængſtlig hen,
Den huldе Qvinde blegned ſom en Lilie.
Fly, ſukker hun, du Mørkets fæle Ven!
Min Bøn ſkal kæmpe mod din onde Villie.
Hun forſer ſig. — Da flygter den igien;
Dog ſpottende den dandſer førſt paa Lilie
Og ſynger: Ingen Bøn mig ſtaaer imod,
Jeg ſlukke vil min Tørſt i chriſtent Blod.

Ung Harald arler ſit Skarlagenſkind:
Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.
Saa triner han i Høieloftet ind.
Kiær Moder min, du ſige mig din Qvide!
Hvi eſt du bleg, min Moder, ſom et Liin?
Betro din Søn ved ſtille Midnatstide
Hvad der ſaa længe naget har dit Hierte.
En meddeelt Smerte bli'er en mindre Smerte.

Da sukker Sigrid efter lange Bøn:
O Harald! der er Skabninger hernede,
Som drive deres Ondskab skiult i Løn,
Hvem Herren danned i sin strenge Vrede.
Her svæver om en grusom Trold, min Søn!
Fra hvem at frelses vist Enhver maa bede.
Hans Øine blodigrøde rædsomt skule,
Hver Aften kommer han ud af sin Hule.

I ældre Tider var han høi og stor
Og voren som en diærv og ædel Kæmpe;
Men Jesu rene Lærdom i vort Nord
Har lært de sorte Alfers Stolthed dæmpe.
Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,
Dog stor nok til at øve sin Ulempe.
Vee den, der falder i den Grummes Hænder.
Ja, svared Harald, jeg hans Rygte kiender.

Da Dronning Sigrid tunge Taarer fælder,
Hvad der er hændet, hun ham siger nu.
Ung Harald rolig til sit Sværd sig hælder,
Og hører hendes Jamren uden Gru.
Ak Harald! Skræk og Kummer mig forælder;
Nu veed du alt, og du er rolig, du?
Da hæved Sønnen stælefuldt sit Øie,
Han taled, mens han stued i det Høie:

En Sommernat, min Moder, i en Lund
Jeg mellem svale, høie Blomster laae;
Mildt dysed Vinden mig i Sovnens Blund,
Mens Nattergalen yndigt monne slaae;
Da aabnedes for mig i samme Stund
Lidt efter lidt det høie Himmelblaae;
En Engel sank saa venlig mig imøde,
Forunderlig omstraalt af Morgenrøde.

Han viſte mig en Kiæde, ſom ſig rakte
Fra Himlen ud, den klang ſom Fryd og Klage.
Halvſynlig den ſig rundt om Jorden ſtrakte,
I mange Bugter vendte den tilbage;
Dens røde Blodſtænk ofte Gyſen vakte;
Paa mange Steder Leddene var ſvage;
Af blandet Malm den ſlyngte ſig om Muldet:
Først Guld, ſaa Jern, ſaa Sølv, ſaa atter Guldet.

Da Englen raabte med ſin klare Stemme:
Du Skiæbnens Kiæde ſeer, ſom hænger ned.
Den ſluttet er, dens Løb kan intet hemme;
Men Hiertet lyder ei Nødvendighed.
Han ſvandt; og aldrig jeg min Drøm ſkal glemme:
Jeg ſaae mig ſom et blankt og blodigt Led.
Jeg frygter ei, jeg gaaer, naar Skiæbnen kalder;
Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.

Det hviner giennem Nattens ſorte Sky,
De grumſethvide Bølger ſlaae paa Land;
De ſtærke Vinde kaſte høit med Gny
En ſkotlandſk Snekke paa den nøgne Strand.
Til Kongeborgen alle ſtrax de tye.
En deilig Mø og tretten dierve Mand.
Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyſt,
Har Stormen drevet til den danſke Kyſt.

De hugge Biælker i den dunkle Lund,
Minona gaaer med Harald Arm i Arm;
Sødt aander hendes ſkiønne Purpurmund,
Det ranke Liv omſlynger han ſaa varm.
Det er i Vaar en deilig Aftenſtund,
De ſynke begge tauſe Barm til Barm.
Da ſynger Nattergalen ſaa veemodig,
Og Maanen hæver ſig ſaa ſtor, ſaa blodig.

Nu tæt de føie stærke Bielker fast,
Alt vugges Snekken af den dunkle Strøm,
Nu hæve de paa Dækket ranke Mast,
Minona favner Harald elskovsøm.
Hans unge kiekke Hierte slaaer saa fast.
Hun seiler bort. — Som vækket af en Drøm
Han staaer og stuer med sit vaade Øie
Den glatte Kiøl de blanke Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forsvinder,
Den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.
En sagte Rødme lyner hendes Kinder,
Og Taaren fra den Blides Øie flygter.
I Styrken Harald meer og mere vinder.
Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter,
Din matte Klo min Harald aldrig slaaer;
Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vandrer om saa længselsfuld,
Han ganger for sin Moder ind at stande:
Minona blomstrer elskelig og huld,
Hun vinker mig til Skotlands Klippelande.
Giv mig et Skib med Kæmper og med Guld,
Og lad mig pløie Havets salte Vande!
Jeg kommer mere glad, end jeg drog ud,
Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Fru Sigrid ganger tankefuld i Sind,
De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte.
Saa triner hun i mørke Skoven ind
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
Der sidder han med Haanden under Kind,
I Klæder, som for Kulden kun beskytte;
Med Bibelen i sine runkne Hænder,
Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

Hil være dig, ærværdig gamle Mand!
Din Dronning kommer hid ved Midnatstide;
Ung Harald drage vil til fierne Strand,
Hans sande Skiæbne længes jeg at vide.
Du læser Stiernerne. See der, om han
Skal smædeligt ynkværdigt Døden lide.
Forjag hans Moders ængstelige Smerte,
Da vil hun takke dig med lettet Hierte.

Strax Gubben reiser sig af lune Vraa;
Med blottet Hoved, foldetfromme Hænder,
Han træder ud og stirrer i det Blaa,
Hvis natliglyse Tegn hans Øie kiender.
Sædvanligt, siger han, de Stierner staae;
En Eneste med sælsom Ild kun brænder.
Vær rolig for din Søn! Jeg seer at han
Paa Hav ei dræbes vil og ei paa Land.

Da funkler som en Stierne fra det Høie,
Ved Eremitens gode Trøstensord,
Af Glæden atter Dronning Sigrids Øie:
Nu jeg min Søn til Havet kiek betroer.
Nu maa han gierne falten Vove pløie!
Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
Han sidde skal paa Thingets høie Steen,
Naar Graven længst har smuldnet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
Den gyldne Drage hvidsler under Øe.
Nu høit i Raa det hvide Seil man heiser,
Den stolte Byrde vugger sig paa Sø.
Ung Harald ganger, Aftnen før han reiser,
I Lunden ud, hvor først han saae sin Mø.
Alt trykkes ham saa seent, han ønsker: Gid
Jeg havde Vinger, for at flyve did!

I Tornebuſken hvidsler Nattens Vinde,
Da lyde fierne, ſvage Hundeglam.
De blege Lygtemænd i Moſen ſvinde,
Men Snogen nærmer ſig ſaa mild og tam.
Og hurtig træder frem en gammel Qvinde,
Paa Ryggen bærer hun en Falkeham;
Mildt ſmiler hun med runkne, guſtne Kinder.
Hun lægger Hammen ved hans Fod og ſvinder.

Ung Harald undres, men dog ei han bæver;
Kun ſelſomt higer Hiertet, høit det ſlaaer.
Den ſtore Falkeham fra Jord han hæver.
Af brogetfiønne Fiære den beſtaaer.
At klæde ſig deri hans Ønſke kræver;
Den underlige Drivt han ei modſtaaer.
Han flyve kan, han hæver ſig, dog længe
Han ſvæver kun ad flade Dalens Enge.

Hvi tøver jeg? Hvad holder mig tilbage?
Jeg er i Skotland inden Morgen gryer.
Saa ſtiger han i Luften ſom en Drage,
Og ſuſer under Himlens høie Skyer.
Hans Vinger over Havet Flugten tage.
Bort ſvinde Skove, Lunde, Borge, Byer,
Han ene ſeer ſig under Himlen flyde.
Dybt under ham de ſorte Bølger bryde.

Da klapprer det i Luften, og han ſtuer
Den gyſelige Ravn at nærme ſig.
Dens Øine flammer ſom to røde Luer:
Ei Harald! ſkal engang jeg finde dig?
For første Gang ung Haralds Hierte gruer,
Den ſtiønne Kæmpe blegner ſom et Liig.
Af rædſom Angeſt ſvulmer høit hans Bryſt,
Dog hæver mandigt han ſin ſtærke Reſt:

Jeg ſeer det hjælper ei mod Skiæbnen ſtride;
Jeg er dit Rov, Gud ſtyrke mig i Nøden!
Dog ſtrømb du mig grumt vil ſønderſtide,
Und mig en ſalig Stund i Morgenrøden!
Minona blev min Brud: lad mig nedglide
Til hendes Vuur og henryſt glemme Døden
I hendes Favn. Da ſtal jeg ſikkert komme
Til dig igien, naar korte Friſt er omme.

Faſt holder Ravnens Klør ham i det Høie,
Den ſeer paa ham med rovbegierligt Mod;
Skiøndt gierne ſtrax min Lyſt jeg vilde føie,
Skal jeg dog viſe dig, at jeg er god.
Saa hug den ud ung Haralds høire Øie,
Saa draf den Hælvten af hans Hierteblod.
Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
Til Jorden ned, nu eſt du god at kiende.

Ung Harald ſynker langſomt ned i Vaaren,
Fra Skyen i den blomſtrende Natur.
Han hviler hisſet ſig paa Dødningbaaren,
Som ſtaaer ved Kirkens høie røde Muur.
Lung er hans Gang, han er til Døden kaaren,
Dog raver han til hendes Jomfrubuur.
Han ſtiælver bleg ved Døren, thi hans Mod
Har Trolden drukket med hans Hierteblod.

Minona kom, før Haralds Hierte briſter!
Endnu det banker blødende for dig.
Paa Jorden du din elſkte Harald miſter,
Du ſeer ham atter udi Himmerig.
Minona kom, o kom, mit Hierte briſter;
Lad mig dog engang førſt omfavne dig!
Saa ſynger han med Elſkovs ſidſte Lyſt,
Mens Døden raller i hans Heltebryſt.

Da kommer hun. O Naade fra det Høie!
Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
Der rinder Blod og Taarer af hans Øie,
Rødt klæbe sig de lange gule Haar! —
Minona, kom! betragt mig ganske nøie.
Jeg er et Gienfærd ei, mit Hierte slaaer
Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
Læg varm din Haand paa Haralds kolde Hierte!

Da standse brat Minonas Taarer stride,
Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
Da vorde Kindens røde Roser hvide,
Men Isens gule Silkelokker graae.
Alt hvad han leed og hvad han meer skal lide,
Fortæller han, mens Favn i Favn de staae.
For sidste Gang med Elskovs høie Lyst
De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

Lev vel, Minona! Nu jeg frygter ikke,
Hist aabner Faderen sit Himmerig.
Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke!
Forglem at Harald var ulykkelig!
Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.
Lev vel, min Elskte! Himlen signe dig!
Saa favned bleg han sidstegang sin Mø,
Og svang sig høit hen over salten Sø.

Vildt hendes Øie stirrer — han er svunden!
Hun staaer tilbage paa den kolde Muld.
Da blusser hun, da synker hun i Lunden,
Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
Du, som paa Jorden var saa god og huld,
Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bølge,
Lad mig i Luften høit min Harald følge!

Da viſter Buſken let i Morgenvinde,
Da lyder Nattergalens fierne Sang,
Da rødmer Solen klar fra Fieldets Tinde,
Da dufter Blomſten fra den grønne Vang.
Og hurtig triner frem en ung Hyrdinde,
Paa Armen bærer hun en Falkeham.
Sørgmodigt ſmiled hendes Roſenkinder,
Hun lægger den paa Græsſet og forſvinder.

Og ſlur Minona ſig i Hammen klæder,
Høit ſvinger hun ſig med behiertet Aand.
Ei længer hendes Øie medlæſt græder,
Hun flagrer hen i fieldne Klædebond.
De Fugle, ſom hun ſeer paa høie Steder,
Dem dræber hun med Saren i ſin Haand.
Med Kæmpekraft hun ſine Vinger ſlaaer;
Dog end den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun i lave Luft det klynker;
Hun lytter til med rovbegierligt Mod.
Med Ørnens Flugt hun ned mod Stranden ſynker —
Den er beſtænkt af Haralds Hierteblod!
Hun blusſer med et Smil, ei hun ſig ynker.
Hans høire Haand hun ſtuer ved ſin Fod.
Det Eneſte ſom Ravnen lod tilbage:
Hans Troſtabspandt i lykkelige Dage.

Hun giemmer Haanden paa ſit blotte Bryſt,
Saa rødſomt hendes blege Læber lee.
Hver Fugl, hun møder i ſin vilde Lyſt,
Den klipper hendes ſkarpe Sax i tre.
Da hæver Ravnen ſig til ſidſte Dyſt —
Hun klipper, ſom hun klipped ind i Snee.
Den lodne Krop maa ſøge dybt ſin Grav
Paa tuſind Steder i det vildne Hav.

Den ſorte Bølge bruſer ikke længer,
Den ſtyller maanbeſtraalt paa runde Stene.
Sørgmodigt Strandens Pil med Løvet hænger,
Det hvidsler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa ſig Stiernen mat fremtrænger,
En ſølvklar Sky ved Maanen flyder ene:
Det er Minona døende, ſom ſvæver,
Hun ſynker ei, hun ſig mod Himlen hæver!

Harpeſpilleren ved Poſthuſet.

Her ſidde jeg vil og Harpen ſlaae,
Og ſynge for Sværmen en Sang.
Hid ſtimle til baade Stor' og Smaae,
Ved mit Spil vorder let deres Gang.
Jeg trøſter det ſtunkne Mod,
Og jubler glad med det lyſtige Blod;
Jeg ſkildrer Skiæbnen ſaa tung,
Og hylder Naturen ſaa ung.

Saa ſang for Grækerne Gubben Homer,
Saa Skialden i Drotternes Hal.
I Syden end ofte man Sangeren feer
For Folket i Flokketal.
De ſtandſe, de glemme der' Gang:
Hvad Arioſt og hvad Taſſo ſang,
Det rører Nutiden igien,
Og Sangeren blier dem en Ven.

Og mens han synger med stælfuld Røst,
Da yder ham hver sin Skærv.
En Skærv for at fylde det tomme Bryst,
Det er et ærligt Erhverv.
Ei Pigen da videre gaaer,
Og Drengen med Hatten paa Hovdet staaer,
Sig Borgeren stytter til Stok,
Laus lytter den hele Flok.

Men sig du mig nu, du liden Smaadreng!
Hvad dette vel er for et Huus,
Hvortil de Menneskens Børn i Flæng
Hentumle, som i en Ruus?
Det Huus er os høilig til Gavn;
Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
Fra Syd, Øst, Vest og fra Nord,
Fra den hele strivende Jord.

En smuk Indretning i Sandhed sig;
Selv Grækeren kiendte den ei.
Før stiltes man ad ved evindelig Krig,
Og ved den besværligste Vei.
Og Duen med vingede Brev
Tidt bragte feil, hvad dets Eier skrev.
Ha ret en fortræffelig Hal,
Her Harpen lyde dem skal.

Her stimles ei hid i døsige Ro,
Forventning fylder hvert Bryst.
Jeg synger Glæden, for den som blev fro,
Jeg synger den Sørgende Trøst.
Og Haab for den Arme, som leed,
For heftige Stræber Taalmodighed.
Jeg følger min vanlige Skik,
Og læser i Menneskets Blik.

Hist kommer en Flok, den skynder sig hid,
Skiøndt kold, med urolige Smil;
Ei Panden er aaben, ei Minen er blid.
Deres Væsen er Snildhed og Ild.
De strax i Brevene see,
Og Nogle stule, mens Andre lee.
De skynde sig bort igien.
O det var nok Handelsmænd!

Men Den som lo vil jeg tale til,
Thi Lykken gior aaben og blød:
Du Rige, hør min Sang, om du vil,
Og giv mig saa lidet til Brød.
„Gak bort, du Fattigdoms Tolk!
Hvi sidder du der i Veien for Folk?
Hvad nytter dit Klimpreri?
Hyt dig for vort Politie!"

Da harmedes Gubben: Du nyttige Drog!
Den Aand, som dit Guld tynger ned,
Den hæver jeg atter til Gud. Men dog,
Hvor kan jeg paa dig blive vred?
Gak hen, med Visses Foragt,
Med Fattiges Taarer, med Usles Agt,
Og kald dig saa mellem dem
I Staten et gavnende Lem!

Og længe han vented, og længe han sad
Taalmodig paa iskolde Steen.
Og længe han spilled, og længe han qvad,
Med en Siæl ustyldig og reen.
Faa hørte hans Harpeklang,
Og ingen belønned hans herlige Sang.
De Fattige bøde ham dog,
Men af dem han ei Gaver tog.

Alt nærmer sig Natten kold og vaad,
Jeg er fremmed her og forladt.
Til at leie mig ind har jeg ikke Raad,
Jeg maa gaae paa Gaden i Nat.
Mine Fingre stivnes af Kuld.
Af hvi forenes ei Godt med Guld?
Til at spille det er for koldt!
Til at tigge jeg er for stolt.

Og færre vorde de Mennesker her.
Men tys! jeg hører et Suk.
En brændende Yngling skuer jeg der,
Han er saa begeistret som smuk.
Med Brev i skiælvende Haand,
Han stirrer til Himlen med henrykt Aand.
O han skal høre min Sang,
Og lønne min Harpeklang.

Du kraftige Gubbe, du smelter mit Bryst,
Saa ganske stemt for dit Ovad.
Det bæver af Kiærligheds søde Lyst!
Om Elinas Hierte jeg bad.
Hun skriver mig til; see her:
Min Vilhelm jeg har dig evig kiær!
O syng ved Strængenes Lyd
En Sang om Kiærligheds Fryd.

Og Gubben sang og en venlig Ild
I hans brune Kinder oprog;
Han minded sin Ungdoms Lyst, og mild
Henreven han Harpen slog.
Og Ynglingen kasted en Pung
I hans Skiød af Guldet hin røde tung.
Han smilte med henrykt Blik,
Omfavned Gubben og gik.

Da raabte den Gamle: Min Tro er ſtor.
End er ei Haabet forbi;
Thi Kiærligheds Magt er til paa Jord,
Og den ſkal Jorden befrie;
Forjage Smaaligheds Dunſt,
Og aabne Hiertet for ædel Kunſt.
Og Skialden ſkal paa ſin Vei
Forhaanes af Høkeren ei.

Rosmer Havmand.

Konning Uller er ſig i Hu ſaa mod,
Mens langſomt Maanen gaaer op i Blod.
Hans Harpe lyder i Lunden:
Elina min Brud er forſvunden!

Min Ro er borte, fortærende vild
I Hiertet ſtormer kun Længſlens Ild.
Jeg vil tumle, ſom Blodet i Barmen,
Giennem Skummet paa Bølgefarmen.

De reiſte paa Dækket den gyldne Maſt:
Nu ville vi alle ſtaae Laſt og Braſt,
Kun Havets fraadende Bølge
Kan Hierteſorgen fordølge.

Af Ungerſvendene Snekken er fuld,
Dem Vinden viſter Haarets Guld;
Men Dødninger ligner den Skare,
Paa ſtumleſte Nagelfare.

Hver Ungersvend dog gierne vil dee,
Thi hver har mistet sin Fæstems:
Hun drukned paa kantrede Snekke,
Hendes Liig nu Voverne dække.

De Svende styre mod Klippen med Lyst:
Lad Stenen kun knuse Plankernes Bryst!
I Havet Mandskabet synker,
Men ingen af Heltene klynker.

Med senefuld Arm de Bølgen slaae,
Og slunge forinden de glat forgaae;
Nu Karle, vi sidstegang svømme!
Saa svandt de livsalige Drømme!

Skiøn Freia nægted os Glæden i Liv;
Saa stiig da nu, giennem salten Siv,
Fru Ran, tanghaarede Qvinde!
Lad os hist vore Fæstemeer finde.

Saa raabe de vildt i vilden Sky,
Mellem Steen og Klipper og Bølgegny.
Nu synke de trodsige Svende,
Og Svanesangen har Ende.

Men Uller var sig en christen Mand,
Han bad ved Korset paa Skibets Rand:
Elina mig tag til din Himmel!
Og sank i Bølgernes Vrimmel.

Gjennem dybe, klare Blaa
Synker Uller ned paa Sandet.
Nattens blanke Stierner smaae
Kan han skimte gjennem Vandet.
Paa en Eng af Blomster fuld
Staaer han nu, paa grønne Tue.
Bølgen hæver sig saa huld,
Som en sølvblaa Himmelbue.
Men et selsomt Trylleslor
Ruger om de dybe Stene;
Dækker Himmel, Hav og Jord,
Alting, kun ei ham alene.
I den milde Sommerdag
Smiler klar Naturen rolig.
Hist et guldudhamret Tag
Hvælver om en stille Bolig.
Uller hurtig gaaer derind,
Milde Toner kan han høre.
Rosen livnes paa hans Kind,
Sangen er bekiendt hans Øre.
Døren svævende gaaer op.
Med livsalig Alsemine,
Som en svulmet Rosenknop,
Stander for hans Blik Eline.
Taus hun synker til hans Bryst,
Taust henile de i Dalen;
Deres Hierters høie Lyst
Tolkes kun af Nattergalen.
Ved den skyggefulde Hæk,
Som bortviser hede Straaler,
Sætte de sig ved en Bæk,
Mellem duftende Violer.
Om den Skiønnes Marmorarm
Slutter sine Silkesømme,

I den fulde Svanebarm
Ruller Isfens gyldne Strømme.
Med den friſte Roſenmund
Hun ſin Skiæbne ham fortæller.
Taus tilhører ſtille Lund,
Almen lyttende ſig hælder.

En Sommeraften, klar og huld,
Da ſad jeg ved den ſvale Strand.
I Silke vandt jeg pruden Guld,
Fint kruſte ſig det ſtille Vand.

Da dreied i det Sølverblaa
Sig Boven pludſelig ſaa rund.
Vidt bredte ſig de Kredſe ſmaae,
Det viſted ſtærkt fra Strand og Lund.

Da ſtilte Vandet ſig til Bund,
Som fordums Tid det røde Hav;
En Kæmpe fra den mørke Grund
Steg langſomt af ſin vaade Grav.

Da hvined Stormen barſk og vild,
Da fortned Himlens Hvælving brat,
Kun Stiernen blinked med ſin Ild,
Nedfunkled i den ſorte Nat.

Jeg ſtued ham, den fæle Mand,
Eet Øie kun i Panden ſtod;
Han nærmed ſig paa hviden Sand,
Og Øiet var ſaa rødt ſom Blod.

En ſtællet Arm han om mig ſvang,
Saa ſprang han ned i ſalten Sø.
Tæt luftes høie Bølgegang,
Jeg troede ſikkerligt at døe.

Da, Elſkte! blandte ſig for dig
Min Taare med det ſalte Hav:
„Gud Fader udi Himmerig
Lovpriſet vær, du tog, du gav!"

Den ſtærke Havmand ſom et Lyn
Stak ned i Dybet paa en Hval.
Jeg ſtudſed ved det ſieldne Syn,
Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havſens Bund,
Og Rosmer trykker mig hver Nat
Et isnet Kys paa kolde Mund,
Og ſpørger: Har du mig forladt?

Da viſer han ſig ei ſom Trold,
Men ſom en ung og fager Mand.
Dog blier Elina ſtedſe kold,
Thi han er falſk, ſom Skum paa Vand.

Og ſkiøndt han ſynes huld og prud,
Jeg veed: en Kæmpe græsſelig
Har meiet ſig ſaa deiligt ud,
Blot for at kunne daare mig.

Og ſkiøndt han ſmiler venlig mild,
Jeg ſvarer ſtolt ham altid: Nei.
Da ſlukker ſig hans Øies Ild,
Han ſukker dybt og gaaer ſin Vei.

Da hører jeg ham Harpen ſlaae.
Snart lyder det ſom Kildevæld,
Snart ſom naar voldſomt Elve gaae
Ved Nattetid i hule Field.

Kong Uller ſmiler glad,
Af Fryd Elina ſkiælver.
Da ſtilles Havet ad,
Der ſig ſom Luften hvælver.

En Sky ſaa ſort og ſtor
Vandbuen giennembred.
Sin Arm Elina ſnoer
Om Uller i ſin Nød.

See Skyen vælter frem.
Fly, Elſkte! vær ei ſeen;
Thi kommer Rosmer hiem,
Han ſteger dig paa Teen.

Nu er han gram i Hu,
Nu er min Veiler vred.
Uhyret ſee vi nu,
Snart i ſin Hæslighed.

Fra Græsſet Uller ſprang,
Han paa ſin Glavind ſlog:
Det er ei førſtegang
At jeg en Kæmpe vog.

Af var din Arm en Storm,
Og var dit Sværd et Field,
Den høie Rosmer Kong
Du slogst dog ei ihiel.

Ved stiøn Elinas Ord
Kong Uller undres saare.
En Skræk ham giennemfoer,
Ved hendes bange Taare.

Nei, nei du skal ei døe!
Kom, jeg dig skiule maa.
Den bange Fæstemø
Ham giemmer i en Vraa.

Da svulmer Hiertet ham,
Sin Harm han ei kan dæmpe,
Han siger: Det er Skam,
At vige for en Kæmpe!

Nu kommer Rosmer ind.
Hans Fodtrin ryster Jord;
Hans Aandedræt er Vind,
En Torden er hans Ord.

En Kratskov er hans Skiæg,
Hans Skiold et Klippelag,
Hans Kølle som en Eeg,
Hans Hielm et gammelt Vrag.

Da tier Uller stil,
Hans Kinder blier saa hvide,
Han lytter sagte til,
Ham lyster ei at stride.

Hvo monne til dig komme,
Mens jeg var høit paa Strand?
Jeg lugter paa min Tomme,
Her er en christen Mand.

Der fløi en Fugl herind,
Med Dødmands Been i Munde.
Jeg smed det ud igien,
Det snareste jeg kunde.

Hun klapper ham saa smild,
Hun sætter Mad paa Bord,
Den Havmand vorder mild
Ved stion Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang.
Hun reder af hans Haar
Det fæle Gruus og Tang,
Hun det i Lokker slaaer.

Da bliver Rosmer fro,
Da det er jevnt og glat.
Saa lysteligt han loe,
At Muren revned brat.

Du kom mig før ei nær,
Da jeg var kiælen Mand;
Som Trold er jeg dig kiær;
Det viser din Forstand.

Og hør nu Rosmer kiære!
Og nægt mig ei min Bøn;
Du ikke grumt fortære
Min Moders ældste Søn.

Ham Havet drev herned,
Han ſidder i en Vraa.
Han er i Nød beſtæd,
Han tør ei for dig ſtaae.

Elina du ei græde!
Er Rosmer da ſaa ſlem?
Jeg ſtal ham ikke æde.
Lad ham kun komme frem.

Da fatter Uller Mod,
Han triner af ſit Læ.
Han ſtaaer ved Rosmers Fod,
Han ſætter ham paa Knæ.

Eſt du Elinas Broder?
Da mig velkommen vær!
Eſt du af ſamme Moder,
Da eſt du Rosmer kiær!

Vær freidig kun i Sind!
Eſt du den ældſte Søn?
Han klapper ham paa Kind;
Den bliver guul og grøn.

Han ſætter ham paa Kappe.
Min Haand er vel for ſtor,
Til venligt her at klappe
Saa ſpædt et lille Noer.

Da blusſed Uller rød,
Han drog ſit Sværd i Harm.
Nu ſtal du faae din Død!
Det foer i Rosmers Barm.

Han rører ei en Mine,
Han ſidder ganſke tryg:
Luk Vinduet, Eline!
Nu ſtak der mig en Myg.

Derpaa hun følger ham
Vlegſkiælvende til Senge.
Det er en følvklar Dam
Imellem Blomſterenge.

Ned i ſin vaade Vugge
Han ſtyrter ned med Larm.
De Elſkte ſee ham dukke,
Og ſynke Barm til Barm.

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde,
Med Elſkovs Lyſt,
I altidgrønne Myrtelunde,
Sødt Bryſt ved Bryſt.

Da ſukker Uller tidt af Længſel
Ved Aaens Bred:
Ak hvad er i et evigt Fængſel
Selv Kiærlighed?

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
Bortfierner dem
Fra hver en Fryd, de her maae ſavne,
Fra elſkte Hiem.

O Gud, som skænkte mig min Pige
Saa huld igien,
Skænk mig mit gode Kongerige,
Skænk mig min Ven!

Lad ikke her vort Liv hendaane,
Bag Dæmringskiær.
Du røde Sol, du hvide Maane,
Ak var I her!

Elina ganger snild at stande
For Rosmer ind:
Stærkt higer op til hine Lande
Min Broders Sind.

Sin Længsel kan han ei forbølge.
Du stærke Mand,
Bring ham igiennem Havets Bølge,
Paa tørre Sand!

Giv ham en jernbeslagen Kiste,
Kun fyldt med Guld.
For al den Godhed, du ham viste,
Jeg blier dig huld.

Ja dersom du mig huld vil blive,
Bestandig huld,
Jeg gierne vil din Broder give
Frihed og Guld.

Elina med saa megen Liste
Teg Guldet ud;
Saa lagde hun sig selv i Kiste,
Den skiønne Brud.

Stærk Rosmer farer alt med Lempe.
Han er saa tryg,
Han løfter op den unge Kæmpe
Paa breden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
I brede Mund;
Derpaa han med sin Byrde drager
Fra Havsens Bund.

Nu har jeg bragt dig op paa Landet
Til Solen rød;
Nævn aldrig, hvad du saae i Vandet!
Det blev din Død.

Saa sprang han atter ud i Havet.
Det stod i Sky.
Af Bølgerne han blev begravet
I Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline,
Da blev han bleg,
Da mørkned Kummer hver en Mine,
Og høit han skreg.

Dybt hørtes han i Havet larme
Med Arm og Been.
Tilsidst han blev af Oval og Harme
Til Flintesteen.

Lumsk dukker nu hans haarde Pande,
Nu er hans Lyst
At lade Havets Snekker strande
Imod sit Bryst.

De Elſkte ile fro til Lunden.
Bag Bøgen hvalt
De ſætte ſig. En Drøm, forſvunden,
Dem tykkes Alt.

Uffe hin Spage.

Vermund gammel var og graa;
Træt af mange ſvare Krige
Hiemme ſad han i ſit Rige,
Blind med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen ſlaae;
Naar han ſang om ſvundne Dage,
Vendte Mindet ſlux tilbage,
Og den Blindes Øie ſaae.

Sarers Konning, ſtolt af Sind,
Liſtig for ſin Magt mon ſørge,
Sendte Bud, lod Vermund ſpørge:
Kan Den herſke, ſom er blind?
En Herold i Salen ind
Traadte frem for Kongens Throne,
Hvor han ſad med Spir og Krone,
Og med Haanden under Kind.

Fred med gamle Danerdrot!
Hid til dig mig Sverting ſender.
Uden Sværd ved dine Lænder
Taus du ſidder paa dit Slot.

Mon det er for Riget godt,
At en kraftløs Olding bukker
Under Kronens Vægt og sukker?
Gior da Navnet Kongen blot?

See, det er min Herres Bøn,
At du flux ham Thronen rømmer;
Som det sig en Olding sømmer,
Lever hen din Tid i Løn;
Eller at din egen Søn
Mod min Herres Søn udbrager;
Hvo da Seierskrandsen tager,
Tager ogsaa Kronen stiøn.

Uffe, saa var Sønnens Navn,
Giorde Vermund tidt bedrøvet;
Mælet var ham plat bersvet.
Tunge, smertelige Savn!
Mørk, med Arm med Arm i Favn,
Hiemme sad han, ei sig rørte;
Stærk han var, men aldrig førte
Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer braft:
Maa jeg Sligt mig lade sige?
Udi fordums Kamp og Krige
Slog jeg drabelig og fast;
Hvi er sunden nu med Hast
Livets Kraft, som Dagens Straale?
Magtesløs maa Gubben taale
Sine Fienders Overlast.

Fuldtvel snilde Sverting veed,
At mig mine Kræfter stuffe,
Thi min Søn er stum, og Uffe
Blev min Ulykfalighed.

Odin seer fra Hlidskialf ned!
Selv jeg vil i Marken møde.
Den, som Niding er, skal bløde.
Bring din Husbond den Besked!

Herre! lød Heroldens Svar,
Sømmer det sig Svertings Vælde
Kraftesløse Gubber fælde?
Slig en Seir var vunden snar.
Send den Arving, som du har!
Lad ham ud i Kampen drage,
Lad ham efter Sværdet tage,
Før han efter Spiret ta'er.

Alle Kongens gode Mænd,
Støtted til de brede Sværde,
Monne moren sig forfærde,
Stirred taus paa Sønnen hen.
Odin før var Landets Ven,
Værned om vor Helteære,
Skal nu denne Skifting være
Morderen, som qvæler den?

Som da Blikket hen i Løn,
Med Fortrydelse, med Lede,
Med Forbittrelse, med Vrede,
Vendte sig mod Kongens Søn;
Foer en Rosenfarve stiøn
I hans Ansigt op og malte
Kinden rød, og Læben talde
Førstegang ved Folkets Bøn:

Sikkert Sverting skal fortryde
Den Foragt, han viser mig.
Sandelig jeg siger dig,
Ei min Stang skal Sønnen bryde.

Men, vil han mit Hierte fryde,
Lad ham end til dette Værk
Bringe med en Kæmpe ſtærk.
Begges Hierteblod ſkal flyde.

Høiſt forbauſet ingen Mand
Kunde ſin Forundring hemme,
Da de hørte Uffes Stemme,
Tale var han nu iſtand!
Før, fra første Ungdom, han
Mægted ei et Ord at ſige;
Nu, nu talde han tillige
Kiækt og fagert for ſit Land.

Saxeren i Skiægget loe,
Spotted Ungerſvendens Tale;
Men i alle Kongens Sale
Blev man lyſtelig og fro.
Stride vil han Een mod To!
Han, hver ærlig Kæmpes Kummer.
Han er vaagnet af ſin Slummer,
Skaffer Kongens Arne Ro.

Bort fra Danerkongens Hal
Gik Herolden med ſit Følge.
Kongen ſelv ei kunde dølge
Glæden midt i Glædens Gialb.
Du, ſom led dit tappre Kald,
Du, ſom ender Vermunds Ovide,
Du, ſom Een mod To vil ſtride,
Dig beſynge ſkal min Skialb!

Min ulykkelige Søn,
Stum af Fødſel, ſvag af Evne,
Som ſin Fader ei kan hævne,
Leve ſkal ſin Tid i Løn;

Du bønhørte Svettings Bøn,
Du skal arve Vermunds Throne,
Bære denne gyldne Krone,
Denne Purpurkaabe skjøn.

Da i brømmet Gyldenmor,
Kongen saadan tale hørtes,
Hver en Kæmpes Hierte rørtes:
Ak den blinde Gubbe troer,
At ei stigt i Sønnen boer,
At det er en Andens Stemme;
Lad os Fadersmerten hemme
Flux ved glade Trøstensord.

Det er Eders egen Ætt,
Herre! lød i Kongens Sale;
Han er viis og han kan tale,
Han har Æren ei forgiæt.
Han sin Fader skaffer Ret,
Det var ham, som Ordet sagde.
Ilden, det i Diet bragde,
Vidner, han vil holde det.

Danerkongens Taare randt;
Knæet vakled, Læben bæved.
Did han sine Hænder hæved:
Ak! I fare vel med Tant?
Men hvo sig ei grumt forbandt
Med min Fiende, den ei nøle;
Bring ham hid, at jeg kan føle,
Om I ogsaa tale sandt.

Da nu Sønnen rolig stod,
Stor og stærk og før af Lemmer,
Og iblandt de andre Stemmer
Høit sin Stemme klinge lod;

Raved ned til Thronens Fod
Gamle Drot, sin Haand han lagde
Paa hans Skulder, grød og sagde:
Ja det er mit Kiød og Blod!

Sig mig, frit og uden Blu,
Hvi fra dine Barndoms Dage,
Glædesløs og stum for Klage,
Her saa stille vandred du?
Stod, min Søn, ei da din Hu
Til den tause Ro at bryde?
Til din Røst at lade lyde
Med Naturens Røst, før nu?

Fader! — hørtes Sønnens Svar —
Sielden ei min Tunges Lænker
Dine Fienders Raad og Ænker
Pludselig opdaget har.
Mens i Kraft du Kronen bar,
Var min Røst til liden Nytte;
Nu først kan den understøtte
Haanden, som til Værge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
Flux et Harnisk og et Skiold;
Samt en Glavind, stærk og bold,
Binder hurtig ved mit Belte.
Ravnen skal ei længer svelte,
Kommer Sverting for min Arm;
Han skal føle Uffes Harm,
I sit Blod han sig skal vælte.

Dernæst du endnu mig sige,
Vedblev Gubben i sin Tale,
Hvi du i de høie Sale,
Uforsøgt i Kamp og Krige,

Æfted To fra Sarens Rige?
Hvis nu Vegges Blod ei flød?
Ak min Søn, det blier min Død,
Hvis du maa for Magten vige.

Hertil svared Uffe saa:
Jeg den Skiændsel vil aftvætte,
Som os Viggo før og Kette
Ubesindigt førte paa;
Da de mon Atisle slaae,
To mod Een, mod Kæmpetro.
Uffe strider Een mod To,
Saa skal Rygtet glemt forgaae.

Ind i Kongens Hal i Hast
Man en prægtig Brynie bragde,
Ham den over Brystet lagde,
Snørte den til Skuldren fast.
Ringen sprang og Bladen braft!
Thi den brede Barm, i Trængsel,
Leed ei dette snevre Fængsel,
Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie giort af ny,
Støbt af Jern, man om ham spændte;
Men da Uffe Kroppen vendte,
Vred han sønder den som Bly.
Kongen hørte dette Gny.
Da ham Sagen kom for Øre,
Lod han den af Salen føre,
Flux sin Søn en Anden slye.

Dog da den nu ogsaa snart
Revned over breden Skulder;
Da hver Bandserring med Bulder
Braft, og intet Baand blev spart;

Da det plat var aabenbart,
Han ei kunde Vaaben føre,
Hvis han Kroppen skulde røre,
Herlig, men af Kæmpeart;

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend,
Sagde: Gak til Skabet hen!
Hent mit Harnisk, ufortøvet!
Og min Hielm med Egeløvet,
Og mit lange, stærke Skiold,
Til den Ungersvend saa bold.
Brøster det — er alt berøvet!

Og den raske Kæmpe gik,
Aabned jernbeslagne Kiste;
Og en Rustning skien sig viste
For det videlystne Blik.
Stærke Søm sad Prik ved Prik,
Lyste fra de gyldne Blader;
Tykke Skæl sad tæt i Rader
Og sin Glands af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm.
Asathor i Guldet lued,
Bister han til Jorden skued
Høit fra Himlen paa sin Karm.
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoete Bælte
Vinkte han de stærke Helte
Bred til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank;
Ikke mindste Rist og Skramme
Giorde Vermunds Daad tilskamme.
Smal den ned i Midien sank.

Til en Kæmpe, før og rank
Var den giort; ved ſtærke Lænder
Funkled ſteenbeſatte Spænder;
Til en Herre, fri og frank.

Hielmen gylden, tung og lukt,
Var ei Dannisheb berøvet;
Ovenfor i Egelsvet
Ydun vandt ſin ſkiønne Frugt,
Der ſaa kraftigt og ſaa ſmukt
Voxer hiſt i Aſers Have,
Som Udødeligheds Gave,
Lige ſød af Smag og Lugt.

Skioldet, hvælvet, langt og ſtort,
Tungt, ſelv for en Kæmpe tapper,
Var med ſtærke Kobberknapper
Rundt beſat og kunſtig giort.
Endnu aldrig giennembort,
Var det Sværdets Slag en Tøile;
Indenfor den ſtærke Bøile
Blødt med Zobelſkindet for't.

Blev nu diſſe Vaaben bragt
Frem for Dagens lyſe Flammer,
Efterat i mørken Kammer
Mangt et Aar de havde lagt.
Uſſe tog den gyldne Pragt,
Og Enhver, ſom var tilſtede,
Halv med Frygt og halv med Glæde,
Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Glæde, da de ſaae:
Sølverhoſerne ſaa hvide
Sadde rummeligt og ſlide.
Dernæſt tog han Hielmen paa.

Op han monne Nættet ſlaae:
Og de gule Lokker rulled
Rigt og deiligt ned fra Guldet.
Det var ſkiønt at ſee derpaa.

Men da nu ſit Pandſer blankt
Faſt han om ſig vilde ſpænde,
Da han prøved ſig at vende,
Mærkte han — det var for trangt!
Heller ikke nokſom langt;
Og i det han ſig mon vride,
Braſt det i den ene Side,
Aandedrættet drog han angt.

Kongen hørte Pladen briſte,
Luften blev med Klage blandet.
Ingen Bedre var i Landet,
Denne Prøve blev den ſidſte.
Da nu Ingen længer vidſte
Mindſte Raad, da ſvared Uffe:
Frygten ſkal mig ikke ſtuffe,
Lykken bør man altid friſte.

Kalder hurtigt fra ſin Eſſe
Hid den ſorte Smed i Haſt,
At han med ſin Hammers Laſt
Brynien mig kan ſammenpreſſe.
Nogle Som ſaa lad ham hvæſſe,
Rundt dem omkring Kløiten ſlaae.
Saa vil jeg i Kampen gaae.
Lette Vaaben ei belæſſe.

Treen da nu, med hurtig Gang,
Efter Sønnens kloge Tale,
Flux en Smed i Kongens Sale
Med ſin Hammer og ſin Tang.

Jernet imod Guldet klang;
Og den høie Hvælvings Brag
Gientog lydt hvert Hammerslag,
Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møie
Halvt igien var bragt istand,
Sagde Kongens Søn: En Mand
Regner Alting ei saa nøie.
Over Skaden jeg kan bøie
Med Forsigtighed mit Skiold.
Giv et Sværd nu i min Vold,
At min Fiende det maa døie.

Mangen herlig Glavind nu
Bragtes ind med sleben Klinge,
Men naar han den vilde svinge,
Sprang den i hans Haand itu.
Dog ei Kongen følte Gru.
Da han Sagen fik at vide,
Drog han Sønnen til en Side,
Talde der med freidig Hu:

Kiære Søn! for Sværdets Savn
Maa du ikke dig bedrøve.
Flere skal du her ei prøve.
Eet jeg eier, Skrep ved Navn,
Som i Jordens dybe Favn
Ligger langt fra Sol og Dag.
Der jeg selv det giemte, svag,
Da det ei var meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
Hist i hine fierne Bierge
Gav mig det to kloge Dværge,
Smeddet under sorten Jord.

Udi ingen Kæmpes Giord
Stikker Sligt; thi lod jeg ſkiule
Det i Jordens dybe Hule.
Blomſter over Skatten groer.

Lod ſig derpaa hemmelig
Ud den gamle, blinde Gubbe
Føre did, hvor tør en Stubbe
Midt i Græsſet hæved ſig.
Dette Træ er ſat af mig,
Sagde Kongen, da hans Fod
Stødte mod den visne Rod.
Her er Vaaben, Søn, for dig.

Tag kun hurtig nu din Spade!
Grav ſaa med Forſigtighed,
Til den klangfuld ſtøder ned
Mod den haarde Sværdeplade.
Uſſe giennem Jordens Flade
Grov paa gamle Faders Bøn.
Varſom var den ſtærke Søn,
For ſit Vaaben ei at ſtade.

Op fra Markens kolde Skiød
Skarpen Spade Jorden flytted.
Uſſe ſtirred, Kongen lytted,
Endnu intet Vaaben lød.
Mere dybt at grave bød
Oldingen; og ſee en ruſten
Glavind, udi Hialtet bruſten,
Frem igiennem Muldet brød.

Kongen hæved glad ſin Røſt:
Nu du Vaaben har ihænde,
Som du kan mod Fienden vende.
Trykte Sønnen til ſit Bryſt.

Ham var det kun liden Lyst
Dette Sværd i Kamp at drage;
Taug dog, for ei bort at jage
Gubbens allersidste Trøst.

Men da han tillige saae
Denne Glavind, løs af Vælde,
Let i Kampens stærke Vælde,
Lod sin Tunge sønderslaae;
Vilde han dog prøve paa
Kraften mod et Træ, som ene
Stod, og strakte sine Grene
Grønt mod Himlens stille Blaa.

Men da Konningen fornam,
Hvad hans Søn forsøge vilde,
Sagde han: Da var det ilde,
Hvis min Skrep mig giorde Skam.
Fordum var den sielden tam.
Ikke troer jeg, dette Giemme
Mægtet har dens Kraft at hemme.
Æggen er endnu ei lam.

Lad da fare sligt Forsøg,
Skiæbnen kun derved du frister.
Thi hvis denne Glavind brister,
Flyer mit sidste Haab som Røg.
Som en rovbegiærlig Høg
Vist den styrter paa sit Bytte.
Lad da Sligt, som hverken nytte
Kan, for Alvor eller Spøg.

Ynglingen betænksom stod.
Med en Brynie kort og bruften,
Med en Glavind løs og ruften
Ud han skulde gyde Blod.

Dog forſvandt ei Heltens Mod.
Munter ſang den vevre Lærke;
Hiem fra Marken gik den Stærke,
Med ſin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev ſammenkaldet
For at gaae mod Svertings Hær,
Hen til Eideren, for der
At bedømme Vaabenſtraldet.
Viben lød og Luren gialded,
Standſed ved den brede Flod.
Paa den anden Side ſtod
Svertings Mænd, hver vis paa Faldet.

Men ret ſom et enkelt Fre,
Der paa Heden er at ſtue,
Voret til en eenlig Tue,
Midt i Floden ſtod en Ø.
Hverken Huſtru eller Mø,
Kæmper ene den betraade,
Hvergang Sværdet ſtulde raade,
Naar en Berſærk ſtulde dø.

Did til Holmen frodig foer
Uffe, med ſin gamle Fader,
I de bruſtne Vandſerplader
Og med Sværdet i ſin Giord.
Sarerne ham Døden ſvoer.
Begge, fra den anden Side,
Mon' de ham imøde ſtride,
Paa den elvomflydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
Var i Hiertet heel urolig:
Ei med Vaabnene fortrolig
Er min Søn; ak falder han!

Sætter ved den bratte Strand
Stolen, med sin Hynde blød.
Mærker jeg min Uffes Død,
Styrter jeg mig ned paa Stand.

Blev nu med et lystigt Mod
Sværdet brat fra Hoften revet.
Ind, hvor Kredsen vidt var strevet,
Kæmperne man træde lod.
Ilden i den Gamles Blod
Selv den hvide Lok forhyngte;
Vildt den sig for Stormen slyngte
Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold,
Traadte nu saa trøstig fro
Mod de vrede Sarer to;
Hver en Kæmpe stærk og bold.
Ind paa ham med megen Vold
Styrted de, mens Øiet brændte.
Da sin Skrep ei Uffe kiendte,
Bødte han kun med sit Skiold.

Kongen hørte Fiendens Hug
Hardt mod Sennens Vaaben klinge,
Som med Skioldets haarde Ringe
Skiermed sig, og med sit Buk.
Vermund gav et ængstligt Suk.
Længer ud til vaade Strand
Traf sin Stol den gamle Mand,
Løsned alt sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart
I det raske Kæmpeværk,
Ved sit Slag, alt mere stærk,
Sværdets gode Kraft og Art,

Hug han drabelig og svart
Brat den Ene, smal som Sivet,
Med sin Glavind giennem Livet,
At han styrted ned med Fart.

Vermund som var Kampen nær,
Monne Mandefaldet høre,
Sagde med et henvendt Øre:
Der fornam jeg Skrey, mit Sværd!
Sønnens hæderlige Færd
Folkets Fryderaab udtrykte.
Da sin Stol fra Vandet rykte,
Gubben, og fik Livet kiær.

Frem med megen Vælde brød
Svertings Søn nu, for at hevne
Brat i frygtelige Stevne
Vennens smædelige Død.
Sank da ned med Hielmen rød
Uffes Glavind ufortøvet.
Brat paa Længden blev han kløvet,
Styrted i sit Blod, som sled.

Vermund i sit Purpurklæde
Sagde, vendt mod Slaget hen:
Der fornam jeg Skrey igien!
Skal jeg smile, skal jeg græde?
En Herold for Kongens Sæde
Treen, og qvad det muntre Vers:
Een paa langs, og Een paa tvers!
Da græd Gubben høit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
Toned fra de Danskes Leir.
Hiem de Danske drog med Seir,
Tyungen Saren gik i Harm.

Uffes Pande ſtor og varm,
Frietes nu fra Hielmens Glands,
Kiøltes af en Egekrands,
Rakt ham af en Piges Arm.

Og de Danſke drog tilbage,
Skialders høie Harper lød.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage.
Fro var Vermunds ſidſte Dage.
Uffe blev en Kæmpe ſtærk.
Altid ſindigt var hans Værk;
Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store.

Kong Knud ſad ſtor og mægtig paa ſin Throne;
En Herre, drabelig og ſtærk, ſom huld.
Den danſke, britiſke, den norſke Krone,
Var ſammenſmeltet i hans Krones Guld.
Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone;
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld.
I Kirken ſelv lød Hymner til hans Ære,
Thi han udbredte Jeſu ſande Lære.

Men Knud ſad taus og tankefuld i Sind,
Ei blusfed Læben ſom hans Purpurklæde;
Sørgmodelig han ſtøtted Haand til Kind,
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.

De ſvundne Dages Idræt faldt ham ind,
Da monne bittre Taarer Øiet væde.
Ak, ſukked han, min Gud! kan du forgiette
Min Synd, kan du mit Regnebret udſlette?

Min Ungdom ſvandt i Stolthed og Foragt,
Kiæk frem jeg gik, men nu jeg modløs græder.
For at forſtærke min den ſtolte Magt,
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
Den dierve Ulv i Kirken blev ombragt,
Uſkyldigt Blod end Altertavlen væder.
Ei blöt med Sværdet, tidt med mørke Ränker
Jeg vandred frem. Nu det mit Hierte frænker!

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
Min raske Ungdom blot ſit Værk begyndte;
At vorde Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, ſom frem mig ſyndte.
Og derfor ſtormed jeg i Herrefærd,
Og derfor Heltens Sysſel, Kamp, jeg yndte.
Da aabned ſig mit Hierte for din Stemme.
Ak huldе Jeſus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu ſaaledes trøſtløs ſad,
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem og qvad:
„Min Herre! hvor er Den ſom du ophøiet?
Du tvang det ſtolte Nords udſtrakte Lande,
Uſtraffet Ingen tør dit Bud modſtande.“

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad, det raabtes ſnarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.

Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
Bragt ned fra Borgen giennem grønne Dale,
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit fyldte sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
Med Krone paa, med Septer i sin Haand
Man saae ham sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke nu besielte Kongens Aand,
Nysgierrig nu hver Hofmand ensfte kiende;
Men Kongen taug og vandred med sit Følge,
I Purpurkaaben, mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
Ei hvor bestandig Bølgens Top mon væde
Det ramme Tang med sit slumkladte Vand;
Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
Paa den for fierne, den for høie Strand,
Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:
Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
Med dig, o Sø! min Vælde blev begavet;
Thi lyd din Herre, du ei nærme dig!
Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
At til min Fod den aldrig vover sig.
Thi jeg beherfker Nordens stolte Lande,
Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,
Sin vante Vei den end bestandig tog,
Af sin Natur den intet monne dølge,
Det ene Bølgeslag det andet jog.

Med Otte Niende kom brat i Følge,
Der ſtærk og ſvanger op paa Kongen ſlog.
Ei til hans Fødder blev den op ſig trængte,
Hans Kongeſpir og Krone den beſprængte.

Da reiſte Kongen ſig, ſaae til hver Side,
Og brød med Taarer høit ſaaledes ud:
I Sandhed! hver en Chriſten burde vide,
At der er Ingen mægtig uden Gud!
Han grunded Jorden, han lod Havet glide
I evig Verel, ved ſit ſtærke Bud.
Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
Mod hans er al min Vælde ſaare ringe.

Med diſſe Ord han af ſin Krone ſpændte,
Af Guld og Ædelſtene tung og ſvar;
Derpaa han ſine Fied fra Havet vendte,
Og ydmyg Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han og hver en Synd bekiendte,
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæſtede med Martyrqviden
Han Kronen ſatte, bar den aldrig ſiden.

Ridderſpøgelſet.

Hvor Stormen vældig tuder,
Hiſt, høit paa Fieldet brat,
En Ridderborg udluder,
Bedækt med Mus og Krat.

De vilde Skovens Fugle
Har der et aabent Buur;
Høit ſtriger Nattens Ugle,
Fra ſtjerforfaldne Muur.

De ſkarpe Tjørnebuſke
Fortrænge mindſte Sti;
De tunge Skyer ruſke
Det høie Taarn forbi.
Den røde Muur ſig ſplitter,
Hiemſøgt af Regn og Vind;
Igiennem Riſten titter
Fuldmaanens gule Kind.

Dybt hen i Salen trænger
Da Straalen mat og kold,
Til Væggen, hvor der hænger
Et gammelt ruſtent Skiold.
Det haver ei ſin Lige,
Det er ſaa tungt i Vægt;
I Arv, i gamle Krige,
Det gik fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens førſte Flammer
Da funkle ſom i Vand,
Paa Skioldet dybe Skrammer
Og paa den gyldne Rand,
Et Suk ſig lader høre
Fra lukte Ridderſal,
Og muldne Been ſig røre
Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
Som Klokken ſeent i Qveld;
Da ſuſer Egens Kroner
Om lille Skovkapel.

I dyben Grav det bæver,
Det hvidsler fiernt og nær,
En Ridder op sig hæver
Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
Han bryder Qvist og Green.
Den drabelige Kæmpe
Gaaer over Elv og Steen,
Igiennem Tiørn og Hasler,
Krat om hans Brynie slaaer;
Den blanke Blade rasler,
Mens han til Borgen gaaer.

Hvor Skioldet op er stillet
Der standser han igien;
Stivt paa et bleget Billed
Han seer med Længsel hen.
Det er en deilig Qvinde,
En pyntet Ungdoms Brud;
Men Fugtighed og Vinde
Det Meste sletted ud.

Bleg Maanen staaer derude,
Hensender bid sit Skin,
Igiennem brustne Rude
Den kysser hendes Kind.
Dybsindig og fornøiet
Paa kiære Contrafei
Han seer, med Graad i Øiet,
Med Smiil, og gaaer sin Vei.

I næste Sal han træder,
Med Øiet end i Graad,
Saa saare der ham glæder
Forfaldent Huusgeraad.

I Ridderſalen vanker,
Den Herre, ſtærk og ſtor,
Og ſætter ſig i Tanker
Ved troſfet Egebord.

Da flux hans Øie flammer;
Han iler, vred i Sind,
Mod lukte Ruſtningkammer
Og ſparker Døren ind.
I ſtøvede Spyd han griber,
Da knækkes Stangen let,
Og Dødningehret piber
I ruſtne Hielmenæt.

Til Troſt hans Hierte trænger,
Han ſøger Harpen brat.
Hiſt i en Vraa den hænger,
Forfalden og forladt.
Før var den Sorgens Tvinger,
Ved en livſalig Røſt,
Nu plat forſtemt den klinger.
Det ſtiær ham i hans Bryſt.

Hen for ſin Viv han træder
Og ſtemmer den til Klang;
Derpaa han henrykt qvæder
En gammel Kæmpeſang.
Imedens Helten ſlunger
Vel klinger Harpens Guld,
Hans Qvad i Borgen runger
Saa ſtærk og underfuld.

Til Kirken nu han iler,
Med lange, tunge Skridt;
Der Midnatsmaanen ſmiler
Paa Korſet, ſølverhvidt.

Med Skræk de Straaler bæve,
I Krogen Lyset døer,
Thi tykke Spindelvæve
Alt stiuler med et Slør.

Huult lyder Vindens Bruſen
I gamle Sakriſti,
Høit ſynger Riftens Suſen
Et evigt Litani.
I Choret Roſer vilde
Dog over Altret groer.
Sin Vei en Solverkilde
Fandt i forfaldne Chor.

Naar Øſten frem da luer,
I Taarnet Aanden gaaer;
Mørk han til Jorden ſtuer,
Som end i Taage ſtaaer;
Han Folk i Arbeid finder,
Det kalder Trælleſærd,
Og pludſelig forſvinder,
Med Haanden paa ſit Sværd.

Naar Solen da fremſmiler,
Har Natten ſagt Farvel,
Til Marken Bonden iler,
Men er ei længer Træl.
Og Borgeren ei ſukker
Forkuet og forladt;
Ei dybt for Ridderen bukker;
Nu har han ſelv en Hat.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og ſom jeg nu hen ad Gaden gik
I den fremmede Stad,
Da faldt paa en Mø mit driſtige Blik;
Hun i Vinduet ſad.

Jeg ſtod, og glemte jeg vilde hiem,
Saa elſkovsvarm.
Over ſmekkre Midie ſvulmede frem
Den unge Barm.

De Øine var ſtore, de Hænder var ſmaae,
Hun var ſaa ranf;
Bort ſkulde jeg gaae, men ei kunde jeg gaae.
Hendes Øie ſank.

Min Cithar under Vinduet klang,
Var Natten ſmuk;
Hun lønned altid min Elſkovſang,
Med et ſagte Suk.

En Midnat ſmelted den Huldes Aand,
Da Cithren lød:
Hun rakte mig kierlig ſin Liliehaand,
Den var ſaa blød.

En Roſe jeg trykte paa ſneehvide Hud,
Med brændende Mund.
Hun ſmiled og ſaae ſaa venlig ud,
Saa bortſvandt hun.

Tungſindig tidt forbi ſpeilklare Sø
Jeg tog min Vei;
Ukiendt med Hver, ſelv den elſkede Mø
Ei kiendte jeg.

Jeg gik i Nætter og Dage tre,
I den fremmede Stad,
Men ei længer jeg monne den Elſkte ſee;
Skiøndt jeg ſang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik,
Med tunge Skridt,
Da ſtandſed i Vindvet mit bange Blik,
Paa noget Hvidt.

Da hæved ſig atter ſaa glad, ſaa glad,
Mit Hierte trangt;
Men ak! det var ikke min Mø, der ſad,
Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter, i Dage tre,
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg kunde den Elſkte ſee,
Skiøndt jeg ſang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
Og vilde bort;
Da ſtandſed i Porten mit bange Blik
Paa noget Sort.

Jeg ſvøbte mig ind i min Kappe, ſnar,
Med forvirret Sands.
En Liigkiſte man af Paladſet bar,
Med en Jomfrukrands.

Jeg ſneg mig bag efter i Fakkelſkin,
Med den Sørgerad.
I Kirken de ſatte Kiſten ind,
Og ſtiltes ad.

Taus ſkulte jeg mig i et Pulpitur,
Saa kold og bleg;
Giennem Blyvinduet ſaae jeg, i ſorte Natur,
Blodmaanen ſteeg.

Da vilde jeg rave til Kiſten hen,
Som for Altret ſtod;
Men jeg hørte Noget rasled igien.
Jis blev mit Blod.

En Ungerſvend jeg ved Kiſten ſaae,
Bleg ſom en Aand.
Den duftende Krands han ſtirrede paa
Med en Dolk i Haand.

„Dig har jeg nu givet til Døden hen,
Troløſe Mø!
Imorgen din ukiendte fremmede Ven
Skal ogſaa dø.“

Da ſneg jeg mig bag ham, med harmfuld Aand,
Med Hævnens Lyſt,
Og vriſted ham Dolken af ſkiælvende Haand,
Den traf hans Bryſt.

Rødt ſtrømmed hans Blod, ſom en ſkumfuld Elv
Over Kiſtens Laag.
Da toned Orglet af ſig ſelv
Sit Sørgeſprog.

Jeg raved til Døren med bange Mod;
Sluft var mit Had.
Inden Hanegal jeg atter forlod
Den fremmede Stad.

Agnete.

Agnete ſidder paa den eenſomme Strand,
Saa ſagte ſlaae de Bølger paa hviden Sand.

De Vover ſvulme med ſtummende Top,
En Havmand ſig ſlyder fra Havbunden op.

Hans Vandſer om Livet af ſølvblanke Skæl,
Derpaa ſkinte Solen udi Roſenqvæld.

Hans Spyd var en Vaadſtang, dens Krog en Koral,
Hans Skiold var en brunhvælvet Skildpadeſtal.

Hans Hielm et Sølvſneglehuus, et Haar af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.

Og ſiig mig, ſkiøn Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Beiler og fæſter min Tro?

Og hør du, Agnete! hvad jeg vil ſige dig:
Alt til din kiære Fæſtemand kaare du mig.

Jeg eier under Havet ſaa lyſtelig en Hal,
Thi Væggen er ſleben af klareſte Kryſtal.

Syvhundrede Piger opvarte ved min Diſk,
Foroven ſom en Qvinde, forneden ſom en Fiſk.

En Slæde jeg dig ſkjænker, ſom Perlemor at ſee,
Den drager din Sælhund, ſom Renen paa Snee.

Og i min grønne Have høit Blomſterne ſtaae,
De hæve ſig i Vandet, ſom udi Luften blaa.

Og er det ſom du ſiger, ſkjøn Havmand, for ſand,
Da vil jeg dig kaare ſtrax til min Fæſtemand.

Agnete ſprang i Havet, den unge Venneviv,
Ved Foden hende trak han bag Havgræs og Siv.

Tilſammen de leved i otte lange Aar,
Syv Sønner hun i Havet med Havmanden faaer.

Agnete ſad i Buur under Siv, under Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

Agnete for ſin Husbond ind ganger at ſtaae:
O lad mig dog endnu engang til Gudsbord gaae!

Og hør du, Agnete, hvad jeg vil ſige dig,
I ſtrogtyve Timer maa du forlade mig!

Agnete kyſſed ſine Sønner ſaa brat,
Hun ønſked dennem alle tuſinde god Nat.

Og græde giorde Store, og græde giorde Smaae,
Og græde giorde Barnet ſom i Vuggen laa.

Agnete under Himlen igien paa Stranden ſtaaer,
Ei havde hun ſeet Solen i otte Aar.

Agnete træder for sine Fænder ind.
Vi kiende dig ei mere, du hedenske Qvind!

Agnete træder ad Kirkedøren ind;
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Kalken ved Altret for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

Hun skiælvede saa saare, hun mæled ei et Ord.
Den hellige Vin hun spilte paa Jord.

I Aftenqvæld, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete monne atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den uselige Viv:
Gud naade mig, og tage mit unge Liv!

Agnete sank i Græsset, i blaa Violer ned,
Det siger jeg, de Blomster blev blegere derved.

Bogfinkerne qviddred saa høit fra grønne Qvist:
Nu døer du Agnete, det vide vi forvist.

Om Aftnen, da Solen gik ned bag Markens Høie,
Da skiælved hendes Hierte, da brast hendes Øie.

De Bølger de stige saa med Vee og med Ak,
Saa sagtelig de Liget til Havsbunden trak.

Tre Dage laa paa Bunden hun, efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havsfladen skiød.

Den Smaadreng paa Fælleden saa aarle vogter Giæs,
Da fandt han Agnete hensyllet hist paa Næs.

I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
Den skiærmer nu for Bølgerne de mødige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Stenen falt og vaad;
Det, siger Byens Piger, er Havmandens Graad.

Ellekongen.

(Efter Goethe).

Hvo rider saa seent gjennem Skoven grøn?
Det er en Fader alt med sin Søn.
Han holder Drengen vel i sin Arm,
Han har ham sikker og fast og varm.

Hvi skiuler min Søn du dit Ansigt her?
Seer Ellekonning ei Faer du der?
Ei Ellekonning med Kron' og Svands?
Min Søn! det er ikkun Maanens Glands.

„Barnlille, kom! vil du gaae med mig,
Da leger jeg skiønne Lege med dig,
Mangt broget Blomster ved Stranden staaer,
Min Moder de gyldene Væve slaaer."

Min Fader, min Fader! og hører ei du,
Hvad Ellekonning mig lover nu?
Vær rolig, mit Barn, og vær uden Skræk!
Kun Stormen suser i tørren Hæk.

„Vil ſmukke Dreng du nu med mig gaae,
Da tiene dig ſkal mine Døttre ſmaae.
Mine Døttre ſvæver i Nattens Vind,
Og ſynger og vugger i Søvnen dig ind."

Min Fader, min Fader, og ſeer du ei hiſt
Elkonnings Døttre bag mørken Oviſt?
Min Søn, min Søn, jeg ſeer dem vel ſtaae,
Hiſt kneiſe de gamle Pile ſaa graae.

„Din Skiønhed har mig til Elſkov bragt,
Og eſt du ei villig, ſaa bruger jeg Magt."
Min Fader, min Fader, o ræd, o ræd!
Mig Ellekonning har giort Fortræd.

Den Fader gyſer — han ſporer ſin Heſt
Og rider med Barnet, ſom han kan bedſt.
Til Gaarden naaer han med Angſt og Nød.
Udi hans Arme var Drengen død!

Sigrid med Sløret.

Kong Sivald ſad i Ro, træt af at ſeire,
Han vied Feſtens Bæger ind til Thor,
Ved Isſeſiorden paa ſin Gaard i Leire.
De Kæmper ſadde rundt om Egebord.
Hans Datter Sigrid, kaldet kun den Feire,
Indhyllet i det lange kydſke Flor,
Gik om fra Bænk til Bænk, for Miød at ſkiænke
For Heltene, paa egehvide Bænke.

Hvi kunde man ei hendes Aasyn skue,
Den Deiligste blandt alle Danemøer?
Langt flød i gyldne Flætning Haarets Lue,
Men hendes Ansigt dæktes af et Slør;
Tveehvælvet stod om Barmen Silkens Bue;
Smal var hun, trind, og smækker som et Rør.
Den hvide Snee fra hendes Arm og Hænder
Med Elskovsild hver Ynglings Blod antænder.

Sødt vidste den uferte Rosenlæbe
At tale, naar hun rakte ham sin Skaal.
Hvor yndigt hæved Nordens unge Hebe
Sin Arm og skænked Mioden i hans Maal!
Forgiæves monne dog hans Øie stræbe
Med Smil at smelte hendes Hiertes Staal.
Saa Fieldets Is, i Glands af Solens Straaler,
Nedsender Ild, men selv ei Luen taaler.

Hun havde lovet Frigga sin Gudinde:
For ingen Kæmpe hæved hun sit Slør,
Før hendes Kiærlighed han kunde vinde,
Før ret han elskte som en Elsker bør.
Ei skulde hendes Ungdom ham forblinde;
Den fagreste blandt alle Danemøer
Sig ene ved en saadan Veiler fryder,
Som lover hendes Hierte, hendes Dyder.

Og hvad kun Strenghed Ungersvenden kalder,
Er ciegode Venneskabighed:
Hvor hendes Øie paa en Ynglings falder,
Der, veed hun, slaaer den søde Lynild ned.
I Drømme har en Gud, den gode Balder,
Som elsker Menneskr og Jordens Fred,
Sig aabenbart, og raadet varsom være
Med Ilden, som saa let kan Alt fortære.

Men engang, da dog Sigrid som Præstinde
Sig maatte vise ved en Disafest,
Da monne meer end Solen hun forblinde
Hver til det store Blot hiddragen Gæst.
Udslettes vil det ei, det huldе Minde,
Især hos Den, der sidder Kongen næst!
For Othars Øie det bestandig svæver.
Hans dybe Suk Gienkiærligheden kræver.

Nu finder han sin hele Trøst og Lise
Ved Vintertid udi sin Konges Hal,
At see den ranke Skabning tidt sig vise,
I Sølversløretś lange Bølgefald;
At stride hen ad Lilien som en Dise,
Med Olien, som hans Lue nære skal.
Den søde Gift han daglig taus udtømmer,
Mens Elskovsflammen fra hans Øie strømmer.

Fortiener han forgiæves vel at sukke?
I Salen kneiser ingen Mand som han.
Blandt Heltene, som nylig Horn udstukke,
Ei Nogen holder saa mod Fienden Stand.
Paa Egebænken sidde mange smukke
Hielmdækte Svende; med hiin Lilievand
Maa selv sig i sit stille Hierte sige:
Blandt Heltene var ingen Othars Lige.

Ham skiuled intet Slør; det mørke Øie
Stærkt funkled over den rødbrune Kind;
Glat faldt om smekkre Liv den brune Trøie,
Fra Skuldren bredte sig Skarlagensskind.
Naar man den unge Helt betragted nøie,
Da faldt det ingen Mø at frygte ind;
Det vilde Blik fast kunde Fienden dræbe,
Men venlig Godhed smilte fra hans Læbe.

End aldrig havde han sin Glavind svunget
For Voldsomhed og nedrigt Røveri,
Men ofte havde Skialden ham bestunget,
Fordi han giorde fangen Kæmpe fri;
I Hilduns Leeg han ofte kiæk var sprunget
I Dødens Gab at staae sin Konge bi.
Blid mod sin Ven, stolt var han mod sin Fiende,
Men modløs ene for sin Elskerinde.

Dog ei Enhver kan saa beskeden dæmpe
Sin Higen og sin Længsels vilde Nød:
Hist sidder Hartbein en tykskiægget Kæmpe,
Fortæret af en heftig Elskovsglød.
Han pleier ei at fare saa med Lempe,
En Troldmand og en listig Ridder Rød.
Alt længe har han paa et Anslag grundet,
Og endelig, troer han, er Midlet fundet.

Stor var hans Krop fast af en Jettelængde;
Bredrygget, feed, fast fire Alen lang;
Af Stridsmænd fulgte villig ham en Mængde,
Et flammed Slagsværd ham ved Hoften hang.
Kong Sivald til hans Arm i Kampen trængte,
Thi havde han i Kongens Gaard sin Gang;
Svang han sin Kisly af Malm med skarpe Bigge,
Da hialp det ei med Graad om Livet tigge.

Men saae man ham de tykke Bryn at rynke,
Da var først frygtelig den Kæmpes Vold:
Han kunde Gjøder i sin Harme synke,
Ja bide store Stykker af sit Skiold.
Da hialp det ei med Frygtsomhed at klynke.
Tolv stærke Træller var i Kæmpens Sold;
De sprunge til, paa Ryggen ham at kaste,
Med seige Baand ham Arm og Been at baste.

Der sprælled han til Heden var forsvundet.
Tidt hele Uger grublende han sad.
Lumsk var han, trædsk, og ofte har han fundet
Først Leilighed at slukke seent sit Had.
En fangen Fiende har engang han bundet
Imellem twende Træer og splittet ad,
Da de tilbagesprungne stærke Grene
I twende Parter deelte Kiød og Sene.

Sit Forsæt søgte han nu lumsk at skiule;
Hans Hierte brændte, men hans Mine løi.
Ukiendt besidder han en hvælvet Hule,
Dens Indgang dækker Krattet ved en Høi.
I denne rummelige Røverkule
Har han indrettet i den høire Fløi
Det skumle, svagtoplyste Rædselsgiemme,
Som snart skal høre Sigrids Klagestemme.

Du huldе Vaar! naar broget dine Vinger
Igiennembryde Vintrens hvide Ham,
Naar Isens Bark i tusind Stykker springer,
Og viser Græsset med sin Purpurbram;
Naar hundred Fløiter i dens Hække klinger,
Og Luften kruser kun den stille Dam,
Hvor aander da et Bryst, som ei sig fryder
Ved dig, som ei sin Vinterlarve bryder?

Ung Sigrid gaaer med sine Møer i Enge
Den lange Sommerdag, hun henrykt er;
Hvad giør hun der, hvad giør hun der saalænge?
Hun plukker af de Roser og de Bær,
Dertil de Krusemynter, som fremtrænge;
Men ak, dog ingen til sin Hiertenskiær.
Hun mærker ei, at hele Foraarslarven
Er Freias Fiæderham i Regnbuefarven.

Den grenne Fiæderham, saa blød som Løvet
Af nysudsprungne Birk, af Markens Haar,
Den lette Fiæderham, som hæver Støvet
Høit op til den uendelige Vaar,
Der aldrig bliver Farverne berøvet,
Naar Heimdal over den sit Gienskin slaaer.
Hun mærker ei den frygtelige Snare,
Kiær i sin Frygt og salig i sin Fare.

Dog vil ei dennegang skiøn Freia saare
Det Bryst, hvis unge Knup endnu er lukt.
Fraværelsens og Kumrens bittre Taare
Berede Veien skal til Glædens Frugt.
Hun straffe vil den tøilesløse Daare;
Men Othars Tapperhed skal straale smukt;
Bevise skal den Tappreste blandt Helte
Sin Troskab, og sin Veiles Hierte smelte.

En Aften vandrer Sigrid om alene,
Langt fra den stærke Borg fra Festens Larm;
Hun bryder giennem Krattets tynde Grene,
At søge Blomster til den unge Barm;
Da slynger sig med smidig Kæmpesene
Om hendes smekkre Liv en hærdet Arm.
Knap har hun Tid med Sløret sig at skiule,
Saa slæbes hun til Kæmpens mørke Hule.

Nu est du, raaber Hartbein, min tilvisse,
Nu hiælper intet Ak og intet Skrig;
Langt bedre skal end Jomfruburet, disse
Steenfaste Hvælvinger beskytte dig.
Saa tag det lange Slør nu fra din Isse!
Vis mig din Skienhed, stræb at tækkes mig!
Mit vilde Sind du kun formaaer at bøie
Med dine Smil og Glandsen af dit Øie.

Jeg har, gienſvarte hun, hvad bedre ſmiler,
Hvad mig fortryller med ſit Øies Glands:
En ſleben Daggert ved mit Hierte hviler,
Og den bevare ſkal min Jomfrukrands;
Saaſnart du vil, dybt i mit Bryſt den iler, —
Maaſkee i dit! Vil du i Dødens Dands
Med din Valkyrie dig modig ſvinge?
Velan, ſaa kom! hun løfter alt ſin Vinge.

Men før ſkal du ei dette Slør bortdrage,
Før ſkal du ikke Sigrids Anſigt ſee,
Før Mordet ender hendes unge Dage
Og dækker Kindens Roſer med ſin Snee.
Saa kan du elſke hvad der er tilbage,
Saa kan du ad din lumſke Seier lee.
Med hviden Haand det blanke Staal hun høver,
Det blinker alt — og Kæmpens Hierte bæver.

Alt ſeer han, mellem Brystets Liliehøie
Fremſprudle pludſeligt et blodigt Væld;
Alt Døden ſlukke Gniſten i et Øie,
Hvis Venlighed kun ſtraale kan hans Held.
For førſtegang maa ſig hans Hierte bøie,
Sagtmodig raaber han og venneſæl:
Lad af at dræbe dig, du ſtolte Lilie!
Sig ingen Magt ſkal ſætte mod din Villie.

Du ſkal i denne Hal Fyrſtinde være,
Svartalfer ſkal i Bierget tiene dig.
De vil beviſe dig en Dronnings Ære;
En Time daglig kun du ſkue mig.
Din Haan jeg med Taalmodighed vil bære,
Min Elſkov bøielig ſkal viſe ſig.
Med Harpeleg, Baldyren, Dands og Sange,
Sin Tid fordrive ſkal min kiære Fange.

Naar fort Fortvivlelſen et Bryſt betager,
Kan den forvandle til en Helt en Mø,
Naar Ærens Redning hen mod Graven drager,
Da maa det Uſkyld være let at døe;
Men naar ei længer Tordenſkyen drager,
Da ſnart igien fremſpirer Livets Frø.
En Trudſel giorde Sigrid til Heltinde;
Et Haab — giør atter Sigrid til en Qvinde.

Og for paa ny ei hendes Harm at vække,
Ubiler Kæmpen ſtrax af Bierget fort;
Smaaalfer komme frem; de Bordet dække,
Saa ile ſyſſelſat de atter bort.
En Dør ſig aabner i den brede Sprække:
En liden Qvinde, ſpæd og lav og kort,
Paa Gulvet huslig ſtaaer, med Miner blide,
Med Nøgleknippet ved den høire Side.

Et Korsklæd bundet er for hendes Hue.
Blaatærnet Forklæd har for Skiørtet hun.
Sortladen er hun, rynket, Øiets Lue
Beviſer dog at hun er karſk og ſund.
Hun neier dybt for Sigrid i ſin Stue,
Saa ſtiender hun paa Alfen: Bi du kun,
Din dovne Knægt! jeg varme ſkal dit Øre,
Og lære dig din Dont med Flid at giøre.

Er det at feie Gulv? Er det at ſtøve
Mig Spindelvæven af den høie Væg?
Er det paa Marken Kyllinger at røve?
Er det i Bondens Huus at ſtiæle Æg?
Din Skurk! jeg kunde dig din Pande kløve.
Er det at lægge Bordets Dug i Læg?
Din Madmoer ſaadan ſvigte kan du nænne
Paa en ſaa ſtor og vigtig Dag, ſom denne?

Ellen Sigrid kan endnu ei Skurken flue;
Høit sidder han paa Stangen, holder fast,
Og feier der af yderste Formue,
Og færdes, som Matrosen i en Mast.
Sort er han, med en høirød lille Hue,
Ildfuldt og vevert er hans Diekast.
Vær rolig, raaber han ned til den Gamle,
Imorgen skal jeg mere Forraad samle.

Vi har jo Sigtebrød og Frugt herinde,
Som vi kan sætte for vor Gjæst paa Bord.
En Høne vilde nys jeg overvinde,
Den beed i Fingren mig, den var for stor.
Og det gjør ondt endnu! — Den gamle Qvinde
Blev rørt, saasnart hun hørte disse Ord.
Du arme Puds! saa har dig Hønen saaret?
Kom ned, og svøb lidt Spindelvæv om Skaaret.

Forundret Sigrids stjønne Dine flue
Smaadværgene saa nydelige staae.
Hun veed ei, skal hun smile, skal hun grue?
Den Gamle mønstrer hun fra Top til Taa.
Den Gamle neier atter for sin Frue.
Ung Sigrid er forladt ei i sin Vraa;
Hun føler trøstet sig, hun seer og hører,
Sig noget Levende hos hende rører.

Hvad har hun vel for Alfer her at frygte?
Hun er en Kæmpe mod den hele Flok.
Hun kiender dem, de har et ærligt Rygte,
De spinde tidt paa den forladte Rok;
Det Huus, som staaer ved Bierget hvor de bygte,
Har altid Hiælp af dem, og meer end nok.
De bære Vand for Pigen, strigle Hesten;
Ret venlige Smaaskabninger forresten.

Lidt ſtiæle de, kan man vel ikke nægte,
Lidt tages med ſig hiem til Huusbehov.
Tidt vil ei Mallen rigtig i ſin Hægte,
Tidt ſlutter Jernet ei til Heſtens Hov;
Da er det ſlige overgivne Knægte,
Som og forvilde Vandreren i Skov.
De ſlukke Lyſet, komme Støv i Fløden,
Omvelte Mødens Kruus og ſvie Grøden.

Snart blev hun med det lille Folk fortrolig;
De trøſte hende der ſaa godt de kan.
Med Blomſter prydes hendes Seng og Bolig,
Kun ſielden kommer den forhadte Mand.
Sig føler meer huſvalet, mere rolig,
Den fagre, men den ſtolte Lilievand.
En Harpe finder hun i Biergets Giemme,
Hvorved hun hæve kan ſin klare Stemme.

En Kilde giennem Biergets Stene rinder,
Og risler Velklang op til hendes Sang;
Steenhvælvingen er Stemmen ei til Hinder,
Dens Gienlyd høit gientager Harpens Klang.
Saaſnart hun ſynger, hurtig ſig indfinder
Hver Underjordiſk, ſom har der ſin Gang;
Og naar hun holder op, naar Viſen ender,
Da klapper hundred ſmaae kulſorte Hænder.

Med Magt kan Hartbein intet meer udrette,
Hun ſvoret har og holder hvad hun ſvor;
Med Venlighed han prøver ud at flette
Det bitte Had hoe ſit tilbedte Noer.
Alt hvad han vil, er hendes Haar at flette;
En kunſtig Knude han i Lokken ſnoer,
Som Sigrid atter ei at løſe mægter;
En daglig Straf fordi han daglig ſmægter.

Hver Dag en Time nu ved Aftentide,
(Saa sælig gior Elskov selv en Trold),
Har hun Tilladelse ved Kæmpens Side
At vandre giennem Biergets mørke Vold.
Han vogter hende, færdig til at stride.
Der sidder hun midt i den Lund saa kold;
Seer hendes Faders Borg, hist i det Fierne,
Og over Borgen glimter Freias Stierne.

Hvad tænker hun? Paa hendes gamle Fader?
Høit svulmer jo det unge Svanebryst.
Hvad tænker hun? Paa Den, som hun forlader,
Fortvivlet, uden Haab og uden Trøst?
En stille Taare Rosenkinden bader;
Men Freias Stierne leer deri med Lyst,
Som vilde den høit fra sin Himmel sige:
Alt er endnu ei tabt, græd ei min Pige!

Ung Othar sidder fiernt i Bøgelunden,
Hans Øie paa den samme Stierne seer;
Søgt har han overalt, men Ingen funden.
Nu er der intet Haab om Sigrid meer.
Bleg sidder han og taus i Aftenstunden;
Men Aftenstiernen i hans Taare leer,
Som vilde den høit fra sin Himmel tindre:
En tifold større Fryd skal Smerten lindre.

O skiønne Stierne! salig du bedaarer;
Hvor ofte smelted du det rørte Bryst,
Hvor tidt fremkaldte du en Ynglings Taarer,
Og straaled i hans Hierte Haab og Trøst;
Dog, grumme Lys! kun mere dybt du saarer;
Du loved vel, men skiænked ingen Lyst;
Den svandt den unge Vaar, med Savn og Smerte,
Tom, frydløs for det længselsfulde Hierte.

Den Lykkelige Held! hvem du belønner,
Hvis ømme Trostab du lykfaliggjør.
Mon vel en ærlig Svend blandt Danmarks Sønner
Paa dine Smil i Aften lide tør?
Mon næste Sommer, naar sig Skoven grønner,
Det skionne Hoved, med et Haar som Hør,
Sødt blusser ved hans Barm i Aftenrøde,
Og smiler ham et Rosenkys imøde?

Ja visselig! thi han har Naade fundet
For Freia, ham beskytter hendes Magt.
En Time vel har Othar modløs grundet,
Nu Træets Raslen har ham atter vakt.
Er Aftenrødens Glands tilbagerundet?
Violens første Duft tilbagebragt?
Et qvindligt Billed, lyst som Maanens Straaler
Staaer for ham, smykt med Roser og Violer.

Mig sendte Freia ned, min skionne Frue;
Jeg er en Alf af hendes lyse Hær;
Hun sender Siofna fra sin Himmelbue,
At trøste dig bag Herthas Bøgetræer.
Den unge Mø, som tændte først din Lue,
Er ikke langt herfra; hun er dig nær.
Skynd dig i Kæmpens Blod at farve Værget!
Da redder du din Brud af Tryllebierget.

Saa talde hin, mens Natviolens Klokker
Let gynged under Brystets Tvillingpar;
Lyst flagred hen for Veiret hendes Lokker,
Af luftigt Flor den sølvblaa Kiortel var.
Kom, raabte hun, jeg veed at Faren rokker
Ei Othars Mod; alt bær du mangt et Ar.
Jeg vil skiøn Sigrid dig i Faren vise;
Følg Siofna! følg den milde Drømmens Dise.

Forſtenet Othar ſtaaer, troer ei ſit Øie,
Dog føler han ſig en Gudinde ſee.
Han meente ſtaalklædt dem paa Dovres Høie
At ſidde, kryſtet af en evig Snee.
De Blomſter, ſom ſig under Barmen høie,
Tilkiendegive meer en indiſk Fee,
End Nordens Diis; men kom fra Østerlandet
Ei Valhals Guder over Field og Vandet?

Hans dragne Sværd i Aftenrøden blinker,
Som Aftenrøden blusſer Heltens Kind;
Med Natviolen ham Gudinden vinker;
Han trænger ſig igiennem Krattet ind.
Brat iler han, at ei han ſig forſinker,
Han bryder giennem Buſken ſom en Vind.
Nu ſtaaer han ved det aabne Bierg i Lunden,
Han Sigrid ſeer — og Siofna var forſvunden.

Der ſidder hun med Sløret for ſin Pande,
Den bedſte Lilievand i grønne Vaar.
Bag hende ſeer han Kæmpen venlig ſtande,
Som flætter hendes lange gule Haar!
En Strøm af Guld, ſom naar i Perus Lande
Hen over ſieldne Sand en Kilde gaaer.
Vleg kryſter han ſit Sværd, han ſeer den Gamle
Vellyſtig i de fulde Lokker famle.

Forræder! raaber han, og vældigt ſvinger
Sit lette Spyd, en jernbeſlagen Alm.
Forræder! raaber Kæmpen; Spydet klinger
Alt mod den frygtelige Kiolv af Malm;
I ſamme Øieblik det giennemſtinger
Det bruſtne Staal — og knækkes ſom et Halm!
Forfærdeligt i Luften Hartbein bruler,
Sit Baneſaar han dybt i Hiertet føler.

Dog vil han sig endnu i Døden hævne;
Høit hæver han sit egetunge Skaft!
Et Slag — og Othars blanke Hielm maa revne,
Til Jorden styrter Helten for hans Kraft.
Dog hurtig i det frygtelige Stevne
Staaer Ynglingen igien. Den røde Saft
Udvælder meer og meer af Kæmpens Sider,
Mat styrter han og bleg i Græsset bider.

O Sigrid, fryd dig nu, du stolte Skiønne!
Nu eft du ei af Trængsel meer bespændt.
Du kan din Othars Kiærlighed belønne,
Hans kiække Troskab har det vel fortient.
Din Voldsmand ligger blegnet i det Grønne;
Et Drab, som vide vorde vil bekiendt.
Skynd med din Veiler dig til Borgen atter,
Skiænk ham en Brud, og Faderen en Datter!

Saa haaber Othars elskovsfulde Hierte;
End staaer hun taus og mæler ei et Ord.
Et Forsæt fattet har, med stille Smerte,
Det bly, jomfruelige Kongenoer.
Ei meer Fyrstinde, moderlige Herthe!
Hun troer at være ved din Isefiord;
Et blot et Slør, et fuldeligt Elende,
En ringe Dragt, en Flugt skal skiule hende.

For Pigen er et ubesmittet Rygte
Meer end den klare Luft umistelig:
Jeg var i Kæmpens Vold, nu maa jeg flygte,
Et Spøg, et Smiil blot kunde dræbe mig;
Det vil jeg daglig ei paa Leire frygte.
Selv Othar kunde let forandre sig —
Nu blusfer han; men er han steds den Samme?
Hvad staaer mig inde for hans Elskovsflamme?

Saa tænker hun, og hendes Læber tale:
Othar! hvis nogentid jeg var dig kiær,
Da til herfra til Leires Kongesale,
Og lad mig ene mellem disse Træer.
Min Bolig staaer i ubekiendte Dale,
Hvor Ingen kiender mig, som er mig nær.
Fyrstinden Sigrid meer ei pryder Norden,
En ukiendt Tærne vogter Gedehiorden.

Og uden Svar at vente, hun sig skyndte
I Skoven ind; han bleg tilbageskod.
Alt Mørket at udfolde sig begyndte,
Fuldmaanen sank bag Havet i sit Blod;
De blanke Stierner Midienat forkyndte,
Forstenet Othar sad ved Bøgens Rod.
Den blege Melkevei, de lyse Flammer
Betragted Kæmpens Liig og Heltens Jammer.

Vort Sialund var i Oldtids unge Dage
En tætbevoxet Ege-Bøgeskov;
Kun hist og her lod Bonden Oxen drage
Igiennem feden Jord sin tunge Plov;
Man fandt det mere nemt med Magt at tage
I fremmed fiendtligt Land sit Huusbehov,
End selv paa Agren sine Ar at tælle,
En Dont, som overlodes ringe Trælle.

Hvor let for Sigrid altsaa sig at skiule,
Ved rask at giennembryde Skovens Hegn.
Langt staaer hun nu fra Kæmpens fæle Hule,
Om Morgnen i en smuk og fremmed Egn.
Hun skiuler med et Liin de Lokker gule;
Den spæde Fod, som følte mangen Blegn,
Huspaler hun i Bækkens kiøle Bølger,
Som Løvets grønne Skyggehvælving dølger.

Hun bytter med en fattig Hyrdekvinde
Sin rige Dragt; nu er hun, som sig bør:
Om ranke Liv sig Vadmelsklæder vinde,
Til Stav ved Bækken bræfter hun et Rør.
Den Gamle gaaer; og Sigrids Taarer rinde;
Alt hvad hun har endnu er hendes Slør.
Det hvide Slør hun om sin Tinding kaster,
Og til en Bondehytte hen hun haster.

Hvad vil du? raaber hende vredt imøde
Den grimme Qvinde, som i Døren staaer.
„Jeg vil dig tiene for den blotte Føde."
„Hvad kan du? — „Jeg kan vogte Lam og Faar."
Hvad gior du her i Egnen, den er øde!
Hvem er du? tag mig Sløret af dit Haar!
„Jeg vil i Alting dig følgagtig være;
Men spørg mig ei; og Sløret maa jeg bære."

Men har du tient tilforn vel hos en Hyrde?
„Min Fader eier selv en talrig Hiord!"
Hvi letter du ham ei sin egen Byrde?
„Dertil han bruger stærke Mænd i Nord."
Vil Ulven deres fede Flokke myrde?
„Dem vore stærke Horn ved Isefiord."
Saa frygte de vel ei, naar Ulven kommer?
„O nei! de stange fleer ihiel hver Sommer."

Saa gak da ned i Engen, du vil møde
En talrig Flok af Lam og Geder der.
Bevogt dem, til det vorder Aftenrøde,
Saa driver du dem ind i Hytten her;
Saa malker du og stummer mig min Fløde.
Ret ordenlig mig kun og flittig vær,
Hvis ikke vorder det din egen Jammer.
Her faaer du Føden og et Sovekammer.

Ung Sigrid gaaer, veemodig hun sig fryder,
Paa snevre Sti, paa kratbevorne Vei;
Thi hun er ene. Hendes Taare flyder.
Om hun har Othar kiær? Hun — veed det ei!
Men hendes Hierte hvert et Haab forflyder.
At vende hiem igien til Borgen? Nei!
Mit Lod er kastet, her skal Hiertet isne,
Her skal den unge Blomst i Skyggen visne.

Hun vogter i de milde Sommerdage
Saa nær ved lune Skov sin tamme Hiord,
Og tænker paa sin Herlighed tilbage,
Som saae hun den igiennem Drømmens Flor,
Hun vandrer om, tungsindig, uden Klage,
Hun er ei meer en Kongems for Nord.
Hun sidder i de kiøle Markens Vinde,
Med Stav i Haand, en elskelig Hyrdinde.

De muntre Hiorde vil hun gierne pleie,
Hvert Faar, hver Geed er for den Skønne tam;
Hun lærer sig at blæse paa Skalmeie,
Hun kiæler for de hvide Dæggelam.
Et hvirvdt Skiærf end bar hun i sit Eie:
I Trevler river hun sin sidste Bram,
For Baand om Halsen paa de Smaa at fæste.
Det Allermindste faaer det Allerbedste.

Nu skulde man dog troe, den grimme Qvinde,
Saa rig paa Fæ, var over Signe glad,
Og havde kiær sin deilige Hyrdinde?
Men nei! hun lønned hendes Flid med Had,
Jog hende tidt i Regn og kolde Vinde,
Gav hende Straa til Seng og lidt af Mad.
Tidt gik hun hungrig i de grønne Skove,
Og maatte mangen Aften hungrig sove.

Mistrøstig sidder Sigrid hist paa Engen,
Det er en skyfuld Dag og fuld af Slud;
Vansmægtig aarle joges hun af Sengen,
Hun finder altfor haardt den Gamles Bud.
Med Taarer fæster Miet sig paa Vængen,
Da bovner frem et stort Muldvarpeskud;
En Pusling stiger op med Brød i Taske,
Med Frugt i Kurv, Viin i sin lille Flaske.

Her har du, hvad der kan dit Hierte glæde,
Her bringer jeg, hvad Sigrid gotte kan;
Sær denne høist fortræffelige Væde,
Som bragtes hid langt fra et fremmed Land.
Jeg tog den fra en Skipper; han vil græde,
Naar ei han finder Flasken meer paa Strand.
Jeg snapped den; hvad har han vel at klage?
Jeg lod de fire Største staae tilbage.

Vi har dig kiær fra sidst, da du var fangen
I Bierget; vi har talt om dig saa tidt.
Du veed vel, det var mig, som sad paa Stangen,
Som blev i Haanden af en Høne bidt.
Jeg hævned mig dog over den forgangen,
Den havde giort et Æg, og det blev mit.
Min Madmoer med det store Nøglefnippe
Du strax vil see; hun kan kun langsom trippe.

Vi os arbeidet har af alle Kræfter
Igiennem Jorden hid-til denne Brink;
Thi hvor du er, der flytte vi nu efter;
Men vi kan ikke taale Solens Blink,
Ei Morgens Støi; det os til Jorden hæfter.
I Luften først os kalder Stiernens Vink;
Dog, naar det som idag er mørkt og taaget,
Tør vel vi komme frem, det lindrer noget.

Af Hiertet rørt ſkiøn Sigrid Alfen takker,
Modtager gierne Gaven uden Skam;
Imens hun holder Maaltid fort han ſnakker,
Og ſpaſer med det mindſte Dæggelam.
Han finder Prydelſen om Halſen vakker,
Han ſynes, det var juſt en Heſt for ham.
Han er i Sadlen alt; han Rytter leger,
Mens Lammet løber ængſtligt om og bræger.

Men Rytteren ei lader ſig forbluffe.
Nu ſtiger Trude flux af Jorden op:
Med Silkefrøi' og Skiørt af første Skuffe,
Selvſpændte Skoe, paa Hovedet en Top,
Med begge Hænder i en lille Muffe.
Hun Puds paa Heſten ſeer: Saa ſtop dog, ſtop!
Hvis den affaſter dig? Ifald du brækker
Et Been? Af hvor den Galning mig forſtrækker!

O milde Treſt! ung Sigrid er ei ene,
Hun er i Verden ikke plat forladt,
Hvad hende træſted under Biergets Stene,
Indfængſlet i den ſorte Ravnenat,
Det atter træſter her bag Bøgens Grene,
Hvor Nattergalen har ſin Rede ſat.
Hun har endnu de ſmaa trofaſte Venner,
Med Raad og Daad den Gamle hende tiener.

Det første, hvad hun gior, den gamle Trude,
Er at hun op paa Sigrids Skulder ſtaaer,
Og løſer ud hver ſlagen Mareknude
Igien af Kongemøens fagre Haar.
Hvor deiligt flamme ſig de Lokker prude,
Som Puds udkiæmmet over Skuldren ſlaaer.
Den Gamle Haaret atter glat indſlætter,
Mens Puds en Blomſterknup i Sløifen ſætter.

Hvad vil du her hos denne grimme Qvinde?
Adspørger Trude; gaae til næste Dal!
Der vil et herligt Huus du forefinde,
Med Kielder, Stegers, Hauge, Loft og Sal.
Der ting du dig i Kost og vær Hyrdinde,
Saa lider du ei længer Hierteqval.
Der finder du den Ro, som dig er tienlig,
Huusmoderen er from og Sønnen venlig.

Ung Sigrid vil ei did til Huset gange,
Saasnart hun hører tales om en Søn.
Men Alfen siger: Vær kun ikke bange!
Han eier alt en Brud, som du saa skiøn.
Endnu i Aften skal han hende fange
Til Hustru, hist i Lunden, sommergrøn.
Ifald du skynder dig, da eft du Giæsten,
Og Brudepigen med ved Bryllupsfesten.

Imedens nu den lille Fastekone
Ung Sigrid overtaler, see vi maae
Hvo paa den anden Side Skovens Krone
Velbygte Bolig har ved Bækken blaa.
Ak kunde kun min Aftenharpes Tone
Forkynde ret de Store med de Smaa
Begivenheden her, saa kort og fyndig,
Der ender Sigrids Nød, som den er yndig!

Ja, denne Dag igien ung Othar trøster,
Han eier Huset, hans er Sal og Loft;
Den forestilte Brud er Othars Søster,
Den virkelige Brud har Alfen lovt.
Hvis denne sidste kiække Prøve brøster,
Da hævnes Hartbein grumt af Vagenhoft,
Den lede Trold; men Freia Dæmning sætter
For mangt et Nidingsværk af onde Jetter.

At Sigrid er ham nær, har han erfaret,
Om Sigrid har ham kiær, han prøve skal.
Om Alt har Othar gamle Trude varet;
Han smykker festligt ud med Løv sin Hal.
De bedste Dalens Blomster, længe sparet,
Nu pynte Væggen rigt i hobetal.
Den skiønne Søster i Skarlagenklæde
Karfunkelsmykt, indtager Brudens Sæde.

Og da nu Solen ned i Vesten viger,
Da kommer Egnens Ungdom bid til Giæst.
Skalmeier, Piber, Trommer, Harper, Giger,
Tilkiendegive lydt en Bryllupsfest.
Farvel sit gamle Herskab Sigrid siger,
Og skynder sig afsted, som hun kan best.
Alene gaaer hun; kun en Vielde klinger,
Sit lille Dæggelam hun med sig bringer.

Skinsyge, du Blaalæbede, du Blege!
Til Hiælp idag den stakkels Othar kom;
Dig vække skal de falske Brudelege,
Træd ind idag i Elskovs Helligdom!
For første, sidste Gang du Rynken præge
Paa hendes høie Liliepande, som
Fra Sløret du skal frie, som er i Vente;
Til Held for Den, der aldrig dig fortiente.

Hvordan beskriver kort og kraftigt Skialden
Den stumme Skræk, da ind hun treen og saae
Som Brudgom Othar? Hun er himmelfalden,
Hun ændser intet meer i Salens Vraa.
De høie Piber, Trommens muntre Skralden
Er hende Tordenslag fra Skyen graa.
Hun holder sig, at ei til Jord hun segner,
Den friske Rosenkind bag Sløret blegner.

Hvor stor er Othars Glæde, da han mærker,
Hvad Sigrid i sit stumme Hierte leed,
Han priser Nidkiærhedens Underværker.
Hun elsker ham! O søde Salighed!
Forgiæves sig den Yndige forstærker,
Snart, snart hun selv sig løser fra sin Eed.
I Sløret samler alt den hvide Finger,
Dog tier hun endnu og bleg sig tvinger.

Men da Herolden raaber om en Pige,
Som Parret lyse stal i Kamret ind,
Da veed hun atter af sig selv at sige,
En Purpurglød høit farver hendes Kind.
Med Magt de qvalte Suk fra Brystet stige,
Dybt Nidkiærheden ryster hendes Sind.
Kom, raaber hun med sønderknuset Hierte,
Mig bære lad den tændte Brøllupskierte!

Nu staaer hun i det stille Brudekammer,
Udpyntet for de lykkelige To;
Hun bærer Brudeblusset, Lysets Flammer
Opklare sparsomt kun den huldе Bo.
Med grønne Silkebolstre Leiet brammer.
Nu Sigrid, lad de Salige med Ro!
Hun kan det ei, stivt hen hun for sig stirrer,
Vorkierten stærkt i Liliehaanden dirrer.

Hun staaer forstenet, kold, hun taber Aanden;
Hist sidder han paa Bolstret med sin Brud!
Hvad skildrer hendes Nød, hvad tolker Vaanden?
En Gysen nupper hendes Liliehud.
Hun staaer, til Lyset brænder ned i Haanden,
Og Othar viser hende venligt ud, —

Da kaster hun sit Slør, da Taarer øse
Fra Øiets Blaa: Ha, raaber hun, Trolløse!

Behøver jeg ved Harpen meer at qvæde?
Jeg skildred Othars Smerte, Sigrids Nød;
Men kan jeg skildre Sigrids, Othars Glæde,
Da Trøstens Ord fra begges Læber flød?
O Harpens Klang kan bringe til at græde,
Men Elskovs Salighed er altfor sød
Til i en Sang med Toner at gientage;
Den kan udtales ei, den maa man smage.

Hun havde lovet Frigga, sin Gudinde:
For ingen Yngling Sløret hæved hun,
Før hendes Kiærlighed han kunde vinde,
Og før han elskte ret af Hiertets Grund.
Han vandt den; og dog lod hun sin forblinde;
Thi elsker han endnu i denne Stund?
Han elsker! Kun et Ord den Skiønne trøster:
O søde Sigrid! Bruden er min Søster.

Nu skuer Othar hendes Skiønhed atter,
Og Eden løfte sig med hendes Slør.
Nu skinner Solen. Henrykt han omfatter
Med stærken Arm den huldeste blandt Møer.
Med Fryd han bringer Kenningen sin Datter,
Til Fryd for alle Danerigets Øer;
Til Fryd for hvert et Skib i hele Norden
Har nu sin Dronning atter Isefiorden.

Selv Alferne dybt i de mørke Bierge
Sig fryde sammen i det sorte Muld;
Hvor flittigt kløtre disse vevre Dværge!
Paa Brudesengen finder Bruden huld

Til Othar et af Staal fortræfligt Værge,
Men til ſig ſelv et deiligt Slør af Guld.
I Sløret virket ſtaaer: Ei Sigrid nænner
At glemme ſine ſmaa trofaſte Venner.

Harald Hildetand.

Hildetand med ſølvgraae Haar
Hu til Valhal vendte;
Hundredſemti Hødersaar
Heltens Isſe kiendte.
Nu er ſvundet Nervens Kraft,
Nat faſt blinder Øiet;
Rørt ei blier det ruſtne Skaft.
Ryggen krum er bøiet.

Tapper dog ſom Tyr i Nord
En Thegn han før mon være;
Drottens ſieldne Daad var ſtor,
Danerigets Ære.
Alle Konger agted han
Aſathor at ſende;
Hvad han vilde, har paa Stand
Helten bragt til Ende.

Kæmper var i Kongens Gaard,
Og Kampen de forſtode:
Hug ſig af de Øienhaar,
Hurtigt, veltilmode.

Klingen ei til Kiødet gik,
Kun den raged Brynet:
Bort med Haan af Borgen gik,
Hvo blinkede med Synet.

Odin, som han offred til,
Op ham Snillet vakte:
Svinefylkets fære Spil
Slet kun Fienden smagte.
Lært han var paa Ledregaard
Længst af Odin selve;
Naar tæt en Flok i Tryne staaer,
Maae tusind Fiender stiælve.

Gammel nu i gyldne Sal
Gubben sidder ene;
Mødig, som den matte Val,
Marven er af Bene.
Nedrig vil en Nidingsflok
Nu den Gamle myrde:
Levet har han længe nok,
Livet er ham Byrde.

Mørket kommer, Midienat
Mulmet ud mon brede;
I Borgen lader Bruno brat
Ham en Badstu' hede.
Brat han ind i Badet gaaer,
Baalet de mon tænde:
Døren lukkes, Drotten staaer,
Danmarks Helt skal brænde.

Seent han mærker stumle List,
Snar til Døren trænger;

Luen ſlaaer alt lys i Oviſt,
Laagen op han ſprænger.
Kiæk med gamle Kraft han treen
Kold i heden Lue;
Kæmper giennem Krat og Green
I Kredſen han mon ſlue.

Herlig da den Herre god,
Helten uforfærdet,
Staaer i Døren, ſtærk af Mod,
Støtter ſig til Sværdet;
Leer kun, naar de Luer ſlaae
For Lokken at fortære;
Derpaa talde Drotten ſaa,
Driſtig og med Ære:

Har Kong Harald her fortient,
Hadſt at vorde indebrændt?
Førte han mod Fienden ei
Folket frem paa Ærens Vei?
Kaldte ham ei Kampens Mand
For ſin Kiækhed Hildurs Tand?
Lærte ham ei Lidſtialfs Drot
Kampens Leeg at føre godt?
Slog han ei det tappre Sver'g?
Stred han ei paa Norges Bierg?
Har han ei med Heltemagt
Hele Norden underlagt?
Drog ei da til Drottens Gaard
Tappre Dreng, ſom Krig forſtaaer?
Baalet dog med Bølgen rød
Brænde ſkal ham før hans Død!

Bruno ſvared brat derpaa:
Billigt bør du tale ſaa.
Nag dog ei til Nogen bær,
Niding er ei blandt os her.
Olding eſt du, Odins Sal
Offre vi den trætte Val.
Stakal er, hvo dør paa Straa,
Strax til Hel han fare maa.
Blegned du paa Vankehalm,
Blev du ført til Niffelqvalm.
Derfor ſpruder Dragen her,
Drotten den til Valhal bær.

Harald gav et hurtigt Svar,
Helten i ſin Lue klar:
Troer I da, ſkiøndt træt og mat,
Thor har mig ſaa reent forladt?
Ruſter Eder! raſk, ei ſeen,
Riſter mig en Runeſteen!
Runeſteen, ſom reiſt beſtaaer,
Riſen liig, i tuſind Aar.
Dør jeg vil i ſkaanſte Dal,
Derfra gaae til Odins Sal.
Dækker Jer da, danſke Mænd,
Drabeligt med Staal igien!
Følger Eders Fader nu;
Ei til Freden ſtaaer hans Hu.
Skal jeg dø? I ærligt Slag
Synke maa min ſidſte Dag.
Stride vi med Sigurd Ring!
Skiønt at dø for Helteſting.
Tuſind gaae med mig til Thor,
Tappre Dag, berømt i Nord!

Stolt saa talde Stridens Mand,
Raske Kæmper smilte.
Sværdet greb Enhver paa Stand,
Ei Pandserværken hvilte.
Vendt var nu den vilde Hu,
Vendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kiæk som i gamle Dage.

Helten da den blanke Hat
Paa sit Hoved satte;
Jæg'ren griber Jernet fat,
Jarler Spydet satte.
Veborg kom, den Vaabenmø,
Fra Venden med sin Søster;
Stolt hun vil i Striden døe,
Staal om haarde Bryster.

Hen drog en utallig Hær
Paa Bravallahede.
Sigurd Ring alt standser der,
Striden op at lede.
Stærk han er og holder Stand,
Ham Styrken ei forlader;
Vøiet staaer hans bedste Mand,
Barst i sorte Blader.

Krum han er, af Kampe mæt,
Kullet som en Stodder:
Sigurds Ære, Storværks Æt,
Kæmperen Stærkodder.
Hæren nu paa Heden staaer;
Heltene vil stride.
Hvo skal synke da? Hvo slaaer?
Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
Mægtigt over Marken brøde
Malmets Toner, hult de løde.

Sigurd Ring paa Skioldet slog, høit Staalet klirred;
Lyden op i Luften dirred,
Larmen rædsomt sig forvirred.

Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned;
Vrede Sværd med Vægt sig hævned,
Værget sprang og Pladen revned.

Hielmen brast; i Hiertet foer til Hjaltet Sværdet;
Staalet sprang, stiændt herligt hærdet,
Hildurs Mænd stod uforfærdet.

Da begyndte Dysten; Bierg og Dal maae sige:
Aldrig har den havt sin Lige
Udi hele Nordens Rige.

Konger to var begge komne, kiækt i Vælde:
Hin vil trodsig Helten fælde;
Harald vil ei døe af Ælde.

Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.
Siælland er til Skaane bundet,
Sigurd, naar dit Slag er vundet.

Mange vare svenske Mænd og mange Danske.
Da greb Sværd med Stridens Handske
Svensker, Dansker, Udenlandske.

Bred da mon Bravallabede Mængden favne.
Valhal ei mon Valer savne;
Vidar raabte alle Navne.

Sigurd ſtiller Svenſten op til Slag i Tryne.
Stridsmænd rynked ſtærke Bryne,
Odin blev i Sky tilſyne.

Harald ſaae nu Heltens Hær paa Heden ſtillet.
Taaren ham fra Kinden trilled:
Aſathor min Død har villet!

Nu har Guder Gothen lært ſaa godt at ſtride,
Som mig ſelv i ſvundne Tide;
Stolt jeg vil i Græsſet bide.

Giev i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
Damp af Blod mon Solen dæmpe,
Drotters Hær ei ſlog med Lempe.

Skuer hiſt et ſælſomt Syn, hvo ſaae dets Lige?
Stærkodd maa i Striden vige,
Storværks Søn imod en Pige.

Veborg ſlux, den Vaabenmø, med Vælde ſætter
Ind paa ham, ſom fældte Jetter;
Jernet ſpringer, Blodet ſprætter.

Hielmen er af Møens Hoved, Haaret vifter;
Raſk hun leer ad Sværdets Rifter,
Raſer frem og Farve ſkifter.

Kiæven, ſom hun kiæk ham traf, maa Klingen ſmage;
Skiægget, buſket ſom paa Brage,
Beed han i og holdt ſin Hage.

Hevnet har den Helt ſig nu hardt paa Urſine:
Søſtren hører Sværdet hvine,
Miſter Haanden; hvilken Pine!

Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke;
Da slog Danerhelte stærke
Dragne Sværd i Pandserærke.

Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skioldunger.
Skuldren saares, Skioldet runger,
Synlig bleve Heltens Lunger.

Da nu Harald mærkte, Helte faldt i Hobe:
Kongen i sin Purpurkaabe
Kiører frem, lod Odin raabe.

Vældig med to dragne Værn paa Vogn han kiøres.
Vred han ind i Vrimlen føres,
Af Valfader han bønhøres.

Kæmpen kiæft med Klinger slog til begge Sider;
Dynger Liig i Græsset bider,
Danerdrot med Døden stræber.

Nu blev alting Kongen nær, som Natten, stille.
Sluk er Stridens største Snille!
Sværdet synker, Taarer trille.

Den, som styred Nordens Land og Danmarks Dale,
Ligger nu et Liig i Dvale,
Længes ei til Odins Sale.

Bedre fik ei Konge Baal, for bort at fare.
Trindt ham ligger tykt en Skare,
Thor i Armen tog den Svare.

Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
Musbevorne Bautastene!
Der bevares Heltens Bene.

Vidt end viser Runen vældigt Kamper alle,
Hvor Kong Harald paa Bravalla,
Som en Helt foer til Valhalla.

Rosentræerne.

I Skyggen, under Myrtens Hang,
Sad Rollo med sin Elskerinde,
Ved Arnoflodens Bølgegang.
Der vidste de sig tidt at finde,
Ved Aftentid, naar Solen ned
Bag Skoven i sit Purpur gleed.

De lued af en kiærlig Brand;
Hun var en ung og deilig Pige,
Han var en raask og fager Mand;
Men deres Fædre førte Krige.
Hver bød fortørnet Flokken sin,
Som Guelfer og som Ghibelin.

I Florens Begges Huse stod:
To Fæstninger i samme Gade,
Hver paa en Grund, som Biergets Rod.
De treen kun ud i blanken Plade,
Og mødtes kun med Stang og Sværd,
Til Tvedragt og til blodig Færd.

I Kampestenen fæstet var
Af Jern med Spiger store Ringe,

Som Ættens Vaabenfaner bar.
Op mægted intet Porten twinge,
Den var med Blader tykt belagt,
Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad ei aabne selv formaaer
Bellona med sin tunge Glavind,
Det aabent dog for Venus staaer.
Hun trodser Fiendtlighed og Avind,
Hun vidste dog i Skyggens Ro
At samle de forelskte To.

Men kort kun var den rene Lyst,
En fiendtlig Flok af Busken traadte,
Da sødt de sværmed Bryst ved Bryst.
Som Judas Frelseren forraadte,
Saa endte her en troløs Træl
For evig de Forelsktes Held.

Dybt Philomeles Klage lød,
Thi, revet af sin Elsktes Arme,
Kun ønskte Rollo nu sin Død.
Han søgte den i Kampens Harme,
Han fandt den midt i Krigens Favn,
Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
Den skilles i et dunkelt Lukke,
Saa falmed nu den Skiønnes Kind.
Midnatten hørte hendes Sukke,
Hun bøied bleg i Fængslets Baand
Sit Hoved og udgav sin Aand.

Domkirken midt paa Torvet staaer,
Af sorte, hvide Marmorfliser,
Af Kunst ærværdig, som af Aar.
I Kirken mangen Indskrift viser
End Graven af de største Mænd.
Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
Et ulykkaligt Par forsamle.
O Had, hvor bittert raser du!
End snyser Fienderne, de Gamle;
Hver stod med Graad paa blegen Kind,
Men med et uforsonligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
I Kirken tør man dem ei lægge;
De havde halvt kun Christus tient;
Thi giennembrødes Kirkens Vægge;
Halvt udenfor med deres Been
Paa Torvet stod den hvide Steen.

Hist hvor den gamle Tavle sig
Endnu med Dantenavnet pryder,
Der ned man satte Rollos Liig;
Og her, hvor Giottos Taarn sig skyder
Fra Jord, mod Himlens Herlighed,
Blev Lauras Aske sænket ned.

Naar Solen nu bag Bierget sank,
Og farved med de sidste Flammer
End Arnoflodens Bølge blank;
Da vinkte dem ei Skovens Stammer,
Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
De hviled i den sorte Jord.

En Ven ved Arnos Bredder gik;
Han ſtandſed ved de Elſktes Kilde,
Med Taarer i ſit mørke Blik.
Der ſtod endnu to Roſer vilde;
De havde ſelv dem plantet ned,
Et Tegn paa trofaſt Kiærlighed.

De ſtod ſaa frodigt og ſaa ſødt,
Med deres unge grønne Blade,
Men uden Knup og uden Rødt;
Han løſte dem med ſkarpen Spade,
Et Indfald ham hans Hierte gav,
Og ſatte dem paa Elſkovs Grav.

Nys ſammenſlynget Blad ved Blad,
I Aftenrøden og Naturen,
Stod de nu ſtilt, ved Kirken, ad.
De ſlyngte ſig ſaa høit ad Muren,
De vilde ſamles Oviſt ved Oviſt,
Som de Forelſktes Siæle hiſt.

Og ſee, da Morgenrøden kom,
Og farved med ſin førſte Lue
Det ſtore Tempels Helligdom;
Da over Bruneleschis Bue
Alt Roſerne ſig havde ſtrakt,
Og hver ſin Knup den Anden rakt.

Da Fædrene ſligt Jertegn ſaae,
Da ſtød fra Øiet Taarens Kilde,
Da følte ſig de Stolte ſmaae.
De eentes — men det var for ſilde!
For ſeent for e g n e Hierters Fred,
Ei for de Elſktes Salighed.

Stærkt raſled hiſt fra Daabens Hal
Den gamle, ſtore, ruſtne Lænke,
Som vidner Piſas dybe Fald!
Thi Støvets Magt kan Jernet krænke,
Ja ſlaae et Folk i Slaveri;
Men Kiærlighed er evig fri.

Den hemmelige Røſt.

Skiøn Ingerlil gaaer om alene,
Beſtygt af Borgelundens Grene,
Da hører hun en Stemme ſød;
I Hallen, hvalt af gamle Stene,
Til Øret den alt ofte lød.

Knap kan hun den fra Zefir ſtille;
Den kommer fra et Barn ſaa lille,
Dog kan hun ikke Barnet ſee.
Saa ſød ſom Nattergalens Trille,
Den tolker hendes Vel og Vee.

Naar hun er ene, Lyden kommer,
Om Vintren, i den grønne Sommer;
Fortrolig er hun alt med den.
Og Høſtens Frugt og Vaarens Blommer
Hun plukker med ſin lille Ven.

Den ſynger om Naturens Eden,
Om Venſtab og om Kiærligheden,

Fortæller mangt et Eventyr.
Den elsker Roligheb og Freden,
Ved mindste Støi den hastig flyer.

Engang en Aften siger Inger:
Din Stemme mig livsaligt klinger;
Dog, eier du en jordisk Dragt,
Est en liden Aand med Vinger,
Saa viis dig i din Skjønheds Pragt!

Hun hører Stemmen sagte sukke:
Jeg maa mig for din Villie bukke,
Men du, hvi vil du mig saa haardt?
Forstumt er Nattergalens Klukke,
Og Stemmen svinder ængstlig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
Var lagt i Ensomhed tilbage,
Skjøn Inger gaaer bag Skovens Træer;
Knap lyder hendes Længselsklage,
Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale,
Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
Ved Klippens Væg, ved Bækkens Blaa;
Den klinger i de gamle Sale
Bag Harnisket i mørken Vraa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
Og slukkes Lysets sidste Flammer,
Da lufter der en kiølig Vind,
Da banker sagte Dørens Hammer,
Og Noget suser hurtigt ind.

Og naar hun da sig holder rolig,
Da taler venlig og fortrolig
Med Ingerill den spæde Røst;
En Skytsaand i den Huldes Bolig,
Den skiænker hende Raad og Trøst.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
Letsindig strax igien begiære,
Hvad eengang giorde Stemmen Vee?
Var Sukket ei en stille Lære,
En Bøn om ei at ville see?

En Aften, (stærkt alt Dagen hælder),
Sit Ønske hun den atter melder.
„Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
Stiig ned i Ridderborgens Kielder,
Naar Taarnets Midnatklokke slaaer.

Hvor dybt i Grunden Borgens Bue
Forener sig af al Formue
Med Klippens vældige Granit,
Midt i den sorte Kielderstue,
Der vil du skiælne noget Hvidt.

Hvad der du seer, skal mig betyde,
Dog vil ei da min Stemme lyde.
Ak Inger! naar du mig har seet,
Vil du din Daarlighed fortryde,
Og angre hvad der alt er skeet."

Saa klynker Stemmen og bortviger.
Nysgierrigt hendes Hierte higer
Af større Længsel nu end før;
Mens Klokken toner, ned hun stiger,
Og aabner Kieldrens tunge Dør.

Hun seer sig om og intet finder,
End Lygten hende kun forblinder
I Dybets skumle Helligdom;
En Kilde giennem Bierget rinder:
Af Ingerlil, vend om, vend om!

Det kan hun ei; dog maa hun sukke.
Hun noget seer — hun maa sig bukke —
Hun seer — et Barn — o grumme Lyst!
Det ligger i en lille Vugge,
Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har nylig levet,
Man seer det nys er myrdet blevet.
Forfærdet skuer Inger ned.
Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
„Det voldte din Nysgierrighed!"

End som en Engel født det smiler;
En Lilie det i Armen hviler;
Knap Inger røre sig formaaer.
Hun ræd af Hvælvingen udiler,
Og Døren efter hende slaaer.

Nu tør hun aldrig gaae tilsenge
Alene, aldrig dvæle længe,
Naar Maanen bleg i Skoven leer;
Hun visned som en Blomst i Enge;
Hun aldrig hørte Stemmen meer.

Min Aand, du Hellige! din Stemme
Mig lader Salighed fornemme,
Skjøndt Gaaden ei jeg løse veed;
Forstyrrer jeg dit dunkle Gjemme,
Da dræber dig — Vanvittighed.

Skovkirken.

I Gudbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
Hvis Eier ei var bleven Dødens Bytte,
Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
Og bragte Gjæring i det friske Blod,
Og Skræk og Qval og Vaande,
Hvorhen den gustne Her henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Luft hin rene
Omboltre skulde Fjeldets høie Stene,
Som Fluer sank; den vamle Hede kom
Og giorde Bierget nøgent, Dalen tom
Og lagde Landet øde,
Som naar en Nattefrost afsvier Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og uforfærdet
Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
Øiet blev rødt og Læberne blev blaae;
Og Norges Piger svunde,
Som Roser i de kolde Nattelunde.

Den Varm, hvis Skiønhed hele Jorden hylder,
Svandt ind, og steeg igien med sorte Bylder;
Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
Sank, som en slappet Bue;
Og til et udbrændt Kul blev Diets hede Lue.

Naar Solen steeg nu i sin Morgenrøde,
Da fandt den alting tomt og alting øde;
Hvorhen den sfued fra sin gyldne Top,
Blev den kun vaer en halv forraadnet Krop;
Da skiælved den og blegned,
Og søbte sig i Skyer, til atter ned den segned.

Fælt monne Sneen over Graven syge,
Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
Saaledes verled lang Tid Aar med Aar.
I Gudbrandsdalen stod endnu en Gaard.
Fra den de Slægter ginge,
Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle,
Der talrigt stod de Unge med de Gamle;
De raadslog om, hvordan de skulde faae
En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
Hvor de med hellig Vise,
Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte sorrigfuldt de med hverandre
Med uforrettet Sag fra Thinget vandre.
Skiøndt hver sin Skiærv, i Hiertet from og reen,
Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
Blev dog kun Summen ringe;
Og meer formaaede de ei at tilsammenbringe.

I Somrens Tid, naar alt var lunt og ſtille,
Naar Lougens Bølger monne ſagte trille,
Da ſamled de hver Søndag ſig en Stund
Udi en kiøligdunkel Birkelund;
Og fromt ſig hvælved Birken
Da over dem ſaa trygt, ſom om de ſad i Kirken.

Men naar det isned over Fyrrens Blade,
Naar Græsſet ſvandt og viſte Stenens Flade,
Naar Vintren ſpændte ſig i Vandſer ind,
Og ſvang ſig paa ſin Ganger Hvirvelvind;
Da ſad Enhver alene,
Da kunde de ſig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor ſkiøndt den gode Gud med Styrke
Sin Biſtand yder dem, ſom troe ham dyrke:
To Børn, det var en Pige med en Dreng,
En Sommerſøndag gik ad grønne Væng;
Da fik de Lyſt at vove
Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den førſte Pindſedag, den ſkionne,
Den muntre Feſt, ſom holdes i det Grønne.
Der havde Bygden ſelv den nylig holdt,
Mens alle Blomſter dufted friſſt og boldt.
Bag Nordens Granepalmer
De havde lovet Gud med høie Jubelpſalmer.

Som nu de Børn rundt om i Skoven vanked,
Og legte, ſprang omkring og Blomſter ſanked,
Og trængte bid, hvor Skovens tykke Krat
Selv giorde lyſe Dag til mørke Nat;
Da mon de ſig forvilde,
Og Solen ſank bag Field, og det blev mørkt og ſilde.

Dog kom de hiem ei til den vante Hytte,
Forgiæves monne bange Moder lytte.
Og Natten svandt; endnu de kom ei hiem;
Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
Saa munter og fornøiet,
Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Øiet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
Om paa den grønne Jord, om i et Træ
De havde søgt usikkre Nattelæ?
Da svared de tillige:
O vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rundt omkring i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring og Blomster sanked,
Og trængte dybt os ind i tætte Krat;
Da blev det pludselig til mørke Nat;
Vi kunde hiem ei finde,
Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterligt os til at græde.
To andre Børn i giennemsigtigt Klæde
Kom til os der; de vare begge smaae,
Med krusetgule Haar og Vinger paa;
De sagde: Lad os ile!
Vi vise Jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Saa fulgte vi de Børn igiennem Skoven,
Hen til et Huus, saa taarnet, høit for oven.
Ind lede de os i en hvælvet Port.
Det Huus, det var saa langt, det var saa stort;
Foroven i en Bue;
Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det kan vi ei beskrive.
De Glutter sang: Her maae i Nat I blive!
Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
Da hiem, hvor Eders Faders Hytte staaer,
Fortæller, hvad I sunde!
Saa sluttede de med Smil, gav os et Kys, og svunde.

Af Moder, ak! I Husets Østerende
Saae vi to store Lys paa Bordet brænde.
Der straalte det saa stærkt med røden Guld;
Af modne Bær og Ax var Væggen fuld.
De Vinduer vare lange,
Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant af Hallens Grunde,
Hvor intet vi for Mørke skiælne kunde,
Der lød bestandig fort en herlig Sang,
Ledsaget af en dyb alvorlig Klang.
En Stemme qvad foroven,
Langt mere sødt og klart end Drosselen i Skoven.

Da treen en Skare Børn for os og bandsed,
Indtil af alting intet meer vi sandsed.
Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae
Vi ingen flere Børn med Vinger paa.
Og Sangen taug; vi stued
Ei heller meer de Lys, som høit i Natten lued.

Saa Børnene. Men med opmærksomt Øre
Var Bygden stimlet did, for alt at høre.
De sagde: Leder os paa Husets Vei!
De ginge tausk, paa Veien talded ei,
Fyldt af Forventning, fulgte
De med et saligt Haab, som endnu Læben bulgte.

Igiennem Buſk og Krat de Smaae dem førte,
Hvor Skovens Dyr langtfra man tude hørte,
Hvor ei fra Peſtens Tid en Stemme lød,
Hvor Solen ſparſomt giennem Krattet brød,
Hvor Maanen ſtinte neppe,
Hvor Buſk og Tiørn og Træ tæt fletted Skovens Teppe.

Med Øxer maatte de ſig Veien bane;
Men Ørens Brug er raſte Normands Vane;
Og ſtiendt tilſidſt den ſtærke Haand blev mat,
Sank dog for ſkarpe Staal det tykke Krat.
De Smaa beſtandig ſmutted
Let giennem Buſken ind; dem følge de beſlutted.

Og ſom de nu ei Modet ſynke lode,
Da pludſelig de for en Afgrund ſtode,
Som ſtiultes af de vildtnedhængne Løv,
Hvor Klippen knuſte Foſſens Vand til Støv,
Hvor Fraadens Hvirvler vrimled,
Hvor over Svælget ſvei paa Kanten Granen ſvimled.

Med Trudſel ſtummed op de Bølger hvide.
Da ſtod de Smaa alt paa den anden Side,
Og havde tidt dem vinket, ofte kaldt.
Og Øxen ſlog med Kraft, og Granen faldt
Hen over Kløftens Grunde,
Og blev en Bro, hvorpaa man ſikker træde kunde.

Da hvisled det igiennem Buſk og Tiørne,
Og ſtrax en Flok af Løſſer, Ulve, Biørne
Dem treen imøde paa den fierne Strand,
Og grinte fælt og viſte ſkarpen Tand.
Da ſigted Buens Pile,
Og brat i Skoven ind med Brøl man ſaae dem ile.

Alt daled Solen ned bag Klipper-bratte,
Alt ſank de ſeneſulde Hænder matte;
Da ſaae de pludſelig fra dunkle Vraa
Midt paa en Grønning lyſ en Kirke ſtaae,
Af ranke Træer omſtygget,
Stor faſt ſom Olafs hiſt, den han i Trondhiem byggeb.

Med Mus begroet, omkrandſet af Naturen,
Sig hæved favnetyk ærværdig Muren.
Mod Taget ſvang ſig Vedbendranken trygt;
I Kirketaarnet havde Storken bygt;
Den klappred med ſin Vinge,
Med Næbet hørte man den ſvagt paa Malmet ringe.

Forbauſet hen for ſig de Bønder ſtirred,
Og heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
Og Øren faldt af Haand ved ranke Træ,
Og Haanden folded ſig, og ned paa Knæe
De ſank, og med hverandre
De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem imøde lød en liflig Tone
Fra Midten i den gyldne Lyſekrone;
En Drosſel ſad paa Lyſeſtagens Arm
Og ſang i Aftenſolen red og varm,
Og qvibdred dem imøde,
Saa yndigt og ſaa ſmukt i Chorets Aftenrøde.

I Kirken vidned Alt om Riddertiden,
Det maatte være længe, længe ſiden.
Haandſtrevne Pſalmebøger kun man ſaae;
Den Sang: Naar vi i ſtørſte Nøden ſtaae,
Var overalt opſlagen;
Og alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar for Altret, blank i Aftenglandſen,
Af røde Guld tilſtraalte dem Monſtranſen,
Og giennem Vindvet Brombærranken ſig
Til Altret havde ſnoet ydmygelig,
Og Aret guldbeglødet;
Til høire Side Viin, til venſtre Side Brødet.

Og nu var Ønſtet opfyldt, Sorgen ſvundet,
Hendøde Slægters Tempel atter fundet;
Og i en hellig Pſalme de udbrød,
Og klart det ſkjønne Chor i Kirken lød.
Høit ſlunge Mænd og Qvinder:
Hvo banker, ladeſ inden, hvo trofaſt leder, finder.

De tvende Kirketaarne.

Det var ſig Herr Aſter Ryg,
Hannem lyſter i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Otteſange.

Murene var af det gule Leer,
Og Taget det forte Straa;
Det var ſig Herr Aſter Ryg,
Misnøiet han ſaae derpaa.

Det var ſig Herr Aſter Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var ſaa ſaare lavt,
Og Kamperne vare ſaa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Liden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift;
Alt da voxte den liden Smaablomst
Udi den Kirkekrift.

Alt da snoede den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside.
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer hun ud saa vide.

Og hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde saa puur,
Ei sømmer det sig at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skuur.

Vinden blæser udi Kirken ind,
Og Regnen ned monne dryppe;
Christus er steget til Himmelens Sal,
Han nøies ei meer med en Krybbe.

Hør du allerkiæreste Hustru min,
Jeg siger dig det forsand:
Op skalt du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du bygge den Muur;
Ned da skal du rive saa brat
Det uselig Kirkeskuur.

Lage du saa mit Skarlagenskind,
Af Fløiel det vel maa være;
Alt til et Alterklæde skjønt
Du skuldeligt det skal skiære.

Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
Som I siger, min ædelig Herre,
Saa bør det vel sig være.

Hør du kiære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Søn,
Da gior du mig Tankerne glade;
Føder du mig en Dotter skiøn,
Jeg ikke vil hende hade.

Hør du, kiære Fru Inge!
Du est en Qvinde velbaarn,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
Da sætte du kun et Spiir.
Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
Men for Qvinden er Ydmyghed Zier.

Det var sig Herr Aster Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han udi Ledingsfærd,
Som til en Bryllupsfest.

Tredive vare hans Svenne,
Og alle med Brynier nye;
Hvor han stædtes i Kampen hen,
De Fiender brat monne flye.

Det stod paa ubi Uger,
Ja vel ubi Maaneder ni;
Der var sig Herr Aster Ryg,
Han seired i alle di.

Det var sig den gievelig Helt,
Hannem lyster nu hiem at fare;
Hielmene var af hin røden Guld,
Hannem fulgte saa saur en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svenne;
Der han kom til Finnisløvlille,
Da reed den Herre alene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Røgen falder paa Græs,
Det var sig Herr Aster Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Alt ubi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bag ved ligger Finnisløvlil,
En By vel stor og skøn.

Det var ſig Herr Aſter Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte ſtue.

Det var ſig Herr Aſter Ryg,
Saa liſtelig da han loe,
Der han kom paa den grønne Bakke,
Da ſtued' han Taarne to.

Over den Kirke ſaa ſtoltelig
De kneiſed' i Luften blaa.
Lærken ſang i den Hvedemark,
Mens Solen ſtinte derpaa.

Tak have ſtolten Fru Inge!
Hun var en Dannevip;
Hun ſtienkte ſin Husbond Sønner to,
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den førſte af de Sønner to
Ham kaldte han Esbern Snare,
Han blev ſaa ſtærk ſom den vilde Bas,
Og mere ſnel end en Hare.

Den Anden kaldte han Arel,
Han blev en Biſkop from;
Han brugte ſit gode danſke Sværd,
Som Paven ſin Stav i Rom.

Falden er nu det ene Taarn,
Og Krattet vorer af Grums;
Arel og Esbern Snare
De taarne det danſke Huus.

Musset dækker den gamle Steen,
Alt over hin sorte Jord;
Arel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Udi den Kirkeby;
Arel og Esbern Snare
De kneise i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvinde!
Hun hvilis for Alteret i Kirke;
Hun satte tvende mægtige Taarn
Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hiemdrager med stolten Skare,
Og finder i Vuggen Tvillinger to,
Som Arel og Esbern Snare!

Ægirs Gave.

Mens høie Guder
Fornøied sig, hvor salten Sø
Med Vælde tuder
Rundt om Hler-Ægirs Øe;
Greb den Gud for Havets Magt
Om et Horn saa stort,
Dannet udi Skiønheds Vragt,
Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuſe
Dybt ubi det vaade Blaa,
Hvor Bølger bruſe,
Man ei dets Lige ſaae.
Farveſpættet der man fandt
Hver en Rand og Krog,
Slangebøiet det ſig vandt,
Som en ſpraglet Snog.

I ſmidig Vinden
Smelted Rødt i Hvidt og Guult;
Hornet forinden
Var rummeligt og huult.
Duppen i den ſnevre Bund
En Karfunkel grøn,
Randen om den brede Mund
Gyldenblank og ſtiøn.

Det Horn mon love
De Diſar ubi Ægirs Sal.
Han raabte: Vove!
Fyld mig min Pokal.
Haaret flættet ind med Siv,
Blyſom Vove ſtod;
Blaatindbeltet ſmekkre Liv,
Trind den ſpæde Fod.

Fulgt af ſin Søſter
Hun kom mens alle Guder loe,
De hvide Bryſter
De bølgede ſaa froe.
Bag den blotte Jomfrubarm
Hiertet bange ſlog;
Taus med Smil hun i ſin Arm
Sneglehornet tog.

Alt efter Vane
Derpaa den unge Havets Mø
Stak som en Svane
Ned udi salten Sø.
Snart man atter hende saae
Paa den grønne Strand;
Hornet fyldte Perler smaa,
Klare som et Vand.

I brune Hænder
Tog Gubben, hvad ham Pigen gav:
Hler Ægir sender
En Gave fra sit Hav.
Gaven være Disen bragt,
Midt i Kredsen der!
Som besidder største Magt
Udi Guders Hær.

Da Frigga reiste
Sig med sin egegrønne Krands,
Gudinden kneiste
Med herlig Himmelglands:
„Moder for et Herthedal!
Odins Hustru bold,
Hvo har udi Asers Sal
Større Kraft og Vold?"

De hvide Hænder
Da strakte Gefion ud mod Sø;
Saa trinde Hænder
Som hun har ingen Mø.
„Hvo har vløiet Herthalund
Did, du rige Frei?
Hvo gav gyldne Neg sin Grund?
Ingen uden jeg!"

Men Eir ſig hæved
Med ſin Rod ſin ſkarpe Kniv:
„Hvor ofte bæved
I ei for Heltens Liv?
Hvad er Kæmpe, hvad er Land
Uden Sundhedsſaft?
Hvilken Kraft ſig ligne kan
Med min Lægekraft?“

Nornen den høie
Da ſtødte ſtoltelig til Lyd;
Hvert Aſaøie
Faldt hen paa hendes Spyd.
„Livet har I vel frembragt,
Guders ſtolte Hær!
Men hvad ſtandſer Livets Magt?
Det giør Nornens Spær!“

Da Freia ſmilte!
Paa ſin lille Fod af Snee
Didhen hun ilte,
Hvor Gaven var at ſee:
„Ægir giv du Hornet mig;
Freia ſtander først,
Al Naturen ſiger dig,
At min Magt er ſtørſt.“

At kiæledægge
Begyndte hun paa Gubbens Skiød,
Fra trinde Lægge
Bort Klædebondet flød.
Trykte til hans Ryg ſin Arms
Alabaſter ned;
Lod ham ſtue nær ſin Barms
Bruſtne Fyldighed.

Fast elskovsfangen
Alt Ægir efter Hornet tog;
Ham vakte Klangen,
Thi Bragi Harpen slog:
Og som nu hans Vines Ild
Faldt paa Guders Rad,
Blev han Ydun vaer, som stil
Hos sin Husbond sad.

Saa taus og blyfærdig,
Indhyllet i det kydske Flor,
Sad hun elskværdig,
Om ranke Liv en Giord.
Brun var Haarets rene Glands,
Som en Knude bandt;
Af Violer sig en Krands
Giennem Lokken vandt.

Et gyldent Bæger
Hun holdt udi sin hvide Haand.
Naar Bragi leger
Paa Harpen fro i Aand,
Dufter strax den modne Frugt
Fra hin Skaal paa Stand,
Breder ud en liflig Lugt
Over Hav og Land.

Den huldе Qvinde
Med Ynders ubevidste Magt
Mon overvinde
Selv Freias stærke Pragt.
Ydun! Ægir raabte brat,
Syng i Bragis Maal,
Syng os, hvilken sielden Skat
Rødmer fra din Skaal.

Med deilig Stemme
Det klang, som naar i Vaarens Dal
Bag Bøgens Gjemme
Fløiter en Nattergal;
Yduu sang ved Harpens Klang,
Høit steg hendes Røst.
Harpen klang og Yduns Sang
Smelted Alles Bryst.

„Den friske Rødme,
Som funkler her fra Skaalens Rand,
Den huldе Sødme
Kun Guder styrke kan.
Blev af disse Æbler smaa
Kryftet ei en Drik;
Falmed Odins Lokker graae,
Sluktes Freias Blik.

Naar Bragi synger,
Da modnes paa et helligt Træ
Dets Æbleklynger
I Lundens Sommerlæ.
Kun Udødelighеds Kraft,
Kun et evigt Liv
Skiænker denne søde Saft."
Saa sang Bragis Viv.

Et venligt Stille
Bifaldt, hvad Disasangen lød.
Da saae man trille
Ned udi Yduns Skjød
Alle Hornets Perler smaa,
Klart, paa Kildeviis:
Skatten dig tilhøre maa,
Valhals høie Dis!

Hvad jeg forlanger
Til Giengiæld for hvad her du fik,
Er, at jeg fanger
Udaf din Moſt en Drik.
Tolk min Daad og min Bedrift
I en Skialdeſang,
Lad den fra din Runeſtrift
Tone frem engang!

Det Ydun loved,
Og derpaa deelte hun ſin Skat.
Hver Diſas Hoved
Blev ſmykt med Perler brat.
Hornet ſkiænkte Bragi hun,
(Suttungsmiødens Maal)
Ægir gav hun ſtrax paa Stund
Frugter af ſin Skaal.

Hvis ikke ſiden
Af onde Lok' i Ægirs Bo
Forvendt til Striden
Var vorden Gildets Ro,
Havde Sæmund i ſit Skrift
Daaden længſt fortalt;
Men den vældige Bedrift
Har den Mindre qvalt.

At ei forſvinde
Den ſkulde reent og plat forgaae,
Bød min Gudinde
Mig her Guldharpen ſlaae.
Oldtids gamle Taager flye,
Valhal ſtraaler ſmukt;
Guder vaagned op paany
Ved Ydunas Frugt.

Tidens Perſpectiv.

I den ſtore ſnevre Stad
Gik en Yngling lidet glad,
Aftenen var taaget, mørk,
Byen tyktes ham en Ørk.
Fra ſin Barndom var han vant
Høit paa Fieldets ſteile Kant
I en gammel Borg at boe,
Hvor ham Solen aarle loe,
Og hvor langſomt ned den gik
Med ſit ſtiønne Purpurblik.

Ynglingen var from og klog,
Vel belæſt i mangen Bog,
Leved med ſin Phantaſie
I den Tid, ſom var forbi;
Kiendte vel af gamle Skrift
Mangen Helt og hans Bedrift;
Ønſkte ſig paa Livets Vei
Heltelivet, fandt det ei;
Derfor kaſted han Foragt
Paa ſin Tid, ſom uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
Utilfreds han ſeer ſig om.
Nu, da Solen daler ned,
Vorer hans Uroelighed.
Hiſt i Gaden, lang og ſtor,
Staaer han harmfuld, uden Ord;
Stirrer ned ad Huſes Rad,
Hiertet ſvulmer faſt med Had:

„Hvilken Rede! Hvilket Skiul!
Kiærneløs, ormſtukken, huul!“

Som han monne ſaadan ſtaae,
Ham en kraftig Olding ſaae,
Hørte hvordan han udbrød
Heftig over Nutids Død,
Stolt af Oldtids Heltetiv,
Phantaſiens Tidsfordriv;
Sammenligned tuſind Aar
Med Imorges og Igaar;
Noahs Ark og Paradiis
Med et Skuur, et Birkeriis.

Oldingen, ſom ſnart indſaae,
Hvad den Unge tænkte paa,
Hilſte ham og yttred: „O
Jeg er af den ſamme Tro!
Har ſom du det Svundne kiær.
Hvad er imod Hisſet, Her?
Naar for Krønniken man ſtaaer
Skuer paa de ſvundne Aar,
Paa ſit eget Øieblik —
Hvilken bitter Malurtdrik!

Hvilken Forſtiel! Hiſt en Krands
Af Bedrifters Stierneglands;
Alt ſom Tiden kommer nær,
Taber ſig det ſtiønne Skiær.
Vidt adſtilt, i taaget Nat,
Brænder enkelt Stierne mat,
Røgindblandet, kummerlig,
Magtløs at begeiſtre mig.
Fuldeligt, ſom naar vi ſee
Ned i Gadens Lysallee.“

Ynglingen gav Manden Ret:
Ha hvo vilde nægte det?
Oldingen med Værdighed
Gik med ham ad Gaden ned;
Og da endelig de vandt
Langsomt med den anden Kant,
Tog den Gamle, mild i Aand,
Unge Sværmer ved sin Haand,
Vendte ham og sagde: „Nu
Staaer i Stiernekrandsen du.“

Og den Unge: „Nei, o nei!
Krandsen er der længer ei.
Vidtadspredt i taaget Nat
Brænder enkelt Lygte mat.
Hist hvor jeg udgiød mit Had
Funkler nu den lyse Rad.“ —
„Skade vi ei saa formaae
Tiden at tilbagegaae!“ —
Svared, med et venligt Blik,
Gubben; hilste ham, og gik.

Augustinus.

Hvo vandrer dybt i mørken Skov,
Hvor ellers Ulven kun sit Rov
Sig søger nær ved Klippens Kanter?
Hvo læser store Folianter
I Hulen, hist ved Kildens Rand?
Det er en from, ærværdig Mand.

Nu tier Skovens Fuglevrimmel,
Længst daled Solen i sit Blod;
Han knæler ned ved Bøgens Rod,
Og seer i den violblaa Himmel.

Og i sin Eensomhed forladt
Han strækker i den klare Nat
Med vældig Længsel sine Hænder
Mod Evighedens Lys, som brænder;
Og sukker med et bange Gys:
Hvor finder jeg i Mørket Lys?
O Du, som funkler fra det Høie,
Fordriv mig Tvivlens bittre Vee,
Hvad Tanken aner, lad den see,
Straal i din Klarhed for mit Øie!

I Jesu hellige Bedrift,
Ja selv i den profane Skrift,
I Dagens Daad, i Nattens Luer,
I Tanken selv, din Magt jeg skuer.
Men — hvor en herlig Blomst fremstaaer,
Den nager Ormen i dens Vaar;
Og hvor det Gode kiærligt stræber,
Der stræber Ondskab ligeviis,
Som Fristeren i Paradiis,
Og lumsk Ufyldigheden dræber.

Vel bryder atter Lyset frem
Af Evighedens Himmelhiem,
Og straaler herligt over Jorden,
Naar Mørkets Ogle dræbt er vorden;
Vel føler jeg det Gudes Lyst
At giennembæve sødt mit Bryst,
Naar Lastens Seier mig forstrækker;
Naar jeg mod Dragens List og Vold

Med Dydens, og med Villiens Skiold
Med Skiælven dette Bryst bedækker.

Dog — uden Skygge, hvad var Lys?
Hvo føler uden Dødens Gys
Den sande Glæde vel i Livet?
Blev ei det Onde Jorden givet,
For med sit stærke Kampestaft
At hærde Dyd til Villiekraft?
Staaer Maanen ei bag Skyens Rifter
Meer end paa blotte Hvælving stiøn?
Og hvad var Tidens bedste Søn
Vel uden seirende Bedrifter?

Altsaa er Lasten selv en Dyd;
Og burde blomstre mig til Fryd
Som andre Kræfter, andre Dyder;
Saa'er det Gode, som mig fryder,
Kun Gisgleſpillet i mit Nu,
En Drift, som lede skal min Hu;
Saa er bestemt Alt i sin Orden,
Et Legetøi for Livets Aand,
Og jeg, i Slaveriets Baand, —
Et uselvstændigt Fnug paa Jorden!

Saa har da Gud selv Slangen skabt,
Hvorved Uskyldigheden tabt
Letsindigt har vor første Moder?
Almagten taaler ingen Broder.
Saa lagde selv han Dydens Frø
Kun ned, for strax at lade døe?
Saa er han selv det Ondes Fyrste?
Nei! nei! det er han ei. — Hvem da?
En anden Magt? Her nedenfra?
To Magter! — Hvilken er den Største?

Paa Læben døde Gubbens Ord;
Han sank med Ansigtet mod Jord,
Og sønderknuset og bedøvet
Han vred sig som en Orm i Støvet.
Paa Græsets Morgenperler ned
Fra Panden strømmed Angstens Sveed.
Da vakte ham en liflig Tone:
I Østen atter Solen stod,
Og Nattergalen høre lod
Sin Røst fra den smaragdne Krone.

Og som han ned i Dalen saae,
Sad der ved klare Saphiraa,
Hvor den med Havet var forbunden,
En deilig Dreng i Skyggelunden.
Et Hul sig havde nylig han
Ved Søen i det bløde Sand,
Med sine spæde Hænder gravet;
Og med en Skee af Elfenbeen,
Der tog kun Draaber Een for Een,
Han øste Vand deri af Havet.

Og hurtig gik den Gamle ned,
Og glemte hvad han nylig leed;
Det huldе Syn gav Tanken Liv.
Hvad gjør du? spurgte mildt den Viise.
„Jeg tømmer, som du vel kan see,
Her Oceanet med min Skee.
Jeg øser Havet ud tilbunde!"
Umuligt Barn! hvad vover du?
„Det samme Fader, som din Hu,
Der Evigheden vil udgrunde."

Forfærdet Augustinus foer
Tilbage ved sin Engels Ord.

Brat Englen var igien forſvunden;
Men Gubben havde Trøſten funden.
Med Glædestaarer hang hans Blik
Paa Roſen, ſom af Havet gik;
Han knælte let og vel tilmode.
O, raabte han med ſalig Ro,
Tilgiv mig, Herre! Jeg vil tro,
Og jeg vil virke til det Gode!

Daniel Ranzau.

Hvi ſtunges evigt om Spartaner,
Som giorde Fienden Paſſet trangt?
Behøve vore tappre Daner
I Tiden da vel gaae ſaa langt?
Har Heltekraft ei ſat ſit Stempel
Paa egen Daad, i egen Tid?
Behøver Modet et Exempel
Fra Grækenland i Leonid?

Jeg ſtunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn,
Saa ſtor, ſom nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødeſtavn.
Som Thor han ſtod bag Skioldebulen,
At offre Fædreland ſit Blod;
Men, Daniel i Løverkulen!
Dig frelſte Himlen og dit Mod.

Jeg ſiunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn.
Saa ſtor ſom nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødeſtavn.
Leonidas ſtod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt;
Men Daniel Ranzau ſtod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet til han vandt.

Børnene i Maanen.

Hør mit Barn et Eventyr!
Seer du hiſt de ſorte Skyer
Midt i Maanens lyſe Skive?
Vind kan ikke dem fordrive.

Hen de gaae med tilsom Gang,
Har paa Skuldren lagt en Stang,
Derpaa hænger Spanden stille.
Seer du Pletten hist, den lille?

Disse Børn som hisset gaaer,
Gik for mange mange Aar
Til en Brønd, som stod i Norden;
Maanen saae just ned paa Jorden.

I den lille lette Spand
Skulde hentes Kildevand.
Maanen saae dem i det Grønne,
Og de Børn de var saa kjønne.

Maanen sagde: See hvor but
Gaaer den lille stolte Gut;
Men bly og blid tillige
Gaaer den lille smukke Pige.

Begge tradsde de afsted
Hen med ufortrødne Fied.
Nu er Spanden fyldt ved Bækken,
Som udvælder hist bag Hækken.

O hvor fryde de mit Blik!
Om jeg tog dem som de gik,
Evig satte dem tilskue
For min blege Nattelue?

O hvor vilde klæde ret
Himlen herligt min Vignet.
Meente slig en Billedskade,
Som paa Bøgers Titelblade.

Børn og Børnebørn skal see
Op til mine Børn og lee;
Mine Børn skal altid smile,
Mens de hen paa Himlen ile.

Saadan talde med Forstand
Maanen hist den gamle Mand;
Satte dem med Puff og Stangen
Did, hvor nu de glæde Mangen.

Vandet blier dem aldrig tungt;
Hvert et Barn er evig ungt;
Muntre du dem altid finder
Hver en Nat, naar Maanen skinner.

Evig unge, evig smaae
Hen de over Himlen gaae.
Naar du vorder stor og mandig,
Er de Børn endnu bestandig.

Naar du sølvgraae Lokker faaer,
Gult er endnu deres Haar;
Smile lige frce og smukke,
Til din Grav, som til din Vugge.

William Shakeſpeare.

I Warwikſhire der ſtander et Huus,
Det truer med at falde til Gruus,
Til Bolig det ei kan gavne;
Men yndigt ſig ſtrækker den gamle Muur,
Omkrandſet af den unge Natur,
Og i Ruden er hellige Navne.

Der William Shakeſpeare leged ſom Barn,
Der ſpændte han ud ſine Jægergarn,
Der gik han i Fattigſkole;
Der ſpilled han Bolt og Klink og Pind,
Der talde Naturen til hans Sind
I blomſtrende Brudekiole.

Hans Fader var en Uldvæver glæv;
Naar William ſaae den kunſtige Væv,
Da fik han Tankerne ſære:
De Norner og Parcer om Natten han ſaae;
Han hørte med Sang dem Væven ſlaae,
De monne ham Kunſten lære.

Og naar han ſtod i den grønne Skov,
Da hørte han Vaarens og Somrens Lov,
Af alle de ſiungende Fugle;
Men ſneg han ſig Retterſtedet forbi,
Da gyſte han tidt paa natlige Sti,
Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Og Alferne leged med ham ſom Vog;
Og læſte han i ſin Hiſtoriebog,

Da ſtued han Helved og Eden:
Her Romeo miſted i Graven ſit Liv,
Hiſt hvæsſed Shilok ſin Foldekniv,
Her raſte Kong Lear paa Heden.

Der dræbte Moren ſin Viv til Spee,
Saa hvid og uſkyldig ſom Nattens Snee;
Her Makbeth trodſede Skrækken.
Og Viola ſtod forklædt ſom Knøs,
Mens Barmen ſvulmede Veſten løs;
Og Ophelia ſvømmed paa Bækken.

Begav ſig Drengen til nære Kro,
Da følte han ſig ſaa ſtælefro,
Der vare de reent aflave:
Der ſpøged Narren med Vid og med Ord,
Mens Piſtol tømte de Flaſker ved Bord,
Og Falſtaff pleied ſin Mave.

Hvor William ſad og ſtod og gik,
Han tænkte paa Sligt hvert Øieblik;
Natur ſin Rettighed kræver.
Men tolke med Ord hvad han havde ſeet?
Kors! dertil fordres en lærd Poet,
Og William var kun en Væver.

Men kraftig var han ſom Ungerſvend,
Og Kiærlighed rev ham tidligt hen,
Den monne Hiertet ham binde;
Den ſyttende Sommer knap var endt,
Saa havde han Hymen alt Faklen tændt,
Og kaaret en Mø til Qvinde.

Nu gjælder det først at være flink,
Nu, William, lyftre du Pligtens Vink,
Arbeide Natten og Dagen!
Nu gjælder det at slaae Jsletten ind,
Og væve din Hustrus fine Spind
Til deiligste Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
Taalmodig slog han Jsletten ind,
Og stod i Skyggen bag Muren;
Spadsered ei længer saa tidt som før,
Med sad om Aftnen i snevre Dør,
Og stottede til Naturen.

Gud veed hvordan det var gaaet tilsidst.
En Uldvæver var han vorden vist,
Som ingen af Bretlands Bedste;
Han havde vævet med Kunst og med Skik,
Hvad nu den allerbedste Fabrik
Knap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
Af Heste findes en talrig Flok,
Hvis Æt ei Landet forlader;
En Siæl der Naturen som Shakespeare seer,
Paa Jorden findes vel neppe meer!
Saa tænkte Digternes Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
Da sendte han ned fra Himlens Blaa
Sin Søster Diana, den Skiønne;
Mens William vandred en Aftenstund,
Med Bøsse paa Nakken i dunkle Lund,
Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven skudt,
Hans Bøsse var ladt med det sidste Krudt,
Han kom fra Søndagens Gammen.
Da lod Diana gaae snelt forbi
En Kronhiort paa den eensomme Sti,
Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
Der kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
Da vaagned ham Jægerdriften;
Han tænkte: Mon jeg den træffe kan?
Skyd, raabte Diana, du dristige Mand!
Og smilte bag Sølvskyriften.

Ja, tænkte vor Jæger, jeg maa, jeg vil;
Jeg veed den hører en Anden til,
Men Jagten var altid min Glæde.
Jeg skyder den bag de skiulende Træer;
Skovrideren finder i Morgen den her,
Saa kan jo Lorden den æde.

Og plaf der laae den blødende Hiort.
Diana smutted bag Skyen bort;
Ham monne Skytten opdage.
Det hialp ei at han om Skaansel bad;
Ham Lorden, drevet af gammelt Had,
Vil streng for Retten forklage.

Ved Midnat Shakespeare stod med sin Viv:
Nei, raabte han, aldrig i dette Liv
Skal Warwik længer mig skue.
Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Skam!
Da fulgte Hustruen troligt ham,
Ved Maanens sildige Lue.

Til London iled det kiærlige Par,
Da vidſte de ſelv ei hvor de var,
I al den Menneſtevrimmel.
Forgiæves der' Tieneſte de tilbød;
Da mangled dem ofte det tørre Brød,
Men Phøbus loe i ſin Himmel.

Som William gik og ſlæbte ſig om,
Da til et lyſteligt Huus han kom,
Hvor Lamper i Døren brændte;
Saa mange Ryttere der han ſaae,
De monne ned af Heſtene ſtaae,
Ved Huſet, ſom ei han kiendte.

En Mængde Karle ved Døren ſad,
Holdt Heſte ved Bidſlerne, Rad i Rad,
Mens Feſten vared derinde.
Da ſtilled ſig ogſaa William derhen,
Og bragte, naar han kom hiem igien,
En Skiærv ſin grædende Qvinde.

Hvad var det vel for en oplyſt Gaard?
Af Shakeſpeare ved Drurylane ſtaaer,
Og kiender ei ſelv ſit Tempel!
Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
Saa havde han aldrig paa Kunſten ſat
Naturens herligſte Stempel.

Først holdt han Heſten i Kuld og i Vind,
Men neppe treen i Hallen han ind,
Hvor Apollo hæved ſin Stemme;
Før hurtig han ſig i alting fandt,
Og var til Huſet alt ganſke vant,
Og følte ſig der ſom hiemme.

Først Heften han holdt, saa Massen han tog;
Men høiere Williams Hierte slog,
Det var ham ei nok at lære
Hvad andre Hierner for ham havde tænkt:
Selv har han de skjønneste Værker skjænkt,
Til Bretlands og Jordens Ære.

Tidt stormer Ungdommen, Manddommen ei;
Paa vild April følger venlig Mai,
Sig Blomsten af Græsset høver
Saa gik det William. Apol befol,
Han drev ham til Scenen, fra Væverstol.
Nu blev han en skeldnere Væver.

Tapeter han væved, hvor Templet staaer,
Som selve Rafaels overgaaer,
I Lifligbed, Tegning og Farve.
De brister aldrig, de bleges ei,
De blomstre som Roser i evige Mai;
Og Hver kan Klenodiet arve!

Den selsomme Jordefærd.

En Sveitserbonde staaer aarle ved Strand,
Da seer han i borgerlig Dragt en Mand,
I Baaden, som Landet sig nærmer;
Tre Ungersvende, fra skummende Næs,
Henbære den Gamle paa sugtige Græs,
Hvor Busken for Stormen beskiermer.

Den Døende ſtirrer med bruſtne Blik.
Han ønſker af Kilden en Lædſkedrik,
De ile med blinkende Bæger.
Han ſtirrer med Gyſen paa Søen hen,
Og inden tilbage man kommer igien,
Hans Læbe ſig ſagte bevæger.

Det lokkede ſølvindſprængte Haar
Sig om den hvælvede Tinding ſlaaer,
En høi, en bydende Pande!
Paa Læben ſees et fortvivlet Smil,
Han hælder ſit Hoved mod grædende Piil,
Og Bølgerne ſuſe paa Strande.

„Som Havet ſtolt, og ſom Bølgen vild,
Med blinkende Skum mod Solens Ild,
For dybt kun i Mørket at dukke!
Tilfreds ei ſom Kongens ypperſte Mand!
Nu — ei engang en Drik Kildevand,
For Febertørſten at ſlukke."

„Ufalige Hierte, ſom Ro og Riſt
I Livet ei fandt, ſaa briſt, ſaa briſt!
Gud naade min Huſtru kiære!
I ſtakkels Drenge, uſkyldige Tre,
Som dele ſaa trofaſt Faderens Vee,
Han raned jer Lykke med Ære."

„Chriſt frels i Døden en ſyndig Mand,
Ak — ſom forraadte ſit Fædreland.
Forraadte? Nei, ved min Adel!
De frygted min Kraft, de tirred min Vrede,
Jeg hævned mig kun, dem ſkete der' Ret;
Jeg døer, jeg døer uden Dadel!"

Da ſtiælved i Stormen ſveiende Piil,
Og Morgnens Maane foragtende Smil
Fra Skyen ham blinked imøde.
Med Haanden han trykte ſin Pande ſaa heed,
Og blegned igien med en iiskold Sved,
Og krymped ſig atter — og døde.

Hvo var den Gamle? Vi kiende ham ei,
Vi traf ham hisſet paa Biergets Vei,
En uſæl ſørgende Borger.
Gud være ham naadig, nu er han død.
Nu aabner Graven ſit ſikkre Skiød,
Og frier ham fra Livets Sorger.

I Kloſterkirken man ſatte ham bi.
Vi fandt ham hiſt paa den øde Sti,
I Dødens Lidelſer gyſe.
Saa lader da Baaren i Choret ſtaae!
Og at hans Æt kan hans Levninger faae,
Vi ville den efterlyſe.

Man ſatte Liget i Kirken ind,
Og Sveitſerbonden med grublende Sind
Gik bort, ſit Ærind at røgte.
Om Aftnen ſilde han atter forbi
Henvandred Kirkens eenſomme Sti,
Og Baaren i Choret beſøgte.

Da ſaae han igien de Ungkarle tre,
Af Angſt ſaa blege ſom Nattens Snee,
Paa Skuldre den Døde de ſlæbte.
Han ſaae dem ile mod ſtormende Vand;
Ned grove de Liget ved nære Strand.
Saa Morderen ſkiuler den Dræbte!

Ha, raabte Bonden, skiændige Flok!
Var Døden selv Eders Hævn ei nok?
Har ei Jer den Dræbte forfærdet?
I under det ei engang Gravens Ro,
I Klosterkirken, i christne Bo?
Som Aadsel ham kaste bag Gierdet?

Tys Bonde, kiære, tys Bonde ti!
Der elsker ham ingen uden vi,
Hans Støv vi skiule for Vrimlen.
I Norden hiesset, til Skiændsels-Meen,
Er reist ham en græsselig Bautasteen,
Som vender sin Spids mod Himlen.

Hvad har han da syndet den fornemme Mand?
„Det tør vi ei nævne ved Gravens Rand!
Han lod sig, som Noah, bedaare.
Og tre har han Sønner, men ingen Cham,
Og ingen blotter sin Faders Skam.
Vi skiule hans Blusel med Taare.

Ifald hans Legeme fundet blev,
Man atter det ud af Graven rev,
Thi und ham den sidste Hvile.
Saa taled de Sønner med sorrigfuld Aand;
Guldpendinge trykte de Bonden i Haand,
Han saae dem hurtigt bortile.

De sad om Aftnen i Herbergbuus,
Paa Bordet stod endnu det fyldte Kruus:
Vor Faders Gravøl vi drikke!
Saa ud i Verden med fremmed Navn,
Vi virke vort eget og Næstens Gavn,
Og fromt i Skiæbnen os skikke.

Du Christian est jo en boglærd Svend,
Til Høiskolen du begive dig hen,
Du skal en Magister være.
Jeg, Corfitz, har Styrke til Haandværksmand;
Vor Ludvig passer for Kunstnerstand;
Saa søge vi atter vor Ære.

Farvel vor Adel fra denne Stund!
En fattig Mand er dog ingen Hund,
Fordi han ei længer er Greve.
Stands smaalige Taare! Vort Bryst ei skiælv!
Nu stoler Enhver kun paa sig selv;
Som Borgere ville vi leve.

Og dermed skiltes de venligt ad.
Før var det et uskilt Kløverblad,
Nu hver gik i Verden alene.
I Storm og Regn uden Hielm og Læ.
Men skiøndt afhugne fra gamle Træ,
Ei visned de løvfulde Grene.

Den Sveitserbonde stod tankefuld,
Betragted i Haanden det givne Guld,
Og takked de Trende for Gaven.
Til Stranden vandred han næste Nat,
Da seer han et Syn og skiælver brat,
Thi Dødningen stiger af Graven.

I Harnisk stander en Riddersmand,
Ei Vaabenet Bonden skiælne kan,
Skiøndt Skioldet imod ham vender;
Af Blod det besudles til Skræk og Gru;
Man seer det er voldsomt brudt itu
Af straffende Bøddelhænder.

Hovmodig ſtirrer den Ridder i Sky;
En Krone, drevet af Guldet ny,
I Luften ham ſvævende friſter.
Han rækker derefter med frækken Haand,
Og ſlider fra Barmen et himmelblaat Baand,
Saa Troſtab i Barmen briſter.

Da ſtiger af Jorden en Qvinde bleg,
Om Halſen har hun en blodig Streg,
Forreſten deilig at ſkue.
Knap Ridderen ſeer det Spøgelſe nær,
Saa hyler han: Dina! kommer du der?
Og ſynker i ſorten Tue.

Det qvindlige Spøgels paa Graven ſtaaer;
(Af Rædſel reiſer ſig Bondens Haar,
Af Skræk han ei mægter at vige).
Hun bøier ſig over den ſorte Jord,
Og raaber: „Corfitz, jeg har et Ord
Endnu dig i Øret at ſige.“

Og hviſked i Jorden og langſomt ſvandt.
Om Morgnen atter man Bonden fandt
I Afmagt under ſit Gierde.
Fra den Tid kom han ei Vilen nær.
Langt borte kunde dens Sølverſkiær
Ham alt i Natten forfærde.

Vel Bonden var fattig med Viv og Børn,
Hans Hytte ſtod ved den negne Tiørn,
Dog vil han Guldet ei vinde.
Han røbed ei Graven for ſøgende Flok,
Han tænkte: „Døden har hævnet nok.“
Og trøſted ſig med ſin Qvinde.

I Taarnet ſidder den Ridderskiv,
Og ſtikker i Lin til ſin Tidsfordriv,
Og Perler i Flætningen fæſter.
Før dreves hun af det ſtolteſte Mod,
Nu blev hun nøiſom og from og god.
Ulykken er Tugtemeſter.

Og dā hun var luttret i Kummerſtand,
Da Frihed hun fik, ſom det ſøde Vand,
Der langſomt, tidlig og ſildig,
I Trængſel og Mulm under Jorden randt,
Til Sluden er klaret, ſom Diamant,
Og ſpringer ſom liſtige Kilde.

Iisposten.

Paa Danerſtranden ſtod et Huus,
Der brak de dem en ærlig Ruus,
Det var en Juleglæde.
Men Lene ſad ſaa mod i Hu,
Og monne Dine væde.

Ak hører I de tunge Slag
Af Natteſtormen paa vort Tag?
Tie ſtille nu Malene!
Nu gielder det at ſvinges rap,
Og bruge ſine Bene.

Ak hører I ei Stormen gaae?
Den Iſen vil i Stykker ſlaae!

Hør hele Huſet ryſte!
Mens I letſindigt Eder her
Ved Dands og Sang forlyſte.

Da kom ſaa ſtærkt et Slag fra Nord,
Det ryſtede det Julebord,
Saa Ølket fled af Kanden;
Og Buen til Violen faldt
Af Haanden Spillemanden.

Da hørtes Iſen Stranden ſlaae,
Og Skummet ſtyrted oven paa,
Høit fnyſed Havets Vover.
Da ſtandſed Dandſen i en Fart,
Og da gik Ruſen over.

Isposten er en farlig Sag,
Der Kongens Karle, Nat og Dag,
Maae ſiernt i Kulden vaage.
Der ſtaaer Peer Hanſen med ſin Flint
I Mørke, Snee og Taage.

Før ſtiød den ærlige Soldat
Sin utro falſke Kammerat,
Som vilde desſertere;
Nu hverves ingen fremmed Svend,
Nu flygter ingen mere.

Nu ſtaaer han for ſit Land at frie
For Skafren og for Høkeri.
Det ſlet Umagen lønner,
At gribe Tyven med ſin Sæk
Og ſine Kaffebønner.

Det var juſt denne Julenat,
Da Peder Hanſen did var ſat,
Ham ſynger jeg i Viſen.
Der vanked ingen Julegrød
Og ingen Gaas paa Iſen.

Da meldte Peder med et Suk:
Her ſtaaer jeg ſom en Julebuk;
Har Ild i Viben tagen;
Og Bajonetten er mit Horn,
Og Sneen er mit Lagen.

Og mens jeg Stakkel her maa ſtaae,
Med Lene kan i Dandſen gaae
De andre fæle Knægte.
At jeg paa Rasmus nidkiær er,
Det kan jeg ikke nægte.

Som ſaa han mæled disſe Ord,
Af Angeſt han tilſammen foer,
Og Peder blev forſtrækket.
Han mærked Iſen med ham drev,
Den var fra Stranden brækket.

Farvel min Lene! aldrig nu
Din Peder Hanſen favner du,
Ham Belgen har fortæret.
Ak kunde jeg for min Sergeant
Dog redde førſt Geværet!

Som ſaa han drev med blegen Kind,
Isſtumpen foer mod Stranden ind
I Sivet trængte Randen;
Og alle gode Venner kom
Og hented ham fra Stranden.

Nu ſidder Peder Hanſen tør,
En Kande varmt Øl drak han før,
Nu Gaaſelaar han piller;
Og Rasmus gaaer fra Gildet bort,
Fordi ham Lene driller.

Chriſt ſtiænke hver en ærlig Svend
Sit Liv og Kiæreſten igien,
Naar begge ſtaaer i Fare.
Til Bryllup gav dem Junkeren
Et Daadyr og en Hare.

Ridderen ved Kulſvierhytten.

I Skoven ſidder en Kulſvierqvinde;
De Vrge beſkytte for Østenvinde.
Men Menneſket raſer værr' end Vinden,
Thi ſidder den Viv med Taarer paa Kinden.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
Hver Danemand ſig mod Fienden værger;
Saa giorde Skialm, hendes Husbond kiære,
Han ſtred mod Greven og faldt med Ære.

Men ak, nu ſidder hun der alene,
Med fem Smaabørn bag de vaade Grene.
En uſæl Skiæbne vi nu maae friſte,
Meer Brød ei yde de brændte Oviſte.

Greve Geert nu fnyser omkring i Landet,
Af alle Danſke forhadt og forbandet.
Chriſt fri os! hvis han finder vor Rede,
Da føle vi først hans grumme Vrede.

Mens de ſig pryde med Seierskrandſen,
De ſpedde de ſpæde Børn paa Landſen;
De kaſte det diende Noer i Flammen.
Chriſt ſtraffe den Røver i Helved! Amen.

Mens ſtakkels Moder ſaa taler og græder,
I varme Kofter de Smaa hun klæder.
To Brød idag hende Kloſteret ſendte:
Dem ſkal ei ſluge den hungrige Glente.

De Hvedebrød ſtore de Smaa hun viſer,
Som Fugl i Reden hun dem beſpiſer;
Da rasler det i de nære Hække,
Hun ſeer en Kæmpe, ſom Sved bedække.

Sin Heſt har han bundet ved Træets Grene,
Han ſynker træt paa musgroede Stene.
Hiælp Gud nu! Kommer en fiendtlig Kæmpe?
Dog nei! Han farer jo mild med Lempe.

Han tog ſin Hielm af den hvælvede Pande.
Niels Ebbeſøn er det Jer, forſande?
Herr Ridder, hvi er I ſaa bleg afmægtig?
I kneiſer jo ellers i Pladerne prægtig.

Vor Moer, beel aarle vi vare paa færde,
Vi ſtar os Frokoſt med ſkarpe Sværde.
Dog har ei Heſten end faaet Havre,
Jeg faſter endnu foruden Davre.

To Brød jeg har kun til fem smaa Siæle,
Nu faaer man kun Brød ved at røve og stiæle;
Jeg er den Siette, som lidt skulde nyde,
Den Syvendedeel vil vi Eder byde.

Vor Moer! jeg føler mig styrket saare.
Aftør I kun Eders Glutters Taare!
Snart skal I roligt i Freden leve:
Niels Ebbesøn vog den kullede Greve.

Mens Faaret brøged og Gaasen køged,
I Randers sig Sværdene slinkt bevøged.
Vi tog den Voghals i gule Lokken,
Afhug hans Hals over Sengestokken.

Herr Ebbesøn! vog I den kullede Greve?
Da skal I nyde den hele Leve.
Hun vilde dem Brødet af Mundene tage;
Vel græde de Børn nu med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Kinderne brænder
Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder:
Du hævned vor Faer, vog Danmarks Drage,
Du heel skal nyde vor Hvedekage.

Niels Ebbesøn græder. Han mægter ei Takken,
Han stirrer til Steilen derude paa Bakken:
Og fangede de mig, for paa Hiul at bryde,
Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun Eders Davre:
Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre.
Snart Rugen atter og Hveden kan vore,
Snart pløier I Landet med stærken Ore.

Naar da I ſibde ved Hytten ſammen,
Og korte Jer Tiden ved Aftengammen,
Da glemmer ikke den Mand i Freden,
Som ſkrammed Jer Glenterne bort fra Reden!

Han drak lidt Vand af Kulſvierkanden,
Han tørred Sveden af Heltepanden;
I Fiirſpring hen ſig Gangeren ſtrakte.
Forgiæves de efter ham Brødene rakte!

Kæmpebegravelſen.

Paa en af grønne Danmarks Øer,
Og fiernt fra Larm og Støi,
Vaa Marken, nær ved klare Søer,
Der ſtaaer en Heltehøi;
Vaa Høien ſtod engang en Eeg,
I Blæſten Bladet ſkialv;
Og det var Ellepigens Leeg
Med Sommervindens Alf.

Om Aftenen et kiærligt Par
Til Høien ofte kom.
Skiønhed og Smildhed, Elſkov — var
Al deres Eiendom.
Vel kunde, med det friſſe Blod,
De ſiunge Vaarens Priis;
Men Rudolf og Marie ſtod
Ei meer i Paradiis.

Han skulde nu i Ansigtssved
Jo dyrke Jord med Plov; —
Men ei et Blad, det Himlen veed,
Var hans i Danerskov.
Hun skulde skiænke Børn sin Mand,
Men først dog vorde Brud.
Ak Adam saae i Straffestand
Vist meer fornøiet ud.

Dog trøsted sig de unge To,
Naar de til Høien kom;
Da følte de saa sælefroe
Den rige Fattigdom.
„Den Tanke styrke skal mit Liv,
Gior mig det let at døe,
At vorder aldrig du min Viv,
Saa est du dog min Mø!"

Engang, da de saaledes sad,
Og Maanen stod i Blod,
Da hvisled Egetræets Blad,
Og bleg en Skygge stod —
Saa tyktes dem — saa venlig, nær —
Men ideel Luft og Dunst;
Det Taagen var i Maaneskiær,
Det var Naturens Kunst.

Dog ligned den en Jomfru hvid
Med Slør og Brudekrands;
Hun smilte til dem, yndigblid
I Maanens Sølverglands.
„Jeg er alene, I er to!" —
Saa qvad hun paa sin Sti; —
„Da faaer jeg først i Høien Ro,
Naar vi bli'er To som I!"

Nu hæved Blæſten ſig i Løv,
Sig ſkiulte Maanens Kind,
Og Synet ſvandt ſom lette Støv
For ſtarpen Nordenvind.
Af Skræk ſig reiſte deres Haar,
De gik til fierne By,
Og voved ikke næſte Vaar
At ſamles hiſt paany.

Men lad os vende Blikket nu
Fra fæle Nattefærden,
Fra Drømmernes indbildte Gru
Til virkelige Verden;
Ei ſukke meer i kiælne Vaar,
Hos Jomfruen med Roſen,
Men ſee paa Bonden hiſt, der ſtaaer
Og ſtiærer Tørv i Moſen.

Guldgrube kan man kalde nok
En ſaadan Tørvegrube.
Snart er en koſtbar Bøgeblok
Fortært af Ildens Strube;
Men Tørven ulmer mere ſeen,
Og ſtaffer Bonden Penge.
Men hvad er det for Mandebeen?
De viſt har ligget længe.

Ei hvor fuldſtændig! — Seer jeg ret?
Hvo være kan den Døde?
En Beenrad! Seer! et heelt Skelet,
I liflig Aftenrøde.

Her lagde han sin Jordefiol!
Men det vil alle sande:
Det er nok længesiden, Sol
Bestraalte denne Pande.

Til Høvdingen i Stiftet snart
Et Bud maa Brevet bære:
Vi fandt et Lig af sielden Art,
Da Tørv man vilde stiære.
Hvad skal vi mere? Skal den Mand
Begraves eller ikke?
Her stille staaer al vor Forstand.
Derfor til dig vi skikke.

Og Høvdingen: „Paa Løverdag
I seent i Natten møde;
Paa Kirkegaarden, uden Brag,
Begraver mig den Døde!
Læg ham i Kisten uden Støi,
At ei det Mængden lokker.
Af Christenjord en liden Høi,
Men uden Sang og Klokker!"

Det var ved stille Midienat,
Ved Maanens klare Flammer,
Da Høvdingen af Støvet brat
Blev vækket i sit Kammer.
Ei ene. — See hans Skriver, nær
Ved Høvdingens Alkove!
Han tænker paa sin Hiertensklær,
Og han kan ikke sove.

I kiende ham! I saae ham nys
Med Jomfruen paa Høien.
Men Hvo gaaer der paa Gangen? Tys!
Ha hvilken selsom Støien!
Det rasler, som med Staal og Jern,
Det Sind og Hu forvirrer;
Snart ganske nær, snart atter fiern —
Med Sporerne det klirrer.

Og sagte springer Døren op.
I Pladser staaer en Kæmpe,
Med Hestehaar i Hielmetop;
Han farer ei med Lempe.
Han hæver høit sit rustne Spær,
Imedens Hanen galer,
Nu staaer han Sengen ganske nær
Og huult saaledes taler:

Du Fredens Mand i svage Tid,
Forskaan mig for din Kiste!
Jeg var en Hedning kiæk i Strid,
Men brat mit Liv forliste,
Da hisset paa den klare Sø
(Nu tørret til en Mose)
Jeg vilde seile til min Mø,
Den bedste Dalens Rose.

Man søgte mig, men fandt mig ei;
Den vene Signe blegned.
Hun plukte blaae Forgietmigei,
Til hun i Døden segned.
Til Aske brændtes hendes Been,
Hun hist i Høien hviler,
Men gaaer igien bag Egegreen,
Naar fulde Maane smiler.

I Christenjord mig ei begrav,
Thi jeg var ingen Christen;
Et Baal i Mosen mig tillav,
Brænd Knoklerne paa Risten!
Grav Høien op, hvor Egen staaer,
Saa vil ei Signe sukke,
Naar du forsigtigt Asken slaaer
I hendes Askekrukke.

Naar Ilden flammer høit i Ovist,
I Baalets tændte Grene,
Da svæve vi til Freia hist,
Hun Sielene forene!
Men fængsles jeg i Kisten smal,
Imellem døde Bønder,
Da, Fiende! Hævn dig træffe skal,
Og Straffen jeg forkynder.

Hver Aften, naar tilsengs du gaaer,
Min Beenrad er paafærde;
Gardinet den tilbageslaaer
Da ved dit Hovedgierde;
Da Munden uden Læbe leer,
Dog end med blanke Tænder;
Jeg — uden Øine — paa dig seer
Og griber dine Hænder.

Og naar af kolde Knokkelbeen
Du lader dig befamle,
Da føler snart du Sygens Meen,
Og stranter som den Gamle.
Dit Haar blier graat og Kinden bleg,
Du vil den Døde ligne.
Begrav mig under Høiens Eeg,
I Krukken hos min Signe!

Da venter dig en værdig Løn,
En Ring af Guld hin røde,
Hvis du opfylder Haralds Bøn,
Og krænker ei den Døde;
Men spotter du, hvad jeg har sagt,
Da vil mit Ord du sande,
Da vil forstilde din Foragt
Fortvivlet du forbande.

Og fæster du en yndig Brud,
Jeg hende maa besøge;
Det skjønne Lys jeg blæser ud,
Alvorligt maa jeg spøge.
Thi troe, mit Ord er ikke Tant.
Elskov er stærk som Døden! —
Saa talde Skyggen og forsvandt
I Skin af Maanegløden.

Men Høvdingen i Sengen loe
Og kaldte paa sin Skriver.
„En Drøm jeg havde nys, min Tro!
Med ræd dog ikke bliver.
Hvad agter jeg slig Drømmetant?
Nu er vi alle kloge!
De gamle Kæmper, det er sandt,
Var aandelige Voge.

De hylded daarlig Phantasie,
Nu hylde vi Forstanden.
Paa Løverdag begrave vi
Fra Mosen Skaldepanden.“ —

„Ak Herre! jeg har havt et Syn
Som Eders. Kom! Vi ville —"
Da rynked Høvdingen sin Bryn,
Bød Svenden tie stille.

Og sov igien. Men Rudolf stod
I største Hast fra Sengen,
Med Dugen, Spaden unge Blod
Sig sneg affted til Engen.
Det blev en tung besværlig Gang,
Det var saa mørkt derude;
Karlsvognen stiulte Hiul og Stang,
Og Stormen hørtes tude.

Fuldmaanen stiulte sig bag Sky;
Det ruskede; men ved Stedet
Der straalte frem den klar paany,
Ret som om den blev glædet.
Fra Mosen bragtes Kæmpebeen,
Sit Værk han snelt begyndte;
Han brændte dem ved Tørv og Green,
Med Asken han sig skyndte.

Da faldt paa Hiertet det som Bly:
Fremsusende! Jeg Daare!
Snart sloiter Lærken under Sky,
Snart Blomsten sælder Taare;
Mon Høien jeg udhule kan,
Før aarle Morgen kommer?
Jeg gribes med den døde Mand,
Og stedes for min Dommer!

Imens ung Rudolf sukked saa,
Dybtfølende sin Ovide,
Han pludselig en Gubbe saae
Arbeide ved sin Side:

Firſtaaren Kæmpe, graaligt Haar
Paa Hovedet, det høie;
I Tindingen Ar af et Saar —
I Panden — kun eet Øie.

Han hialp ham godt; de mæled ei
Et Ord imens tilſammen;
Men Oldingſpaden giorde Vei
Saa ſnelt ved Maaneflammen.
De Krukken fandt i Høiens Skiød,
Og Aſken giød i Krukken.
For Rudolfs Øre grant det lød
Da ſom en kiærlig Sukken.

Og Oldingen ham hialp med Flid
Brat Graven til at kaſte.
Det var endnu ei Morgentid,
Saa ſyndeligt de haſte.
En Ring af Guld ung Rudolf fandt —
Han hørte Spadeklingen —
Da luftes Høien — Gubben ſvandt —
Han ene ſtod med Ringen.

Han ſtirred under Egens Løv,
I Morgenvinde kolde.
„Men Ringen — den er Dannefæ,
Jeg tør den ei beholde.“
Sin Kiſtekiole tog han paa,
Til Hovedſtaden ilte;
Der ham den gode Konge ſaae,
Han hørte ham — og ſmilte!

Betalte Ringen kongeligt;
Og Rudolf hiem ſig ſyndte;
Sit Eventyr, ſit Drømmedigt
Den Elſtede forkyndte.

„Og var jeg vaagen eller sov,
Begrov jeg dog den Døde;
Og fandt ved Bakken under Skov
En Ring af Guld hin røde."

„Min Konge har den godt betalt,
Nu kan os Præsten vie!"
Lidt sad han under Løvet svalt
Paa' Høien med Marie.
Og intet Gienfærd meer de saae,
Der hørtes ingen græde;
Men Maanen tidt fra Himlen blaa
Bestraalte deres Glæde.

Peblingesøen.

Jeg gik mig ud over Byens Bro,
En tidlig Aftengang;
Stormvinden havde sig lagt til Ro,
Men Dagen var end ei lang;
Snart Solen skulde til Hvile gaae,
Snart Glandsen var forbi,
Jeg iled ud i min Kappe blaa
Til Kiæligheds Sti.

Den er ei meer, som i Sommer, grøn,
Ei Løvet i Træet staaer;
Men, som Naturen, Menneskets Søn
Faaer ogsaa hvide Haar.

Erindringen er dog friſk endnu;
Afſted kun! Uforſagt.
Men Aften! ei hvor ſkjøn eſt du
I nøgne Vinterdragt.

En Aftenrøde ſaa ſkjær at ſee,
Som i en Sommerqveld;
De lange Straaler i Skyen lee,
Op Skyen taarner Field;
Nu grønne Farve, nu lyſeguul,
Og nu violne Brand;
Og Solen vender ſit Purpurhjul
Mod Jordens ſorte Rand.

Og Møllen rører Vingen let,
Og Broen ſtander ſaa ſtraa.
Som i et Billed — en Marionet,
Med trillende Vogne paa,
Og unge Møer i Zobel og Maar,
Og Mænd og Qvinder til.
Men hvi mon Alle til Søen gaaer?
Ha hvilket Skueſpil!

Paa Dammens Flade glindſer en Blok
Af Jis, og den gjør tryg.
Der ſværmer en lyſtig Drengeflok
Som Aftenrødens Myg.
Og Ynglinger med — ſom Fuglen faſt,
Snart nær, ſnart atter fiern; —
Og vove ſaamangt et kunſtigt Kaſt
Paa ſnelle Skøite-Jern.

Laan, gamle Maler af Nederland!
Din Penſel mig et Blund;
At jeg med Farver male kan
Den yndige Vinterſtund.

Hvi skal den svinde saa snelt og brat?
Den qvæger altfor smukt!
Lær mig fra Evighedens Nat
At gienne Tidens Flugt!

Jeg gik den lystige Sværm forbi
Ad Frederiksberg, til Giæst,
Og kom igien paa Kiærlighedssti
Ved fulde Maanes Fest.
Det var en stille Midienat,
Men klar var Nattens Vei;
Den lange Sti var nu forladt,
Men Søen var det ei.

En Skare sværmed atter der;
Men langsomt glede de Smaa
I Maanens blege Dødningskiær —
Og med Liigstiorter paa.
Den falske Skorpe med dem brast;
De sank, men dukkede frem.
Istapper hang i Haarene fast,
Og Vandet qvalte dem.

St. Jørgen nærmed sig sin Sø;
Og Dragen, han fordum vog,
Saae jeg, som Sky, i Luften døe,
En lang og spraglet Snog.
„Jeg reddede' fordum Byens Møer
Fra Dragen," var hans Ord;
„Men den i disse ferske Søer,
Den er for lumsk og stor."

„Hver Vinter kræver den sin Fangst.
Hin Drengeflok, der gaaer,
Den drukned her med Skræk og Angst;
Sit Bytte fik hvert Aar.

Og Frueklokker, Petri med,
Som over Volden ſee,
Klang for dem, paa det ſamme Sted,
Hen over Gravens Snee."

St. Jørgen ſvandt, — og Skaren ſvandt,
Og Alting var forbi,
Og jeg mig atter ene fandt
Paa Kiærlighedens Sti.
Da lød en Røſt: „Thor ynder vel
Hver Yngling, varm og kiæk;
Men den nedſynke maa til Hel,
Som trodſer kold og fræk."

Men mildere lød en Alferøſt;
„Uſtyldig, ſtiøndt ei klog,
Vortlokket fra ſin Moders Bryſt
Blev mangen herlig Vog."
Da ſtued jeg mod Himlens Blaa,
For Haabet ſvandt min Frygt;
Og jeg en Engleſkare ſaae,
Som var med Stierner ſmykt.

Bisſekræmmeren.

Ved Rhinens Bred en yndig Hal
Stod midt i Dalens Favn;
Der følte Fader Reichenwald
Sig i ſin Lykkes Havn.
Forpagter var han, ſtærk og biærv,
Med Huſtru, Døttre to,
Og nød et redeligt Erhverv
Midt i Naturens Ro.

„Nu smiler atter Vaaren blid,
Thi længst er sluttet Fred,
Og selv i Kampens værste Tid
Tog Stormen os ei med.
Sex franske Helte hused vi,
Fra Elsaß Naboland.
De stode os troe i Faren bi,
Og fjernede Ildens Brand."

„De alt betalte, hvad de fik,
Og intet med de tog."
Luise sad med vaade Blik,
Og hendes Hjerte slog;
Men Faderen blev det ei vaer,
Og raabte glad og stærk:
„At jeg endnu min Velstand har,
Det er min Fiendes Værk."

„Min Hanna nu jeg styrer ud;
Hun skal i Silke gaae,
Med Guldenstykke, yndig Brud,
Hun skal i Kirken staae.
Og Visefrømmeren jeg snildt,
(At intet mangler, Mo'er!)
Har end i Aften hidbestilt
Med Perlebaand og Flor."

Skion Hanna hos sin Brudgom sad,
Og Manden hos sin Viv;
Hver følte sig saa hjerteglad
Ved munter Tidsfordriv.
Luise stod med vaade Blik,
Den yngre Søster skiøn;
Og hvad i Hjertet foregik,
Det dulgte hun i Løn.

Hun ſtirred taus af Vindvet ud,
Med Øine ſtore, blaae:
„Imorgen ſlaaer min Søſter Brud!
Gid jeg i Graven laae.“
Saa voldſomt hendes Hierte ſlog,
Imens de Andre loe.
De tappre Franker Intet tog —
Men Een dog hendes Ro?

„De alt betalte — jeg det veed —
Hvergang de blev huſvalt;
Kun blev ei med Gienkiærlighed
Min Kiærlighed betalt.
Han reiſte bort. Alt hvad han gav
Var dette røde Baand.
Det følge ſkal mig i min Grav,
Det ſlipper ei min Haand.“

Da blev den blege Kind Karmin;
Hun treen paa langſom Fod
I Haugen ud, hvor af Jasmin
Den grønne Løvſal ſtod;
Hvor Maanen hun ſaa mangen Gang
Saae giennem Skyens Rift,
Og hørte Vilhelms kiække Sang
Om Frankernes Bedrift.

Hun ſad med dybtnedbøiet Sind,
Thi Kummeren var ſvar,
Med Liliehaand til Purpurkind,
Og blev ſlet intet vaer.
Men Haugedøren ſtod paa Klem;
Ei Kræmmeren var ſeen,
Med Kaſſen, aaben i en Rem,
Han for Luiſe treen.

„Jeg været har hos Bruden nu,
Hun sendte mig herud.
Som Brudejomfru følger du
Imorgen Søsterbrud.
Saa vælg dig nu af Gubbens Kram
Det Bedste, som du veed.
Ei mine Varer gjør mig Skam,
See hvilken Herlighed!"

„Har Olding, du et Hierte der
At sælge?" — „Et af Guld?
O ja, mit smukke Barn, see her!
Vær dette Hierte huld!
Det smykke skal din hvide Hals;
Let Klæden er, men stærk.
Kun dig jeg byder den tilfals,
Thi den er Amors Værk!"

Han kastede Kappen af med Lyst,
Den franske Kriger fro:
„Tryk dette Hierte til dit Bryst,
Det er som Guldet tro!
Jeg elskte dig, du Lilievand!
Men Hiertet var ei frit;
Jeg skyldte det mit Fædreland,
Men nu, nu er det dit!

Jeg taug i Kampens vilde Færd,
Da Staten stred mod Stat,
Thi viet til sit gode Sværd
Er ærlige Soldat;
Nu tie vilde Vaabenbrag,
Og nu kan Ploven gaae;
Thi sværger jeg fra denne Dag
Til Amors Fane blaa."

O hvilken Glæde midt i Mai,
I den Forpagterbo.
Et Brudepar blev viet ei,
Nei, hele fiære to!
Nu kommer jeg med lidt Moral,
Jeg er af Sligt en Ven!
Gid Hver, som Pigehiertet ſtial,
Maa bringe Sit igien!

Herlufsholms Skole.

I Danmarks gamle Rige,
Saa ſtiønt paa Siællands Øe
Sees Kloſtermuren ſtige
Bag Skoven ved en Sø;
Skovkloſter fordums Dage
Det heed, i Lundens Favn;
Den Hal, ſom ſtaaer tilbage,
Fik Herlufsholm til Navn.

Ifald du efterleder
I gule Pergament,
Grev Jørgen, Ridder Peder
Da vorde dig bekiendt.
Med Hemming, deres Broder,
De bifaldt hendes Bud,
Da Bodil, deres Moder,
Gav Stiftelſen til Gud.

Nu Sortebrødre eied
Det Kloſter, fromm' i Sind
Her ei — ſom Munke pleied —
Gik Ulv i Faareſtind.
Ei Tidens Tegn forgietter
Hvad Herligt ſig begav;
Og ingen Dadel pletter
Stenen paa deres Grav.

Een Svale gior ei Sommer,
Det gik ei ſtedſe ſaa.
Den kiække Luther kommer —
Hvert Kloſter maa forgaae.
Steds var ei dermed vundet!
Nu Herremanden fnøs;
Hvor Munken var forſvundet,
Gik Lænkehunden løs.

Ved Kraft og ved Forſtanden
Stod Herluf Trolle reen;
For Frederik den Anden
Han var en Ædelſteen.
En Admiral med Ære,
Han lød ſin Konges Bud;
Boglærd han monne være,
Og dyrked fromt ſin Gud.

Velſignet er hans Minde,
Og det ſkal aldrig døe.
Ham værdig var hans Qvinde,
Ærlig Birgitte Giøe.
De til Skovkloſter flytted,
Midt i Naturens Skiød;
Det Herluf havde byttet
Sig til for Hillerød.

Man kan ei alting have,
Selv Rosen har sin Tiørn!
Gud gav dem mangen Gave,
Kun ingen kiære Børn.
Da blev dem Danmarks Drenge
Som deres egne kiære;
De dvæled ikke længe
Med Gaven at frembære.

Var ikke Herluf Trolle
Philip Melanchtons Ven?
„Skovkloster — qvad den Bolde —
Bliv, hvad du var, igien!
Du stod et Hiem for Vise,
I Middelaldrens Nød;
Nu skal du Børn bespise
Med Aandens Himmelbrød."

Derpaa han kunde stole,
At glad Birgitte blev.
Og Godset blev en Skole
Snart ved et Gavebrev.
Du fromme Herluf Trolle!
Til Himmerig du gik;
Gid alle Adelsfiolde
Dit Adelsmærke fik.

Alt længst Birgitte hvilte
I Kirken hos sin Mand.
Og Aftensolen smilte
Paa Marmorstenens Rand;
I Skolen gik alt længe,
At vorde viis og klog,
De muntre Skoledrenge
Med den latinske Bog.

Men — Kundſkab at forøge —
Det var ei den Tids Lov;
Nu Marſvin kom og Gisge
I Herlufs Sø og Skov.
„Af Arvinger er Mange —
Skreg de — kun giort Fortred;
Skal Peblinge nu fange
Vort Gods at løbe med?“

Et Rygte gik, at Brevet,
Som Godſet Skolen gav,
Var længſt alt borte blevet,
Saa den var uden Krav.
Da reiſte ſnelt ſigÆtten,
Og fordred Arven ſtreng,
Og ſtiendte vred i Retten
Paa den latinſke Dreng.

Den ædle Rector grunded
I ſtille Midnatstid:
„End er ei Brevet fundet,
Som ender denne Strid.
Saa ſeirer Egennytte!
Den knuſer Haabets Frø.
Du kan ei meer beſkytte
Salig Birgitte Giøe!“

Han ſtirrer i ſit Kammer
Paa hendes Contrafei;
Ham Maanens blege Flammer
Det mindſte dølger ei.
Det hang i Gubbens Stue;
Hun ſtod ſaa blid ſom klog,
Med Korskiæd og med Hue,
Og med ſin Pſalmebog.

Og længer hen, beſtenet,
Staaer ſtore, ſtærke Bord;
Af Ibenholt er Benet,
Og ſig ſom Sneglen ſnoer.
Da monne ſig forfærde
Vor Gubbe, hvor han lade,
Thi ved ſit Hovedgierde
Et Spøgelſe han ſaae.

Fra Billedet nedſtegen
Hun var, med Bog i Haand:
Men ſnart hans Frygt er vegen,
Det var en ſalig Aand.
Til Gubben mildt hun ſmilte,
Hun hen for Bordet treen,
Og hendes Finger hvilte
Paa Bordets Sneglebeen.

Var det en Drøm, du Gamle?
Var det et Aandeſyn?
Han kan ſig ikke ſamle;
Hun bortſvandt ſom et Lyn.
Og da for lyſe Morgen
Den ſkumle Nat forſvandt,
Da bortſvandt ogſaa Sorgen.
Han Pergamentet fandt!

Ja let det var at hitte;
En Fieder ſtiult han ſaae,
Hvor pegende, Birgitte!
Din blege Finger laae.
Da turde Ingen brumme,
Ei Marſvin eller Giøg;
De vilde Dyr forſtumme
Ved ſtrandede Forſøg.

Ved Kraft og ved Forſtanden
Stod Herluf Trolle reen;
For Frederik den Anden
Han var en Ædelſteen.
Velſignet er hans Minde,
Og det ſkal aldrig døe!
Ham værdig var hans Qvinde,
Ærlig Birgitte Gise!

Storken.

Paa Danmarks Strand en Hytte
Saa nær ved Skoven laae
Den kunde vel beſkytte
For Stormen med ſit Straa;
Men for en Moders Kummer
Har Hytten ingen Trøſt,
Naar vaagen og i Slummer
Sig vaander hendes Bryſt.

Vil Gud ei Naade ſkiænke,
Bønhøre Qvindens Bøn?
O giv en ſtakkels Enke
Tilbage hendes Søn!
Til Indien med Ære
Han drog fra Fædrehavn;
Vil Bølgen ei ham bære
Hiem til ſin Moders Favn?

See, Moder! raabte Drengen,
Du eier ingen Gaard;
En ſtakkels Ko paa Bængen
For dig i Tøiret ſtaaer;
Dig ikke Marken yder
Sit Guld i fulde Læs;
Ei Fælleden dig byder
Sit Kløver og ſit Græs.

Men Danſken ei paa Landet
Sin Vinding ene fandt:
Om Kyſten ſtraaler Vandet
Som klare Diamant.
Non Havets Sølv opveier
Ei Agerguldet her?
Det Haab, ſom Bølgen eier,
Er fælleds for Enhver.

Saa talt, af Hyttehækken
I Hat han ſtak en Green,
Og let han ſprang i Snekken,
Og den var ikke ſeen.
Hun ſtod og græd i Krogen,
I Luften ud hun ſaae,
Hvor høirød Dannebrogen
Sig boltred i det Blaa.

Tre Aar ſaa langſomt runde,
Med Sommer, Vinter, Mai;
De kom og de forſvunde,
Men bragte Henrik ei.
Da bad hun høit for Drengen
I eenſomtſnevre Ly,
Naar bleg hun ſad paa Sengen,
Og hørte Bølgens Gny.

Mit ſtakkels Barn! Du hviler
Viſt paa den vaade Bund!
Ei meer imøde ſmiler
Du mig med friſke Mund.
Med Dine bruſtne røde,
Med kolde Læber blaae,
Du længſt var Fiſkeføde,
Hvor dybt Koraller ſtaae.

Den Bølge, ſom nu kommer,
Maaſtee, ſom Stranden ſlaaer,
Flød om dit Liig i Sommer,
Og ſtummed i dit Haar.
Den det Farvel mig bringer,
Som tro Du ſendte mig,
Da Du paa Stormens Vinger
Svang Dig til Himmerig.

Det trøſted ſtakkels Qvinde
At gaae i Kirke tidt;
Hvergang hun ſad derinde,
Det lindred hende lidt;
Da tykkes hun ſig være,
Mens Orgelværket lød,
Langt nærmere de Kiære.
Da var ei Sønnen død!

Men hvergang i September,
Den Maaned ſkiøn og huld,
Som Solens Flamme dæmper,
Og ſkiænker Frugten Guld,
Hun Evangelict hørte
Om Enkens Søn paa Baar,
Da Smerten hende rørte,
Hun gik fra Kirkegaard.

O vend til Moderbarm!

Ved Hytten ſtod ſaa ene
Det ſtore Aſketræ,
Og i dets høie Grene,
Længſt havde Storken Læ.
Hver Vaar den kom tilbage,
Begav ſig bort i Høſt.
Man ſiger, den ſkal drage
Langt hen til fierne Kyſt.

Tidt ſukked hun bevæget,
Naar Storken gik paa Væng:
Med Dig har Henrik leget
Alt ſom en lille Dreng.
Ak nu maaſkee Du ſlifter
Din Rede ved hans Grav.
Saae Du fra Skyens Rifter
Ham døe paa ſalten Hav?

Drag hen i andre Dale!
Her er kun Sorg og Nag.
Med Dig den milde Svale

Hvor er da Henrik blevet?
Omkom han i en Dyst?
Nei! Stormen har ham drevet
Hen til Marokkos Kyst.
Tungt har han Skiæbnen fristet,
Skiøndt han endnu er ung;
Sin Frihed har han mistet,
Dog Lænken er ei tung.

Han gaaer i Keiserhave,
Som Urtegaardens Mand,
Maa Blomsterbedet grave,
Og give Rosen Vand.
Tidt Keiseren han finder
Med Turban, Vibe, staae,
Mens deilige Slavinder
Omkring i Haven gaae.

Men bleg i sine Lænker
Han agter Skiønhed ei.
Han paa sin Moder tænker
Og paa den lange Vei.
„Hvi splittede Du Vraget,
Neptunus! med din Fork? —
Da klapprer det paa Taget,
Og see — det er en Stork!

Ak! kunde det ei være
Min gamle Kammerat?
Du gaaer med samme Fiære,
Langbenede Krabat!
Hvid og med Sort paa Vingen,
Med røde Næb og Fod.
Dog — slig en Trøst er ingen!
Du daarer kun mit Mod.

I Sjælland Paaskefesten
Alt skienker Glædens Dag.
Til gamle Moer gaaer Præsten,
Hun er af Kummer svag.
Da klapprer det derude;
Opmærksom Præsten blev!
See! for den brustne Rude
Staaer Storken — med et Brev.

Et Brev om Benet bundet.
Nu, Moder, græm dig ei!
Din Søn er atter fundet,
Kort blev den lange Vei.
Saa flinkt ei Posten haster!
Din Henrik er ei død;
Trehundred gode Piaster
Ham løser af sin Nød.

Knap kom hun sig af Skrækken,
Saa var kun Glæden Giæst.
For Kirkedøren Bækken
Udsatte fromme Præst.
Det vared ikke længe,
Saa hialp dem Næsten alt;
For blanke Sølverpenge
Søguttens Lænke faldt.

Nu hos sin Moder atter
Han nyder fro sit Liv;
Hun har en Svigerdatter,
Og han en Vennekiv;
Nu trives Kiærligheden
Bag Rosenhækkens Tiørn,
Og Svalen vogter Freden,
Og Storken bringer Børn.

Giotto.

Middelaldrens Græker bragte
Til Italien ſit Billed,
Stivt og kummerligt fremſtillet,
Men det dog Beundring vakte.

Anſigt, Fod og Arm og Hænder,
Som man af Antiken kiender,
Græſſe Meſter fandt i Gruſet,
Bragte det til Gudehuſet;
Kaldte frem, med friſſe Farver,
Nye Børn af gamle Larver;
Engle, ſmykt med Vinger lange,
Smale Been, og Klæder trange;
Med Guds Moder vor Forſoner,
Blødende med Tornekroner;
Helgener med blodig Vunde,
Blomſterkrandſt paa gyldne Grunde.

Barnlige, men kolde, ſtive,
Unaturligt halvt i Live
Disſe Contrafeier vare;
Monne dog alt aabenbare
Første Glimt af Kunſtens Lue,
Det begeiſtred Cimabue.

Snart han grundet har en Skole;
Men — kan han paa denne ſtole?
Cimabue ſøgte længe
Mellem ſine Malerdrenge
Een, ſom ret var dybt indviet,
Alt han fandt — kun ei Geniet!

Som han saadan sig beklaged,
Han en Hyrdedreng opdaged;
Drengen sad i laset Trøie,
Vid og Skæl var i hans Øie,
Stor Godmodighed i Blikket.
Han med Tungen Læben slikked
Skiælmsk, imens bag Myrtegrenen.
Med en spidset Steen paa Stenen,
Paa den flade Marmorplade,
Bukken under Myrtebladе,
Som i Græsset ned var segnet,
Han med Lune havde tegnet.

Drengen saae saa frisk og kiærligt
Hen paa Bukken, og saa herligt
Tegned den ved Morgnens Lue,
At den glade Cimabue
Henrykt raabte: Her jeg finder
Lærlingen, sendt af Gudinder!

Kom, du lille Faarehyrde!
Armod ei din Aand skal myrde.
Theokrit i Faarehiorden,
Kom! Du est alt Kunstner vorden.
Længe vil du ledes ikke
Fra Modernt til det Antike,
Før du i din Glorie straaler,
Og dig med den Bedste maaler. —

Som Tragødien sig stilled
Kraftigt frem af Bukkespillet, —
Saa dit lille Bukkebilled.
Skiæbnen med dig meer har villet.

Cimabue rigtigt dømte,
Han ſin Lærling ei forſømte.
Giotto blev den ſtore Meſter,
Som end ſees af Tidens Reſter.
Kunſtens Dyrker høit ham ærer,
Langt han overgik ſin Lærer.
Og paa Campo Santos Vægge —
(Hvor de ſiden maled begge)
Hiob — i alle ſine Plager —
Ei det mindſte ſig beklager;
Thi med Ære han ſin Maler
I Aarhundreder betaler.

Engang Meſteren, alt gammel,
Traf ſin Giotto paa en Skammel
Juſt i ſamme Stilling male,
Som han ſad — en Dreng i Dale.
Men det var ei Buk, han malte
Dengang; han med Vennen talte,
Medens han ſin Farve blandte.
Vennen — var den ſtore Dante.

Mikel Angelo.

Den ſtolte Pave Giulio
Høit ynded Mikel Angelo;
Men Mikel var ei mindre ſtolt;
Og dette har engang forvoldt,
At deres Forhold — ei blev koldt;
Men at det næſten blev for heedt.
Hvad jeg ſkal viſe Jer med eet!

Hin Tid, saa lidt som vor, var fri
For usselt Øretuderi;
Hin Tid misundte man, som end,
At Kunstneren var Fyrstens Ven;
Derfor, naar Mikel var det ikke,
Man søgte fælt ham at beklikke.
Saaledes Anden Julius
Tilsidst fandt Angelo for studs;
Og da han med sit kiække Blik
En Dag til Vatikanet gik,
For der hans Helligheds at see,
(Han ellers havde fri Entree)
Saa stopped ham en Tiener Vei;
Han maatte gaae til Paven ei.

Ei Buonaroti dvælte længe;
Han skulde hente nogle Penge
For Marmor fra Carara, som
Paa Tiberen blev bragt til Rom.
Han gik, kom næste Dag igien,
Der mødte ham den samme Ven,
Den samme randede Lakei.
Thi Paven vilde see ham ei.

Nu, svared Angelo, jeg gaaer;
Men sig hans Helligheds, at naar
Han næstegang med mig vil tale,
Da har han naadigst at befale;
Men efter mig han da maa skikke;
Thi af mig selv jeg kommer ikke.

Derpaa fra Rom han reiste snart,
Og kom til Florents i en Fart,
Hvor Gonfalonieren glad
Modtog ham i hans Fødestad.

Men da han hørte, hvad var skeet,
Da blev der ikke længe leet,
Han raabte: Du har vovet stort!
Det Frankrigs Drot ei havde giort.
Høit Angelo jeg elsker dig;
Men jeg kan ikke føre Krig
For din Skyld med en Pave, Ven!
Skynd dig til Roma strax igien!
Og, skiøndt mod dig han var en Bøffel,
Du dog maa kysse ham hans Tøffel.

Hvad — raabte Angelo — tilbage?
Det aldrig skeer i mine Dage.
Jeg før, saaledes som jeg staaer,
Strax til Constantinopel gaaer.
Langt heller der, end Træl i Rom!
Sultanen bad mig nok derom.
Jeg for hans Bøn fik ingen Ro;
Jeg skulde bygge ham en Bro.
Velan! jeg vil en Bro ham bygge.

Du fægter med din egen Skygge,
Quad Sodorini; — Tyrken vil
Med dig kun drive gamle Spil.
Kun Tyrker trives i hans Stat.

Saa vorder jeg en Renegat;
Skreg Angelo. Mig Pavens Bud
Jo driver selv fra Kirken ud,
Som jeg skal bygge; naar han ei
Betale vil de Steen, som jeg
Har staffet ham til selve Muren;
Men jeg kan trives i Naturen,
Hvor den saa er; om Kupler staae
Med Korset eller Maaner paa.

Du dette Skridt betænke vel,
Ovad Sodorini. Større Træl
(Blier end maaskee lidt større Gaven)
Du er hos Tyrken, end hos Paven.
Har du, af Vreden plat forstemt,
Johan Bellini reent forglemt;
Hvorledes Muhamed ham priste
I Stambul; men ham ogsaa viste
Paa en ufyldig Slaves Krop,
Hvis Hoved faldt som Tidselkop,
Hvordan man skulde Halse male
Paa Sanct Johannes?
Denne Tale
Gav Angelo Besindighed;
Han var ei længer nær saa vred.
Kort sagt: da siden Paven drog
Op til Bologna, — Mikel tog
Den samme Vei. Han ikke dvæled,
Gik til sin Pave, for ham knæled,
Og bad: Tilgiv mig, Fader mild!
Hvad er en Kunstner uden Ild?
Det var ei Ondskab, — du det veed —
Det var — det var — at jeg blev vred!

Rød Julius i Panden blev
Som Blod, — thi ogsaa Vreden drev
Med ham sit Spil; dog høit han agted
Den sieldne Mester, og han tragted
Kun efter ret hans Kunst at bruge.

Nu var hos Paven just, den Uge,
Til Gieest en Bisp, der sad ved Bordet,
Og han tog lydeligt til Ordet,
Da Buonaroti laa paa Knæe.
Men Bispen talde som et Fæ,

Til ſtørſte Held for Angelo,
Der ſtiælmſt derved i Skiægget loe;
Thi det var ſom en Tordenleder.

Med Klynken Biſpen Paven beder:
Ak, hellige Fader, ſtaan den Mand!
Det kommer blot af Uforſtand.
Genie kan ſlig en Stakkel have;
Men Dybſinds og Forſtandens Gave,
Det blev dem nægtet. Som et Faar
Han udenfor ſit Værkſted ſtaaer,
Og veed ſlet ikke ſig at tee.
Saaledes bør man Sagen ſee!

Hvad? raabte Paven, — Uforſtammet!
Hvad har mig her din Dumhed ſtammet?
Den ſtore Mand du dybt fornærmer,
Idet du troer, du ham beſtiærmer?
Men bi, du Dosmer med Forſtand!
Nu Vreden Luft jeg give kan.
Stat, Mikel op! ſom for mig ſank;
Thi Han for dig ſkal have Bank!

Derpaa den arme Biſp han tog
Og dygtigt med ſin Stok ham ſlog,
Indtil hans Arm blev ganſke træt.

Derpaa han ſpiſte fro ſig mæt
Med Angelo; thi Biſpen gik
Fuldkommen mæt af hvad han fik.

Speil dig i Biſpen, dumme Mand!
Som troer Genie har ei Forſtand.

Richard den Uforfærdede.

Efter Uhlands Bearbeidelse af et gammelt normannisk Digt.

Herr Richard Grev af Normandie
Var alt sit Liv for Rædsel fri;
Han drog ved Nat og Dag omkring,
Men brød derom sig ingenting,
Om han et Spøgelse blev vaer,
Det aldrig ham forfærdet har.

Da han om Natten reed saa tidt,
Udbredte sig det Rygte vidt,
At bedre han i Mørket saae,
End Mange der om Dagen gaae.
Steds pleied denne Ridder god,
Saasnart han for en Kirke stod,
Som aaben var, derind i Løn
At træde, for at holde Bøn.

Slig Kirke nu, en Midienat,
Traf han i fiernt og øde Krat.
Han lod en talrig Svendeskare
Frem videre paa Veien fare;
Sin Ganger han ved Døren bandt,
Et Liig paa Baar i Kirken fandt,
Gik det forbi med kolde Blod
Og knælede ved Altrets Fod;
Sin Handske kasted han i Chor,
Og kyssede den hellige Jord.

Ei længe han saaledes bad,
Da stilte Klæderne sig ad

Fra Liget, gleed ad Baaren hen.
Han vendte ſig og raabte: Ven!
Du Satan eller Gud tilhøre,
Læg dig igien paa grønne Øre!

Derpaa han ſoer i Bønnen fort,
Om den nu lang var eller kort,
Sig korſed, mæled: I din Haand
Befaler jeg min Siæl og Aand.
Tog ſaa ſit Sværd og vilde gaae.

Da ſaae han op Gienfærdet ſtaae
Og Armen ſtivt imod ham ſtrække
Ud af det hvide Sørgedække,
Som vilde det ham Veien ſpærre,
Faſtholde ham.
Den tappre Herre
Betænkte ſig et Øieblik.
Han Sværdet ud af Balgen fik,
Imens han fromt Gud Herren loved,
Og ſpaltede Gienfærdets Hoved.
Jeg veed ei om det ſtreg derpaa,
Dog maatte det ham lade gaae.

Hans Heſt ved Døren roligt ſtaaer.
Forladt er ſtumle Kirkegaard,
Da mærker han — ei det var ſlemt!
I Choret er hans Handſke glemt;
Gik ind, — tog den, og ſkiælved ikke.

Den havde Mangen ladet ligge!

Manden i Brønden.

En østerlandsk Fabel efter Friedrich Rückert.

En Pilegrim i Ørken drog,
Han sin Kameel ved Tømmen tog;
See, da blev Dyret løbsk og fly,
Saa Manden for det maatte flye.
Det gav sig voldsomt til at snøfte
Og Benene mod ham at løfte.
I Angsten til en Brønd han løb
Og hurtigt op paa Randen krøb;
Men Dyret ham i Raseri
Forfulgte brat ad vilden Sti.
Han tabte sin Besindighed,
Lod sig i Brønden falde ned.
Dog — som han slap den løse Steen,
Da hang han ved en Brombærgreen,
Hvis friske, grønne, tykke Hække
Var voxet giennem Murens Sprække.

Der svæved nu den arme Mand!
Sin Tilstand stærkt bejamred han.
Han løfted Øiet op og saae
Kamelens Trudselshoved staae,
Som om det grumt ham vilde bide;
Men — lod han Øinene nedglide,
Saae han paa Brøndens dybe Bund
En Drage med opspilet Mund,
Som vilde den ham fluge brat,
Ifald han faldt fra svage Krat.

I denne græsselige Svæven
Saae han det tredie Syn med Bæven:

Thi der, hvor Hækkens Stamme stod
I Spræfken med halvstiulte Rod,
Der sad i Stenens løse Gruus
Den sorte med den hvide Muus,
Og saugede med skarpen Tand
Paa Roden giennem Barkens Rand.
De kradsed, reve, filed, graved,
Og vexelviis paa Roden gnaved.
Fra Trevlen ofte Jorden gled,
Og pladsted dybt i Brenden ned;
Og alt som Gruset faldet var,
Slog Dragen op sit Øienpar,
At see, om Hækken med sin Byrde
Snart faldt med Den, han vilde myrde.

Den stakkels Mand af Angst og Nød
Omspændt, i Svælg af visse Død,
I denne frygtelige Vraa
Forgiæves efter Redning saae.
Men, som han ængsteligt arbeided
Og rundt omkring med Øine speided,
Da vinkte ham en Green saa huld,
Af søde skiønne Brombær fuld.

Nu fik han Lyst, med samt sin Klage,
Den nære modne Frugt at smage.
Kamelens Raseri han glemte,
Ei Dragesynet ham beklemte,
Ja Nydelsen ham giorde fri
For Musesparrets Drilleri.
Han Dyret brøle lod paa Muren,
Og skiælved ei for Dragens Luren;
Han Musene lod Roden gnave,
Henrykt af Hækkens rige Gave.

Saa vild, min Ven! den Mand est Du.
Her Fabelens Udtydning nu.
See: Dragen dybt paa Brøndens Bund —
Er Døden, med udspilet Mund;
Kamelen hist, hvis Harm udbrød,
Er Livets Angst og Livets Nød.
Paa svage Green, som dig er givet,
Du svæver mellem Død og Livet.
De To, som Hækkens Rødder gnave,
Som dig i Brønden vil begrave,
At Døden snart kan faae dig sat —
De Muus, min Ven! er Dag og Nat.
Den Sorte nager halv forborgen
Dit Træ, fra Aften indtil Morgen;
Fra Morgen indtil Aftentide
Arbeider ligerviis den Hvide.
Og midt i denne Qval og Brøst
Dig lokker Livets korte Lyst;
At Du Kamelen — Livets Nød,
Og at Du ikke Dragen — Død,
At Museparret — Dag og Nat,
Du ændser ei; — naar kun Du fat

Hesteskoen.

Legende, fortalt af Goethe.

Da end mistænkt, i Kaar saa trange,
Vorherre monne paa Jorden gange,
Da mange Disciple hos ham boede,
Som heelstelden hans Ord forstode,
Var ofte det ham ukiært ei
Sit Hof at holde paa Landevei,
Fordi man under Himlens Blaa
Bedst taler og bedst kan forstaae.
De bedste Lærdomme mangelund
Da hørtes af hans hellige Mund;
Især ved Lignelse, ved Exempel
Giorde han sig hvert Torv til Tempel.

Engang, i Aanden rolig glad,
Han gik med dem til en liden Stad,
I Veiens Hiulspor Noget saae;
Det var en Hesteskо, der laa.
Han til St. Peder vendte sig
Og sagde: Tag det Jern op mig!
St. Peder var ei ret oprømt,
Han havde nok paa Veien drømt
Om Høihed, Verdens Regiment,
Hvormed de Fleste bedst er tient;
Sligt har i Hiertet ingen Skranker,
Og det var tidt hans Yndlingstanker.
Hin Finding ham for ringe bli'er.
Ja dersom det var Kron' og Spiir!
Men Ryggen bukker han ei min Tro,
Efter en bruusten Hesteskо.

Til Smevens Veje hen hun gaaer,
Tre Pendinge for Jernet faaer.
Og da paa Torvet Skaren er,
Der sælges skiønne Kirsebær.
Han kiøber saamange der, saa saa,
Som for tre Pendinge gives maae.
De Frugter tager han med sig
Og giemmer' i sin Kiortelflig.

Nu gik man ud af anden Port.
Her var der ikke bygget stort,
Paa Marken intet Huus, ei Læ,
Mod Solens Brand ei mindste Træ,
Og meget havde man forsand
Der givet for en kiøl Drik Vand.

Vorherre, som gik foran Alle,
Et Bær lod ud af Fligen falde.
Strax havde sig St. Peder bukt,
Som efter kostbar, gylden Frugt.
Det Bær det læsted ret hans Mund.

Da sagde Herren venneblid:
Var strax du gaaet, da du blev varet,
Du kunde dig megen Møie sparet.
Hvo ringe Ting forsmaaer, Den tidt
Maa nøies siden med ganske lidt.

Paradiset og Feen.

Efter Thomas Moore.

Ved Himlens Port en Morgen stod
En Fee, fast med fortvivlet Mod.
Til Livets Kilde hendes Blik
Henstotted, som til Musik, der flød;
Og da hun paa sin Vinge fik
Fra aabne Gitter en Straale rød, —
For faldne Slægt hendes Taare faldt,
Fordi den havde tabt det Alt.

„Lykkalig — raabte den Jordens Mø —
De hellige Siæle, som vandre der,
I aldrig falmet Blomsterskiær.
Min Have findes paa Jord og Sø!
Og Stiernen selv som Blomst mig staaer;
Men — Himlens Blomst alt overgaaer.

Det kolde Kasimirs Sø er klar
Af Sol; der speile Plataner sig;
Sød Risten Dalenes Kilde har,
Sing-su-hays Vove straaler mig,
Hvor gyldent Floder sprede sig;

Men — det er Salighed aabenbart,
At Himlens Vand er mere klart.

Fra Stierne til Stierne flyr din Flugt,
Fra Verden til Verden flyd din Bugt,
Saa vidt som Skabningens Omkreds naaer!
Der Glæde til Glæde foreen og slut
Uendelig tidt! — Men — een Minut
I Himlen, alle dem overgaaer!"

Den Engel, som holdt ved Porten Vagt,
Gav blid paa hendes Kummer Agt;
Og da hun listed endnu engang
Sig did, ved hendes Sørgesang
Ham Taaren stod i Øiet, som naar
Et Stænk af Edens Kilde staaer
Paa den blaae Blomst — Braminerne sige —
Der vorer kun i Himmerige.
„Barn af en faur men falden Æt —
Sang Engelen — fortvivl ei slet!
Af Skiæbnens Bog du Trøsten hør:
Tilgivelse faaer den Luftens Datter,
Som bringer til Paradisets Dør
En Gave, som høiest Himlen slatter.
Gak! søg den og Forsoning vind!
Glad lukker jeg en Tilgivet ind."

Hen mod Solen ei saa snart
Gaaer Kometen i en Fart,
Eller af en Engels Haand
Mod en trodsig Mørkets Aand,
Som vil løfte sig mod Gud,
Suser snare Stierneskud.

I Luften blaa hun foer, den Høie,
Og svæved oplyst af en Lue,
Der brød just frem af Morgnens Øie,
Imens hun sank fra hvælvet Bue.

Men hvorhen mon hun sig vender,
Himmelgaven snart at faae?
„Al den Skat — hun qvad — jeg kiender,
Som i nogen Urne laa.
De utallige Rubiner
I Persepolis Ruiner;
Sieldne Vellugts Troldbomsø,
Mangen Favn vel under Sø;
Konning Jamschids Demantkrukke,
Hvor aarvaagne Aander lukke
Livets Drik for Jordens Mænd; —
Men hvad agter Himlen den?

Thi hvilken Ædelsteen har Skin
Som Allahs Thrones Trappetrin?
Og Livets Draabe — hvor blev den af
I Evigheds bundløse Hav?"

Mens saa hun grunded, hun Vingen slog
Og hen mod Indien Flugten tog,
Hvis Luft er Balsom, og hvis Hav
Er Ambras og Korallers Grav;
Hvis Bierg, frugtbart af Solens Glød,
Demanten modner i sit Skiød;
Hvis Bæk er, som den rige Brud,
Med gyldne Krandse smykket ud;
Hvis Sandalskov, hvis Krydderriis
Staae som et jordisk Paradiis.

Nu dine Templer, Piller, Buer,
Pagoder, Altre, Afgudsblokke?
Hvo tør de tuſind Throner rokke?

Fra Gazna Han!*) I Raſeri
Han kommer galen. Han bortrykker
Hvert Diadem paa Røverſti;
Blodhunde med Rubin han ſmykker;
Dem, hvor et Harem plyndret blev,
Af mangen deilig Hals han rev.
Han myrder Sultaninden ſin,
Og Præſter, ſom i Templet ſtande;
Med Vraget af de brudte Skrin
Beſmitter han de hellige Vande.

Ned ſynke Feens Dienlaage
Forfærdet vendt fra Kampens Taage.
Da ſtuer hun en Yngling fiern,
Alene ved ſin Fædreſlod:
I Haand — et bruſtent, blodigt Jern,
Og ſidſte Pil i Kogret ſtod.

„Lev! — raabte Fienden — deel min Sei

Men taus den unge Krigar stod,
Og taus han pæged paa sin Flod,
Høirød af faldne Landsmænds Blod.
Den sidste Pil han sendte snar
Mod Røverbarmen. Det var Svar!

Den svigted, skiøndt den vel var sigtet.
Tyrannen leved, Helten segned.
Men Feen mærked, hvor han blegned;
Da Striden nu var endt, hun gled
Snelt paa en Morgenstraale ned,
Den sidste Draabe tog, som stod
I Hiertet af det ædle Blod;
Just som fribaaren Skælen brat
Sit Fængsel havde her forladt.

„Du være — qvad hun og slog sin Vinge —
Den Velkomstgave, jeg skal bringe.
Skiøndt fuult var ofte Blod, som flød
Paa Kampens Mark, — et Blod som dette,
Det randt, da hellige Frihed bød,
Det klareste Vand kan ikke plette,
Som straaler giennem Edens Krat.
Og kan der skiænkes fra Jordens Nat
En Gave, Himlen ønsker meer,
Et Offer, som den heller seer,
End Friheds hellige Offer, naar
I Døden Kæmpens Hierte slaaer?"

„Kiær — Englen sagde, da hun gav
Ham Gaven i straalende Haand, — forsand
Kiær er os Manden, kiæk og brav,
Som blegner for sit Fædreland.
Men ak, du seer — krystalne Slaa
Vi endnu ei fra Porten gaae.

Meer hellig Gave du maa bringe,
Skal Gitteret op for dig springe."

Det første Haab om Eden svandt.
Til Maanebierget i Afrika
Nu Feen foer, i Sydens Kant,
Og Vingens Fiær hun dypte da
I Nilens Flod, hvis Væld i Løn
End ei opdaged Jordens Søn;
Skiult af de tætte Skoves Krands,
Hvor Flodens Aander gaae til Dands,
Og hilse, ved Vuggen af deres Niil,
Nyfødte Kæmpebølges Smil.

Nu over Ægyptens Palmehave,
Dens Huler, gamle Kongegrave,
Landflygtige Fee med Længselsfuk,
At høre Kælne Duekluk,
Til varm Rosettas Dal sig svinger.
Hun maanbestraalte hvide Vinger
Seer Pelikanen i Søen toe,
Og bryde den azurne Ro.
Et deiligt Syn! Meer prægtigt Land
Ei dødeligt Øie skue kan.
Hvo havde tænkt inat — som saae
I Dalen gyldne Frugter staae,
Bestraalt af Himlens rene Lys;
Og disse Grupper med stille Gys
Af Dadbeltræer, med Løvets Hæng,
Der længtes, som unge søvnige Møer,
At komme snart i Silkeseng;
Og disse Jomfrulilier i Søer,

Sig badende hele Natten i Boven,
For friſt i Morgen at ſtaae i Skoven;
Gravkamre ſpaltede; Muren opſtillet
For Synet ſom et Drømmebilled,
Udi hvis eenſom blide Skiød
Kun ſtundum Fuglens Stemme lød;
Hvor blot blev ſeet, naar Skyggen flød
Fra Maanen, ſom Skyen giennembrød,
En purpurvinget Sultana ſad
Paa Søilens Rand ſaa ſtille glad,
Saa glimrende bag forfaldne Skiul,
Som en udhugget Afgudsfugl! — —
Hvo havde tænkt, at der, juſt der
I denne Scene, faur og ſtiær,
En Plagedievel ſkulde bringe
Sin Peſt paa den glohede Vinge?
Meer dødelig og fæl end Tørken
Fra brændende rødt Sand i Ørken:
Saa ſtærkt og ſnelt i Luften ført,
At hver en levende Skabning rørt
Af den, ſom Planten død nedſegned,
Der i Scirocco visſen blegned.

For mangt et Anſigt Sol gik ned,
End friſt, med Sundheds Rosenkind,
Som ſnart med Dødens flamme Sved,
Ei tiere ſlued Solens Skin.
Paa ubegravne Dynger nu,
O Maanſkin! eenligt drømmer du.
Selv Høgene rædde flye til Skov
Og ækles ved ſaa fult et Rov.
Kun vild og barſt Hyænen træder
Igiennem Byens øde Stræder;
Ved Midnat føger den ſin Føde.
Vee den ufalige Halvdøde,

Som den i Mørket ſtirrer paa
Med rædſomſtore Øine blaae.

„Af arme Menneſke! — Feen ſukked —
Hvor dyrt maa du dit Fald betale.
Faa Blomſter blev dig af Eden plukket;
Men over det Alt er Slangens Hale."
Hun græd, — og det blev klart, ſaa ſaare
Sig Taaren lod i Luften ſee;
Thi der er Trolddom i hver Taare,
Der ſtiænkes os af ſaa god en Fee.

Men nær ved en Orange, ſom
Den ſvage Nattevind bevæger,
Hvor Frugt og Blomſt, lig Alderdom
Og Barndom, huldt tilſammen leger;
Skiult under disſe dunkle Grene
Ved Søen, hørtes Een, ſom leed,
Der ſneg ſig hid, at doe alene
I Nattens tauſe Eenſomhed.

Een, ſom ſaa daadfuld mens han leved,
Hvor han ſig viſte, Hiertet vandt,
Men her — ſom aldrig elſket blevet —
Skiult, ubeklaget Døden fandt.
Ham Ingen hiælper med at lædſke
Den hede Mund, før han ſtal doe,
Med mindſte Stænk af kolde Vædſke,
Som flyder nær i klaren Sø.

Ei nogen velkiendt Stemme lyder,
Slet intet kiært Farvel han ſik,
Som, naar hver anden Lyd forflyder,
Er lig en fiern og ſød Muſik.

Ei ømt Farvel paa ſtumle Kyſt
Af falſke Verdens ſyndne Lyſt,
Der tröſter Aanden, før den brat
Maa heiſe Seil i ukiendt Nat.

Forladte Svend! Een Tanke ſendte
Dig ſidſte Trøſt i Døden kun:
At Hun, ſom du ſaalænge kiendte,
For hvem dit unge Hierte brændte,
Var frelſt i denne Midnatsſtund;
Bevart i Faderens Fyrſtehal,
Hvor Luften kiølt i Springvandsfald,
Og krydret født ved mangen Brand
Af ſunde Træ fra Indialand,
Huſvaled friſke Lilievand.

Men ſee! hvo ſniger hiſt ſig frem
Og ſørgelige Løvſal finder,
Lig et ungt Bud fra Sundbeds Hiem,
Med Roſer paa de friſke Kinder?

Hun kom i Maanens Dæmringsſlør,
Den huldе Brud han nær fornam,
Der heller med ſin Beiler døer,
End eier Verden uden ham.
Sin Arm hun kiærligt om ham ſlaaer;
Dødblege Kind kan hendes føle.
I Søen dypper hun lange Haar,
Den hede Pande ham at kiøle.

Af havde han vel tænkt: 'en Tid
Der kom, da han i Dødens Strid
Fra hendes Arme gios tilbage,
Naar hun i Favn ham vilde tage?
En Favn ham før ſaa dyrebar,
Som Edens Vugge Englen var.

Dog nu han veeg fra hende vendt,
Som var den lumske Gift ham sendt
Af disse Læber, der saa trygt
Sig nærmed uden mindste Frygt;
Dog aldrig hidindtil før nu,
Frivilligt, uden Pigeblu.

„O lad mig aande Luften sød,
Den Luft, som først du aandet har!
Og — bringe Liv den eller Død —
Mig er den lige dyrebar.
Der! synk min Graad! O var mit Blod
En Balsom dig, en Lægedrik!
Du veed, hvor gierne jeg det lod
For dig, ifald du Lindring fik.
O vend dit Aasyn ei fra mig!
Er ikke jeg din Fæstemø?
Og hvor du er, jeg følger dig.
Med dig jeg leve vil og døe.
Troer du, at Hun, hvis hele Lys
Du var i denne Verden mørk,
Udholde kunde Sorgens Gys,
Eensomt forladt i Nattens Ørk?
Jeg skulde leve meer, og ei
Besidde dig, mit Liv? Nei, nei!
Naar Stammen styrter fra sit Sted
Og visner, — visner Løvet med.
Thi vend dig, Elskte! til din Brud,
Før hun, som du, forbrændt gaaer ud.
Sug denne kolde Mund, dig nær,
Den Levning Liv, som dvæler her!"

Hun daaned, sank; og brat, som Lampen,
Der slukkes i Gravkiælderdampen,

Udſluktes han; hans ſidſte Gys
Indſløred hendes Dines Lys.
Endnu et Krampetræk — hans Gru
Er endt — han kaldes ei tilbage.
Hun giver ham et Kys endnu,
Langt Kys, ſom ender korte Dage.

„Sov!“ — ſagde Feen, mens rørt hun tog
Det Afſkeds-Suk, ſom Siælen drog
Af Pigebarmen trofaſt øm;
„Sov hen i Vellugt! ſalig drøm!
Ei ſødere Duft har gydt ſin Skaal
I Fuglens, den Eneſtes, Trylleblaal,
Der ſynger egen Svaneſang
Og dør i Duft og Trylleklang.“

Saa talende blæſte hurtigt hun
Ujordiſt Aande trindt i Lund,
Og ryſted ſtærkt ſin Stiernekrands
Og ſtænked de Blegnede ſlig en Glands,
At lig to yndige Helgene de
(Paa Dommedagsaften) var at ſee,
I Ambra ſlumrende, tagne frem
Af mørken Grav; og over dem
Som venlig Engel i Straalepragt,
Til Siælen vaagned, holdt Feen Vagt.

Men atter rødmer Himlen ſmuk;
Den intet Bedre hun bringe veed;
End ſidſte, dyrebare Suk
Af ſelvopoffrende Kiærlighed.

Da bankede Hiertet med Haabet ſtort,
At vinde Palmen i Edens Have;
Thi Englen ſmilte ved Gittrets Port,
Da hun ham bragte denne Gave.

Og alt hun hørte Træerne ringe,
Edens krystalne Klokker klinge,
I den Ambrosiavind, som gaaer
Fra Trinet, hvor Guds Throne staaer.
Og hendes Blik paa Skaalerne dvæle;
Thi Stjerneskaaler ved Søen staae,
Af hvilke saliggiorte Siæle
De første Drag af Glæden faae.

Men atter Feens Haab svandt hen,
Thi Skiæbnen lukke bød igien
Det evige Gitter. — „Ei endnu!"
Ovad Engelen med sorgfuld Hu.
Da svandt for Feen Himlens Høie.
„Tro Pigen var; og hin Bedrift
Over Allahs Hoved i Straaleskrift
Skal længe læses af Seraphsøie;
Men, Fee! men den chrystalne Slaa
Vil endnu ei fra Porten gaae.
Meer hellig Gave du os bringe,
Skal Gitteret op for dig springe."

Nu over Syriens Roser smilte
Huldt Aftenlyset, mens det hvilte,
Og Solen, som en Glorie bred,
Just over Libanon gik ned;
Det helliggiorte, hvis Toppe svale
I evige Riim og Sneefog stod,
Mens Sommeren i Blomsterdale
Sov rosenblussende ved dets Fod.

For Een, som høit fra Luftens Blaa
Paa de fortryllende Steder saae,
Hvor lifligt, dristigt maatte da
Det ikke funkle nedenfra?
Skiøn Hauge, stinnende Strøm forlyster
Med Guldmeloner paa sine Kyster.
I Solen straaler en Guldnatur;
Og lystige Fiirbeen paa hver Muur,
Paa hver Ruin saa vevre, klare,
Som om selv levende Lys de vare.
Og nu den myldrende, prægtige Rad
Af Duer, som paa Klippen sad,
Med rige, med urolige Vinger,
Der sig i Aftenrøden svinger,
I varme Vesten, med saadan Pragt,
Som heelt med Biergets Demant belagt,
Eller taget af Veristans regnløse Bue
Paa Himlen, hvor man ei Sky kan skue.
Og nu de blandede Lyd sig nærme
Af Hyrdefløiter og store Sværme,
Af Palæstinas vilde Bier,
Let bandsende hen ad Blomsterstier;
Og, Jordan! dine Bakker og Dale,
Med Skovene fyldt af Nattergale.

Dog intet glæder Feen ret,
Hvis Siæl er mørk, hvis Vinge træt.
Frydløs hun Solen seer nedsteget
Bag store Tempel, før dens eget —
Hvis Piller som Soluhre staae,
Og hen de lange Skygger slaae,
Hvoraf den Troldmand „Tid" kan tage
Beregningen for sine Dage.

Men muligt ligger der i Løn,
Udi et saadant Solens Kammer,
Af Ædelsteen en Tavle stiøn,
En Amulet, hvis hellige Flammer
Indbrændte Salomons store Navn,
Og lærer hende, hvor i Jorden,
Hvor under Havet gjemt er vorden
Den Troldbomsting, hvis tunge Savn
End lukker hende Naadens Favn.

Af Haabet stærk hun did er steget.
End straaler Solen i sin Natur;
Af gyldne Løv i Lundens Buur
Er end ei Aftenglandsen veget;
Da over Balbeks Dal med Flagren
Hun sank, og fik et Barn at see,
Blandt vilde Roser det sang paa Agren,
Saa vild, saa blomstrende som de;
Og giorde Jagt af al Formue
Paa mangen stor blaa prægtig Flue,
Der flagred om Jasminens Green,
Som Vingeblomst, Flyv-Ædelsteen.
Og nær ved denne muntre Dreng,
Der boltred sig i Rosenseng,
Saae hun en Mand, som træt steg ned
Af heden Ganger, med vilde Blikke,
Og til en liden Kildes Bred
Traf Hesten hen, for der at drikke.

Det fæle Blik, han havde vendt
Mod Barnet, som leged uden Frygt;
Men aldrig havde Solen brændt
Et Ansigt, mere lumsk og stygt.
Halsstarriggrumt; en Blanding vild,
En Tordensky af Mulm og Ild;

For Feen tydelig Gaadeſkrift
Om mangen græsſelig Bedrift:
Vanærede Piger, brudte Skrin,
Og falſke Eder; og Hyttens Trin
Beſtænkt med ſelve Giæſtens Blod.
Det ſtrevet med ſorten Draabe ſtod,
Der falder af Dommerenglens Pen,
Før Naadens Taarer udſlette den.

Men roligt nu den Brødens Søn
(Faſt ſom om Aftentimen ſtiøn
Hans Aand formildet) opmærkſom laa
Og paa de barnlige Lege ſaae.
Og alt imens hans ſløve Blik
Paa Drengens faldt, der Lysning ſik
Af en uſkyldig Barndomshu;
Det ligned Nattens Fakkel, brugt
I vilden Færd, og ret ei ſlukt
I Morgenrødens Glands endnu.

Men ſtille! Aftenklokker ringe,
Knap endt ſin Bane Dagen har,
Før Syriens tuſind Taarne klinge;
Det toner giennem Luften klar.
Og Drengen ſpringer fra de ſtionne
Blomſter, ſom har til Leie tient,
Og knæler paa det friſke Grønne,
Og nævner, imod Syden vendt,
Guds evige Navn i ſamme Stund,
Med en uſkyldig Englemund.
Og mens hans Hænder og hans Øie
Oplofte bønligt mod den Høie,
Et Barn han ligner, yndelig,
Som nylig har forvildet ſig

Imellem Jordens Blomsterriis,
Og længes efter Paradiis.

O hvilket Syn! — den Himmelrene, —
Det Barn! — Vel kunde slig en Scene
Rørt mangen trodsig Eblis, vred
Ved Mindet om tabte Salighed.

Hvad følte den usalige Mand,
Som hvilte her, imedens han
Med Mindet fulgte, uden Mod,
Over sit Livs kulsorte Flod,
Og fandt ei solbart Hvilested,
Ei Øvist af Naaden at reddes ved?

„Velsignte Barn — han sukked blid
Og sønderknust, — der var en Tid
Da ung, uskyldig end, som Du
Jeg stued op og bad — men nu —"
Hans Hoved sank, hver ædel Glød
Af Haab og Følelse, længe død
Fra Barndomstid, sit Liv gienfandt,
Han rørtes dybt — og Taaren randt.

O Anger i et smeltet Bryst!
Forsoningsflod du kiækt frembryde!
I dig den første skyldfri Lyst
Den Skyldige formaaer at nyde.

„En Draabe — qvad Feen — falder ned
Fra Maanen, i Juni visfen heed,
Paa Ægyptiland; en Draabe sund,
Balsamisk lægende samme Stund.
Og hvor den synker, flyer hver Pest,
Sundhed er Jordens, Luftens Giæst.

O var det ei den, Du Syndens Mand!
Den Angerstaare, som kostbar faldt?
Ei Plagerne længer dig ængste kan,
En Himmeldraabe forjog det Alt!"

Og nu hun slued ham knæle ned
Med Barnet i bønlig Ydmyghed;
Mens samme Straale fra Himlens Blaa
Den Skyldige, den Uskyldige saae,
Og Glædeshymner fra Himlen lød
For en reddet Siæl, som sin Synd fortrød.

Den gyldne Sol ned monne gaae,
Da endnu fromt paa Knæ de laae.
Da foer et Lys klart fra det Fierne,
Meek yndig end selv Sol og Stierne,
Paa Taaren, som med Anger heed
Åd Synderkinden trilled ned.
For dødeligt Øie saae det ud
Som Nordlysblus, som Stiernesfud;
Men Feen fandt, med Lysets Iil,
Henrykt, den gode Engels Smil,
Som saae fra Himlen Synderen græde;
Et Forbud paa nær salig Glæde.

„Fryd, Fryd, for evig! Jeg Maalet fandt.
Nu Gittret aabnes! Jeg Himlen vandt.
Hvor saligt svæver jeg frelst og glad
Mod Edens Sødhed, hvor mørk i Sorg
Shadukiam stander din Demantborg,
Og dine Løvhytter, Amberabad!

Farvel, I Jordens Dufte! som døe,
Lig en Veilers Suk for hans Fæstemø.
Nu nærer mig Tubatræets Saft,
Som dufter med Evighedens Kraft.

Farvel, I visnende Blomster! hvis Glands
Var stakket og mat i min Alfekrands.
O hvad er Pragten i Jordens Zone
Mod Lotetræet ved Allahs Throne,
Der breder sig nær hans høire Haand,
Og hvor hver Blomst er en salig Aand?
Fryd, Fryd for evig! Jeg Maalet fandt,
Sig Porten aabned, jeg Himlen vandt!"

Fyrstinden med den lange Næse.

Den gamle Sultan, graa af Aar,
Sin Søn for Sotteſengen kaldte.
Da Nadir for sin Fader staaer,
Med Dødens Røst den Gamle talde:
Snart har jeg dig, mit Barn, forladt,
Men efterlader dig en Skat,
Og trøste vil den sieldne Gave:
Naar jeg er død, gak i min Have,
Og grav i stille Midnatstund,
Hvor Springvand gaaer af Løvens Mund.

Saa hvid som Snee, saa kold som Jis
Laa Liget nu, og Sønnen græder;
Men Dalomor i Paradiis
Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
Sig Sønnen trøster, Spaden taer,
Og vandrer hen i Natten klar,
Hvor Kildens Vand i Bæknet vælder.
Han graver, finder dybt en Kiælder;

Han aabner den, og — svøbt i Lin,
Der findes, tungt, et Sølverstrin.

Hvad skuer han i Skrinet der,
Den unge Drot for tappre Helte?
En gammel Pung af Hjortelær,
Et Messinghorn, et Seildugs Belte.
Da læser han forundringsfuld:
Din Pung vil aldrig mangle Guld;
Og naar Du kun i Hornet støder,
En Hær da strax dit Banner møder.
Ønsk ikke Beltet mere smukt!
Det flytter dig med Tankens Flugt.

Med Pungen gjør han Prøven snart:
Hans Haand i gyldne Dynger famler.
Knap lyder Hornet — med en Fart
En Rytterflok sig flux forsamler.
Han ønsker sig i sit Gemak,
Med Beltet om: og Muren sprak,
Og lukker sig, naar han er inde,
Paa Skyen kjørt af lette Vinde.
Han grunder, gjemmer vel sin Skat,
Og sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
Et Ønske kun hans Længsel rører:
Hvad ei indtage kan en Hær,
Hvad ei for Verdens Guld man kjøber;
Et Pigehjerte, Livets Lyst!
Som banker i det stolte Bryst
Paa Selims Datter Zoraide.
Hun altid smiler som den Blide,
For kun desmere stolt og fri
At øve grusomt Tyranni.

Det hulde Blik har Flammen tændt;
Nu efter Lindring Hjertet tørster.
For sin Triumfvogn har hun spændt
En Flok af Tibets unge Fyrster.
Saa mangen riig og mægtig Drot
Seer Selim paa sit stærke Slot.
Som Slaver i hans Datters Lænke,
De alle fjeldne Gaver skjænke;
Men Ingen dog sin Kunst forstaaer
Som Nadir og, hvad han, formaaer.

„Og Nadir — hvis du elsker mig,
Saa sig: hvad er din Rigdoms Kilde?"
Han troer Fyrstinden uden Svig,
Og mærker hendes List for silde.
Hun daarer ham med listig Aand;
Med Pungen i sin Liliehaand
Hun flygter til sin Faders Kammer.
Da harmfuld den Forraadte flammer;
Han kalder med sit Horn paa Stand
Tituſind harnisklædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad'
Og til Fyrstindens Palads iler.
Der Zoraide venlig, glad
Ham falskeligt imøde smiler:
„Kan Nadir intet Spøg forstaae?
Hvi skal tituſind Sværde slaae,
For barsk at tvinge Det tilbage,
Som Ingen ønsket har at tage?
Der er din Pung! Og der, min Ven,
Har du min Haand! Vær god igien?"

Hvad kan imodstaae slig en Bøn,
Der siges af saa skjønne Læber?

Ak, Dalomor, din stolte Søn
Forgiæves sig at hærde stræber.
Hun sukker, er ulykkelig,
Og Liliebrystet hæver sig,
Og blotter sine Tvillinghøie
En Taare staaer i hendes Øie:
Men dæmper meer ei Ildens Magt,
End klare Firnis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
Og kiælent spørger sidste Pige:
„Hvor samled disse Kæmper du,
Hvormed du overvandt vort Rige?"
Og knap i Haand hun Hornet har,
Før Tonen klinger høi og klar,
Og Hæren hendes Vink adlyder.
At fængsle Beileren hun byder.
Han flygter i den mørke Nat,
Berøvet Kiærlighed og Skat.

Men griber til sin sidste Trøst,
Og Beltet om sin Midie spænder.
Med nøgent falske Liliebryst
Hun folder snart de hvide Hænder;
Som Rosen rødmer hun i Vaar,
Da atter han i Kamret staaer,
For paa den Sidste sig at hævne.
Ak! har han vel til Vreden Evne?
Hun løser Beltet, ikke han,
Den altfor elskovsvage Mand!

For silde mærker han da vel,
Saa nebrigt stuffet trende Gange,
At Skiønhed tidt som Solversiæl
Bedækker kun en giftig Slange.

Han gaaer i Ørken uden Læ;
Da træffer han et Figentræ,
Hvis Grene sig med Løvet bugter,
Hvis Ovifte hænge fuldt af Frugter.
Han sætter sig ved Træets Rod,
Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saae,
Hver Figen er saa stor, saa saftig;
Han skuer ned i Vandets Blaa,
Og føler sig igien saa kraftig.
Men — da han ret i Floden seer,
Han studser, undrer sig og leer,
Ved Synet af et fremmed Væsen.
Med Haanden griber han til Næsen —
O Himmel — i den klare Elv
Har Nadir kun udleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk
Som nogen Næse vel kan være,
Bemærker han nu med et Suk
En fæl uhyre Tilvært bære.
I Angsten spiser han endnu
Af søde Frugt, og seer med Gru
At Næsen altid sig forlænger,
Indtil den ned paa Brystet hænger.
Hvad skildrer den Fortvivltes Nød?
O Allah! det var værste Stød.

At miste Belte, Horn og Pung,
Og en livsalig deilig Pige —
Den Skiæbne var vel saare tung;
Dog, Nadir har endnu et Rige!
Og Den, hans Hierte havde kiær,
Var intet ærligt Hierte værd;

For hine Tab kan Trøsten tænkes.
Men Himmel! slig en Næse skænkes —
Det overlever Nadir ei,
Han styrter sig paa Dødens Vei.

Og plumper dybt i Floden ned.
Men — af en medfødt Lyst til Livet,
Han svømmer, uden han det veed,
Imellem Blomsterne blandt Sivet.
Lidt Vand han drak ved første Fart,
Afkølt har han betænkt sig snart,
Og ønsker atter sig at redde.
Han vader hen mod Flodens Bredde,
Og beder mellem Blomsterskiv:
„Forlæng, med Næsen, Gud mit Liv!"

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
Da han ved Floden staaer i Tanker,
Med Øyen efter Næsen seer,
Og finder den — i sine Skranker.
Opdaget har vor Yngling snart
Nu Træets Art og Flodens Art:
Ved Frugten Næsen sig forlænger,
Men Vandet den tilbage trænger.
Nu har han det! Med henrykt Aand
Han springer, klapper glad i Haand.

Og plukker ved den skiønne Strand
En Mængde Figen i sin Taske;
Og fylder med det skeldne Vand
En stor med Siv omflættet Flaske;
Og vandrer, som en Gartner blid,
Til Selims Stad ved Aftentid
Og raaber: Hvo vil Figen købe?
Snart stuer han en Tærne løbe

Fra Slottet ned med gyldne Skaal,
Og ſtænker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let gættes kan:
Fyrſtinden med ſin Moder ſpiſer.
I Speilet her, ſom før i Vand,
Forvandlingen ſig gruſomt viſer.
Tænk hendes Nød! En Pige ſtolt,
Med Hiernen tom og Hiertet koldt,
Der miſter, hvad hun har at miſte:
Sit ſmukke Anſigt! — Hun maa briſte!
Fra Slottet lyder hendes Raab,
Og ſtænker Nadir Trøſt og Haab.

Som Gartner før, ſom Læge nu
Med Hurtighed han ſig forklæder,
Og, for at lindre hendes Gru,
I Zoraides Palads træder.
Der ſidder hun med Næſen lang,
En Skiønhed før af førſte Rang,
Og ſtammer ſig for Lægemanden;
Endſkiøndt hun ſidder ſaa ſelv Anden;
Thi Moderen har ſelv et Næb,
Der hænger ſom et Kioleſtæb.

Ak, raaber Moderen med Graad,
Den Skiæbne blier for tung at bære!
Man ſiger ellers: der er Raad
For Pølſen, ſom for lang mon være,
Men hvor er Raad for os? O Vee!
Herr Læge ſee! Du Viſe ſee
En ulykkalig Viv og Pige!
Vi love dig vort halve Rige,
Ifald du ſtaffer Værten bort,
Og gier os Næſen mere kort.

Og, for at vise dem: Natur
Maa lyſtre, vil den eller ikke;
Han Moderen taer ſtrax i Kuur,
Og laber hende Vandet drikke.
Og med hver Slurk, hun ſynker ned,
Sig taber Næſens Fyldighed;
Den kryber ind, og ſnart hun eier
En — ſtumpet Næſe, ſom hun pleier.
Nu Raben er til ſtiønne Mø,
Der næſten vil af Blusſel døe.

Hun bærer i ſneehvide Haand
Den kæmpelange Pølſenæſe;
Og Lidelſen i hendes Aand
Man kan i hendes Øie læſe.
Han ſlutter Zoraide ind,
Og klapper hendes Roſenkind,
Og ſiger: Tab ei Modet, Skiønne!
Men ſig, hvormed vil du belønne
Den Mand, ſom dig at ſtille veed
Ved Næſens Overflødighed?

Og hun: Ifald du hiælpe kan,
Da vil jeg dig tre Skatte give,
Som giør dig til en holden Mand
Vel al den Stund du er i Live.
Her ſeer du dette Horn, den Pung — —
Ak Næſen er mig altfor tung,
Jeg ſtiltes ellers ei ved Skatten;
Men den forſtyrrer mig om Natten,
Og ak, om Dagen endnu meer,
Hvergang jeg den i Speilet ſeer.

Det Belte med dig hører til.
Og naar jeg først kun Vorten taber,

Og ret er lægt, jeg ſige vil
Dig diſſe Sagers Egenſkaber.
Der har du dem! — Med diſſe Ord
Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
Og bad ham ile ſtrax til Sagen. —
Flux falder Skiægget ham fra Hagen;
Han loe, — forſvandt! — Hun ſtod forladt —
Langnæſet — uden Haab og Skat.

Du Skiønne! mærk nu vel derpaa,
Hvad Digteren dig vil forklare:
Sæt ingen Mand Vornæſer paa!
Din egen ſtaaer derved i Fare.
Snart vender ſig det grønne Blad,
Elſkov forvandler ſig til Had;
Som du kan her i Digtet læſe.
Fyrſtinden fik den lange Næſe!
Som hende hændes det vel Fleer,
Endſkiøndt man ikke Pølſen ſeer.

Portnerindens Tilbagekomſt.

Legende efter Amalie Helwig.

Tidlig viet, uden egen Villie,
Leved, fuld af Pnder og Natur,
Rød ſom Roſen, ſmekker ſom en Lilie,
En huldſalig Mø bag Kloſtrets Muur.

Bøn og Sang ei hendes Uro dræbte,
Veemod svulmed i det unge Bryst;
Og de uerfarne Længsler stræbte
Hen mod Livets rigtgientagne Lyst.

Og saa ængstede da Klostrets Mure
Hende daglig meer med kolde Øys,
Hvor kun Gravluft i de mugne Buer
Skiller hendes Blik fra Verdens Lys.
Ude dufte Blomsterne saa røde
Høit mod Solen, under Fuglens Sang;
Hun alene lever blandt de Døde,
Bøiet i den klosterlige Tvang.

Daglig taber Clara mere Modet,
Vakler mellem Pligt og tvivlsom Harm;
Frugtesløst hudflætter hun til Blodet
Marmornakken og den fulde Barm.
Selvudfundne, villig taalte Smerte
Styrker ikke meer den svage Dyd;
Thi med Vælde drages hendes Hierte
Hen mod Livets Tragten og dets Fryd.

Naar i Luftens Blaa sig Lærken hæver,
Sukker hun: Min lykkelige Ven!
Let du over Muur og Hække svæver,
Frit som Ønstet iler Vingen hen.
Lystig du paa Træets Green dig vugger,
Synger Søstrene din Sang saa smukt;
Men naar Hiertet om Forandring sukker,
Hæmmer intet snevert Baand din Flugt.

Høier over Muren sig deroppe
Med selskabelig Fortrolighed

Mod hinanden ei de grønne Toppe?
Oviſten ſelv af Elſkovs Glæde veed.
Ved de fulde Blomſtergrenes Duſte
Fryder Vandringsmanden hiſt ſig ei?
Ryſter Vinden ei de grønne Buſke,
For med Løv at ſmykke Pigens Vei?

Dødens Stilhed herſker kun herinde,
Haabets Grav kun vædes med min Graad,
Og de lange, tomme Timer ſpinde
Sorte, farveløſe Livets Traad.
Veemodsfuldt vi tunge Pligt opfylde,
Hadet ofte her ſit Sæde fandt;
Kan vel Trælle helligt Venſtab hylde,
Naar en gruſom Lænke bandt?

Saadan nu, en verdslig Længſels Fange,
Om i Kloſtret drømmende hun gaaer;
Føler ſig i Gravens Mørke bange,
Nattens Rædſler reiſe hendes Haar.
For det unge kummerfulde Hierte,
Ængſtlig fyldt af dunkle Anſter nu,
Er der kun eet Sted, hvor hendes Smerte,
Hendes Tvivl hun bringer uden Gru.

Thi af Marmor er i Hallen ſtillet
Strax ved Kirkedøren, engleblid,
En huldſalig, from Marias Billed,
Fra den gamle tydſke Meſtertid.
I en ærbar Kaabes ſnevre Folder
Ydmygt ſtille hun ſaa venlig ſtaaer,
Ingen kunſtig Knude Lokken holder,
Ned fra Nakken bølger hendes Haar.

Inderligt i moderlige Arme
Trykker hun med hellig Lyst sit Noer,
Som, oplivet af den søde Varme,
Med sit Smil velsigner alt vor Jord.
Selsomt giennem Gangens mørke Skygge
Glimter Lampen, over Kronen sat,
Og en evig Fromhed synes bygge
I den høie Hvælvings stille Nat.

Taarebadet maa sig Clara bøie,
Hiertet er saa tungt og Barmen trang:
„Ei, Maria! vend dit Naadessøie
Fra mig Synderinde sidste Gang!
Skiøndt et andet Maal jeg eftertragter,
Skiøndt jeg finder ei hos dig min Trøst.
Seirende mig vinke vilde Magter
Til en Verden fuld af syndig Lyst."

„Stille maa jeg nu den høde Længsel,
Jeg maa skiælne mellem Fryd og Harm;
Jeg maa føle, uden Baand og Fængsel,
Kiærlighed og Qval i egne Barm.
Og saa lægger jeg, en flygtig Qvinde,
Nøglen da til Klostret for dig hen,
Er fra nu af ikke Portnerinde,
Aldrig meer du seer mig her igien."

„Ofte saae du før min Taare tindre,
Trofast har mit Hierte ved dig hængt;
Trøsten har du straalet i mit Indre,
Himlens Fred du har mig ofte skiænkt.
Krandse har jeg dig til Giengiæld flettet
Med andægtig Lyst i Klostrets Lund,
Aldrig har din Lampe jeg forgiættet
I den gysselige Midnatstund."

„Dog, for sidste Gang, du seer mig plukke
Blomster dig idag til dine Kar,
Sidste Gang jeg af min Oliekrukke
Næring i din Lampe gydet har.
Aldrig kan, Maria! du mig hade;
Hellig Hyklen jo du agter ei.
Kunde Ingen dig, som jeg forlade,
Elskte heller Ingen dig, som jeg."

Saa hun taled. Fra de hellige Mure
Og fra Fredens Skygge bort hun gik;
Did, hvor yndigt tusind Farer lure.
Ak! hvo aner ei, hvad Lod hun fik?
Længselfuld, som før i Klosterlunden,
Efter et saa sødt Jegveedeihvad,
Har hun snart den Mand i Sværmen funden,
Som fortiener Kiærlighed og Had.

Grumt forfører han det Blod, som bruser
Kun for ham, i fagre Ungdomsvaar.
Mættet han et Hierte sønderknuser,
Som endnu saa kiærligt for ham slaaer.
Kan da Kiærlighed ei Troskab møde?
Skiuler selv en Eed Forræderi?
Lokker kun til Synden alt det Søde?
Iler Livet som en Ruus forbi?

Vaklende nu mellem Tant og Smerte
Drukner hun sin Oval i Sandsers Lyst.
Lykken flyer for evig hendes Hierte,
Kun Begiær opluer hendes Bryst.
Giøglespil og Smiger nærer Funken,
Overalt hun sig tilbedet seer.
Ak! for hende, som er engang sunken,
Vaager ingen Engel meer.

Syv Aars Tid af Glædens vilde Bæger
Drikker hun de korte Øieblik.
Livets rene Væld ei vederqvæger,
Daarskab rækker hende Giftens Drik.
Pludselig, i Smigerhobens Trængsel,
Svæver klart Marias Billed ned;
Og en mægtig, brændende Forlængsel
Higer efter tabt Uskyldighed.

Og hun dvæler ei, og angst ei tænker
Paa den vrede Kirkes strenge Band:
„Legemet de slutte maae i Lænker,
Naar jeg ikkun Sielen frelse kan.
Seer dit Moderblik mit Blik imøde,
O Maria! ved mit Øies Brudd;
Gierne da jeg synker til de Døde,
Du vil bede for mig hos min Gud!"

Saadan freidig hun bekæmper Sorgen,
Hviler ei paa lange Vandringsgang.
Af! da hører hun en tidlig Morgen
Atter Klosterkirkens Otteſang.
Skiælvende hun ringer, bange sukker,
Bleg af Skræk paa Knæe hun styrter hen.
See! da Døren op sig sagte lukker,
Og — Maria staaer paa Tærskelen.

Og med himmelsk moderlige Smerte
Taler hun med Taarer disse Ord:
„Arme! kiender du da nu dit Hierte?
Kiender du den syndefulde Jord?
Siig! hvad gav dig Verden vel for Glæde,
Som sig hurtig ei til Sorg er vendt?
Var den værd de Taarer, du maa græde?
Har den vel din Sieleangst fortient?

Vild — kun skilt fra Jordens vilde Vrimmel,
Hvis Begiær udsvæver snart til Last,
Skiænkes her dig Forsmag paa en Himmel,
Hult i Læ for Stormens grumme Kast.
Salig Den, som sine korte Dage
Her tilbeder Gud med hellig Fynd;
Anger bringer Uskyld ei tilbage,
Men den renser Støvet fra sin Synd.

Tro jeg har din Pligt imens forrettet;
Urtekosten, du har her sat ind,
Blomstrer indnu frisk og farvespættet,
Klart end lyser mig din Lampes Skin.
Thi nedsænkt i Vildskab, Synd og Smerte
Tænkte du, min Datter, dog paa mig.
Den, som giemte tro mig i sit Hierte,
Vorder evig ei ulykkelig."

Saa hun taled. Henrykt skuer Clare
Urtekosten, som saa freidigt staaer.
Blomsterne syv Aar alt gamle vare,
Dufte dog, som plukte fra igaar.
Angsten ikke længer Hiertet saarer,
Trøsten dæmper hendes bange Gru,
Og igien hun finder sine Taarer
For den rene Jomfrus Billed nu.

Dog hun taler streng, men uden Vrede:
„Skynd dig nu til Ottesangen snar!
Med de fromme Søstre fromt at bede
Saaes du al den Tid, du borte var.
Naadens Kraft din bittre Kummer ender,
Himlen har igien sin Datter kiær.
Hav med Tak til Herren dine Hænder!
Til den Frelser, som jeg tiener her."

Og med Tillid Clara bid heniler,
Hvor i Choret fromme Søstre bad.
Venligt hende Hver imøde smiler,
Som om først igaar de skiltes ad.
Der, i Andagt, medens Sangen lyder
Og mens Orglet bryder vældigt ud,
Beder hun, mens hyppig Taaren flyder:
„Naade for den Angrende, min Gud!“

Knuds-Kirken i Odense.

Her, hvor den gothiske Kirke staaer
Saa høi, med hellige Mure.
Et Mindesmærke fra fordums Aar,
Men uden revnede Fure.

Her sætter jeg mig under svalen Lind
Paa Urtegaarden og synger.
Kommer herhid med smilende Kind,
I Piger og Svendeklynger!

Thi sjunge jeg vil ved Harpeklang
Og Knud den Hellige prise.
Jeg digter Eder en Nutidssang,
I Tonen af gamle Vise.

Knud var i Kampen en tapper Mand,
Naar Sværd ham blinked i Haanden;
Men Geistligheden høit agted han,
Fordi den virked for Aanden.

Der var en Tid, da den spottet blev,
I selv jo har det erfaret!
Hvad Nonner og Munke frækt bedrev,
Blev kun for Rygtet bevaret.

Om Bisper talde man lang Tid kun,
Som om de verdslige Fyrster,
Der rase vildt ubi Kampens Stund,
Og gribsk efter Guldet tørster.

Men hvad de virked til Landets Gavn,
Derom man mæled ei gierne;
Dog straaler Ansgars og Arels Navn,
Og skeers, som den evige Stierne.

Først hed det: Adel og Geistlighed,
Ja: Geistlighed selv og Adel;
Tilsidst sank Præster foragtede ned,
Og hørte fast Munkedadel.

I Forstuen ofte man Præsterne saae
Hos Herremands Jæger og Hunde;
I Storstuen turde de neppe gaae;
Til Bordet? Nei ingenlunde!

Den Tid er Gud skee Lov atter forbi! —
Thi uden hellige Tanker
Er Menneskets kun et Dyr paa Sti,
Og Skibet er uden Anker.

I Oldtids Dage nødvendigt det blev
Som nu for Aanden at sørge;
Hvad Viisdom paa Pergamentet skrev —
Om Sligt, Hvormange vel spørge?

Men Estrithsens Søn, den vise Knud,
Sig ei i Vrimmelen taber;
Han dyrked ivrigt og fromt sin Gud,
Og Kunster og Videnskaber.

Og han befoel arbeidende Mand,
Som sørged for Hestefoder:
Du ære skal den geistlige Stand,
Og nære din tænkende Broder.

Du dele med ham! Saa Himlen vil.
Han tænder din Saligheds Kiærte.
Den tiende Neg Ham høre til,
Som sørger for dig og dit Hierte.

Men da forbittredes plumpe Hær,
Som Bien, der røves sin Honning;
Da hvæssed de Leer og blanke Sværd
Imod den herlige Konning.

Og der var Een, som for Ædelmod
Kun gav ham Døden tiltakke,
Som higed efter uskyldige Blod,
Og det var den falske Blakke.

For hver en Niding, med Hiertets Savn,
Hver lumskelig Overtræder,
Hans Navn er vorden et Ugenavn;
For hver en usel Forræder!

I Sanct Alban dit hellige Chor,
Stod Knud, sin Andagt at holde;
Da Skarerne did fra Egnen soer,
Med Helvedhierterne kolde.

De ſtødte paa Døren med ſkarpen Spind,
De Nagler gik ſnart iſtykke.
„Eſt du herinde, du hellige Knud?
Din Skaal ſaa ville vi drikke!“

Da Knud opdaged den nedrige Svig,
Bad han ſig Himlen forbarme;
For Alteret han nedlagde ſig,
I Kors, med udſtrakte Arme.

Da traf fra Vinduet ham en Pil
Og bored ſig dybt gjennem Huden.
Han døde med et livſaligt Smil.
Og Solen ſkinte paa Muden.

Han blødte paa Alterets viede Fiæl,
I Døden herlig at ſtue.
Af Vinduet fløi hans forløſte Siæl
Til Himlen op ſom en Due.

Du ærlige Kæmpe Benedikt,
Du Søn af den ſamme Moder,
Du ikke glemte din Broderpligt,
Du ſtred og faldt med din Broder.

Men Oluf var af en anden Art,
Har bar for Hierte kun Lunger;
Dog Himmelens Straf ham rammede ſnart;
Man kaldte ham Oluf Hunger.

Han ſveg ſin Broder, og efter hans Død
Beſteg han den danſke Throne.
Da revſedes Landet med Hungersnød,
Hver Buſk blev en Tornekrone.

En Syndflod kom, en forfærdelig Regn;
Ei Grumheden vistes Naade.
Man Aret afstiar i mangen Egn
Saa grønt som Sivet paa Baade.

En Juleqvæld, da Kong Oluf sad,
Da Kæmperne vare tilstede
I Hallen, ved tomme Kruus og Fad,
Da gav han sig høit til at græde.

„O Gud — udraabte han — lad min Død
Retfærdige Vrede forsone!
Skaan yndige Danmark fra sin Nød;
Afriv min blodige Krone!"

Og Herren ham hørte; hans Vande bleg
Laa snart under Svedebugen;
Og atter herligt paa Marken steg
I Solstin Hveden og Rugen.

En Kirke byggedes Sancte Knud
Den fromme Konge til Ære;
Og det er denne, saa høi og prud,
Hvis Mure de Hvælvinger bære.

Her jordede man den Helliges Been.
Men længe man havde dem savnet;
Paa Graven var ikke en Mindesteen,
Som viste Stedet med Navnet.

Han laa i Kirken, det vidste man grant;
Om Stedet taug Sagnet stille;
Da Graveren af en Hændelse fandt
Det gamle Skrin i en Ville.

Man fandt ei eet, nei man fandt to:
Kong Knud og en Blodsforvandte.
De ſlumred i den evige Ro,
Og Knoklerne vare blandte.

Det var Benedikt, hans Broder huld,
Som ei forlod ham i Nøden.
Nu var deres Legemer længe Muld,
Og blandte ſammen i Døden.

Men twende Kiſter beviſte viſt:
Hver havde ſin egen Kiſte.
Kong Chriſtian, efter lang Tids Friſt,
Den ſidſte Ære dem viſte.

I Choret han ſætte lod et Bord;
Da ſagde den Herre: „Vi ville
Nu, efter Lægernes Raad og Ord,
Ærværdige Levninger ſtille.

Og efter ſyvhundred og femti Aar
Skal Gravſtedet gienkiendt være."
Bevæget og tankefuld Chriſtian ſtaaer
Og viſer dem ſidſte Ære.

Aftenvandring i Fyen.

Jeg vandred langs ad Aaens Bred, —
Fuglene de ſlunge —
Jeg mindtes hendes Hvileſted.
Hvor hun ſover ene.

Skiøn var Somrens Blomſterſti, —
Fuglene de ſlunge —
Lottes Sommer var forbi!
Hiſt hun ſover ene.

Som Roſen rødmed hendes Kind —
Fuglene de ſlunge —
Blegned i den ſtarpe Vind;
Hiſt hun ſover ene.

Fagre Ungdom brat forſvandt —
Fuglene de ſlunge —
Som Aftenrødt bag Skovens Kant.
Nu hun ſover ene.

Men med ſød og deilig Sang
Fuglene de ſlunge,
Glædte hun mig mangengang,
Før hun ſlumred ene.

Mig ſynes ofte til min Trøſt,
Fuglene de ſlunge —
At høre hendes klare Røſt,
Skiøndt hun ſover ene.

Hun svæver ofte mig som Alf —
Fuglene de sjunge —
Frygte fra Valaskialf, —
Skiøndt hun sover ene.

Som Melpomene kommer hun —
Fuglene de sjunge —
Til mig i min Digterstund,
Skiøndt hun sover ene.

Ophelia hun svømmer nær —
Fuglene de sjunge —
Ved de gamle Piletræer.
Skiøndt hun sover ene!

Som muntre Clärchen, Lotte, tidt, —
Fuglene de sjunge —
Staaer du for mig munter blidt,
Skiendt du sover ene.

Som blege Lekla synger du! —
Fuglene de sjunge —
„Jeg levet har og elsket! Nu —
Nu jeg sover ene."

Er Døren lukt og Lyset slukt —
Fuglene de sjunge —
Da er den glemt, som ude er lukt,
Mens hun sover ene.

Men aldrig din Erindrings Lys —
Fuglene de sjunge —
Mig slukkes før i Dødens Gys.
Ei du sover ene.

Nu Natten ſtærkt ſig nærmed,
Dog næſten lod det,
Som Dagen endnu dvæled;
Og kun i Dæmring
Laae Mark og Eng og Moſe.
Og mægtigt Stiernen
Fra Himlens klare Hvælving
Saa helligt lued.

Den Aand, ſom hiſt ved Aaen
Min Aand beſøgte,
Den Salige, ſom ſvæved
For Siælens Øie,
Nu ſom en Fee, en Fylgie
Med Fingren vinkte.
Charlottes Aand med Længſel
Jeg længe fulgte.

Da den forſvandt bag Skoven.
Og der, paa Marken,
Brat for en liden Bakke
Mig fremmed Bonde
Saa høi og herlig hilſte,
Han tog til Hatten;
Den var af Staal; der ſvæved
En Svanefieder.

Og ruſten var hans Ruſtning,
Af Jern dens Ringe;
Bred var han over Barmen;
Og lange Lokker
Vildt flagred hen for Vinden.
Ved Hoften Hialtet
Af Sværdet endnu ſtraaled
Med Ædelſtene.

Men aldrig kan hans Ansigt
Jeg atter male!
Der blinked under Brynet
En selsom Blanding
Af Venlighed og Vildskab,
Forstand og Vrede.
Til mig han dog med Mildhed
Saalunde mæled.

Ei dog jeg strax forstod ham,
Thi sært var Sproget.
Og næsten — Gammelnordisk —
Det klang som Nornens
Forstrækkelige Stemme,
Naar høit i Stormen
Hun taler. Dog var Talen
Ei uden Takke.

Sin Haand, den stærke Høire,
Udstrakte Helten.
Den trykte min; ved Taget,
Skiøndt venlig tæmmet,
Det lod, som stærke Løve
Med Labben krysted.
Dog tvang jeg mig til Tausheb.
Da taled Manden:

Jeg maa dig dog for Mindet
I Modersmaalet, —
Skiøndt Tiden det har svækket —
Jeg maa for Sangen
Dog, Skiald! min Tak dig sige.
Du mig fremstilled
For Nutids Folk og Fyrster,
Jeg var dem fremmed.

Du gav — hvad du kan give!
I Digterglaret
Du saae min fierne Stierne,
Lod den gienstraale.
Snart mindre, Ven, snart mere
Jeg vorde maatte,
End virkelig i Verden
Jeg fordum virked.

En Skiald kun eier Sproget;
Hvad ei kan strives
Det Skialden ei kan skildre,
Han hylder Skiønhed.
Du danned mere dannis
Mig Dømmekraften;
Men Kraften du til Kampen
Ei virke kunde.

Farvel! Jeg ønsker fagre
Dig Fremtidsdage.
Syng kraftigt end om Kæmper
Som Gubbe, Kiære!
Gaae gierne til vor Gravhøi!
Hent rustne Ringe,
Og smed dem paa din Smidie
Til Staalet blanke!

Saa taled den store Skygge, forsvandt;
Ad Morgen monne det lakke.
Alene jeg mig i Duggen fandt
Paa den nedpløiede Bakke.

Da kom en Bonde mig fjernt forbi,
Mens endnu Stjernerne blinked;
Da han mig saae paa den øde Sti,
Med begge Hænder han vinked.

Christ fri mig! ter I hvile Jer der
Paa Valneshøien den lede?
Og frygte I ei ved Stjernestiær
For Spøgelsets grumme Vrede?

Hvad, spurgte jeg, her er Valnes Høi?
„Ja vist, og der spøger Loke!„
O — raabte jeg henrykt og kysed dens Græs,
Min elskede Valnatoke!

Sø-Trommeslageren.

Det er den deiligste Sommerdag,
Og intet Brag
Fra Storm og Bølgerne komme;
Men — hvis mit Øre bedrager mig ei —
Saa lyder høit paa den vaade Vei
Fortvivlede Slag fra Tromme.

En Baad forfølger os, — iler fort —
Hvidseilet — fort —
Der gynger som svævende Maage;
Men uden Vimpel og uden Flag.
Ei vifter fra den, i smilende Dag,
Rødblomstrende Dannebroge.

Der sidder en Mand med uredt Haar
Og Trommen slaaer —
Tykfliægget; bleg er ham Kinden.
Han Stokkene hæver i Luften tidt;
Da lyder en Hvirvel — aldrig blidt,
Men efterlignende Vinden.

Men efterlignende Stormens Raab,
Naar, uden Haab,
Den Skibbrudne synker derude
I skummende Vover, i bælmørk Nat;
Naar Brændingen syder høit og brat,
Og naar Havfruerne tude.

To Drenge sidde ved Roer og Reb;
Med kloge Greb
De styre Farten paa Vandet;
Thi Gubben, fortvivlet, med flagrende Lok,
Kun bruger larmende Trommestok,
Og tænker paa intet andet.

Hvo er den Skipper? En usæl Mand,
Som sin Forstand
Har mistet, da Sønnen han misted.
I Havets Bølger Ynglingen fik
Sin Død; og see — fra det Øieblik
Slig Skiæbne Faderen fristed.

Knap lyser Sol over Skovens Top,
Saa trommer han op
For Døden i Havet den Blege.
De Drenge, du hos ham i Baaden seer,
Var Brødre til Den, som er ei meer;
De ei fra Faderen vege.

Nu kommer han! Hør! — „Min Jens, kom frem
Af vaaden Hiem,
Hvis Bølger dig hid har baaret!
Jeg haaner den Storm, som styrted dig brat!
Svøm hid, min Dreng, lad mig faae dig fat!
Stik Hovedet frem med Haaret!

Jeg løfter dig let i Baadens Skiød.
Og eft du død,
Da skal du vorde begravet.
Man ligger dog bedre paa Kirkegaard,
Under Træer og Blomster i grønne Vaar,
End under Bølgen i Havet."

Saa raaber han høit, og stirrer vildt;
Men ogsaa mildt,
Og smiler med kalkede Kinder.
Da lyder Trommen med rasende Slag.
Og — som en Plet i den deilige Dag —
Den sorte Snekke forsvinder

Barndomsveninden.

Ak Gud! jeg er fem alt og femti Aar,
Min Barndom er længst forsvunden,
Og dog har jeg Een, fra tidligste Vaar,
I Odensehy gienfunden,
Der leget har med mig paa kiære Slot,
Og Alt endnu mindes saare godt,
Hvordan vi Comedie spilled,
Og lystigt hinanden drilled.

Sophia! min salig Søster, hun kan
Om dig fortælle saa meget.
Da blomstrede du paa Bakkens Rand,
Ei Døden din Kind havde bleget.
Du ligger nu længst i sorten Jord;
Men hører jeg paa Eline, jeg troer,
At end, som Barn med din Broder,
Du lever med Fader og Moder.

Comedie spille vi atter hist,
Med Faders gamle Parykker;
Da jevnes saamangen lystig Tvist
Og mange barnlige Nykker.
Men — hvad der ligger imellem hin Tid
Og nu, da Skialden til hende kom hid,
Til Odensebye fra Hiemmet —
Derfor er Eline fremmed!

Hun forekommer mig som en Fee,
Fra første forsvundne Dage;
Hun lader i unge Tid mig see,
Ved Blikket at vende tilbage.
Men hvad der er hændt i de sirti Aar,
Fra hin — hin længst forsvundne Vaar —
Derom hun intet kan tale,
Slet intet Billede male.

Hun spørger mig om en liden Hund?
Som Dreng jeg yndte den saare,
Og da den stiltes fra mig en Stund,
Det kosted mig modige Taare.
Hun selv har en Hund i Stuen her,
Hun kieler, hun klapper, hun har den kiær,
Som jeg min „Presang" paa Slottet.
Hun liider ei Hunden bli'er spottet.

Som fremmede Frue for Manden.

Men i det Øieblik da jeg har sagt
Farvel min Barndoms Veninde,
Vier levende gamle Tid opvakt
Med hvert huldsalige Minde.
Som Ida Münster du Harpen slaae
En Haarfager Mø i Ungdoms Vaa
Hvi skulde ved Harpen jeg tie
Da nu, om min første Thalie?

Eventyret paa Slottet.

Et Eventyr jeg fortælle vil,
Som hændtes paa Slottet, — fast u
Nu lytter opmærksomt Alle til!
Et Slottet var ubeboeligt.
Det var et en gammel Ridderborg,

Nu satte sig tvende Frøkener hen,
Hver paa sin Strengeleg sødt at spille.
Da nærmed sig Tonekunstens Ven,
Og Sværmerne bleve saa stille.
Men Pigerne spilled til Dandsen op.
„Nu, tænkte jeg, gaaer det snart i Gallop,
Nu gaaer det raft med en Svingen.
Den ædelalvorlige Ridderdands
Er længer ei Moden her tillands."
Jeg vented, — men der kom Ingen.

Saa er det dog sandt: i fierne Gemak
Gaaer heller nu Herren fra sin Dame,
Og morer sig meer med at ryge Tobak,
End spille med i Terpsichores Drame?
Forgiæves Pigerne Strengene slaae,
Mens Ungersvendene rolige staae.
Til Væggene støttede, Kopper de tage;
Den stærke sukkersødmede Thee
Betænkeligt røre de med en Skee,
Og dyppe deri lidt Kage.

Da pludselig staaer i Hallen en Mand,
Mens Tonerne lyde mig først i Øre:
Saa rank som en Yngling kneiser han,
Dog synes han Tiden ei at tilhøre;
Thi Aarene deres Furer ind
Har pløiet ham dybt i Panden og Kind,
Men Øiet lyner fra Kraftens Dage.
Hans Been er hurtigt og Ryggen rank,
Og Panden er høi, men skaldet og blank;
Thi Haaret vil Afsked tage.

Jeg troer en Aabenbaring at see
Fra Barndommens Aar (jeg var kun tretten)

Da Syvende Christian paa Balpare
Udmærkede sig ved Menuetten.
Vor Ridder en Dame har faaet i Gang.
Menuetten spilles af Don Juan,
Paa Ynglingsmundene Smil jeg mærker;
Men alt som det længer med Dandsen gaaer,
Beundring man for Dandseren faaer,
Thi Gubben gjør Underværker.

Til Trods for magelig Ynglingeflok
Da-Capo-Dandsen han ei forlader.
Hvo er den Gamle? Jeg kiender ham nok!
Af Bournonville den raske Fader?
„Nei, nei!“ — Hvo er da den Ridder blid?
En Aand fra Christian den Syvendes Tid?
„Nei! see, der staaer han fornøiet rolig.
Han ei forlader den lystige Sal. —“
Hvo er det? — „En gammel General!“
Er Hændelsen ei utrolig?

Billedhuggeren.

„En Billedhugger i Hytten boer,
Som, Digter! maaskee du ønsker at kiende?
I egne Tanker er Manden stor;
Sligt turde letteligt Flere hænde;
Thi Kunstneren, ved Forfængelighedς Elv,
Troer altid om sine Gaver det Bedste;
Og elsker — som en Christen — sig selv
Saa høit, i det mindste, som sin Næste.“ —

„Jeg gierne vil Billedhuggeren see,
Og see de Værker, som ei du roser!
Og raaber du end over Kunstneren Vee,
Jeg bryder mig lidt om dine Skoser.
Forfængelighed — det er en Dunst,
Som baade bedøver Hedning og Christen;
Dertil behøves der ingen Kunst,
Den dyrkes daglig af Profaisten!"

Da Vennen og jeg saaledes nu
Dievrt havde Sandheden sagt hinanden;
Men med en spøgende lystig Hu,
Saa ingen af os blev stødt for Panden;
Gik vi til Billedhuggerens Dør,
At være hans Værkers strenge Dommer.
Der i Boutiken solgte man Smør;
Jeg tænkte mon du til Canova kommer?

Hos Cardinalen, man veed jo nok,
Han viste Geniets første Prøve,
Begyndte Kunstnerbanen som Kok,
Med en i Smørret udskaaret Løve.
Og deraf kom den bløde Maneer,
Hvormed saa yndigt han fryder Blikket;
Som Thorvaldsen vel i hans Værker seer,
Men finder dog stundum altfor slikket.

Ind traadte jeg til den Olding graa,
Som hilste venligt. I Stuen stillet,
Ved Døren, strax i den snevre Vraa,
Jeg saae et underligt Afgudsbillede.
Som Laaget til en Mumie fast
Det monne stirre, med sælsom Larve.
Et Træ, der havde mistet sin Bast,
Udskaaret, og malet med broget Farve.

Her, tænkte jeg, Philoſophen kan
De første Forſøg i Kunſten ſtudere,
Som Tubal Kain, den ſtærke Mand,
I Kobberet Verden monne levere.
Afguden i Mexiko tænkte jeg paa,
Paa Baal og Moloch iblandt Carthager.
Tilſidſt jeg Utgardeloke ſaae.
For Antiqvaren heel ſieldne Sager!

Jeg til den Gamle mig vendte med Agt
Og ſagde: Det har De reddet itide!
Belzoni har det fra Nilen bragt
Formodenlig af en Pyramide?
Der har det ſtaaet totuſind Aar,
Og det var ſandelig altfor længe.
Vel at nu Verden det ſlue faaer!
Det ſælge De kan for mange Penge!"

„Nei, ſvared Gubben, ſee kun eengang!
(Og ſtrøg ſig med Haanden Sølverhaaret)
Det Jomfruen er af Orleans!
Jeg har af Træet ſelv hende ſtaaret." —
„Ha — raabte jeg — nu kan jeg førſt forſtaae,
Hvorledes hun bedøvede Sværdet!
Man aldrig ſaaſnart hendes Aaſyn ſaae,
Før ſtrax man maatte flygte forfærdet."

Det rører mig altid, naar en Aand,
Der endnu er driftig i den Gamle,
Men med en ſtiv og uøvet Haand,
Jeg ſeer i Kunſtens Tusmørke famle.

Hvor mangt et Genie er det ei hændt?
Det tabtes, Verden det ei har eiet,
Imens det trivielle Talent
Blier hyggeligt velopdraget og pleiet.

Sønderborgslot.

Det er et fælsomt gammelt Huus;
Ei sunket ned i Støv og Gruus,
Dertil er det ei gammelt nok,
Der er af Værelser en Skok.

En Række Haller langt man seer,
Men af Tapeter intet meer;
Den blotte Muur er sort og graa
Og Bielker under Loftet gaae.

Og Alt forladt og øde staaer.
Sit Giemmested dog Kornet faaer;
Og stundom blev den dybe Ro
Afbrudt i gamle Fyrstebo.

Da blev en saadan nøgen Hal
Udpyntet til et Borgerbal;
Da stimled Mængden til det Huus,
Hvor ellers knap var Rotter, Muus.

Comedier paa denne Borg
Af Syndere, for Sønderborg
Blev stundom da i Salen spilt,
Og Byens hede Længsel stilt.

Da var den Trappe, som forladt
Nu øde staaer, med Lys besat;
Den dybe Ro et Øieblik
Veeg for en stjønde Musik.

Og Sværmen løe; da lød der Klap.
Men Aftnen, Natten endtes knap —
Og gjennem brustne Rude sval
Foer Morgenbug i øden Sal.

Men dog fortiener dit Capel,
Forladte Slot! at agtes vel.
Jeg gamle Billed, Rustning seer
Af dem, som længst er ikke meer.

Jeg træder i de Dødes Vraa,
Hvor sorte Fløiels Kister staae.
Hid stimled ofte du med Sorg
Og Sørgesang, Augustenborg!

Her hviler dine Fyrsters Støv.
Hvi tog jeg ikke med et Løv,
En venlig Blomst af Haugen med
At smykke dette Hvilested?

Du gode Hertug slumrer der,
Som havde Danerskialden kiær,
Som skaffed ham sit Levebrød.
Han sørged, Ædle! ved din Død.

Og her jeg signer dig i Løn
Du lever atter i din Søn.
Ei ganske har jeg dig forliist,
Din Arving har mig Ære viist.

Men nu igien af Kirken ud,
Fra ruſtne Hielm og Faneklud.
I Hallen atter op vi gaae
Og for det bruſtne Vindue ſtaae.

Men ſig mig dog, min kiære Ven!
Er ellers Intet giemt igien,
Er ingen ſielden Levning her,
For Digteren, og Sangen kiær?

Slet ingen! Ei engang den Plet
Af Blod, ſom — om jeg mindes ret —
Paa denne Muur i Kalken hvid
Blev ſeet i længſtforſvundne Tid.

Man meente den gik aldrig ud.
Her den ulykkelige Brud,
En Fyrſtedatter, ſig har dræbt,
Sig hendes Blod til Muren klæbt.

Hun elſked inderligt en Mand,
En Yngling ei af Fyrſteſtand;
Fordi han loved ſlig en Mø,
Den ſtakkels Ridder ſkulde døe.

Men Vennen, ſom bedrøvet med
Ham fulgte til ſit Retterſted,
Som ogſaa var Fyrſtindens Ven,
Dem trøſted, før han gik derhen.

Og ſagde: Naaden kommer nok!
Han bløder ei paa Bøddelblok.
Han ængſtes ſkal med Dødens Frygt,
Ei døe. Derpaa jeg ſtoler trygt!

Stat ubi Vinduet du her!
Og naar paa Galgebakken, der,
Jeg Vished om hans Skiæbne har,
Strax vorder den dig aabenbar.

Her tog jeg twende Duge, see!
Den ene sort, een hvid som Snee;
Ifald fra Verden han maa bort,
Da vifter hiſt jeg med en sort.

Skal han forlade Livets Baar,
Da med den sorte Vinge slaaer
Dig varslende den fæle Ravn,
Og vinker dig i Dødens Favn.

Men lever han, bli'er du hans Viv,
Da kalder dig til dobbelt Liv,
Til dobbelt Lyst i Vaarens Dag
Det hvide Duevingeslag.

Nu Toget ud til Høien gik.
Paa Retterstedet Naade fik
Af Fyrsten den fortabte Svend,
Juſt som det havde spaaet hans Ven.

Men Vennen i sin Glæde tog
Den sorte Dug, med den han slog;
Han mærked ei det Øieblik
Feiltagelsen, som han begik.

Fyrstinden stod i Vindvet her;
Knap saae hun Ravnens sorte Fiær,
Saa drog hun blanke Daggert ud
Og vied sig til Dødens Brud.

Da sprøited Blodets Straale varm
Af hendes unge skiønne Barm.
Det blev den Rose, som udsprang;
Brudvisen blev en Sørgesang. —

Dit Sagn var rørende, min Ven!
Men bringer mig nu hurtig hen
Til Taarnet, hvor i dette Slot
Sad den ulykkelige Drot!

Hvor Christiern sad i atten Aar?
Det Taarn ei meer ved Borgen staaer,
Men dette her paa denne Kant —
Det ligner hint nedrevne grant.

I sligt et Taarn han altsaa sad,
De lange Dages Leverad,
Indsparret i et usselt Hul.
Tre Rigers Drot — og nu et Nul!

Ved runde Bord af Steen han stod,
Med Lænken om sin Kongefod;
Paa lille Bord, han gik omkring,
Hans Finger graved dybt en Ring. —

En Ring i Steen af dagligt Slid.
Saa svandt den Armes Levetid!
Indsparret med en Dværg, han saae
Fra Fængselshullet Søen blaa.

Beklage, Christiern! kan jeg dig,
Din bittre Skiæbne smelter mig;
Men gisre dig til Helgen — nej! —
Fordi du leed? — det kan jeg ei!

Paa Rosenborg jeg Sværdet saae,
Hvormed du bød din Bøddel slaae.
Det streg om Hævn i blodigt Nord.
Ulykkelige! den blev stor.

Saa haardt et Fængsel — tifold Død
For Den, som trende Riger bød. —
Kom! Bring mig ud fra stumle Muur,
At aande frit i Guds Natur!

Absalons Grav.

Sexhundred og tredive Aar vi troede,
At end vi eied Absalons Ho'de,
Sat i et Kammer for Fædrelandet;
Men — Kongen opdaged det var et Andet.

Ei Siette Frederik kunde taale,
At Hovedet til saa stor en Straale,
At Dødningehovedet — som nu tier —
Man viste blandt Snurrepiberier.

Den gamle Grav man igien oplukte,
Men Axel ikke det Hoved brugte;
Sit eget var han aldrig bersvet
I Livet, ei heller her i Støvet.

Han ligger med sit Hoved begraven;
Men Huen smuldnet og trødsket Staven.
Dog trødsket er derfor ikke Bedriften;
Den blomstrer frodigt i Sagaskriften.

At skiænke Saga den skeldne Gammen,
Der maatte træffe saameget sammen:
Først var det snildt, at han lod i Tide
Sig Vitling føde til en Skialm Hvide.

Saa var det godt, at Natur Forstanden
Og skeldne Gaver gav Adelsmanden;
Saa var det herligt for Danmarks Haver,
At ret han dyrkede disse Gaver.

At disse Gaver han ei misbrugte,
Saa Egenkiærligbed Alting slugte.
Som Kongens Raad og hans Ven tillige
Han voved dristig sin Mening sige.

Og han og Kongen tilsammen fore;
Og derfor Valdemar blev den Store.
Ei længer Venderne Danmark strækked,
Da Afgudsbilledet først var knækket.

Hvor Svantevit stod med Horn og Bue,
Der kunde man nu Crucifixet skue.
Afguden ei meer efter Blod mon tørste.
De Danskes Konge blev Venders Fyrste.

Men som hos Græker Pallas Athene
Var ei Gudinde for Kampen ene,
Men, ligesaa viis som uforfærdet,
I Bogen kyndig som stærk med Sværdet;

Saa var vor Axel en Bisp, der kunde
Gaae i sin Videnskab vel tilbunde.
Ja, Den som selv er stærk i Bedrifter,
Maa elske Sangen og gamle Skrifter.

Han Saxo lod en Krønike skrive,
Han monne dertil ham Stoffet give.
Ei Saxo havde den Bog os foræret,
Hvis først et Absalon havde været.

Og ligefrem var den gode Herre.
For Dannemanden var intet værre,
Det følte dybt han, i al sin Hæder,
End daarlig Hovmod og stolte Sæder.

Engang — det monne sig ofte hænde —
Stod han i Skoven og hugged Brænde,
Da, ham at søge fra fremmede Stater,
Kom fornemme, pyntede Legater.

Men lidt han brød sig kun om det Velske.
En Arelhuser maa Arel elske!
Han bygte Borgen, hvor Skibene seile,
Hvor før kun skuled den fæle Steile.

Vor Thorvald! naar du engang hiemkommer, —
Til Høst, til Vinter, til Vaar, til Sommer, —
Udhugge du Arel burde med Rette,
Høit over Vesterport ham sætte!

Valdemar Atterdag og Toveliden.

Kong Valdemar, den Herre, drog over Land og Hav,
Som Pilegrim han reiste til den hellige Grav;
Der slukked han sin Torst
I Kedron, og der blev han en ægte Ridder først.

Og som en ægte Ridder, med Hielm og Stang og Sværd,
Han søgte kiælen Elstov til Løn for tapper Færd.
Paa Rygens nære Strand
Der traf han Toveliden, den hulde Lillevand.

Naar ei han sad i Raadet, i Krigen ikke stred,
I Gurres grønne Skove paa Jagten tidt han reed.
Ham giorde Hiorten varm;
Saa hviled han saa kiærligt i Tovelidens Arm.

Men — tidt i Tordenveiret om Sommren falder Snee.
Den fæle Beenrad Døden sig nærmed med sin Lee;
Han Toveliden traf,
Ei agted hendes Ungdom — og Rosen faldt af.

Dog smilte hun saa venligt endnu i Dødens Liin,
Som om det havde været en Lillevand saa fiin.
Ei Rosens Purpur stod
Vel meer paa hendes Kinder, thi koldt var hendes Blod;

Og lukt var hendes Laage for venligt Diekast;
Men hendes skiønne Legem laa som et Alabast.
Den gyldne Lok saa stærk
End stod i bløde Flætning, som hendes sidste Værk.

Og hvor nu Kongen reiste, han Kisten havde med;
Og i hans Sovekammer den stod paa hvert et Sted;
Den huldе døde Skat
Han kyssed før han slumred og sagde den Godnat.

Men ak — en Morgen tidlig, da mærked han en Lugt —
Han saae paa Toves Ansigt — og det bar Dødens Frugt;
De skjønne Træk forsvandt,
Hun svulmede saa grønligt — ei meer han hende fandt.

Da tog af Ligets Finger Dankonningen sin Ring;
Han raabte: Her paa Jorden forandres alle Ting!
Den evige Natur,
Kun den staaer uforandret, saa frodig og saa puur.

Nu er ei Tove mere paa Jord. Af Ligets Haand
Jeg drager Troskabsringen, formæler hendes Aand
Med min, hvor vist jeg veed,
Fra Himlen undertiden til mig hun svæver ned.

Ja, i det skjønne Gurre, hvor under Bøgens Hang
Henrykte med hinanden vi sad saa mangengang,
Der svæver hendes Aand,
Og der jeg atter hende vil række Troskabshaand.

Jeg kaster i en Mose nu denne gyldne Ring.
Ved gamle Bautastene, musgroede Kongething,
Der skal hun hver en Vaar
Besøge mig, naar Skoven med friske Blomster staaer.

Da Kornet mig skal bølge guldguult som hendes Lok;
Og hvergang Nattergalen bag Bøgens Bladeflok
Sødt synger mig til Trøst,
Min elskte Toveliden, da hører jeg din Røst.

Da sidder jeg i Skyggen saa tankefuld i Sind.
Kiærminden er dit Øie, mig Rosen er din Kind.
I Vindens blide Spøg
Din Aand fra Skyen svæver og giør mig et Besøg.

Nu vendte sig fra Liget Dankongens Kiærlighed,
Og hendes arme Legem blev lagt i Graven ned.
Men hist — naar Solen svandt —
I Vaaren og i Høsten han atter hende fandt.

Man siger, at han søger endnu i Nattens Vind,
At ei fra gamle Danmark han vende kan sit Sind;
At end, med Hest og Hund,
Han over Skoven farer i stormfuld Midnatsstund.

Han holder Jagt i Luften — det er et prægtigt Syn;
Som hisset, Valnatoke! du svæver over Fyen.
Ældgamle Nordens Helt!
Og Middelaldrens Ridder! høit over store Belt.

Der træffes de ei sielden; den Første klædt i Jern,
I rustne Kæmpeharnisk, i Skyen mere stern;
Den Anden — Fiær i Hat,
I Silkestrud og Pandser, i drabelige Nat.

Da lyder Luur og Krumhorn, og alle Hunde gise,
Mens ned fra Tordenskyen hver stuer til sin Øe:
Og svinger blanke Sværd,
Og seer, om endnu Danmark er sine Fædre værd?

Gaven.

Det var Skialden Adam,
Drog hiem til Arelſtad:
Atter gik han ſin vanlige Gang
Ad Stiens Linderad.

Han beſøgte den Urtegaard,
Hvor ſalig Lotte laae;
Med William og Maria
Sad han i Sommer-Vraa.

Skioldungen lod hannem ſige:
Du drage til Sorgenfri,
Læſe for mig og min ædelig Viv
Din Reiſe-Poeſie!

Skialden drager til Skoven,
Traf der det Fyrſtepar.
Meer huldſalig imod ham
Viſt ingen Borger var.

De ſad i lidet Lyſthuus
Og hørte hans Viſer med Lyſt.
Det qvæged Fyrſtens Tanke,
Det rørte Fyrſtindens Bryſt.

Hun plukked Blomſter med hviden Haand,
Hun ham de Roſer gav.
Sagnet derom vorde ſtal
En Roſe paa hans Grav.

Fyrſtinden byder Skialden:
Nu gak i Kamret ind!
Der er en ſielden Udſigt,
Som fryde vil dit Sind.

Da kom Chriſtian Frederik:
„Tak for din Poeſie!
Til Giengield af min egen Haand
Tag dette Maleri.“

Selv bar han Billedet til ham ind,
Og med bevæget Røſt
Et lidet Digt oplæſte.
Det var til Skialdens Trøſt.

Og Billedet var af Søbring,
Skien Valborgs, Arels Grav;
Men Digtet var af Chriſtian,
Som han ſin Digter gav.

Gud ſigne dig, ædelig Fyrſtepar!
Tak for hvert Hæderstegn.
Skialden elſker Oldtidsſteen,
Som ſtaaer i Nutids Egn.

Han ſmykker den med Blomſter,
Som her de kiærlige To;
Det glæder ham, naar Krandſen
Den Levende giør fro.

Min Digtekrands er færdig
Og ſluttet; ſaa modtag
Min elſkte, gode Fyrſte!
Den paa Din Fødſelsdag.

Gid mangt et Aar som Rosen —
Sorgfri — bag Skovens Green —
Din Fødselsdag gienblomstre
Ved Oldtids Bautasteen!

Halfdan Svartes Grav.

Forunderlige Kiærlighed
I en barbarisk Tid!
Her lagde man hans Hoved ned,
Om Legemet i Strid.
Hvert Land i Liv han Glæde gav,
Der sørged nu hvert Bryst;
Hver Dal vil være Kongens Grav,
Som fordum var hans Lyst.

I fire Parter deeltes han,
Som en Forbryder fast;
Og Hovedet til dette Land
Blev Folket sendt i Hast —
Knap firti Aar! — Paa Rikensvig
Hans Liv paa Isen endt.
Til Hedemark, til Raumerig,
Til Vestfold, Kroppen sendt.

Men her hans Hoved! — Dalen bred
Er stolt af denne Grav.
At det er Halfdans Alle ved,
Ved Ploug, med Vandringsstav.

Her mindes Bonden gamle Nord;
Og, kommen hiem igien,
Han læser ved sit Fyrrebord
Sin Snorro Sturleſen.

Paa Biælken hænger Øxen brun,
Ved tunge, ruſtne Sværd.
Han fryder ſig i Stuen luun,
Ved drabelige Færd.
Han mærker end, med Fædres Mod,
Sit ſtolte Hierte ſlaae;
Han føler ſig af Halfdans Blod,
Med Bondekoſte paa.

Norderhaugs Præſtegaard.

I Norderhaug der ſtod en Gaard,
Som end den ſtaaer;
Der boede Qvinden med Præſten.
Han frygtſom var, i ſin geiſtlige Stand,
Men hun var Mand,
Og ægte Qvinde forreſten.

Da Svenſken kom, han i Kiældren kröb;
Men Blodet løb
Med Kraft i det qvindlige Hierte.
At ſpildt blev Bøndernes Eiendom,
Naar Fienden kom,
Det Anna følte med Smerte.

De Svenſkes Oberſt i Stuen traadte.
Hun var ei ſeen,
Men bragte, hvad Huſet formaaede.
Med Pallaſk, Sporer og Knebelsbart,
Paa Ryttervart,
Saa barſk i Hallen han traadte.

Herr Paſtor ængſtlig i Kiældren gik,
Af Angſt han frøs;
Men Anna lued af Kraften.
Hun ſpared ei Øl, hun ſpared ei Miød,
Saa ſtærk og ſød;
Hun ſpared ei Drueſaften.

Dræbt var hun nær af en ſvenſk Soldat,
En vild Krabat.
„Og mon din Konning dig ſendte,
At myrde Kiærringer her i Nord?“
Var Annas Ord.
Da Svenſten Spydet bortvendte.

En Pige hun havde ſaa ſnild ſom hun.
„Tillad mig kun,
Herr Oberſt! at ſende min Tærne
Et lidet Ærind!“ Han det tillod.
Det koſted Blod,
Normændene var ei fierne.

Og førend Svenſten fik tømt ſit Maal,
Til denne Skaal
Skiød Riflerne giennem Ruden.
„Herr Oberſt! førend du Biørnen ſlog,
Før du den vog,
Mig tykkes du ſolgte Huden.“

Der blev en Myrden i Præſtens Sal,
Saa ſommerſval,
Og aaben ellers for Giæſten.
Man gjennem Vindvet paa Fienden ſtjød;
I Blod han ſtod,
Og ſvang ſig ei tiere paa Heſten.

End ſtaaer den ærværdige Præſtehal
Saa ſommerſval,
Saa giæſtfri, med ſine Rifter.
Man viſer Huller i Biælken der,
Man har dem kiær;
Det vidner om Annas Bedrifter.

Sanct Olafs Jertegn.

En Skydsgut her jeg træffer ſnild
Og klog paa gamle Sager:
Ham flittigt jeg udſpørge vil,
Mens jeg paa Veien ager.

Og ſiig mig nu, min gode Hans!
Imedens hen vi fare, —
Thi jeg er fremmed her tillands;
Du meget maa forklare.

Siig! hvad betyde diſſe Steen, -
Der ſtande der ſaa ſære,
Som om det Mænd med Arm og Been
Og Hoved kunde være?

„De tykkes, hvad de virklig er!“
Stands! lad os lidet holde!
Saa har det været Mennesker?
„Nei det var grimme Trolde.

Dengang St. Olaf leved kiæk,
Og vilde christne Riget,
Da var han alle Troldes Skræk,
Og blev af dem bekriget.

Thi Kirkeklokkens høie Klang
Dem stunred fælt i Øre.
I Bierget, under Stenens Gang
De kunde grandt den høre.

Og mon du ei ved Kleven saae,
Strax under Klippens Bue,
En slig forstenet Qvinde staae,
Med Skiørter og med Hue?

Hun voved sig til Olaf ud,
Af Fieldets bratte Side,
Da, for at bede til sin Gud,
Han mon til Kirken ride.

Sanct Olaf med det røde Skiæg —
(Hun qvad i Solens Straale) —
Du reed for nær min Kiælderveg,
Det kan jeg ikke taale.

Men Olaf var ei længe seen,
Lidt Vand han monne tage:
Og stat du der i Stok og Steen,
Indtil jeg gaaer tilbage!—

Tilbage kom han aldrig der.
Nu Ovinden staaer og venter,
Imellem Fyrr og Granetræer,
Imellem Ørn' og Glenter.

Og, kiære Herre! rundt omkring,
Hvor du dit Øie vender,
Hvor du opdager sieldne Ting,
Du Olafs Magt erkiender.

I hver en høi færdannet Blok,
Du har paa Veien stuet,
Opdager du en Troldeflok,
Som Olaf har forkuet.

En Kirke bygged han af Steen,
Og Arbeidsfolket hastede;
En opbragt Trold sled af sit Been,
Og efter Taarnet kasted.

Men Gubben, starblind paa sin Høi,
Slog Benet, det uhyre,
Hen over Kirkens Taarn det sløi
Og plumped i en Myre,

Og der end ligger Troldens Laar.
Og naar ei Stiernen blinker,
Og naar man nær ved Sumpen staaer,
Man mærker, at det stinker.

Nu klinge Christi Klokkers Klang
Saa herligt over Fieldet.
Paa Taget lyder Droslens Sang.
I Dalen Kildevældet.

Og hvert et Fielb og hver en Dal,
Og alle grønne Bakker
Sanct Olaf nu i Himlens Sal
For ſin Velgierning takker."

Hav Tak, min Ven! ſom dette veed.
Jeg Priis paa Sagnet ſætter.
Nu kiøre vi i Dalen ned
Fra de forſteente Jetter.

Iwan Waſiliewitz.

Vel Tigren er et gruſomt Dyr,
Og fæl er Klapperſlangens Gift,
Men ved dens Rangle Faren flyer,
Rovdyret flyer for Blikket ſtivt;
Et Blik af en udødlig Aand
Kan tæmme Løven, ſom det ſeer;
Men Menneſket ei kiender Baand,
Naar Menneſke det er ei meer.

Iwan Waſiliewitz var ſlig
En Tiger i en Mandeham;
Hans Kongeſtol var bygt paa Lig;
Mod ham var næſten Nero tam;
Nero ved Myrderi var glad,
Han ſlagted gierne Mand og Viv;
Men Iwan — ſløifed Stad paa Stad,
Det var hans bedſte Tidsfordriv.

Saadan imod en Stad han drog,
Hvis Opſtand dybt hans Vrede traf;
Nu høit hans usle Hierte slog
Og glædte sig til rædsom Straf.
Halsbugges, speddes, koges der
I Olie skulde Barn og Mand;
Og Qvinder skiændes af hans Hær,
Og Byen slettes ud med Brand.

Som Katten leger med en Muus,
Der sprætter i dens skarpe Klo,
Saa skued han paa Taarn og Huus
Fra Leiren stolt og skadefro.
Han ventede alt den bange Flok,
Som trygled om en skaansom Dom;
Han ventede den ved Bødlens Blok —
Men Aftnen svandt — og Ingen kom.

Men Natten kom, den sorte Stund,
Der luller ind alt Liv til Død;
Den skulde skiænke sidste Blund
Til dem, der sank i Gravens Skiød.
Men Livet i den sidste Nat
Selv giorde Mulm til høilys Dag;
Og Fakler blev paa Volden sat
Ved Psalmesang og Klokkeslag.

I Kirken stimled Sværmen ind.
Om Redning var der intet Haab!
Med ængstligt Blik og kalket Kind
Istemte de til Gud et Raab.
De knælte for hans Altar ned,
Mens Taaren brændte, Hiertet slog; —
Den evige Barmhiertighed —
Til den de deres Tilflugt tog.

Og Moder hyssed elskte Søn
Med Krampetræk for sidste Gang;
Forlovede den sidste Bøn
Af Psalmebog tilsammen sang.
Og gamle Venner, Ægtefolk
Laae Bryst ved Bryst, sad Haand i Haand.
Og Orgelet var Smertens Tolk; —
Med Trøst nedsteg den Helligaand.

Iwan stod hissет i sin Hær —
Han hørte Kirkeklokkers Klang;
Og stundum visted ham et Vær
Hid Toner af den fromme Sang.
Som Kæmpe Kirketaarnet stod
Høit opstrakt over lave Vold;
Sin Orgelrøst det høre lod
Og trued ham, den onde Trold!

Og over Hær og over By
Af Stierner Himmelen var fuld;
De Tusindaarige, som nye,
Nedsendte deres Straaleguld;
Og over Himlen, som et Spær,
Mod Iwan foer et Stierneskud —
Da giss Tyrannen for sin Færd,
Hans Rasen svandt, han aned Gud.

„Nei, raabte han forfærdet, nei!
Nu er der myrdet, slagtet nok.
Mit Hævnens Sværd afstumper jeg
Paa denne haarde Klippeblok.
Woiwoder! sætter Jer til Hest
Og følger mig! Rørt er min Siæl.
Fortvivlelsernes Høitidsfest
Har giort mig Bødlelysten fæl.

Og Staden han tilgav, hans Bud
Blev Naade for den bange Stad.
Saa troede Czaren nu paa Gud?
Til Blisdom vendte ſig hans Had?
O nei! Et Stierneſkud kun ſlog
I kolde Hierte, lyſt og brat;
Men — Fremtidshaabet det bedrog.
I Hiertet var der atter Nat.

Hvor ſørgeligt paa denne Jord,
At Een tidt volder Manges Død!
Men Feighed ſelv giør Sorgen ſtor,
Selv Skyld er Tiden i ſin Nød.
Slig blodig Diævel, ſendt fra Hel,
Hos ædelt Folk ei trives kan;
Og hvor ei findes ørſt en Træl,
Der findes aldrig en Tyran.

De tre Tegn i Skoven.

(Efter L. Tieck.)

O min Søn! hvor rædſomt ſtriger
Frøen op til os fra Kiæret.
Hører du ei Ravnen tude?
Spøgelſer i Tordenvæ'ret?

Fader, lad de Griller fare!
Skyen bort paa Vinden flyder;
Snart vil atter Maanen ſtraale,
Der igiennem Skyen bryder.

Gjennem Dalen ſtryger Taagen,
Klipperne Borge kan man ſkue.
Crucifix i Skovkapellet
Skinner i en venlig Lue.

Ak du Crucifix! vær naadig,
Atter ſkiul dig dybt i Skyggen.
O Mariabillede! ſlør dig,
Da du dog har vendt mig Ryggen.

Lad den gamle Synder fare!
Gamle Wulf, ſom nok har ſtjælvet.
Synd og Død kun er hans Venner,
Og hans Hjemſtavn — det er Helved.

Gjennem Nattens Lyn og Torden,
Gjennem Storm og Skyer biſtre
Seer jeg Arveſiendens Øine
Gyſeligt kun paa mig gniſtre.

Alt mens Skoven ſuſer, lyder,
Elven flyer for Stormens Vrede,
Hører jeg Skov, Dal og Kløfter
Skrige: Kom til os hernede!

Og fortvivlet Sønnen ſvarer
Gubben, der nys faldt i Svime:
O min Fader, var forbi dog
Denne rædſelsfulde Time!

Skal jeg Borgkaplanen bringe?
Skal jeg hente dig din Læge?
Skal jeg bede? Lad vor Frelſer
Med ſin Kjærlighed dig qvæge!

Vil du døe, min gamle Fader,
Og i Dødens Angst forsage?
Hvordan drager jeg dog Siælen
Fra Fortvivlelsen tilbage?

Tænk dog paa den evige Naade,
Paa den Dyd, som Troen grunder!
Paa det Livets Væld, der udsprang
Af de hellige fem Sunder.

Fromt vor Angst paa Døren banker:
„Evige Fader!“ Bønnen lyder.
Og Barmhiertighed er Portner,
Slaaen den fra Døren flyder.

Himlen vel er ufatterlig,
Kiøbes dog af Dem, der trænge.
For Sanct Peder vore Taarer
Giælde meer end gyldne Penge.

Du eft selv en Blomft paa Træet,
Hisset du en Frugt skal være.
Alle Grenene, som Engle,
Løfte Vinger til hans Ære.

Sig til Væggen Gubben vendte;
Trøft ei fandtes for hans Smerte,
Ordet hørte vel hans Øre,
Men ei naaede det hans Hierte.

Du min Eneste — han mæled —
Du har Søster ei og Broder;
Da hun fødte dig, da raned
Døden dig din fromme Moder.

Snart jeg, efter korte Glæde,
Hende saae i Døden blunde;
Du var blid, som end paa Baaren
Den afslælte Kunigunde.

Men hvergang du til mig smilte,
Følte jeg, at Alt var ude.
Smerten sønderrev mit Hierte,
Strammed mere Lastens Knude.

Kiærlighed til dig i Barmen
Verled bitterligt med Hadet.
Ved din Vugge stod jeg stundum
Grum, og blotted Sværdebladet.

Men naar da dit fromme Øie
Du saa tillidsfuldt oplukked,
Kiærligheden kom tilbage,
Grumhed veeg og Angsten sukked.

Altsaa voxte du, blev større;
Vidt sig vore Veie stilte.
Hvis du elsker mig, vil trøste —
Slet du mig kun Angsten stilte.

I mit Indre mattes Kraften,
Himlen over den ei vaager;
Fiernt ugudeligt fra Frelsen,
Drev den kun i Mørket Nager.

Ei ved Christi Død paa Korset
Har jeg Synder Naade funden;
Jernfast med de mørke Magter
Har med Blod jeg mig forbunden.

Ei min Aand paa Frelsens Vinger
Naaer, hvor Himmelen er hvælvet;
Andet Paradiis mig venter,
Mine Blomster staae i Helved.

Og med Graad ham Sønnen svarer,
Medens han ham griber Haanden:
Fader, Fader! ak forklar dog,
Hvad saa dybt dig kuer Aanden.

At os Gud tilgive vilde,
Synderen, som den Udkaarne,
Derfor aabned han sin Himmel
Ved sin Søn, ved den Eenbaarne.

Mægtig er oprigtig Anger!
Synden i hvert Hierte boede;
Den Almægtige kan tilgive,
Vist tilgiver den Algode!

Utaalmodigt ei fortvivle
Derfor maa du paa det Sidste.
Lad ei Haabet om din Frelse
Før dit eget Hierte briste!

Da den gamle Fader vaagned
Op, som af en Dødningslummer,
Og i Øiet store Taarer
Vidned om hans dybe Kummer;

Vel! han raabte, lad os prøve
Himlen, om den Synd kan glemme;
Om den tabte Dyd tilbage
Vender med min Angerstemme.

Skynd dig! til, min Sen, til Skoven.
Hent de Tegn, som Græsset dækker
For den klare Dag; at Angsten
Ikke meer min Siæl forstrækker.

Siig om hvilke Tegn du talèr?
Mørke Gaader er din Tale.
Hvad skal jeg i Natten søge?
Hvad i Skovens grønne Sale?

Kiender du ei nok i Skoven
Hviden Steen med Mos paa Randen,
Hvor to Daggerter er hugne
Lagte korsviis paa hinanden?

Tidt du mig paa Jagten spurgte:
Hvad skal dette Tegn betyde?
Altid blev jeg Svaret skyldig;
Nu vil jeg min Taushed bryde.

Første Tegn mig dette varsler,
Og mig Angsten overvinder.
Skynd dig, Sigismund! og bring dem,
Hvis du dem dernede finder.

Tvende Daggerter dig mede,
Naar du Jorden lidt oprøder.
Med den Ene giennembored
Jeg min Ven, min Ungdomsbroder.

Paa det stumle Sted det stete,
Hvor hans Liv jeg monne stiæle;
Og min dræbte Dyd jeg satte
Med hans Blod et Eftermæle.

Som to Lam, i Barndomsdage
Leged fromt vi med hinanden,
Seer du, hvor hans Borg hidblinker
Truende fra Klipperanden?

Aarle Venſkab dagligt vorte,
Langtid bar det ægte Farve;
Tidt han ſagde: Naar jeg blegner,
Mine Borge ſkal du arve.

Sværmeriſk han mig omfavned,
Svor i Venſkabs Ruus, den Blinde:
Aldrig elſker jeg en Pige,
Aldrig ægter jeg en Qvinde!

Men hvad mig ſom Dreng han loved,
Tvang ham ſiden ingenlunde;
Ofte red han did, ſom Yngling,
Til den ſkiønne Kunigunde.

Græsſeligt da i mit Hierte
Laſterne ſig ſammenrotted,
Steg af Mørkets dybe Kløfter
Og Uſkyldigheden ſpotted.

Fattigſt Borg i Egnen, veed du
Sigismund, at jeg beſidder;
Riig ſom ſkiøn var Kunigunde,
Hyldet af hver ædel Ridder.

Stundum hende jeg beſøgte,
Følte ſnart den dybe Vunde;
Elſkov ſaared, Hiertet flammed
For den ſkiønne Kunigunde.

Da en heftig Attraa drev mig,
Og mit Haab forlod mig ikke.
Sigfred nu, min Barndoms Broder,
Mødte jeg med stumle Blikke.

Han sit Drengeløfte glemte,
Han min Kiærlighed ei kiendte:
Han om Kunigunde belled,
Til Forældrene sig vendte,

Vel jeg vandt den Huldes Hierte,
Med et Kys vi os troloved;
Sigfred dog, den rige Ridder,
Hendes Fader bedre hoved.

Saadan traf jeg ham i Skoven,
Og til Dødens vilde Dandse
Jeg beslutted ham at æste,
Med mit Sværd og med min Landse.

Men da jeg hans Aasyn stued,
Som saa roligt var og vakkert,
Gav mig Diævlen selv i Haanden
Lumskeligt min egen Daggert.

Sigfreds Øie bad om Naade,
For min Dolk dog snart han blødte;
Hiertet, som mig før tilhørte,
Rasende jeg giennemstødte.

Med mit Sværd derpaa hans Hoved
Hug jeg af, det fordum kiære;
Grov et Hul lidt længer henne,
Monne det til Gruben bære.

Dette Tegn, som er det andet,
Finder du, hvor Stene stande.
Il! bring mig før Øiet brister,
Ungdomsvennens Hovedpande.

Længer inde, dybt i Skoven,
Staaer ved brede Tornehække
Tredie Tegn. Bring det! hvis Døden
Ei din Fader skal forskrække.

Snart Samvittigheden efter
Dette Mord mig monne blunde,
Og snart skiænkte Haand og Hierte
Mig den skiønne Kunigunde.

Men den dræbte Veilers Venner
Vilde hævne Venneblodet,
Og snart blev om mig det Værste,
Af de Speidende, formodet.

Og man kaldte mig en Morder;
Mig at true Retten kommer;
Og jeg fandt i eget Hierte
Gyseligt den værste Dommer.

Efter haarde Fødselsveer
Ei min Hustru leve kunde.
Dig mig, Sigismund, hun skiænkte,
Men jeg misted Kunigunde.

Brat var Lykken mig forsvunden,
Jeg i Rigets Act erklæret;
Ære, Kiærlighed og Glæde —
Som det aldrig havde været!

Hver en Skurk mig kunde dræbe,
Voved intet ved sin Slagten;
See, da sønderrev fortvivlet
Jeg med min Forløser Vagten.

Midnat laae paa Borg og Skoven,
Atter følte jeg mig tapper;
Fra min Hustrus Lig jeg styrted
Ned ad Klippeborgens Trapper.

Vild i vilden Skov jeg rendte,
Jeg forbanded Himlens Stierne,
Armen ud i Natten strakte;
Rød sank Maanen i det Fierne.

Høit begyndte jeg at raabe;
Længe nok jeg havde tiet;
Og snart var i mere rædsom
Hemmelighed jeg indviet.

Thi den Onde blev tilsyne,
Og han gav mig atter Modet;
Han mig rakte Pergamentet,
Som jeg underskrev med Blodet.

Selv han vilde mig beskytte,
Ingen Magt mig turde røre;
Men naar jeg var død, da skulde
Sielen ogsaa ham tilhøre.

Og Forskrivningen, som først han
Mig til Gjennemlæsning viste,
I et Jerntrug han nedlagde.
Jorden gjemmer denne Kiste.

Tredie Tegn, min Søn! er dette,
Som de ſkarpe Tiørne ſkiule.
Men hvor faaer jeg min Forſtrivning
Fra den frygtelige Hule?

Hvis det, Sigismund, dig lykkes,
Kan du disſe Tegn mig bringe,
O! saa kan maaſtee befriet
Siælen ſig til Himlen ſvinge.

Mens den Gamle saadan taler,
Seer han ud faſt ſom en Fremmed,
Og fra Klippeborgen iler
Sigismund, fra Faderhiemmet.

Beder først ved Crucifixet.
Rødſomt hvidſler Granegrenen;
Og de to koslagte Dolke
Seer han alt paa Marmorſtenen.

Let han finder begge Vaaben
Under Græsſets Tørv forvaret;
Og den anden Steenhob hisſet
Har ſig ham alt aabenbaret.

Mens han flittigt Spaden brugte,
Froen ſkreg fra Moſens Vande;
Som et Spøgelſe, med Sukken,
Stiger op en Hovedpande.

Alt er Veien lagt tilbage,
Han til Tiørnebuſken iler;
Da en Skikkelſe derhenne
Seer han, ſom paa Stenen hviler.

Bort, du Fremmede! han raaber. —
Ei den Store dog sig rører.
Et Klenodie jeg henter,
Som min Fader kun tilhører.

Ei saa ivrig! qvad den Anden!
Søn est du, som jeg formoder,
Af min Ungdomsven; og Sigfred
Sidder her, hans gamle Broder.

Sigfred? Ungersvenden raabte;
Ei forstaaer jeg denne Tale.
Han er død, min Fader siger;
Jordet her i disse Dale.

Skal den Vanvid evig vare?
Spurgte hin med dæmpet Stemme;
Skal vi aldrig da forsones?
Aldrig gamle Nag forglemme?

Tvedragt har os adskilt længe;
I sit Vanvid han formoder,
At med egen Haand han myrdet
Har sin bedste Vaabenbroder.

Glædestaarer Ungersvenden
Græd, da disse Ord han hørte.
O saa kom da til min Fader!
Hvis ham end ei Døden rørte.

Begge skyndte sig tilbage.
Kan du vel paa Haabet bygge,
Sigismund? der gaaer, som Kæmpe,
Manden med en dobbelt Skygge.

Natteſuglen hæsligt ſkriger,
Frøen er i Kiæret vaagen.
Men nu ſee de Borgen hisſet
Titte frem af Morgentaagen.

Lad os dog en Omvei tage
For det Cruciſix derhenne!
Trappeſtien vil forkorte
Veien meget. Seer du denne?

Sønnen undrer ſig, men følger;
Ei han Trappeſtien kiender.
Og der ſtaae de alt ved Hallen,
Hvor et Lys hos Gubben brænder.

Og ſig hurtigt Døren aabner,
Begge nu i Hallen træde.
Men den Gamle bleg forfærdet
Styrter fra ſit Sengeſæde.

O min Søn! er det den Redning,
Som din Fader du erhverver?
Menneſtenes Arveſiende
Og min Siælefreds Fordærver!

Ja din Arveſiende kommer,
Skreg den Onde; ſtands din Klage!
Vagten har du underſtrevet,
Siælen vil jeg med mig tage.

Huult om Taarnets gamle Spire
Hyler atter Tordenvæ'ret.
Ravnen ſkreg i Sky og Frøen
Kvækked ynkeligt fra Kiæret.

Gyseligt sig Gubben krymped,
Satan slog ham, til han døde.
Blegnet laae han paa sin Leibænk
I den aarle Morgenrøde.

Men fordreiet var hver Mine;
Sønnen ei sin Fader kiendte.
Som en Drøm det forekom ham,
Hvad sig her saa nyligt hændte.

Faderen han lod begrave.
Tegnet staaer endnu i Skove.
Han til Eremit sig vied,
For i Stilhed Gud at love.

Ridderkiortelen han hængte
I sin Hytte hen paa Knagen;
Requiem han for den Døde
Sang om Natten og om Dagen.

Klokken over Hytten lyder,
Fromt han hæver der sin Stemme,
Lever kun af Urter, Rødder,
Ridderborgen vil han glemme.

Daglig seer man ham at vandre,
Snart i Skoven, snart i Haven.
Bønder fandt det døde Legem,
Og de lagde ham i Graven.

Juveelhandleren.

Skiøn den yndige Charlotte,
Vilhelms Datter, Landgrevinden,
Sad i Haugens kiøle Grotte,
Taus med Haanden under Kinden.
Alt med Danmarks Drot forlovet,
Femte Christian Oldenborg,—
Støtted hun til Haand sit Hoved,
Ei aldeles uden Sorg.

Stærkt hun længtes ham at kiende,
Har ham tidt sig forestillet.
Han har lovet snart at sende
Hende sit veltrufne Billed.
Dog — let smigre kan en Maler!
Smuk ham kalder vel hver Mand;
Men — hvad Folk saaledes taler,
Ogsaa Smiger være kan.

Som hun sidder saa i Tanker,
Yndig i de hvide Klæder,
Det paa Haugedøren banker,
Og en høvisk Mand indtræder;
Med af Saffian en Kasse
Har han under Armen bragt;
At han er af Borgerklasse,
Vidner den beskedne Dragt.

Øiet stivt paa hende stuer,
Og — imens han henrykt stirrer,
Mere stærkt hans Øie luer,
Saa Fyrstinden det forvirrer.

Han er ſmuk. Hun ſagte ſukker,
Mens han klækt paa hende ſeer;
Dybt og underdanigſt bukker,
Melder ſig — ſom Juveleer.

Nu de hvide Fingre fatte
Stenene med klare Kanter.
Hvilke koſtelige Skatte!
Blodrubiner, Diamanter!
Hvilken Herlighed! Men kiøbe
Sligt, ei haaber hendes Sind;
Hendes Miner Tvivlen røbe,
Da Landgreven træder ind,

Lidt kun han ſin Datter troſter,
Da han ſeer den ſieldne Vare.
Gnavent han paa Hov'det ryſter:
„De Karfunkler er for klare!
Knap en Konge kiøbe kunde
Dem, hvis han af Sligt var Ven;
Men Landgreven — ingenlunde.
Tag kun Stadſen med igien!"

Juveleren dybt ſig bøier,
Uden dog ſig bort at vende:
„Hvis Fyrſtinden det fornøier,
Da tilhører Stadſen hende.
Hendes Breiler med de Sager
Sendte mig fra danſke Hiem;
„Hvis Charlotte det behager —
Sagde han — giv hende dem!"

„Du fra femte Chriſtian kommer?" —
„Jeg er ſendt med hans Forære." —
„See vi ham da ſnart i Sommer." —
„Først opfyldes en Begiæring:

Han Fyrſtinden ſende ſkulde
Jo ſit lignende Portræt,
At den Yndige, den Hulde
Beileren kan kiende ret.

Billedet jeg ogſaa bringer;
Kongen følger hurtigt efter,
Thi hans Kiærlighed fik Vinger,
Og den eier Alſekræfter."
„Borger! — du dig Borger kalder —"
„Hav for Sligt kun ingen Sorg!
Jeg er — ſelv naar Maſſen falder —
Borgeren af Oldenborg!"

„Jeg har holdt, hvad jeg forjættede.
Paa Charlotte venter Kronen;
Hvis hun ſynes om Portrættet,
Vrages heller ei Perſonen.
Diamanterne, jeg byder,
Er kun Legetøi og Tant;
Hendes Skiønhed, hendes Dyder
Overgaae hver Diamant!"

De to Røvere.

To Røvere drog vidt omkring i Jydelandet,
Til alle Ovinders Skræk, af Mændene forbandet.

Ildgierninger man ſaae dem overalt bedrive,
Og tidt af Raadhed blot de monne Folk aflive.

I Ørkenen dem fjernt de skumle Klipper skjule;
Retfærdighedens Sværd ei naaer til deres Hule.

Saa frygtelig er ei dog Krattet selv en Tiger,
Thi den sig dog paa Rov først ud om Natten sniger;

Men disse Tvende gik, med uforskammet Haanen,
Til Mord ved høilys Dag og kaldte Solen Maanen.

Og dog — endskjøndt dem Hverv, Misgierninger forbinde,
Et meer forskjelligt Par paa Jord var ei at finde.

Thi skjøn den Ene staaer i herlig Ungdomsalder,
Et gyldenlokket Haar ham ned ad Skuldren falder.

Og Øiet er saa stolt som Løvens, naar man drikke
Den seer uskyldigt Blod, — fordi den veed det ikke!

Den Gamle, mener han, han sønligtro bør tiene,
Sin Fader Gubben, der stærkt ligner en Hyæne.

Han har opdraget ham til blindt sig at adlyde.
Fra tidlig Barndomstid saae Drengen Blodet flyde.

Og Faderens Grusomhed i Blod han monne kjøle,
Før tænke kunde han og før han kunde føle.

Af Vane gaaer han i Forbrydelsernes Lænke,
Kun lunkent føler han og lidt kun kan han tænke.

Men tidt om Aftnen dog, naar Solens Straaler sjunke,
Der gløder i hans Bryst en menneskelig Funke.

Det tykkes ham, som om hans Fader ham bedaarer;
Paa dugget Blomst han seer med Øiet fuldt af Taarer.

Og naar han seer en Orm i Blomsterknuppens Hierte,
Han føler i sit Bryst en uforstaaet Smerte.

„Der Forskiel, synes mig — til Faderen han siger —
Er dog paa Mennesket og paa en blodig Tiger.

Selv Tigren see vi kun paa andre Dyr sig snige,
Men ei paa Tigren selv, han skaaner sine Lige.“ —

„Skaan dine Lige kun!“ skreg Faderen, „og længe
Det varer ei, før dig din Ligemand vil hænge.

Da hiælper det kun lidt, du svagt og modløst græder.
Skynd dig at æde ham, min Søn, før dig han æder.“

Imens de saadan stod, da høres der en Vrimlen
Af Mennesker og hid der iles i en Stimlen.

Ei Roverne faae Tid at flye til deres Hule,
Men i et gammelt Træ bag Løvene sig skiule.

En ung og deilig Mand, med Haaret stilt i Panden,
Hvis høie Blik foreent har Hiertet og Forstanden,

En Tale holder der, med klare Røst i Vrimlen,
Den tykkes Alle, som den lød til dem fra Himlen.

Men skiøndt han byder dem de bedste Himmelskatte,
Enfoldig Talen er, Enhver den let kan fatte.

Da Taleren gaaer bort og Sværmen dem forlader,
Med Øyſen Sønnen ſig bortvender fra ſin Fader.

„Du ſeer mig ſidſtegang!“ udraaber han forfærdet,
Da drager fnyſende den gamle Røver Sværdet,

Og hugger efter ham med Dræberen, den tunge;
Men let undviger ham den Smidige, den Unge.

Til Templet Sønnen gaaer, hvor Hymner Folket ſlunger;
Men betle maa han der, for ei at døe af Hunger.

Da kiendes han engang, en Mordet fuld af Laſter!
I tunge Lænker man ham ned i Fængslet kaſter.

Men da han til ſin Død gaaer hen ad Byens Gader,
I Lænker, ganſke nær, gienkiender han ſin Fader.

„Jeg ſeer dig dog engang endnu! Det maa du ſande,
Min Søn! for dybt dig ned til Helved at forbande.

Ifald du havde mig ei trodſet, frygtet Vreden,
Saa vandred begge vi nu ei til Vinſelsdøden.“

„O Fader! ſeer du hiſt den fromme Mand, ſom træder
Os nær med Korſet?“ — „Ja! jeg ſeer ham, den Forræder!

En kraftig Røver var endnu du, ſtolt forſtokket,
Ifald han havde dig ei med ſit Ord forlokket.“

„O jeg ſkal døe med ham, med ham til Døden vandre?
Det jeg langt heller vil, end leve med de Andre!“

Alverden kiender nu hvad meer sig har tilbraget,
At Jesus Christus ham til Himlen med har taget.

Et ædelt Hierte han i Synderen erkiendte,
Der bøiet paa sit Kors med Tro sig til ham vendte.

Han synded som en Blind, et Barn, og kysted Riset,
Der straffed ham; — og foer med Gud til Paradiset!

Tanhuser i Venusbierget.

Tanhuser var en Ridder stiøn,
En mægtig Greves ældste Søn,
Saa høvisk og forvoven.
Som Minnesanger tidt han gik
Med Strengeleg, med Tankeblik,
Ved Fieldet hist i Skoven;
Der tænkte han paa Kiærlighed,
I tykke Granelunde.
Udgrunde
Vil Ynglingen dens Herlighed.

Da mødte ham paa eensom Vei
En nordisk Fee, og hun heed Frei;
Som Sang var hendes Mæle;
Lidt var kun Liliekinden rød,
Men som en Fos Guldhaaret flød
Rigt ned til hendes Hæle.

Med Øine ſtore, himmelblaae,
Hun vil hans Hierte ſaare.
Med Taare
Hun paa den ſlemme Sanger ſaae.

„Elſkovs Natur du kiende vil?
Mig hører Kiærligheden til,
Jeg dig den aabenbarer:
Du nyder intet Øieblik,
Men tænker kun paa hvad forgik,
Og Nydelſen er Farer;
Hvor ei du ſeer den elſkte Mø
Er Verden dig et Fængſel;
Af Længſel
Du lever ſødt, til du maa døe!"

„Dertil har jeg ſlet ingen Lyſt!"
Gienſvarte med et trodſigt Bryſt
Ungſangeren i Skyggen.
Da hen ad Moſetaagens Kant
Hun ſom en Ellepige ſvandt,
Og vendte flux ham Ryggen.
„Hvis Kiærlighed ei Andet vil;
Hvis den ei Lykken bragte —
Foragte
Jeg maatte dette Gisgleſpil."

Han gik omkring og ſaae ſig om,
Til et Madonnabilled kom
Paa Veien ved en Kilde.
Den hellige Jomfru, from og god,
Der med den lille Jeſus ſtod
I Maaneſtinnet ſilde.
Og i Kapellets ſtille Læ
Den unge Ridder knælte.

Da mælte
Maria fra det malte Træ:

„Jeg Gaaden, Søn! dig løse vil;
Mig hører Kiærligheden til.
Saadan den først blier gyldig:
Lykſalig, ſalig, evigſtor, —
Som her, — naar til et himmelſk Noer
Den yttrer ſig ufkyldig.
I Barnet elſker du din Dyd —
Din Viv — Gud i det Hele.
Og dele
Du ſkal paa Jorden Englefryd!"

„Maria! Jomfru reen og klar!
Jeg vover ei at give Svar
I Støvets tunge Lænker;
Men du, ſom ſelv i Maaneſtin
Seer Menneſket i Hiertet ind,
Du veed vel, hvad jeg tænker."
Han mumled, mens han ilte bort:
„Nei! før vi Engle bleve,
Vi leve.
Det korte Liv mig ei forkort!"

Han gik og tænkte paa Bedrift;
Da Klippen aabner brat ſin Rift
Og viſer ham en Hule,
Hvor Vedbend hænger tykt og grønt,
Og hvor en ſnever Indgang ſkiønt
De friſke Roſer ſkiule.
Men før til Hulen iler han,
Mens Natteſtiernen blinker,
Ham vinker
Fra Stenen hiſt en gammel Mand.

Flirstaaren sidder Gubben der.
„Tanhuser bliv! jeg har dig kiær;
Let kan et Uheld hænde.
Jeg dvæler tro paa Stenens Blok.
Og varer baarlig Ungdomsflok,
Som vil i Fælden rende;
Som prøver paa en farlig Daad,
Naar Satan vil forføre.
Laan Øre!
Foragt ei den Erfarnes Raad!"

Förundret, under løvfuld Elm
Ham Svenden seer, med Harnisk, Hielm,
Kulsort, men graat er Haaret;
Hans Ansigt redeligt og godt,
Men dødligt blegt, og Skiægget graat
Og ned til Beltet baaret.
Han vinker med sin store Haand
Og venligt smiler Øiet.
Nedbøiet,
Den Gamle ligner fast en Aand.

„Ih nu, min Søn! hvad er det meer?
Trofasten Ekhard her du seer.
Jeg var en Ven i Live
Af Mennesker, som Gud mig bød,
Og efter gamle Ridders Død
Jer Ven han vil forblive.
Huft, hvad Maria dig har sagt!
Du flux tilbagevende!
Lyd hende,
Og giv paa Gubbens Varsel Agt!"

Da viser sig ved Hulens Dør
En deilig Qvinde; lange Slør

Hang hende ned ad Nakken.
Men ikke skiules Hals og Arm
Og heller ei den fulde Barm.
Hun vinker ham paa Bakken.
„Kom ind, Tanhuser! kom o kom!
Kan dig tilbageholde
Den kolde
Kraftløse Gubbes Alderdom?"

Flux lyder Svenden hendes Ord;
Men før han ind ad Døren foer,
Mon Handsken til ham kaste
Fra Stien ved den aabne Dør,
I sorten Rustning, bleg som før,
Herr Ekhard hin Trofaste.
„Tanhuser der! min Handske tag!
Og slip den naar du kiedes,
Du ledes
Du atter ud til Herrens Dag."

Han binder Handsken ved sit Sværd,
Sig skynder til en farlig Færd;
Han ikke Qvinden kiender;
Men tydeligt han kunde see
De runde Brysters hvide Snee,
Og hendes trinde Lænder;
Og Diet, som en Stierne lys,
Naar den i Mørket lyser.
Han gyser,
Men tykkes godt om dette Gys.

Fru Venus har, en hedensk Qvind,
Ham lukket dybt i Bierget ind
Til sule Vellystglæde.
Hun før Gudinde sig har kaldt,

Men Christus hendes Magt har qvalt;
Dog fik hun her sit Sæde.
Ved Boleri og Sandsefryd
Let Saligheden mistes;
Dog fristes
Maa Dyden, for at vorde Dyd.

Nu er han der, og Venus stiun
Tiltaler ham: „O Ridderſøn!
Laan længer ei dit Øre
Til Sværmeri, til Hykleri,
Og lad dig ei paa Livets Sti
Af Alderdom forføre.
I Qvinder elſker man ei Børn,
Henrykkes ei af Længsel
I Trængsel,
Og ſprætter ſom en ſtækket Ørn.

Til Nydelſer jeg dig har bragt;
Den Ild jeg i dit Bryſt har vakt,
Skal Drøvelſen ei ſlukke;
Forladt og ene du ei gaae,
Den Roſe ſom dit Øie ſaae,
Den ſkal du ogſaa plukke.
Hver Dag paany den ſpringer ud,
Hvor Grenen den har baaren;
Som Vaaren
Dig blomſtrer friſt igien din Brud."

Hvorlænge her Tanhuſer gik,
Han ſelv ei vidſte. Sød Muſik
Ham fryder og henrykker;
Og lækker Spiſe, bedſte Vin,
Og Bolſtrene med fine Lin,
Og Blomſter Væggen ſmykker.

Men Himlens Hvælving ei han seer;
Og Glæden som han nyder,
Den fryder
Tilsidst ham næsten ikke meer.

„Man ei blot Glæder nyde vil;
Jeg trænger til et Ridderspil,
Til Vaabenleg at øve!“ —
„Tanhuser nei, det gaaer ei an,
Ei Bierget du forlade kan,
Hos Venus maa du tøve.“
„Jeg vil til Herrens Altar gaae!“ —
Da Rosernes Forsvinden
Af Kinden
Paa bange Venus Svenden saae.

„Ifald du være vil min Ven,
Nævn ikke mig det Navn igien!
Kun Venus maa du dyrke.“ —
„Du gjør mig til en Niding svag!
Flux bring mig ud til Herrens Dag!
Her taber jeg min Styrke.“
Da Bierget Piger alle loe,
Og gav sig til at dandse,
Med Krandse;
Dog dandsed ei de Svenden fro.

Han føler sig forraadt, forladt;
Da vaagner han en Midienat,
Og griber efter Sværdet,
For vild, i Raseriets Harm,
At støde det i Venus Barm;
Det hang ved Hovedgiærdet.
Da kan han ud ei Klingen faae,
Den naglet er til Skeden.

„Her Freden, —
Mildt ſiger Venus — dyrkes maa!“

Med bange Siæl og nedtrykt Aand
Paa Bryſtet lægger han ſin Haand, —
Da føler han ſig troſtet.
Det ſidſte Haab ei reent forſvandt,
Thi — Ekhards Handſke — han den fandt,
Han har den end paa Bryſtet.
Paa Jorden kaſter han den glad;
Da hører han en Suſen;
Med Bruſen
Sig ſtiller Klippeveggen ad.

Han kiender Skoven ſeent i Qveld,
Han ſier hen til det Kapel,
Hvor ſørſt han ſig forvilded,
Og hvor, i Aſmens Herlighed
Maria talde til ham ned
Med Varſel fra ſit Billed.
Men — ei han troer ſit Øie ret!
Maria var fra Lunden
Forſvunden,
Og nøgent ſtod det ſorte Bræt.

Til Aaen han fortvivlet gaaer;
Men da han der ved Bredden ſtaaer,
Da faſt i Knæe han ſynker:
Han ſtuer i det ſtille Vand
Et Billed af en gammel Mand,
Graahaaret og med Rynker.
„Er det mig ſelv? Ja ſikkerlig!
Som jeg, ſin Haand han vender.
Jeg kiender
Det Anſigt; Gud forbarme ſig!“

„Som Drøm forſvandt min Ungdomsvaar,
Mig tykkes jeg var her igaar;
Men Helved har mig giækket.
Kun ſtivt min Fod jeg flytte kan,
En gammel, en udlevet Mand,
Min Isſe — ſneebedækket,
Men før jeg Helved hører til,
Og vandrer til de Døde,
Min Brøde
Med Anger jeg forſone vil."

O Ekhard! kom til Hiælp du mig!
Bønfaldende jeg kalder dig!
Her ſad du jo paa Stenen.
Forgiæves lyder dog min Røſt,
Ak, har du meer ei mindſte Trøſt?
Har du dig ſkiult bag Grenen?
Nei! Handſken der igien jeg ſeer!" —
Han greb den, hvor han fandt den; —
Da ſvandt den;
Hans Øie ſaae den aldrig meer.

„Til Nabokloſteret jeg gaaer
Og aabenbare Skrifte ſtaaer,
Mit Gods ſkal Kloſtret raade." —
„Du Venusboler, ſyndig, fæl,
Du Rædſel for hver Chriſtenſtæl
For dig er ingen Naade.
Ei Land er dit, ei Borg er din,
Som du maaſtee formoder;
Din Broder
Længſt kalder Eiendommen ſin."

„Kun Paven dig tilgive kan;
Men langt, langt borte herſker han,

Til ham du ei kan komme;
Thi høi er Alpen, Farten lang,
Og Luften qvalm og Stien trang
Og snart din Tid er omme." —
Gienſvared Gubben: „Før i Grav
Jeg gaaer, — mig ſtrækker Graven —
Til Paven
Jeg vandrer med min Pilgrimsſtav."

Han ſtiar en Stav i Skovens Vraa,
Og ſtrax han gav ſig til at gaae,
Med Sørn han Skoen hærded.
Og taus med faſt vanvittigt Smil
Afſted han vandred, Miil paa Miil,
Ham Længden ei forfærded.
Men ſtærkt af Angſt hans Hierte leed,
For Paven, ſidſte Dommer.
„Nu kommer
Det an paa hans Barmhiertighed."

Han mærked ikke qvalme Luft,
Han mærked ikke Roſens Duft,
Ei Vinden, naar den kiølte;
Han ſtiltes kold fra Fædreland,
Han hilſed ingen fremmed Mand,
Han ingen Lindring følte.
En Tanke ſtod i Hiertet faſt,
I Eenſomhed, i Vrimlen:
„Vil Himlen
Tilgive mig min Synd og Laſt?"

Tilſidſt han ſtod ved Reiſens Meed,
Ved Vatikanets Herlighed,
San Pietro ſtolt ſig hvælved;
Urbanus han i Purpur ſaae,

Med treleds Pavekrone paa;
Og knælte ned og skiælved:
„Du som af Petrus Nøglen har,
Som løse kan og binde,
Forsvinde
Lad nu en angret Brøde svar!“

Urbanus raabte med Foragt:
„Man har mig alt din Brøde sagt.
Ja, hvis du havde hærget
Med Vold og Mord; — en grusom Mand
Endnu dog Christen være kan;
Du var i Venusbierget!
Du dyrket har en hedensk Gud;
Og vær derom forvisset,
At hisset
Dig træffer Hævnens strenge Bud.“

Tanhuser sank ved Pavens Ord
I Støv; og i hans Hierte foer
En Gysen som af Døden.
Chordrenge skiønt som Engle sang,
Men ei han hørte Stemmens Klang,
Han saae ei Morgenrøden.
„Forbandelse dig Himlen gav,
Gud vil dig ei forlade,
Før Blade
Udspringer af din tørre Stav!

Nu laa han der i Kirkens Skiød;
Den blege Pilegrim var død.
„Udkaster ham i Kulen!
Han faaer ei ærlig Jordefærd,
Han er ei Siælemesse værd,
Han var i Venushulen;

Forbandelſen ham Himlen gav;
Gud vil ham ei forlade
Før Blade
Udſpringer af hans tørre Stav."

Man vilde kaſte ham i Muld —
Da var hans Stav af Blade fuld,
Af Roſer, hvide, røde;
Som fyldte ſtore Kirkes Luft
Med ſød og med en himmelſk Duft.
Da Engleſtemmer lød:
„Med Herrens Ubarmhiertighed
Skal Menneſker ei true.
Kun ſtue
Kan Han i alle Hierter ned."

Götz von Berlichingen og Smeden.

Om gamle Götz med Haand af Jern
Vi hørte Göthe ſiunge;
Ham nær, ſkiøndt dog i Tiden fiern,
Stod Digteren hin unge;
Men hvordan Götz Jernhaanden fik,
Det Ingen kom for Øre;
Det Sagn i Tidens Strøm forgik,
Men det fik jeg at høre.

See, Smedens Esse ganske nær
Stod Borgen, mellem Lunde;
Ham Ridderen saae daglig der,
Og godt ham lide kunde;
Thi Roes fortiener vel den Mand,
Hans Virken er ei ringe,
Som med sin tunge Hammer kan
Malmet hin stærke tvinge.

Dog var ei Lykken Smeden huld,
Han Skiæbnen haardt har prøvet,
Hans Hammer Mynt ei slog af Guld,
Alt har ham Krigen røvet.
Da Götz engang fra Kampen drog
Med Byttet, opad Bakke,
Han venlig ind til Smeden tog,
Og tog hos ham tiltakke.

Betalte godt; et Kys paa Kind
Saa gav han Smedens Datter;
Men Manden kiendte Ridd'rens Sind
Og ei Mistanke fatter.
Dog, halv bedrøvet tænker han:
„Slig Helt i kraftig Vælde,
Du gode Gud! hvorledes kan
Hans Godhed jeg giengielde?"

Den tappre Götz drog Verens Vei,
Med ridderlige Klinge;
Men altid kan man Seiren ei
Hiem med til Borgen bringe;
Med Haand, afhugget fra sit Leb,
Engang han drog tilbage.
Da Sligt erfoer den gode Smed,
Da standsed han sin Klage.

„Den tappre Götz er sær forstemt,
Hans Haand ham monne trøste;
Jeg har ei hans Velgierning glemt,
Og jeg skal nok ham trøste.
Igien mod Fienden som en Mand
En Dyst han snart skal vove!“ —
For Grubleri ei næsten kan
Om Natten Smeden sove.

Dog Tanken, Klogten er ei seen,
Hans Grublen Trøst har funden.
Nu sover Smeden som en Steen
Og Sorgen er forsvunden.
I Essen blæser Bælgen nu,
Der banker liden Hammer.
„Jeg atter lystig gior hans Hu,
Forjager al hans Jammer.

Bedrøvelsen skal standse stern,
Og han skal Hielpen signe.
Men ei saa let kan man med Jern,
Natur! dig efterligne.
Hvor kunstigt Fibrene sig snoe
Og sig tilsammen slætte!
Guds Kunst staaer over alle jo,
Dog finder jeg det Rette.“

Engang i Sorgens mørke Stund
Kom Götz fra Skovens Grene,
Alene, fulgt blot af sin Hund;
Forladt han gaaer alene.
Paa Smeden han veemodig seer:
„I Balgen ruster Klingen!
Du gode Smed! du seer ei meer
Gotfred von Berlichingen.“

„En stakkels-Krøbling! O hvis Harm
Man spotter, spotter Vaanden.
See Stumpen her, min høire Arm!
Der sad mig Heltehaanden.
Det skiønne Kunstværk, som mig Gud
Har til mit Haandværk givet,
Jeg misted ved hans strenge Bud.
En Spot nu blev mig Livet!"

„Herr Ridder! slaae Jer kun til Taal! —
Bedrøvelsen jeg ender!"
Fra Væggen Smedden tog af Staal
En Haand med stærke Spænder
Og raabte: „Nu forsvandt jer Harm!
Snart atter Mod I fatter.
Spænd denne Tingest til Jer Arm!
Der har I Haanden atter!"

Dybt føler Ridd'ren Gavens Værd,
Og Gaven er ei ringe;
Thi med sin Haand af Jern sit Sværd
Kan han fortræfligt svinge.
Dog — vistnok ei som lette Vaand!
Ham Øvelsen maa lære; —
Thi tunge Sværd og tunge Haand —
Hans Arm maa begge bære.

Nu gaaer Herr Götz i Skoven om,
For Haanden at forsøge,
Og prøver Kraften, hvor han kom,
Paa Egetræer og Bøge.
Og Grenen faldt ved hvert Forsøg,
Hvor Æggen ind han sætter;
Han vandrer under Eg og Bøg,
Som om han fældte Jetter.

Nu iler han fornøiet hiem
Fra de nedhugne Bøge;
Men før han drager længer frem,
Vil Smeden han besøge.
Da hører han fra Skovens Høi
Høit Manden paa ham kalde;
Fra Huset lyder der en Støi,
Som skulde Huset falde.

En Nabojunker ung og fræk
Vil røve Smedens Datter.
„Min vene Mø! forjag din Skræk,
Snart jeg dig trøster atter."
Til Faderen raaber han: „Du seer,
Til Hiælp dig kommer Ingen!
Ei frygter jeg din Tilflugt meer,
Herr Götz von Berlichingen."

Da raaber Götz: „Det Ridderspil
Skal ikke vare længe;
Endnu har Gotfred Kræfter til
At tugte kaade Drenge."
Fræk prøved Junkeren den Leeg,
Men sank for Heltens Vælde;
Den Helt som fældte Bøg og Eg,
Kan let en Junker fælde.

Ei Røveren gior meer Fortræd;
Og Götz sit Øie fæster
Paa Smeden rort og raaber: „Smed!
Din Haand er værd sin Mester.
Naar Kunstneren hos Helten boer,
Og sluttes Vennepagten —
Da tvinge de den hele Jord,
Da modstaaer Intet Magten!"

Stimanden.

En Ungersvend gik stærk og tryg,
Med Stav og Bylten paa sin Ryg,
Ad Biergets Sti;
Men først da han var klavret op,
Blev fra den høie Klippetop
Udsigten fri.
Han glædtes over Dal og Elv;
I Vaarens ungdomsfriske Dage
Han blomstred selv,
Og vendte sjungende tilbage.

Som ned han steg ved Klippens Rand,
Paa Veien mødte ham en Mand,
En Jæger stærk;
To Flinter han paa Skuldren bar,
Og over Panden var et Ar,
Vel Kampens Værk.
Lidt skummel saae den Jæger ud;
Det ei den Unge
Blev vaer; han tænkte paa sin Brud,
Og han blev ved at sjunge.

Med Knokkelhaandens stærke Tag
Ham ønskte Jægeren: God Dag! —
God Dag igien! —
Hvem er I, om jeg spørge maa? —
Skiøndt før vi ei hinanden saae,
Jer gode Ven!
Jeg kalder hele Verden Ven:
Helt, Borger, Bonde! —
Saa er I altsaa Hvermands Ven? —
Nei, Fiende har i mig den Onde.

Ad Stien hen de sammen gik,
Og tidt faldt brune Jægers Blik
Paa Svendens Dragt;
Og paa Demanten reen og klar,
Som han i Ring paa Fingren bar. —
Tag Jer iagt!
Her øves mangt et Røveri!
Man skal ei frygte;
Men Veien her er ikke fri,
Den har et farligt Rygte.

Heel kostbar vist er denne Ring! —
Ja, Jæger! der er ingenting
Som den mig kær. —
Det er en sielden Diamant,
Den kaster rigt fra slebne Kant
Sit stærke Skiær. —
Jeg Ringen af min Pige fik;
Men skiøndt den funkler,
Troe mig dog, Henriettes Blik
Demanten selv fordunkler.

Som saa de gik ad Stien ned,
Paa Kildemusset Jægren gled;
Og havde brat
Ham Ungersvenden favnet ei,
Da var han styrtet Dødens Vei,
I dybe Krat.
Min gode Ven! tag Jer iagt.
Man maa ei frygte,
Men I har selv om Veien sagt:
Den har et farligt Rygte.

Med selsomt Blik Hin paa ham saae:
I Fred du nu din Vei kan gaae,

Du Yngling god.
Du frelste mig fra bratte Død,
Jeg farver ei min Daggert rød
Med Frelserblod.
Farvel, farvel! Nu er vi qvit!
Du skjænkte mig paa Klipperanden
Mit Liv; — jeg her dig skjenker dit! —
Saa taled — og forsvandt den Anden.

Sangeren.

(Efter Goethe.)

Hvad hører jeg ved Porten der,
Hvad hist paa Broen lyde?
Lad atter Sangen for os her
I Hallen skjønt udbryde!
Saa Kongen qvad; Smaadrengen lød,
Smaadrengen kom, og Kongen bød:
Herind lad Gubben træde!

I ædle Herrer hilset hver,
Vær hilset skjønne Qvinder!
Af hvilket himmelsk Stjernetjær!
Hvo Navn til alting finder?
I lysen Sal, saa høi og vid,
Luk Øine jer, her er ei Tid
Til henrykt sig at fryde.

Ei længer Skialdens Øine saae,
Han sang af Ild opglødet.
De Riddre stued diærvt derpaa,
De Skiønne saae i Skiødet.
Men Kongen ham for Harpens Klang,
Og til Belønning for hans Sang
En gylden Kiæde rakte.

Den gyldne Kiæde ræk ei mig,
De Riddre du den ræfke,
Som drabeligt i Kamp og Krig
Din Fiendes Landsfer knæfke.
Begav den Rigensraad, du har,
Lad ham den gyldne Byrde svar
Med andre Byrder bære.

Jeg hæver som en Fugl min Røst,
Der bygger i det Grønne.
Den Sang, som strømmer fra mit Bryst,
Er Løn, som vel kan lønne.
Dog hvis du qvæge vil min Hu,
Da lad med ædel Vin mig nu
Et gyldent Bæger fylde!

Han Skaalen tog, han draf den ud:
O Drik, som vederqvæger!
O sligt et Huus velsigne Gud,
Som ræfker sligt et Bæger.
Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
Og tak din Gud, saa varmt som dig
For denne Skaal jeg takker.

De forſkiellige Vaaben.

Der var en Biſkop, ſom hedde Lind,
Om Danſk, om Norſk eller Svenſk, — det ſamme!
Jeg vil ei her med min Kundſkab bramme,
Men ſynger kun med fornøiet Sind:
Der var en Biſkop, ſom hedde Lind,
Var viis og lærd, uden mindſte Dadel;
Een Feil kun var der: han var ei Adel,
Og det var ei efter Tidens Sind.

Men adles maatte vor Biſkop ſnart,
Hans Embed trængte til Adelsdaaben,
Og males ſkulde der ham et Vaaben,
Til Fremtids Hæder; det er jo klart.
Han altſaa ſkyndte ſig i en Fart;
Og da han kaldte ſig Lind, ſaa troede
Han ogſaa „Linden“ i Vaabnet groede
Fornuftigſt og med naturligſt Art.

Nu var i Landet en anden Lind,
En gammel Slægt, ſom i Vaabnet førte
Juſt Lindetræet; da Sligt den hørte
Da raabte den med fortørnet Sind:
Hvad nu? Hvad bilder den Karl ſig ind?
Han underſtaaer ſig vort Vaaben bære?
Nei aldrig times han ſkal den Ære,
Derfor maa ſættes ham ſtrax en Pind.

Da Biſpen hørte, den Slægt blev vred,
Han ſtille ſmilte; men monne bringe
Til næſte Møde ſit Skiold paa Thinge,
Der ſagde han med Beſkedenhed:

Fortrydeligt tog man op, jeg veed,
At jeg, som kun er af Bondeſtamme,
Med Adelslinden ſtolt vilde bramme.
Det giorde Blodet i Mangen heed.

Men hvis Forklaring jeg give maa,
Forſtiælligheden man ſnart ſkal finde
Paa denne Lind og paa Eders Linde,
Saa alle Folk kan det let forſtaae.
Her flyve Bier i min — kun ſmaae —
De Store der, ſom i Eders gramſe,
Det er jo Humler og Gedehamſe!
De tage Honning, hvor de den ſaae.

Min Lind er ſaftig, friſk og ny,
Saa fuld af Blade, med unge Qviſte;
Men Eders Grenene ſnart vil miſte,
Som Horn de ſtrække ſig tørt i Sky.
Fra Eders Linde maae alle flye;
Der truer Blæſten og Solens Hede;
Men mine Blade ſig venligt brede;
De ſtiænke gierne den Trætte Ly.

Og endnu Eet: See den Fugl, der ſtaaer
I Linden min! Det er Nattergalen,
Den ſiunger liſtigt for Folk i Dalen,
I Lindeſkyggen hver deilig Vaar.
En Graaſpurv Eders har i ſit Haar,
Som lidt kun Øret i Vaaren glæder;
Den Bonden Kornet af Marken æder,
Og hopper næsviis i Kongens Gaard.

Da Folket hørte ſin Biſp paa Thing
Saa diærvt at tale, ſig kiæft forſvare,
Sig Ingen kunde for Latter bare,
Men Kongen ſtiænkte ham ſelv ſin Ring.

Derved fik Sagen et andet Sving.
Nu tilstod Alle: Man tidt kan finde
De meest forstiellige Adelslinde.
Og fredeligt Sværmen gik fra Thing.

Frands Drake.

Forleden fik jeg en Tome fat
Af gamle, forsmaaete Bomare;
Hvem Baggesen dog har et Minde sat
For „Grønland med Kokleare."
Jeg tog den frem, den bestøvede Bog,
Som hele Verden indfatter;
Jeg ofte havde den læst, som Pog,
Nu læste som Gubbe jeg atter.

Vel vidste jeg, at Naturen imens
Stort Fremskridt havde taget;
Dog, tænkte jeg, Bogen paa Alt er ei lænds,
Og du er ei Mand af Faget;
Du finder vel nok, som du ikke veed.
Og det var i Sandhed ei Iøiet!
Bomare med Jordens Herlighed
Igien mig giorde fornøiet.

Jeg gientog min Barndoms A B C,
Om Hiorten, om Ygler og Heste.
Som „Xanctus" „Kraken" jeg fik at see,
Neptuni Ganger, den bedste.

Men en Hiſtorie frem for Alt
Sig viſte ret i ſin Glorie;
Og — ſom Bomare den har fortalt —
Det var en fortræflig Hiſtorie.

Det var om Frands Drake. Frands Drake gik
Om Jorden — hvad Alle priſe,
Og derved ſin Udødlighed fik, —
Det vidſte jeg nok af en Viſe;
Men at Frands Drake paa ſierneſt Øe
Saa bedſt maatte Døden drikke,
Og — ædt af Laſſekrabberne — døe,
Det vidſte tilſorn jeg ikke.

Nu læſte jeg det til min ſtore Skræk,
Og inderlig rørte mig dette;
Paa Timen greb jeg til Pen og Blæk,
For Sagnet igien at berette.
Thi, ſkiøndt vel hans Skiæbne var ſær fatal —
Tænk! ſaadan Livet at ſpilde!
Det indeholdt dog en ſund Moral,
Som gierne nytte jeg vilde.

Først vilde jeg ſkildre hans forrige Færd,
Hvordan han ſom Helt monne ſtande,
Og Fuglen lig og ſom Fiſk med Sværd
Fløi over Alverdens Vande;
Og trodſede Storm, og trodſede Lyn,
Og Skyen, ſom Himlen fordunkled;
Naar Jupiter rynked de ſorte Bryn,
Og Vreden af Øiet ham ſunkled.

Til Menneſteæderne Drake kom,
Med Tillid i mandige Blikke,
Og vandred omkring og ſaae ſig om, —
Og Æderne aade ham ikke.

Først da paa den liden Øe han stod,
Hvor der af Insekter vrimled,
Det Lykken først trolløs vor Helt forlod,
De spiste ham op — og han himled.

Ei hialp det ham, at han med Flint og Pistol
Kom did, med Sværd og med Landser;
Thi Krabberne krøbe ham under hans Kiol
Saa trygt i det kulsorte Vandser.
Endeel han dræbte med Støvlestamp,
Og vristed endeel sig af Frakken;
Men ak! hvad hialp ham den ulige Kamp?
De Andre beed ham i Nakken.

Nu kom Moralen; den var ei gal,
Skiøndt ei efter Alles Ho'de:
(Man lider ei meer at høre Moral,
Den er ei længer paa Mode).
„Hvad hiælper det, Helten Æren lod,
Hvad hiælper det, Løven har Labber?
De finde dog tidt en ynkelig Død
For Fluer og Taskekrabber."

Saavidt var jeg kommen; og vel et Døgn
Jeg brugte, for Verset at vende;
Da sagde mig Werlauff, at det var Løgn,
At Frands fik en lykkelig Ende.
Hvad gavned nu Møien? Dog gior den ei Skam;
Om Drake skal Visen udvandre;
Thi — har ei Krabberne just ædt ham,
Saa har de dog tidt ædt Andre!

Sangeren ved Æreporten.

Og der var deiligt paa Veien giort
En meget pyntelig Æreport
Af Grene, Blomſter og Blade;
Og Byens Ungdom var ſtillet derhen,
Mø ſtod ved Mø og Svend ved Svend;
Det monne ret herligen lade.
Men midt i Stedets romantiſke Egn
Var paa en Steen opſtillet en Degn,
I Byens fornemſte Gade.
Han ſang en Viſe —; men det var dog godt,
At der kom Ingen tilſtede!

Den Sanger dreves af ſit Talent,
Hvormed han i Løn var lidet tient,
Og man fortænker ham neppe.
En Stentorſtemme, der indbød Gys!
Og derfor ſatte han ei ſit Lys —
(Hvo giør vel det?) under Skiæppe.
Men Leilighed var kun ſielden engang;
I Kirken han vel ſøndaglig ſang,
Men ſielden han ſang i en Gade.
Det ſkete nu her! — Men det var dog godt,
At der kom Ingen tilſtede.

Vel havde man først ham raadet derfra,
Men Degnen raabte, fortørnet: Ha
Hvo vil vel binde mig Tungen?
Min elſkede Fyrſte beſøger os her,
Saa vil jeg ogſaa bruge mit Vær,
Saa længe det ſvulmer i Lungen,

Hvis Viſen blot var digtet af mig,
Da fandt jeg Tingen forfængelig;
Men langt over Havets Flade
Fra Jylland kom den. Og det var dog godt,
At den kom ikke tilſkade.

Nu kiørte Fyrſten ad Porten ind;
Og det var juſt efter Degnens Sind,
Da ſtille man holdt for at høre.
Han ſang et Vers, ſang to, ſang tre —
Men Enden var ikke ſaaſnart at ſee,
Og ſtærkt det ſurred i Øre.
Dog — Fyrſten bvæled ſaa vennehuld,
Og Degnen af Saligbed ganſke fuld,
Alt vendte tre fire Blade —
Da hændte det ſig — Men det var dog godt,
At der kom Ingen tilſkade.

En Heſt forſtaaer ikke Poeſie,
Og Degnens kraftige Melodie,
Der ikke juſt var af de bedſte,
I Følget giorde to Heſte ſkye;
For Sangen forfærdet de monne flye.
Hvo venter andet af Heſte?
De foer tilſide, de faldt omkuld
Langs hen ad Veiens ſtøvende Muld,
Og juſt under Portens Blade.
Men Vognen ei vælted; og det var dog godt,
At der kom Ingen tilſkade.

Det værſte var ved den hele Sag,
At Degnen ei kunde med førſte Behag
Sit Carmen fortſætte længer.
Han prøved vel engang endnu derpaa,
Mens Heſtene dybt under Vognen laae,
Indvikled' i Seler og Stænger.

Oehlenſchlägers Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Attende Bind.

[redacted]

Oehlenſchlägers

Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Attende Bind.

Kiøbenhavn.

Paa Univerſitetsboghandler Andr. Fred. Høſts Forlag

trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1852.

Samlede Digte.

Andet Bind:

Lyriſke Digte,

Førſte Deel.

Indhold.

	Pag.
Den Elſkende	1.
Fødſelsdagen	3.
Paa en Faders Fødſelsdag	5.
Den elſkende Knøs	6.
Sommermorgnen ved Strandmellen	9.
Lars Bagge	11.
Barſelet	15.
Den anden April 1801	17.
Hymne til Gladen	18.
Aarstiderne	22.
Til Carl Frederik Dickmann	23.
Hannas Jordefærd	28.
Freias Sal	30.
Freias Rok	32.
Sielund	33.
Vilhelm og Blomſterne	35.
Himmellyſene	37.
Drømmene	38.
Den Tillidsfulde	40.
Landlivets Sikenhed	42.
Den vanvittige Violſamler	45.
Vandreren efter et Jordſtiælv	48.
Den frembrydende Vaar	50.

Pag.

Oldingen ved Werthers Grav . . . . . 52.
Harald i Offerlunden . . . . . 55.
Guldhornene . . . . . 58.
Den nordiske Pilegrim . . . . . 63.
Beileren ved sin Mors Liig . . . . . 66.
Den lille Gudeengel . . . . . 67.
Mignon i Wilhelm Meister . . . . . 71.
Bakkehuset . . . . . 71.
Blomst Underskien . . . . . 73.
Den første Walpurgisnat . . . . . 76.
Wiederwelt . . . . . 80.
Bahl . . . . . 83.
Ved et lille Speil . . . . . 84.
Til Hanna Steffens . . . . . 86.
Til Samme . . . . . 87.
Til Camma Rahbek . . . . . 89.
Petrarcas Canzone i Vaucluse . . . . . 90.
Violerne . . . . . 92.
Baarsang . . . . . 94.
Biergmandsliv . . . . . 96.
Biinguden . . . . . 98.
Julevise . . . . . 100.
Island . . . . . 102.
Ewald . . . . . 102.
Høsten . . . . . 103.
Baaren . . . . . 104.
Digte, hiemsendte fra Paris med Palmatoke:
I Til Veninderne . . . . . 105.
II. Til Rahbek . . . . . 106.
III. Til Vennerne . . . . . 108.
IV. Til Carl Heger . . . . . 110.
Den 14de November i Halle . . . . . 111.
Baarelegie . . . . . 114.
De tre Fødselsdage . . . . . 116.

Side.

Til Huldgudinderne . . . . . 119.
Hiemvee . . . . . 121.
Vinterangst . . . . . 123.
Sommertrost . . . . . 124.
Sang . . . . . 125.
Til en norsk Veninde i Frankrig . . . . . 126.
Længsel i Paris . . . . . 127.
Trost . . . . . 128.
Da jeg reiste til Italien . . . . . 129.
Simplon . . . . . 132.
Phenix . . . . . 135.
Vaarsang . . . . . 137.
Digteren og Amor . . . . . 138.
Digterens Hiem . . . . . 140.
Til Schulz . . . . . 143.
Til Melpomene . . . . . 145.
Tilbageblik paa Rom . . . . . 147.
Violen . . . . . 154.
Bryllupsang . . . . . 155.
Variation . . . . . 157.
Stærkodders Svanesang . . . . . 158.
Til Fædrelandet . . . . . 160.
Martin Luther . . . . . 162.
Horats . . . . . 165.
Bacchus og Cupido . . . . . 167.
Jægervise . . . . . 168.
Poesien forsvarer sig . . . . . 171.
Til Morgensolen . . . . . 174.
Tristan til Isalde . . . . . 175.
Maanen i Tusmørke . . . . . 176.
Ønsken . . . . . 177.
Oversvømmelsen . . . . . 179.
Til Vaaren . . . . . 181.
Ubekjendtheden . . . . . 183.

[redacted]

	Pag.
Udødeligheden	185.
De fire Menneskealdere	187.
De fattige Fiskere i Aggersøgn	189.
Den mødige Vandrer	192.
Den danske Søgut til Havet	193.
Jule-Cantate	195.
Min Faders ældste Portræt	202.
Min Kakkelovn	203.
Den blinde Fløitespiller	204.
Fædrelands-Sang	206.

Den Elſkende.

Bort fra Larm! I Lundens Favn
Vil jeg dromme, ſukke, græde;
Nævne hendes kiære Navn,
Hun, ſom raader for min Glæde;
Hun ſom ſmelted dette Bryſt,
Som fremſmilte disſe Taarer,
Stemte mig til bange Lyſt,
Smerte, ſød i det den ſaarer.

Under denne dunkle Hæk
Troſter mig, I ſmukke Drømme!
Maanen ſkinner i min Bæk,
Høit fra Vaarens Ætherſtrømme;
Seer maaſkee nu, hvor hun ſtaaer
Glad i Kredſen af Veninder,
Straaler paa de gule Haar,
Som paa mine Taarekinder.

Før, ved muntre Venners Barm,
Var jeg veltilfreds og rolig,
Glemte hele Verdens Harm,
I en Broderkreds fortrolig.

Med en Ven jeg Haand i Haand
Vilde Livets Bane vandre;
Største Lyst var Venskabs Baand,
Hjertet aned ingen andre.

Snart min Roligheb forgik,
Længselen den langsomt dræber;
O den svandt i hendes Blik,
I et Smil paa hendes Læber;
Og et Tryk af hendes Haand
Fik min Taare til at flyde,
Vandt mig med et Trolddomsbaand,
Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk, som har bragt
Spændkraft i min Haabets-Vinge,
Elskte, var det Amors Magt,
Som du mægted ei at tvinge?
Eller var det: Unge Mand!
Tving din Attraa, bryd din Lænke!
Elsk ei den, som ikke kan
Atter dig sin Elskov skjænke?

O I Alfer her i Skov,
Som i Træets Blade gynge;
Fugle, som Naturens Lov
Høit i Aftenrøden synge;
Hulde Væk, som uforsagt
Hen igiennem Krattet risler,
Var det Kjærlighed? Foragt?
Var det Roser eller Tidsler?

Skjønt at fværme for en Mø,
Som igien sit Hjerte skjænker;
Sødt at leve, sødt at dø
I Cupidos Rosenlænker;

Men forgiæves, blød forsagt,
Lunets Kastebold kun være?
Nei, der er endnu en Magt,
Kiærlighed! og det er: Ære.

Utaalmodige! du har
Glemt din Ømhed allerede?
Lænken, som du stakket bar,
Har du kastet i din Vrede?
O I Skygger! søde Mai!
Blomster i min Haabets Have;
Vestenvind, forraad mig ei!
Jeg er atter hendes Slave.

Fødselsdagen.

Jeg vaagned under Nattergalens Slag,
Naturen rødmed, Natten var forsvunden!
Med Harpen treen jeg ud i Vegelunden,
Det var min kiære Piges Fødselsdag.

Med Taarer Morgenrødens Glands jeg saae;
Alt funkled mig saa broget, smukt imøde.
Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
Og Roserne var dobbelt purpurrøde.

Og Lærken hisset, paa den grønne Vang,
Steeg høit fra Urterne, som Blomster bære,
Og qviddred, tyktes mig, en Morgensang
Paa hendes Fødselsdag til hendes Ære.

Samlede Digte.

Andet Bind:

Lyriſke Digte,

Førſte Deel.

Indhold.

	Pag.
Den Elſkende	1.
Fødſelsdagen	3.
Paa en Faders Fødſelsdag	5.
Den elſkende Knøs	6.
Sommermorgnen ved Strandmellen	9.
Lars Bagge	11.
Barſelet	15.
Den anden April 1801	17.
Hymne til Gladen	18.
Aarstiderne	22.
Til Carl Frederik Dickmann	23.
Hannas Jordefærd	28.
Freias Sal	30.
Freias Rok	32.
Sielund	33.
Vilhelm og Blomſterne	35.
Himmellyſene	37.
Drømmene	38.
Den Tillidsfulde	40.
Landlivets Skiønhed	42.
Den vanvittige Vielſamler	45.
Vandreren efter et Jordſtiælv	48.
Den frembrydende Vaar	50.

Pag.

Oldingen ved Werthers Grav . . . . . 52.
Harald i Offerlunden . . . . . 55.
Guldhornene . . . . . 58.
Den nordiske Pilegrim . . . . . 63.
Beileren ved sin Moes Liig . . . . . 66.
Den lille Gudeengel . . . . . 67.
Mignon i Wilhelm Meister . . . . . 71.
Balkehuset . . . . . 71.
Blomst Understien . . . . . 73.
Den første Walpurgisnat . . . . . 76.
Wiedewelt . . . . . 80.
Bahl . . . . . 83.
Med et lille Speil . . . . . 84.
Til Hanna Steffens . . . . . 86.
Til Samme . . . . . 87.
Til Camma Rahbek . . . . . 89.
Petrarcas Canzone i Vaucluse . . . . . 90.
Violerne . . . . . 92.
Baarsang . . . . . 94.
Biergmandsliv . . . . . 96.
Biinguden . . . . . 98.
Julevise . . . . . 100.
Island . . . . . 102.
Ewald . . . . . 102.
Høsten . . . . . 103.
Vaaren . . . . . 104.
Digte, hiemsendte fra Paris med Palmatoke:
I Til Veninderne . . . . . 105.
II. Til Rahbek . . . . . 106.
III. Til Vennerne . . . . . 108.
IV. Til Carl Heger . . . . . 110.
Den 14de November i Halle . . . . . 111.
Vaarelegie . . . . . 114.
De tre Fødselsdage . . . . . 116.

[redacted]

	Pag.
Til Huusguderne	119.
Hiemvee	121.
Vinterangst	123.
Sommertrøst	124.
Sang	125.
Til en norsk Veninde i Frankrig	126.
Længsel i Paris	127.
Trøst	128.
Da jeg reiste til Italien	129.
Simplon	132.
Phønix	135.
Vaarsang	137.
Digteren og Amor	138.
Digterens Hiem	140.
Til Schulz	143.
Til Melpomene	145.
Tilbageblik paa Rom	147.
Violen	154.
Bryllupsang	155.
Variation	157.
Stærkodders Svanesang	158.
Til Fædrelandet	160.
Martin Luther	162.
Horats	165.
Bacchus og Cupido	167.
Jægervise	168.
Poesien forsvarer sig	171.
Til Morgensolen	174.
Tristan til Isalde	175.
Maanen i Tusmørke	176.
Æsken	177.
Oversvømmelsen	179.
Til Vaaren	181.
Ubødeligheden	183.

Pag.
eligheden . . . . . 185.
lre Menneskealdere . . . . . 187.
attige Fiskere i Aggersogn . . . . . 189.
modige Vandrer . . . . . 192.
danske Sogut til Havet . . . . . 193.
-Cantate . . . . . 195.
Faders ældste Portræt . . . . . 202.
Kakkelovn . . . . . 203.
blinde Fleitespiller . . . . . 204.
relands-Sang . . . . . 206.

Den Elſkende.

Bort fra Larm! I Lundens Favn
Vil jeg drømme, ſukke, græde;
Nævne hendes kiære Navn,
Hun, ſom raader for min Glæde;
Hun ſom ſmelted dette Bryſt,
Som fremſmilte disſe Taarer,
Stemte mig til bange Lyſt,
Smerte, ſød i det den ſaarer.

Under denne dunkle Hæk
Trøſter mig, I ſmukke Drømme!
Maanen ſkinner i min Bæk,
Høit fra Vaarens Ætherſtrømme;
Seer maaſkee nu, hvor hun ſtaaer
Glad i Kredſen af Veninder,
Straaler paa de gule Haar,
Som paa mine Taarekinder.

Før, ved muntre Venners Barm,
Var jeg veltilfreds og rolig,
Glemte hele Verdens Harm,
I en Broderfreds fortrolig.

Med en Ven jeg Haand i Haand
Vilde Livets Bane vandre;
Største Lyst var Venskabs Baand,
Hiertet aned ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
Længselen den langsomt dræber;
O den svandt i hendes Blik,
I et Smil paa hendes Læber;
Og et Tryk af hendes Haand
Fik min Taare til at flyde,
Vandt mig med et Trolddomsbaand,
Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk, som har bragt
Spændkraft i min Haabets-Vinge,
Elskte, var det Amors Magt,
Som du mægted ei at tvinge?
Eller var det: Unge Mand!
Tving din Attraa, bryd din Lænke!
Elsk ei den, som ikke kan
Atter dig sin Elskov skiænke?

O I Alfer her i Skov,
Som i Træets Blade gynge;
Fugle, som Naturens Lov
Høit i Aftenrøden synge;
Hulde Væk, som uforsagt
Hen igiennem Krattet risler,
Var det Kiærlighed? Foragt?
Var det Roser eller Tidsler?

Skiønt at sværme for en Mø,
Som igien sit Hierte skiænker;
Sødt at leve, sødt at døe
I Cupidos Rosenlænker;

Men forgiæves, blød forſagt,
Lunets Kaſtebold kun være?
Nei, der er endnu en Magt,
Kiærlighed! og det er: Ære.

Utaalmodige! du har
Glemt din Ømhed allerede?
Lærken, ſom du ſtakket bar,
Har du kaſtet i din Vrede?
O I Skygger! ſøde Mai!
Blomſter i min Haabets Have;
Veſtenvind, forraad mig ei!
Jeg er atter hendes Slave.

Fødſelsdagen.

Jeg vaagned under Nattergalens Slag,
Naturen rødmed, Natten var forſvunden!
Med Harpen treen jeg ud i Bøgelunden,
Det var min kiære Piges Fødſelsdag.

Med Taarer Morgenrødens Glands jeg ſaae;
Alt funkled mig ſaa broget, ſmukt imøde.
Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
Og Roſerne var dobbelt purpurrøde.

Og Lærken hisſet, paa den grønne Vang,
Steeg høit fra Urterne, ſom Blomſter bære,
Og qviddred, tyktes mig, en Morgenſang
Paa hendes Fødſelsdag til hendes Ære.

Med en Ven jeg Haand i Haand
Vilde Livets Bane vandre;
Største Lyst var Venskabs Baand,
Hiertet aned ingen andre.

Snart min Roligheb forgik,
Længselen den langsomt dræber;
O den svandt i hendes Blik,
I et Smil paa hendes Læber;
Og et Tryk af hendes Haand
Fik min Taare til at flyde,
Bandt mig med et Trolddomsbaand,
Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk, som har bragt
Spændkraft i min Haabets-Vinge,
Elskte, var det Amors Magt,
Som du mægted ei at tvinge?
Eller var det: Unge Mand!
Tving din Attraa, bryd din Lænke!
Elst ei den, som ikke kan
Atter dig sin Elskov skiænke?

O I Alfer her i Skov,
Som i Træets Blade gynge;
Fugle, som Naturens Lov
Høit i Aftenrøden synge;
Hulde Bæk, som uforsagt
Hen igiennem Krattet risler,
Var det Kiærlighed? Foragt?
Var det Roser eller Tidsler?

Skiønt at sværme for en Mø,
Som igien sit Hierte skiænker;
Sødt at leve, sødt at døe
I Cupidos Rosenlænker;

Men forgiæves, blød forſagt,
Lunets Kaſtebold kun være?
Nei, der er endnu en Magt,
Kiærlighed! og det er: Ære.

Utaalmodige! du har
Glemt din Ømhed allerede?
Lærken, ſom du ſtakket bar,
Har du kaſtet i din Vrede?
O I Skygger! ſøde Mai!
Blomſter i min Haabets Have;
Veſtenvind, forraad mig ei!
Jeg er atter hendes Slave.

Fødſelsdagen.

Jeg vaagned under Nattergalens Slag,
Naturen rødmed, Natten var forſvunden!
Med Harpen treen jeg ud i Bøgelunden,
Det var min kiære Piges Fødſelsdag.

Med Taarer Morgenrødens Glands jeg ſaae;
Alt funkled mig ſaa broget, ſmukt imøde.
Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
Og Roſerne var dobbelt purpurrøde.

Og Lærken hisſet, paa den grønne Vang,
Steeg høit fra Urterne, ſom Blomſter bære,
Og qviddred, tyktes mig, en Morgenſang
Paa hendes Fødſelsdag til hendes Ære.

Midt i den ſtjønne Vrimmel, vilde ſtræk
At ſynge høit min Elſkov og min Fryd,
Da blev min Tunge ſtum og taus min

Da lod jeg modløs Harpen ſynke ned,
Og ſpurgte rørt med Taaren i mit Øie:
Hvi nægter du mig grumt, du Evighøie!
Paa Hendes Dag at ſynge Kiærlighed?

Men ſee, da blev jeg vaer en fager Mar
Med Penſel i ſin Haand han længe ſtued
Mod Øſten hen, hvor Morgenrøden lued
Faurt over Buſken, i den gyldne Strand.

Og ofte ſaae jeg ham at male ned;
Men ſvage var hans Træk og uden Lykke.
Da raabte han med Fryd: Hvad kan udtr
Du evige Natur, din Herlighed?

Og over Field jeg hørte Echos Klang:
Natur, dit ſande Liv kan Ingen male!
„Om Kiærlighed kan ingen Læbe tale!"
Tilføied Jeñr i en ſagte Sang.

Paa en Faders Fødselsdag.

See Hyrders Fryd i muntert Gilde,
Ved Høstens Tid, i dunkle Lund,
Mens Espens Blade vifte milde,
I stormløs, yndig Aftenstund.
Rødt synker Solen i sin Lue,
Og favner Vestens Himmelbue,
Og al Naturen, fiern og nær,
Oplives af det huldе Skiær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
Og stirre hen i Solen rød,
Hvis Aftenkugles Purpur svinder
Paa Himlen i violne Glød;
Og hvert et Øie roligt taaler
At see i Pragtens brudte Straaler,
Som før med altfor stærke Lyn
Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som nylig fra det Fierne
Opvarmed dette kolde Muld,
Befrugted Jordens lukte Kiærne,
Hvis Modenhed er Bondens Guld,
Træt af at virke, nu den rolig
Neddaler i sin mørke Bolig,
Og slukkes uformærkt i Løn,
For at oprinde dobbelt skiøn.

O Fader! siger ei dit Hierte
Hvorfra vi dette Billed drog,
Som barnlig Kiærlighed os lærte,
Og som vi rørt for dig gienteg?

O see dig her i Kreds af Sønner!
Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
Hvis Hierter banke Dyden troe,
Hvis Held er dine Dages Ro.

Som Solen leder sparde Rode
Til Vext og gavnlig Frugtbarhed,
Saa ledte du os til det Gode,
Som Solen nu du daler ned;
Og herligt Livets Aftenrøde
Paa dine gamle Kinder gløde.
Med høie Hierter staae vi her,
At signes i dit Aftenskiær.

Den elskende Knøs.

Før var jeg saa fro,
Jeg spøgte, sang og støied og loe,
Foer omkring paa Ager og Enge,
Og hvor jeg kom hen,
Der fandt jeg en Ven,
Thi jeg havde jo hver
Saa inderlig kiær,
Og saa lige kiær.
Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
Langt meer end i Fior, da jeg støied og loe,
Men nu kan jeg dog længer ei støie.
Jeg Gilderne flyer,
Til Lunden jeg tyer,

Hvor Blomſterne gree,
Der ſeger jeg Ro
Og der er jeg fro,
Skiøndt en Taare ſtaaer i mit Øie.

Da Hanna jeg ſaae
I Aar til-Confirmation at gaae,
Af den Dag jeg viſt aldrig ſkal glemme!
For Præſten hun ſtod
Saa ydmig og god,
Og læſte ſaa klog
Af ſin Lærebog,
Og af Biblens Sprog,
Med den milde, den deilige Stemme.

Og da hun nu fik
Velſignelſen, — da henflød hendes Blik
I Taarer, ſaa hellige klare.
Hun lovede Gud
At holde hans Bud,
Med bævende Bryſt,
Med ſkiælvende Reſt;
Og med himmelſt Trøſt
Da nedſmilte den Engleſkare.

Da banked min Barm,
Den aldrig har ſvulmet ſaa hei og varm,
Da var Hanna min eneſte Glæde.
Jeg ſtyndte mig om,
Men hvor jeg end kom,
Hvorhen jeg mon gaae,
I mørkeſte Vraa,
I hvorhen jeg ſaae,
Var min Hanna beſtandig tilſtede.

I Lunden engang
Jeg hørte hun høit mellem Blomsterne sang,
Did henfløi jeg paa Kiærligheds Vinge.
Jeg for hende stod
Saa rød som et Blod.
Hun smilte saa mild,
Min Barm var som Ild,
Og den slog saa vild.
Ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min!
Hun selv har sagt: Jeg er evig din!
Hun har blusset af Kiærligheds Varme.
Her tæt ved mit Bryst!
O salige Lyst!
Gud hvor hun er god!
Gior ingen imod!
O jeg gier mit Blod,
For at døe i den Yndiges Arme.

Det undrer mig ret,
At jeg aldrig kan engang blive træt
Af at see i det smægtende Øie,
Af at kysse den Mund
I rolige Lund,
Naar Nattergal slaaer,
Naar Solen nedgaaer,
Og naar Maanen staaer
Bag Egen og Bøgen, den Høie.

Er Hanna der ei,
Ak stummel da vorder og fæl min Vei,
Og da føler jeg slet ingen Glæde.
Da er jeg saa mørk,
Vor Lund er en Ørk,

Og tungt er mit Fied,
Jeg ſætter mig ned
Paa fortrolige Sted;
Men da er min Trøſt kun at græde.

Og ofte jeg ſtaaer'
Om Aftnen paa vores Kirkegaard;
Ak! da har jeg ſaa ſorgfulde Tanker.
Da tænker jeg paa:
Hvis Hanna her laa?
Da vakler min Fod,
Da isner mit Blod,
Og jeg blier ſaa mod,
Og mit Hierte forfærdeligt 'banker.

Sommermorgnen ved Strandmøllen.

Naturen vaagner, Mulmet flyer
Paa ſorte Vinger bort fra Havet,
Og Stiernen ſlukkes, Dagen gryer
Som fiernt i Dybet var begravet.
O Morgen du er ſtedſe ſkiøn,
Hvor du fremſtaaer i Danmarks Rige,
Dog helſt ved denne Løvſal grøn
Jeg ſeer din Roſenkugle ſtige.
Her er Natur et helligt Navn,
Her Alt dens Priis, dens Glæde ſtammer
Her vil jeg glad i Hækkens Favn
Tilbede dine Purpurflammer.

Men skal da dette Eden her
Forgaae, som hint, ved Tidens Vilde?
Skal denne Strint med grønne Træer
Kun skakket over Søen hælde?
Skal Lundens dristighøie Rand,
Med sine grønne Blomsterhaver,
Nedstyrte med det skiøre Sand,
Som aarlig Bølgen undergraver?
Skal der ei være Spor igien
Af alle disse Yndigheder,
Som nu saa sødt mig tryllе hen,
Og Danmarks gode Engel freder?
O danske Sø! rul stedse hid
I sølverklare Zephirvover,
Saa skaansom og saa sagte blid,
Som nu, mens halv Naturen sover.
Ha styrt kun skummende dig frem
Mod Fiender, som sig frækt tør nærme,
Men skaan det Fredens huldе Hiem,
Som du blev skabt til at beskiærme.
Misunder du den danske Mand
En Brink, som vover sig at reise
Paa flade Siællands Agerstrand,
Hvor ingen høie Fielde kneise?
Misund ham ei sin Nøisomhed,
Misund ei Kiærlighed sin Glæde;
Værn, danske Hav, værn om det Sted,
Hvor Giæstfriheden har sit Sæde!

Lars Bagge.

Kling Harpe for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo sjeldent Hjemod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held at jeg sjunge kan,
Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hørtes Stormens Glam,
Den rusked over Skov og Byer;
Og jog, som Ulven Bondens Lam,
Igiennem Luften tunge Skyer.
Den knuste Skoven med Kæmpekast,
Og Isen paa Seer og Floder brast.

Høit sprudled Skum mod Siællands Øe,
Hvid fraaded Norges Klippefod;
Ved Liimfiord breder sig en Sø,
Fuld vorer Eiderstrømmens Flod.
Paa hver en Strand og i hver en Vig
Opsvulme de Vover med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaae.
Halv opslugt af den vaade Grav
Det lader hid mod Stranden staae.
Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
Vil kæmpe sig giennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Orkanen svang,
Om Skibet hvinte Storm fra Sky.
Op Skipperen fra Dækket sprang,
Forfærdet ved de stærke Gnye.
Barmhiertige Himmel, du os befrie!
Hvo redder os Arme? Det er forbi!

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
I Hvirvelvinde Blæsten kom,
Med tunge Drøn Orkanen rev
De tykke stærke Master om.
Brat nærmed sig Dødens Øieblik,
Mens endnu paa Dækket de Pumper gik.

Skibstømmer, trindt af Skum ombrust,
Henvælter vildsomt overalt;
Den ene Planke sønderknust
Og løsnet, som den anden, faldt.
Snart nærmer i Dyngerne Døden sig.
Barmhiertige Himmel forbarme dig!

Hist stod paa Strandens sikkre Bred
En Sværm af Gabere, store, smaae;
Høit alle skreg og Hænderne vred,
Men redde prøved ingen paa.
Med skiælvende Brødre den Skipper bleg
Om Redning gjennem Orkanen skreg.

Naar priser du den Mand saa kold,
Med Orgellyd og Klokkeklang?
Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
O nævn ham dog, min raske Sang!
Snart brister det knagende Vrag itu.
Du kiække Befrier, saa viis dig nu!

Raſk ſkynder ſig til Stranden der,
Fra Arelſtad en Borger huld:
Sin Haand han løfter høit i Vær,
I den en vægtig Pung med Guld:
Halvhundred Dukater jeg ſkiænker Den,
Som vover at rede de arme Mænd.

Hvo er den Bolde? Han ſom gav?
Siig det, min Sang, og ſig det ſnelt!
Ved Himlens Gud! den Mand var brav,
Dog var det ei endnu min Helt
O kiække Befrier ſaa viis dig ſnart,
End har dem i Svælgene Døden ſpart.

Og altid høiere Stormen gialt,
Og altid ſtærkere Strømmen brød,
Og altid dybere Modet ſaldt.
O Redningsmand, o ſee vor Nød!
Med vildtfortvivlede Krampetag
De Blege ſig knuge til bruſtne Brag.

Ha Hurra! raabte den Borger, her;
Friſt Mod! hvo vil fortiene dem?
Hver hørte ham, dog taug enhver,
Af Tuſind ingen traadte frem.
Forgiæves ſtrakte med ſkiælvende Bryſt
De Synkende Hænder mod Danerkyſt.

Da kom en Søgut, ſlet og ret,
Med beget Kofte, hærdet Haand,
Hans Mine diærv, hans Gang var let,
I Øiet lued Heltens Aand.
Han hørte til Mængden den Riges Ord,
Og mærked hisſet den Nød var ſtor.

Og driftig ſlar i Herrens Navn
I lette Fiſkerbaad han ſprang,
Og trodſed Storm og Bølgefavn,
Og Baaden hen mod Vraget twang.
Han voved ſit Liv, men for Hines Nød
Han ændſed ikke ſin egen Død.

Og muntert kæmped han ſig frem,
Igiennem Skum og Storm og Flod,
Og driftig kom han atter hiem,
Til Alle frelſt paa Stranden ſtod.
Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
Saa briſter Vraget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt, i Stormens Hvin?
Saa ſyng, ſaa ſyng, min bolde Sang!
Sit Liv i Vove ſatte hin,
Dog var det vel for Guldets Klang?
Thi bød ei Rigmanden Pengene frem,
Saa havde vel Gutten ei reddet dem.

Min Ven, tag hvad du har fortient!
Udbrød den Rige fro paa Stand.
Var det ei godt og ærlig meent?
Ved Gud det var en Dannemand.
Men høiere monne dog Hiertet ſlaae
I Gutten med begede Kofte paa.

For Guld jeg ſælger ei mit Liv,
Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
De Stakler dine Penge giv,
Som miſted Alt, ſom er i Nød,
Saa talde han med et hierteligt Blik,
Og vendte den Rige ſin Ryg og gik.

Kling Harpe for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang!
Hvo saadant Hvimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held, at jeg sjunge kan,
Udødelig sjunge den Dannemand!

Varselet.

Er der i Sandhed Varsler til?
En siger Nei, en Anden Jo.
Hvo vel den Kiv afgjøre vil?
Jeg lader Hver sin egen Tro.
Men hvad med den Bürgerske Sang mig er hændt,
Det gjør jeg Alle nu her bekiendt.

En stormfuld Dag jeg sad og skrev,
Og mærked ei til stærke Blæst;
I Phantasiens Land jeg drev
Paa Pegasus, min Gyngehest;
Vel vare dens Vinger endnu kun smaae,
Dog kunde den alt dem i Luften slaae.

Paa Bürgers Digte fat jeg sik;
Og som jeg aabned Bogens Rand,
Faldt af en Hændelse mit Blik
Paa Visen om den brave Mand.
Den Sang mig hued, jeg skrev — og brat
Paa danske Tunge den var udsat.

Og næste Dag en Ven kom ind,
Og treen i Stuen til mit Bord,
Fortalte mig om Vejr og Vind,
Om Redning og om Nød saa stor.
Med store Øine jeg spurgte: Hvad?
Og stirred hen paa det frevne Blad.

„Du sidder ogsaa," mæled hin,
„Og tænker kun paa Riim og Fias.
(En Ungdomssven er sielden sin,
Og tidt gaaer Drilleri for Spas).
„Men hvad der i Virkeligheden sker,
Det sielden rigtigt Poeten ser."

Nu nævnte han Lars Bagges Navn.
Til min Forundring var der sket
Den samme Daad i Kiøbenhavn,
Som den, jeg sang med min Poet.
Og uden at vide min Helts Bedrift,
Den var alt tegnet med Vardestrift.

Jeg taug og rakte Visen hen,
Forundret selv, men stålefro.
Forundret læste den min Ven,
Og vilde knap sit Øie troe.
Med liden Forandring, Vennen fandt,
At paa Lars Bagge den passed grant.

Han sagde: Hændelsen var sær.
Jeg meente: Varselet var smukt.
Bestem, min Læser, selv dig her,
Alt efter din Natur og Lugt,
Om du antager Sympathie
For Heltedaad og Poesie?

Den anden April 1801.

Unge Piger, unge Qvinder
Iler til de Dødes Have!
Plukker Glemmigei, og vinder
Krandsen om de store Grave.
Taber Løvet, Egeskove!
Spreed det, Storm, paa Danmarks Hav!
Pryd, Natur, den stolte Vove,
Som blev Danerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Die
Følge Kampens blege Sønner.
Held dem, held dem! Hist den Høie
Tapperhed og Mod belønner.
O hvor frist er Krandsen vundet,
For din Ære, Fædreland!
Den skal staae, som Øresundet,
Mens der er en Danemand.

Odins Kæmpehøie sunke,
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
Dag, som en elektrisk Funke
Rystede du atter Norden.
Oldtids Kraft og Oldtids Ære
Skiænktes atter os ved dig;
Derfor, store Dag, du være
Evig uforglemmelig!

Hymne til Glæden.

(Efter Schiller.)

Glæde, Lynglimt fra det Høie!
Engel, som fra Himlen kom!
Kraft opflammer Støvets Øie,
Saligt i din Helligdom.
Din Samdrægtighed forbinder
Alt hvad Fordom sønderſleed;
Hyrden Ven i Fyrſten finder,
Naar fra Gud du ſmiler ned.

Favn mod Favn, I Millioner!
Broderligt hver Hierte ſlaae.
Over Stierners Himmelblaa
Viſt en kiærlig Fader throner.

Hvo det ſieldne Held ei favner
Varmt at kaldes Vennens Ven,
Hvo en elſket Viv omfavner
Juble Tak mod Himmelen.
Ja selv Den, som kun kan ſige:
„Der var Een, som var mig kiær"
Hvo som ei det kan, han ſnige
Af vor Kreds med Skam ſig her.

Jordens vidtudſtrakte Zoner
Hylder Glædens Sympathie!
Ved dens Guddom hæves vi
Did, hvor den Ukiendte throner.

Glæde drikke Jordens Slægter
Ved Natur dit Moderbryst;
Ingen kraftig Siæl du nægter
Draaber af din Ungdomslyst.
Os en trofast Ven i Døden,
Viin og Elskov gav dit Bud;
Ormen fryder Sandsegløden,
Og Cheruben staaer for Gud.

I nedstyrte Millioner!
Aner du en Skaber Jord?
Søg ham over Stiernehor,
Vist han over Stierner troner.

Glæden som en Fieder spænder
Lifligevige Natur;
Glæde, Glæde, Hiulet vender
I det store Verdensuhr.
Blomstret den af Knuppen hyller;
Sole paa det hvalte Blaa,
Kloder den i Rummet tryller,
Som ei Jordens Die saae.

Fro, som Almagts Sole vandre
Giennem Himlens Hvælving feir
Lig en frodig Helt til Seir,
Iler Banen med hverandre!

Giennem Sandhedsspeilet smiler
Glæden til sin Forsters Held;
Pligtens Ven, som aldrig hviler,
Leder hun paa Dydens Field.

Hendes lyse Banner vifter
Klart paa Troens Bjergetop;
Gjennem Gravens sprængte Rifter
Svæver hun som Engel op.

Taaler modigt, Støvets Sønner!
For et Liv af bedre Værd.
Hisset, over Stjerners Hær,
En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei gjengjælde;
Stort at ligne dem i Dyd!
Armod, Kummer, Smertens Vælde
Svækkes mellem Glædes Fryd.
Evig Nat og Hevn forsvinde,
Fra vor Broderkreds med Skam.
Fred selv med vor værste Fiende,
Ingen Anger ængste ham!

Ja, vort Regnebret! du blive
Evig, evig slettet ud.
Hisset jo tilgiver Gud,
Brødre, som vi her tilgive.

Glæde flum i Guldpokaler,
Blus i Druens Purpurblod!
Drikker Blidhed, Kannibaler!
Og Forsagthed Heltemod.
Henrykt vi fra Bænken ile,
Glasset høit i høire Haand;
Vinen klart mod Himlen smile!
Første Skaal: Den gode Aand!

Han, hvem hist Serapher ære,
Han, som høit ophøiet er
Over blanke Stierners Hær,
Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder,
Evighed for hvad du svoer,
Hiælp, hvor Ufryld Taaren fælder,
Sandhed, mod den hele Jord!
Mandig Stolthed selv for Throner,
Lad den ogsaa fælde dig;
Dyd, Forædling sine Kroner,
Undergang for Last og Svig!

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
Troskab sværge vi vor Eed,
Og ved ham, som smiler ned
Høit fra Himlens hvalte Buer.

Skumle Vold kun Sværdet ramme!
Høimod møde Svig og List!
Haab i Livets sidste Flamme!
Naade for Guds Throne hist!
Leve, leve selv de Døde!
Siunger høit i Vennerad:
Ingen Synder evigt bøde,
Intet Helved nære Had.

Mod, naar Afskedstimen vinker
Os i Gravens Mørke ned;
Venner — og Barmhiertighed,
Hist, naar Dommersværdet blinker!

Aarstiderne.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
Mens Solen steeg op over Hækken, og maled
Med Purpur i Duggen hvert skiælvende Blad.
Nei, svared hun, aldrig! thi Elskov er Tant;
Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder;
Og naar den er svundet, den sørgeligt minder
Kun om at den svandt.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled
En Middag i Sommer, da stille vi sad,
I kiølige Grotte, mens Ildfuglen praled
Paa Himlen, og brændte hvert viénende Blad.
Du aldrig vil elske? Skal Kiærlighed da
Lig Solen fortære det Hierte som brænder?
Hun rødmed og folded de sneehvide Hænder,
Og smilede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Aften ved Hytten, i guldfagre Høst,
Mens Solen saa rød over Bølgerne daled,
Og smilte til Fyllas bevægede Bryst.
Fortryller Naturens Velgierning dig ei?
Og dog du dens herligste Frugter forskyder?
O fryd dig ved det, som utallige fryder!
Hun stammede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
Saa tauft ved Kaminen, da Maanen opmaled
I Vinduet Rimfrostens Perlemors Blad.

Du nægter mig altſaa den ſalige Lyſt,
At henvandre Livet med dig ved min Side,
Til Alderens Snee farver Lokkerne hvide?
Hun ſank til mit Bryſt.

Til Carl Frederik Dickmann.

Der ſtaaer en Blomſt paa Livets Vei,
I Græsſet ſtiult dog let at finde,
Taknemligheds Forgiætmigei,
En lille himmelblaa Kiærminde.

Min Dickmann! denne Blomſt ſaa ſkiøn
Jeg plukked, mens paa dig jeg tænkte.
Modtag den, ſom en ringe Løn,
For al det Meget, du mig ſkiænkte.

Erindring! rul dit Maleri
Op for mit Syn i Morgenrøde,
Og lad den friſke Phantaſie
Paa dine blege Farver bøde!

Det ruller lyſt og broget frem,
Min Aand ſig ſkynder glad tilbage.
Hil dig, min Barndoms første Hiem!
Hil Jer, min Ungdoms fagre Dage!

See Drengen hist i Floras Arm:
En Blomst, en Sommerfugl, hans Glæde;
Hvert Indtryk aabner let hans Barm,
Let kan han baade lee og græde.

Rundt om Naturen straaler bold;
End kiender han ei Jordens Smerte,
Dog føler dybt han; thi Apol!
Du aander Flammer i hans Hierte.

Naturen virker i hans Bryst,
Og tænder Phantasiens Luer.
Han lytter, studser, drømmer Lyst,
Og higer efter, hvad han skuer.

I Morgenland med Fee og Dverg,
Han vover sig i Tryllekampe.
Han gyser for Magnetens Bierg,
Og ønsker sig Aladdins Lampe.

Og Klippeborg, du Edens Øe,
Hvis steile Fielde Bølgen tæmme,
Naar jeg dig mindes i din Sø,
Da tykkes mig, som jeg var hiemme.

Og Robinson! hvor ofte har
Jeg ønsket mig din Hytte, Kilde?
Du Konge dog paa Den var,
Og redded Fredag fra de Vilde.

Selv Reineke, som Ondskab drev,
Stod ei paa Hylden i et Hiørne:
Jeg fandt det ret at være Ræv,
Imellem lutter Ulve, Bierne.

Og siden, da det unge Sind
Blev rørt af skionne Pigers Smile,
Da flugte jeg de hundred Vind,
Om Maanskin, Suk og Amors Pile.

Tom Jones var min kiære Ven;
Som han begræd jeg tabte Lykke,
Og glædte mig, da han igien
I Arm Sophia kunde trykke.

Saa var min Barndoms Tidsfordriv:
Jeg kiendte Verden ei, men kiendte
De Følelser, som gav den Liv.
Med Længsel høit mit Hierte brændte.

Da Dickmann tog du mig ved Haand,
Du vilde luttre denne Lue;
Og, undrende, du lod min Aand
Den virkelige Verden skue.

De gamle Sagn du mig oplod,
Den store Vog om svundne Tider,
Med Ild og Kamp, med Røg og Blod,
Med Dyd og Last, paa alle Sider.

Du ledte mig fra Pol til Pol,
Fra brede Nil, hvor Trældom stønned,
Til fierde Christians Kampestol,
I Skoven, hvor han Flid belønned.

Du viste mig at Tapperhed
Beslægtet kiender ingen Fare,
Da Perserstokken styrted ned,
For den spartanske lille Skare.

At Had til Svig og Mandemod
Den bedstudtænkte Marter taaler,
Saae jeg i Romeren, som stod
Med Øiet vendt mod Solens Straaler.

At Venskab, trods hvert isnet Bryst,
Dog skiænker Jorden Himmelvarme,
Det følte dybt min Aand med Lyst,
Naar Henrik græd i Sullys Arme.

At Kiærlighedens Magt er stor,
At Hadets Fnysen den ei rammer,
Det blev jeg vaer, da Signe foer
I Sky, paa Kiærlighedens Flammer.

At Troskab har sit Minde sat,
At Liist i Mørket ei den dæmper,
Saae jeg, da Rolf, den store Nat,
Til Valhal foer med sine Kæmper.

Jeg Dyd i Fængslet seire saae,
Fordi ei Frygt dens Mod bevæger;
Stor Sokrates paa Leiet laa,
Og tømte rolig Dødens Bæger.

Jeg skued Huss med frodig Taal;
De tvang ham ikke til at grue,
Frimodig steeg han paa sit Baal,
Og saae til Himlen i sin Lue.

Til Diævelskab blev Fromhed vendt,
Uskyldighed blev piint paa Risten,
Fornuften blev paa Baalet brændt,
Og Bøddelen sig kaldte Christen.

Og trindtom bølged røde Bad,
Blodblokken bugned under Byrden;
Jeg saae din Myrden, store Stad!
Den sidste, gyselige Myrden.

Da skiælved jeg og raabte kold:
Bring mig igien til Feers Rige!
Der er vel ogsaa Hex og Trold,
Men de er ikke virkelige.

Da smilte du! Af Taagedunst
Sig atter reiste klare Glæder:
Det skiønne Florents, rigt paa Kunst!
Flodblomsterne blev Hansestæder.

Mangt Land, af Fredens Oliegreen
Bestygget, hæved sig blandt flere.
En Stad især, det var Athen:
Ak, sukked du, den er ei mere!

Da blussed svulmende min Aand,
I Veemod ved de Stores Minde;
I Lyren samlede min Haand,
Da kaldte jeg min Sanggudinde.

Og gierne lebte du min Fod,
Den vilde Sang du hørte gierne;
Og nedslog ei din Yndlings Mod,
Men viste Maalet i det Fierne.

Ifald en Laurbærkrands jeg naaer,
Da skyldes dig, at den er funden;
Du ledte mig i Taagens Aar
Fra Orken hen i Digterlunden.

Der staaer en Blomst paa denne Vei
I Græsset skiult, dog let at finde;
Jeg plukte den, forsmaae den ei!
Det er en lille blaa Kiærminde.

Hannas Jordefærd.

(Efter Höltz.)

Sørgeligt og dæmpet Klokken toner
Fra mosgroete Kirketaarn herned;
Fædre græde, Piger, Børn og Koner,
Brødre ligges trindt om Gravens Bred.
Hyllet i det lange Dødningklæde,
Smykt med hvide Roser paa sit Bryst,
Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
Hun den hele Landsbys Lyst.

Kummerfuld og bleg hver tro Veninde
Tænker ikke meer paa Spøg og Dands;
Taareblændt om Kistelaaget vinde
De den Elskte tauft en Liliekrands.
Flere Taarer værd var ingen Pige,
End du var det, fromme gode Mø!
Meer forklaret blier i Himmerige
Ingen iblandt dem som dee.

Som en Engel, hist i hvide Klæder
I sin lille Hytteder hun stod;
Blomsterne var hendes gyldne Kiæder,
En Viol sin Barm hun pryde lod.
Hendes Vifte var de kiølne Blade,
Morgenlunden hendes Pyntesal,
Hendes Speil var Bækkens Flade,
Hendes Sminke dens Krystal.

Sædeligheds Maaneglands omsmilte
Hendes Blik og Kindens Rosenblod;
Aldrig Ustylds Himmelaand bortilte,
Aldrig, aldrig Hanna den forlod.
Mangen henrykt Ynglings Øie bæved,
Luetændt paa hendes Herlighed;
Men for Vilhelm hendes Barm sig hæved
Af en trofast Kiærlighed.

Ingen uden Vilhelm! Vaaren vinkte
Frodig dem til Skoven med sin Glands.
Under Grønt, og Blaat som Himlen blinkte,
Svæved froe de hen, som i en Dands.
Om hans Hat i Høsten Baand hun snoede,
Paa en Hvedeneeg de sammen sad,
Ved et Smil han blev saa vel tilmode,
Ilte til sit Arbeid glad.

Længselfuld sin Ungersvend imøde
Tidt hun hen ad Landeveien saae,
Naar bag Havet Dagens Aftenrøde
Sig huspaled i det dunkle Blaa.
Al sin Fryd han fandt i hendes Blikke,
I hans Drøm hver Nat hun blandte sig.
O saa ømt, saa saligt elsker ikke
Engelen i Himmerig.

Vilhelm, Vilhelm! Dødningklokken lyder,
Sorrbetrukne Kiſte hører man,
Veemodsfulde Sørgeſang udbryder,
Unge, hvide Piger gaae foran.
Med ſin Pſalmebog i Haand han blegner,
Stirrende ſaa vildt mod Gravens Bred;
Taaren rinder, langſomt Kiſten ſegner
I det dybe Giemme ned.

Gode, fromme Siæl, du ſlumre rolig!
Snart din Slummer evig er forbi.
Klag, naar det er mørkt, ved Gravens Bolig
Nattergal, din Veemodsmelodie!
Bæv om Gravens lille Blomſterſkygge,
Aftenvind! naar Maanen ſtraaler klar;
Og i disſe Lindekroner bygge
Sødt et Turtelduepar.

Freias Sal.

Der er en Sal høit over Luftens Blaa,
Den faaer ſin Dag af Morgenrødens Lue,
Dens Tag er dækt af Nattens Stierner ſmaae,
Dens Løvſal hvælver ſig ſom Skovens Bue.
Der dufter Roſen i en evig Vaar,
Som Knup, og folder aldrig ud ſit Bæger;
Erindringsharpen Veſtenvinden ſlaaer,
Naar den i Græsſet med Violen leger.

Og hver en lille Glæde Sjælen nød,
Paa Jorden hist, her som et Blomster vinker;
Og al den Længselsgraad som bitter fled,
Her som den klare Dug paa Lilien blinker.
Og hvert et Ord, som fyrig Elskov tvang
Den frygtsomtause Læbe til at stamme,
Det toner her forenet i en Sang,
Som nærer evig Kiærlighedens Flamme.

Hver Aften skinner sølvklar Maanen der,
Og hyller aldrig sig i Slud og Vinde;
Der finder Veileren bag gamle Træer
Ved Bækken ung igien sin Elskerinde.
Med første Skiælven, første drukne Blik,
Det første Kys hver Aften kan han smage.
De Glimt af Fryd, der hist som Lyn forgik,
Med Aftenrøden vende der tilbage.

Naar Asken er i Krukken sluttet ind,
Og Jorden længselsfuld de Kiære savner,
Da ile de afsted paa Nattens Vind,
Didhen hvor venligt Freia dem omfavner.
Der, Fylla! skal jeg ogsaa finde dig,
Naar Funken ikke meer i Støvet brænder,
Naar Straalen i dit Øie slukker sig,
Og Harpen synker taus af mine Hænder.

Freias Rok*).

Naar Natten udruller ſit ſorte Slør,
Naar Dagen døer,
Naar Himlen, berøvet ſin blanke Lue,
Ruger ned ſom høitidelig Kirkebue,
Da fremſtraaler Freia, i hellige Nat,
Din Rok af Guld, en umiſtelig Skat,
Med klare Demanter beſat.

Og mens den funkler med venlig Ild,
Du deilig, mild,
Med hvide Fingre den Silke ſpinder,
Som du om Roſenkæderne binder,
Hvormed du, kiærlig og elſtovsvarm,
Med den runde ſneehvide Arm,
Slynger Yngling og Pige, Barm til Barm.

Og da nu hver voxen Svend og Mø
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elſtovsflokken,
End mangle Roſer og Traad af Rokken,
Saa ſukker til dig den hele Jord,
Og du bønhører hvert kiærligt Ord:
Derfor er din himmelſke Rok ſaa ſtor.

*) Orion.

Siolund.

I første Tider,
Da Æser droge
Hid fra Østen,
Hvor Solen opstaaer,
Morgenrødens
Klare Hiem;
Da vandred Gefion,
Hvidarmet,
Fuldbarmet,
Smal i Midie,
Rank som Vidie,
Den skiønne Disa,
Om paa Fastland
I Maaneskin.

Egn hun søgte,
Fuld af Kornar,
Egn hun søgte,
Fuld af Lunde,
Egn hun søgte,
Fuld af Kilder,
Smykt med Hytter,
Som omfavned
Stærke Kæmper,
Fagre Meer.

See da treen hun
Frem for Gylfe,
Fastlandskonge;
Bad om Egnen
Med Rosensmil.

Gylfes Øie
Nedſank brændende
Paa den unge
Trinde Barm;
Da funkled Blikket,
Da blusſed Kinden,
Da ſmilte Læben
Gierne: Ja.

Og hun ſpændte
Sine Ørne,
Kridnehvide,
For Guldploven.
Hvor ellers Jern ſad,
Sad nu Karfunkelſteen,
Jetteſlebet.
Og hun lagde
Hvide Hænder,
Silkeblede,
Trindt om Grebet.
Og Ploven fured
Dybt i Grunden,
Og Ørnene pløiede
Vældigt Egnen
Ud i Ægirs
Sølvblaa Favn.
Og Ranas Døttre
Hopped dandſende
Ved dens Bredder;
Og Freia plantede
Sine Roſer
I dens Lunde;
Og gamle Nøkker
Søgte kiælige
Vaade Boliger

I dens Bække;
Og smukke Alfer
Smutted lysteligt
I dens Høie.
Nu de lege
Ved Midnatstid
I Bøgeskoven.

Heltes Hiem,
Du grønne Sielund,
Hyggeligt udsøgt
Iblandt Nordens
Bedste Dale,
Tag min Sang!

Hil dig Gefion,
Moder-Disa
Iblandt Diser!
Sielunds unge
Skiald dig priser.

Vilhelm og Blomsterne.

Vilhelm.

God Morgen, I Skiønne!
Hvor smukt i det Grønne
Bæver I, prydet med Perlernes Glands.
O lader mig binde
Min elskte Veninde
En frisk, en duftende Blomsterkrands!

Blomsterne.

Af altid kommer du kun herhen,
Os Stakler at plukke, saa gaaer du igien.
Grusomme Wilhelm! kort er vort Liv,
Dog dræber du os til din Tidsfordriv.
O staan os! Lad os beskygges af Hækken,
Dufte for Dalen, smile til Bækken,
Aabne mod Solen vor svulmende Barm,
Indtil vi synker i Dødens Arm.

Wilhelm.

Ha hvorfor kan Eders Søstre dog ei,
Som visned i Lydas bølgende Haar,
Vende tilbage paa Livets Vei,
Og sige Jer, hvad I ikke forstaaer?
I heller vil visne paa dette Sted,
End flættes i en smilende Krands,
Som jeg vilde pryde Lyda med,
Naar med svævende Fied,
Hun i Aften iler til muntre Dands?
O Blomster! Blomster! O lader Jer sige!
I veed vist ei,
Hvor sødt det er at omsavne min Pige,
Men det veed jeg!

En Skabning, en Engel, som min Veninde,
Der bestiæmmer Flora, skiøndt hun er Gudinde;
Som selv af deiligste Blomster bestaaer,
Der smile saa frisst i en bedre Vaar.
Hendes Øine — de sande Forglemmigeier!
Hvo eengang i deres Himmel seer,
Han glemmer dem sandelig aldrig meer,
Hvis ellers han Noget erindre pleier.

Hendes Kinder? — o himmelſte Morgenſtiær!
En Semperflorens bluſer paa hver.
Og Liliehoben ſaa hvælvet bølger
Et Hierte, ſom kiælent og kiærligt bølger.
Hvor vel ſaa herlig en Roſe man finder,
Som paa den Smilendes glatte Kinder?
Intet opveier de enkelte Dele,
Uden det ſtiønne, harmoniſte Hele.
Intet er deiligt og ſødt ſom hun.
Og Jeg? Qvos ego?

Blomſterne.

O pluk os kun!
Du ſlog os alt med din Philoſophie,
Men meer endnu ved din Poeſie.

Himmellyſene.

Jeg ſtued Stella, ſaa hvid og mild,
Som Stiernen klart hendes Øie ſtraalte.
Den Ild ſlog Gniſt til en anden Ild;
Taalmodig længe min Qval jeg taalte.
Min Stierne var ſmuk, det bekiender jeg gierne;
Men ak, man ſtirrer ſig blind paa en Stierne!
Dens Ild er for kold, for fiern og mat;
Og, naar man ei hører blandt Aſtronomer,
Hvo vilde da ſee paa de Phantomer
Beſtandig, i en beſtandig Nat?

Jeg ſtued Juno Heliona!
Med Solens Kraft hendes Øie brændte.
Jeg vidſte neppe, hvor det kom fra,
Saa pludſelig hun min Elſkov tændte.
En Sol breder Held fra Pole til Pole,
Men ak, man blændes ſaa let af Sole!
Deres Ild er for heed, for luende rød;
Og naar man ei er paa Jorden en Abe,
Hvo vilde da ſtaae paa dem at gabe,
For at ligne tilſidſt en udbrændt Glød?

Jeg ſaae min Luna ſaa huld og blid;
Saa ſværmeriſk ſødt hendes Øie bæved,
Saa helligſkjønt hendes Blik ſig hæved,
Som Maanen i yndige Skumringstid.
Med hverken for ſtærk eller døende Flamme,
Hun verled med Skjønhed, dog ſtedſe den ſamme,
Som naar i hellige Midnatsſtund
De lyſe Bølger i Maanſkin rinde,
Saa ſalige nu mine Dage ſvinde.
Hvad tryller mig Livet ſaa ſødt ſom hun?

Drømmene.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og ſad
I hendes Lokker, ſaa gyldne, bløde,
Som midt over Panden ſtilte ſig ad,
Og bølged om Kinderne, friſke ſom røde.
Og mangen Yngling ſaae hen paa mig,
For egenlig kun at ſee paa hende.
Da ſtraalte jeg ſaare ſtoltelig,
Jeg tænkte: Den Glæde ſaaer aldrig Ende.

Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt,
(Langvarig Lykke kun haaber Gianter),
Og fandt mig ene paa Leiet strakt.
For fattig til at ligne Demanter!

Enandengang sunken i Morfeus Arm,
Jeg troede mig sikkert en Rose være,
Som paa hendes skiønne, sneehvide Barm
At sidde duftende havde den Ære.
O hvor jeg var paa et deiligt Sted!
En Gaasefiær ei kan dets Ynde beskrive.
Jeg bølged og svæved, nu op, nu ned;
Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive!
Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt;
Tidt giver os Skiæbnens Vid en Skose;
Jeg fandt mig ene paa Leiet strakt,
For bleg til at ligne den skiønne Rose!

Man drømmer ofte paa denne Jord,
Det Sande maa for Ideer vige;
Jeg oftere drømmer end man troer,
Thi kiært er mig Phantasiens Rige.
Saaledes drømte jeg engang, tænk!
At jeg bevoxet med Floras Spæde
Var under Myrter en grønnende Bænk,
Som bar den Skiønne med henrykt Glæde.
Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt;
Og maatte mig da med Taalmod væbne;
Thi ene vaagen paa Leiet strakt
Jeg bar kun min egen tunge Skiæbne.

Enandengang var jeg en Bølge blaa.
Ha Mindet endnu i mit Hierte brænder!
Thi i min Arm den Ynbige laae;
En Bølge kan favne, skiøndt uden Hænder.

Og over min blanke Flade hen
Stolt Morgenſolen ſit Purpur ſmilte,
I det den kneiſte ſom Bølgens Ven,
For at ſee hvor ſkiøn i min Favn hun hvilte.
Men ak, ieg brat blev af Drømmen vakt;
Hvad nytter det altſaa her at bølge,
At ene vaagen paa Leiet ſtrakt
Jeg følte med Længſel kun Hiertet bølge.

Men ſkiøndt jeg nu drømte ſaa tidt med Lyſt,
Indhullet af Kiærligheds Trylleri er,
Og mangen Fryd med blusſende Bryſt,
Hvorom, for Kortheden s Skyld, jeg tier;
Saa fulde jeg dog taalmodig og øm
Mig i min mislige Skiæbne funden,
Hvis ei min kiæreſte, ſidſte Drøm
Var ſom de andre ſaa reent forſvunden!
Jeg eengang drømte lysvaagen, at
Hun elſked igien! Men o bedragen
Jeg bøder nu mangen ſøvnløs Nat,
For hvad jeg daarlig har drømt om Dagen.

Den Tillidsfulde.

(Efter Horats).

Den, ſom er uden Synd og Laſt,
Og føler Elſkovs Lyſt,
Han drager ei mod Ondſkabs Vold
Mistvivlende, med Sværd og Skiold,
Til Gud ſin Lid han ſætter faſt,
Og har et modigt Bryſt.

Om han er i et Paradis,
Ved blomsterkiøle Bad,
Om han er i en Ørk af Sand,
Hvor ei der er en Draabe Vand,
Om han er paa et Field af Is,
Er han dog lige glad.

Jeg gik engang i dunkle Skov
I Morgenrøden klar,
De kiælne Nattergale slog,
Min Cither hurtig frem jeg tog
Og sang den unge Fyllas Lov,
Min Siæl saa dyrebar.

Da sprang en Ulv saa grædselig,
Saa stor, fra Træets Rod;
Jeg frygted ikke for at døe,
Men tænkte paa den ælste Mø,
Som snart nu vilde søge mig,
Og finde kun mit Blod!

En Taare mig i Øiet kom,
Den trilled paa min Kind,
Da standsed Ulven, saae paa mig,
Og logred venligt, dreied sig,
Og vendte ganske skamfuld om,
Og jog i Skoven ind.

O sæt mig hen, hvor ingen Sol
Kan trylle Blomster frem,
Hvor ingen klare Bølger lee,
Hvor alt er stivt af Is og Snee;
Giv mig den kolde hvide Pol
Til et bestandigt Hiem;

Og sæt mig i en nøgen Ørk
Langt hen i Flyvesand;
Hvor Jorden brister tør og heed,
Hvor Straalen falder lodret ned,
Hvor ingen Myrthe, venlig mørk,
Mig svalt beskygge kan.

Jeg trodser Straalens stærke Vill,
Ei Isen naaer mit Bryst.
Et Eden blier mig hvert et Sted,
Naar kun jeg har min Pige med;
Min Pige med de søde Smil
Og med den søde Røst.

Landlivets Skionhed.

(Efter Horats).

Lykkalig Den, som til det Bedre
Fra Stadens Tummel ile kan,
For rolig, som de gamle Fædre,
At pleie eget Agerland.

Ham skrækker ikke Havets Fraade,
Ei Krigsbasunens vilde Larm,
Den Riges Pragt, den Stores Naade
Foragter han i Floras Arm.

Hans Viintræ vil ved Tyngden briste;
Han binder det til Poplen hen,
Og skiærer bort de vilde Qviste,
Og poder bedre strax igien.

De rige Hiordes Bøgen lyder,
Mens Qvæget hist i Dalen gaaer;
I rene Kar han Honning gyder,
Og klipper sine fromme Faar.

Naar Aret tungt i rige Bugter
Henbølger ad den gyldne Flod,
Da plukker han de modne Frugter,
Og presser Druens Purpurblod.

Og takker Gud, som Glæden sender,
Og skuer blid mod Himlens Sky,
Og folder henrykt sine Hænder,
I Græsset under Egens Ly.

Og hisset Havets Bredde syder,
Og sagte risler Bækkens Fald,
Og til en venlig Søvn indbyder
Den vemodsfulde Nattergal.

Men naar de nylig grønne Lunde
Sneedækkes hvidt, som Biergets Top,
Da jager han med rappe Hunde
Det frygtelige Vildsviin op.

Den sultne Kramsfugl i sin Snare
Han lokker let med røde Ren.
Vildanden, og den bange Hare
Er da den raske Jægers Løn.

Og maa ei hvert vanhelligt Minde
Om Byens Lefternkunst forgaae,
I Favnen af den elskte Qvinde,
Omringet af de kiære Smaa?

Paa Arneſtedet mattes Luen,
Hun henter Oviſte, tænder dem,
At der kan være varmt i Stuen,
Naar Faer fra Marken kommer hiem.

Hun malker ſelv ſit Qvæg, og driver
I Stalden muntre Faarehiord,
Og henter ind, hvad Godheds Giver
Har ſkiænket tarvelige Bord.

Hvad er Skildpadder og Faſaner,
Og al den Lækkerhed paa Fad,
Der pirrer kræsne Stores Ganer,
Mod denne ſunde Bondemad?

Hvad er den Poſtei, Frankrig ſender,
Det allerkoſteligſte Kræ,
Mod Æblet, ſom med egne Hænder
Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens ſunde Urt, ſom mætter
En ærlig Slægt, ſaa fri for Nag,
Mod Gaaſen, ſom min Huſtru ſætter
Paa Bordet for os Mortensdag?

Hvor ſmukt i Mørkningen at ſkue
De muntre Lam at trippe hiem,
Mens Aftenſolens ſidſte Lue
Fra Skoven hiſt beſtraaler dem.

De ſtærke Øxne ſlæbe trætte
Omvæltet Plov fra Marken ind,
Sig Karlene ved Bordet ſætte,
Beſtedent, og ſaa froe i Sind.

Saa talde Harpar i November,
Af Aager fled, af Landet Ven,
Og ſtandſed ellevte December —
I Juni aagred han igien!

Den vanvittige Violſamler.

Nattens blege Gienfærd lyſte,
Stormen foer om Kirkeſpiret;
Emma ved min Side gyſte,
Som en Engel lilieſiret.

Nattens ſorte Haner gole,
Bange gik min tro Veninde;
Hendes hvide Silkefiole
Flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Cither
Hisſet hørte vi at qvæde,
Da vi treen for Portens Gitter,
Stod der Een i Dødningklæde.

Emma kom! din Moder vinker.
See, hiſt ligger jeg ſaa ene,
Medens Sol og Maane blinker,
Paa de kolde Marmorſtene.

Emma ſank i mine Arme,
Stirred Skyggen mat imøde,
Trykte mig med ſidſte Varme,
Smilte, ſkiælved kold, og døde.

Hiem jeg bar min Elſterinde,
Blegt beſtraalt af Nattens Sole.
Underlige Dødningvinde
Vifted i den lange Kiole.

Derpaa jeg til Lunden ilte,
Gav mig flittig til at ſøge,
Mens beſtandig Maanen ſmilte
Blegguul paa de ſorte Bøge.

Fandt det elſkte Træ, ſom heldte
Over os ſaa tidt fortrolig;
Græd, imens jeg Træet fældte,
Slæbte det til Emmas Bolig.

Kyſſed Haandens hvide Lilier,
Greb en Saug ſaa mat og ene,
Danned ſaa de ſmalle Tillier,
Som indſlutte hendes Vene.

Hen til hendes kiære Bier
Derpaa jeg mig ſagte ſyndte;
Skovens muntre Melodier
Vidned, Morgenen begyndte.

Bien ſtak, det ſmerted ikke;
Ud jeg tog den gule Kage.
Emma ſtod for mine Blikke,
Stirrende ſaa tro tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte.
Lys af gule Vox jeg ſtøbte.
Klart den ſidſte Nat de ſtraalte,
Da jeg hendes Liig indſvøbte.

Snoren rasled; i det Dybe
Sank hun, fulgt af bittre Taare.
Rædsomt følte jeg det krybe
Giennem hver en lunken Aare.

Næste Nat, da Stiernehorden
Velted op af Bølgehavet,
Ilte jeg til Kirkegaarden,
Hvor min Emma laa begravet.

Sødt en Stemme til en Cither
Atter hørte jeg at qvæde.
Tæt ved Kirkeportens Gitter
Stod hun i sit Dødningklæde.

Ludvig kom! din Pige vinker;
See hist ligger jeg saa ene,
Medens Elffovsstiernen blinker
Paa de kolde Marmorstene.

Emma! raabte jeg med Klage,
Tag mig med, du Giegode!
See hvor bleg jeg staaer tilbage
Paa den kolde, mørke Klode.

See da hæved hun sin Finger
Høit, den englehvide Pige,
Viste mig den Sti, som svinger
Ukiendt sig til Himmerige.

Og med Graad i brustent Øie
Kysted hun mig ømt paa Kinden,
Stirred bønlig i det Høie,
Sukked, og forsvandt i Vinden.

Derfor ſanker jeg Violer;
De mit blege Lig ſkal klæde,
Naar i Nat de hvide Straaler
Vinke mig til evig Glæde.

Vandreren efter et Jordſkiælv.

Tordnen meer ei lyder,
Maanen giennembryder
Nattens bruſtne Sky.
Spredt er Jordens Dampe,
Himlens hvide Lampe
Brænder klart paa ny.
Intet Skrald
Og Klippefald;
Allevegne Laushed ſvæver,
Løv i Mørket bæver.

Venligt Nattergalen
Synger hiſt i Dalen,
Mellem Blomſterbed,
Paa den Klippetinde
Som for barſke Vinde
Nylig ſtyrted ned.
Dybt til Krat,
I dunkle Nat,
Bød et Øieblik den reiſe.
Sekler ſaae den kneiſe!

Hiſt i Blomſters Dække
Jordens lange Spræke

Gaber ſort og ſtor.
Mildt, i Maanens Straaler,
Duftende Vioier
Sig ad Randen ſnoer.
Snart en Bro,
Med freidig Ro,
Dalens Hyrder her vil bygge,
Over Svælget trygge.

Sorgløſt Kildevældet
Risler ned fra Fieldet,
I ſin vante Dands.
Klippens Urter vinke,
Himlens Stierner blinke
Med fornyet Glands.
Skiønne Jord,
I Nattens Flor!
Dobbelt huld er Midnatslunden
Efter Rædſelſtunden.

Naar den ſidſte kommer!
Naar den ſtore Dommer
Knuſer eget Værk;
Naar han Havet vælter,
Naar han Jorden ælter,
Med ſin Arm ſaa ſtærk,
Skal en Nat,
I Blomſterkrat,
Mere klar, hvor ingen famle,
Blideligt os ſamle.

Den frembrydende Vaar.

Engene grønnes og Skovenes Kroner
Nylig udſprungne Smaragder bedække;
Ætheren lunes og Sangeren toner
I den beknuppede, ſvulmende Hække;
Vinteren bort til de livløſe Poler
Flygter, med Natten og Kulden og Taagen;
Flora, paa Leiet af friſke Violer,
Opſlaaer ſit Øie, ſødtſmilende vaagen.

Harpe! ſom hang paa de rimfrosne Grene,
Hyllet i Sneen, i rugende Mørke,
Stum og forladt, medens Boreas ene
Hyled en Liigſang i Vinterens Ørke;
Harpe! din Is har Apollo bortſmeltet,
Da han i Østen ſteeg frem i ſin Lue;
Straalende hænger du nu under Teltet,
Med den blaahvælvede, herlige Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
Stemme dig med ſine sneehvide Hænder.
Herligt bepurpres den kneiſende Tinde
Hiſt af den hvirvlende Kugle, ſom brænder.
Hen paa det bølgende Græs vil jeg ſtirre,
Som i den mørkeblaae Bove ſig taber;
Lærkernes Slag for mit Øre ſkal dirre,
Strængen jeg rører og priſer min Skaber!

Straale! der brænder med Smægten i Øie,
Paa den fortryllende deilige Pige,
Straale! du Skiønhedens høieſte Høie,
Ind i mit bævende Hierte du ſtige!

Elſkende To, ſom i Skyggerne vanke,
Indſmiler henrykt mig Saligheds Lue!
Da ſkal min brændende, hellige Tanke
Tonende ſtige mod Himmelens Bue.

Da ſkal de ſmilende Dalens Hyrdinder
Nærme ſig mig, under ſkyggende Grene,
Glade ved Bækken, ſom perlende rinder
Over de hvide, ſølvſpraglede Stene;
Svævende de om min Harpe ſkal dandſe,
Som deres Skiønhed at tolke kun ſtræber.
Da ſkal jeg prydes af blomſtrende Krandſe,
Da ſkal jeg kyſſes af blomſtrende Læber.

Selve de ſølvlokte Gubber ſkal høre
Gierne min Sang, fra den mosgroete Hytte;
Froe vil de ſtaae i de aabnede Døre,
Og til veemodige Tonefald lytte.
I deres ungdomsuſkyldige Siæle
Foraarets Fryd jeg med Kraft ſkal indſiunge.
Snart jo de, kaldte fra Gravenes Fiæle,
Vækkes til Somren, evindelig unge!

Hyrden min Viſe med Fryd ſkal gientage,
Naar han om Aftnen med brogende Brimmel
Skynder ſig hiem til ſin Bolig tilbage,
Stirrende hen paa den glødende Himmel.
Tidt ſkal han ſtræbe med Fløiten at ligne
Strængenes Toner, ſom bævende vige;
Da ſkal han føle Naturen, og ſigne
Skiønhedens Gud, og omfavne ſin Pige.

Ak, men hvad haaber jeg, magtigt henrevet,
Venligt indlullet i hellige Drømme?
Blusſende, freidig, af Indtrykket drevet,
Mens mine Tanker i Anelſer ſvømme?

Kan vel en Spurv, skiøndt den lystig sig fryder,
Tolke Lykksaligheb som Philomele?
Kan vel min Sang, skiøndt i Vaaren den lyder,
Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Ak der var Een! Skiøndt fortæret af Smerte,
Skiænkte ham Gud en udødelig Flamme,
Og for Naturen det aabneste Hierte;
Han kunde tolke hvad Andre kan stamme.
Rungsted! din lange, din frugtbare Fure
Grønnes som forhen, dens Blomstren ei svigter,
Mens ved de gamle, de skyggende Mure
Gravmuldet længst har omsavnet din Digter.

Hellige Ewald! i Dannemarks Skove,
Føler min Siæl, at forklaret du svæver;
Bølgende hen ad den krusede Bove
Luftret din Aand giennem Roserne bæver.
Lad den opgløde de frostige Strænge!
Gyd i mit Bryst dine kraftige Luer!
Da skal min Aand sig i Harpen indtrænge,
Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

Oldingen ved Werthers Grav.

Aftenrøden
Farver din Grav;
De gamle Linde
Beskygge den;
Violen
Bølger i dens høie Græs.

Du ſlumrer
Den roligſte Slummer,
Dødens.

Skyggerne vore,
Aftenrøden ſvinder,
Kun et bleggult Skiær
Tegner hvor den ſvandt;
Skoven ſortner.
Hiſt kommer en Flok
Ynglinger, Piger
Fra Marken;
De ſtandſe deres Sang,
Og Pigerne
Vege til Graven,
Med ſkiælvende Hænder;
En Omvei gaae de,
Af Frygt for Selvmorderen,
Som ſpøger i Skoven.

Werther!
De frygte dig,
Som hviler ſaa roligt,
Mellem Blomſterne.

Dig gav Skiæbnen et Hierte,
Som følte
Natur og Gud;
Det gav den Faa;
Dig gav Skiæbnen det Held,
At finde Hiertet,
Som følte med dit;
Det gav den Færre.
Du var lykkelig,

Thi du nød
Kiærligheds Fryd;
Men en gruſom Skiæbne
Hindred Eder
I at forenes
Uforſtyrret,
I Guddomsharmonie
Her;
Da kaſted du din Jorddragt
I Graven,
Og vented hende
Hisſet,
Og fandt hende.
Nu frydes I!

Alderens Snee
Dækker min Isſe;
Mit Hierte døer
Langſomt;
Min Vaar ſvandt hen
Unydt;
Thi jeg fandt Ingen paa min Vei,
Som følte med mig;
Jeg nød ikke
Kiærligheds Fryd;
Mig venter Ingen
Hiſt,
Jeg forlader Ingen
Her.

Naar Hiertet er bruſtet,
Og Menneſteſværmen
Trænger ſig forbi mit Marmor
I Gravkapellet,

Da vil de ſige:
Han var lykkelig!
Ak hvo var lykkeligſt?
Du eller jeg?

Harald i Offerlunden.

Klar er Nattens Stiernehvælving.
Høitidsfulde Midnatsſcene!
Veemodsfuld og taus jeg vandrer
Mellem Herthas Alterſtene.

Espen viſter; blide Kisling
Gjennem Skovens Mørke luner.
Rød henſtraaler fulde Maane,
Paa de halvudſlukte Runer.

Oldtids underlige Minde!
Du mit Hierte gjennemtrænger.
Hvad I var, I elſkte Steder!
Ak det er I ikke længer.

Her, hvor Odin de tilbade,
Glemſel ruger, Ovæget græsſer;
Hvor de hvæsſed Offerkniven,
Kolde Bonde Leen hvæsſer.

Her hvor Hiertet helligt brændte,
Nu kun mine Suk opſtige.
I forſvandt, I ſkjønne Dage!
Dødt er Phantaſiens Rige.

Intet luer, intet hæver;
Alt er koldt, fornuftigt, øde;
Fyldt med Oldtids store Minder,
Svæver jeg som mellem Døde.

O, at hist paa Alterstenen
End jeg saae den røde Lue,
Som med Folkets varme Bønner,
Hvirvlede mod Himlens Bue!

O at i den haarde Brynie
Mine Sukke kunde stige,
I en Kreds af fromme Kæmper,
Op mod den Uendelige!

Sandser gav han os, den Vise,
Da Fornuften han nedsendte;
Da han gav os tænksom Kulde,
Ild han i vort Hierte tændte.

Odin! Freia! kom tilbage,
Lad mig ikke her alene!
See, jeg synker, taus med Andagt,
Hen for Eders Alterstene.

Uglen skreg og Hanen galte,
Ildrød brændte Maanens Flade;
Jorden bæved og der drypped
Blod af Espens blege Blade.

Altrets gamle Stene raste,
Maanen brat sin Straale mangler,
Og en Beenrad op af Jorden
Langsomt hæver sig og rangler.

Med en sønderslagen Pande
Staaer han der, med Knokler hvide;
Dybt en gammel rusten Daggert
Sidder i hans venstre Side.

Ønsker du dig, unge Daare,
I den grumme Tid tilbage,
Da man offred kold sin Broder,
Døvende den bange Klage?

Her i Lundens stumle Skygger
Nedrandt mine sidste Taarer,
Her paa disse Alterstene
Sprudled Blod af mine Aarer.

Blodbestænkte Offerpræster
Grumt min Pande sønderknuste,
Joge Dolken i mit Hierte,
Vildt af Raseri beruste.

Skoven hyled, Hanen galte,
Under Altret sank den Døde.
Af sin Afmagt Harald vaagned
I den friste Morgenrøde.

Guldhornene.

De higer og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie,
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skiolde,
I muldne Volde,
Paa Runestene
Blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
Anede tryllе;
Men i Mulm de sig hylle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
Sig Tanken forvirrer,
I Taage de samle.

„I gamle gamle
Forsvundne Dage!
Da det straalte paa Jorden,
Da Østen var i Norden,
Glimter tilbage!

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De sig mødte, de sig mødte,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglands i Øie.

„I, som raver iblinde,
Skal finde
Gammelt Minde,
Der skal komme, forsvinde.
Dets gyldne Sider
Skal Præget bære
Fra fordums Tider.
Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære
Da Gaven I lønne.
Det skønneste Skjønne,
En Mø
Skal Helligdommen finde!"
Saa sungende de svinde.
Lufttonerne dø.

Grymfare den sorte
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfare traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Dugperler bade
Blomsterblade,
Som Vindene gynge.
Og med svævende Fjed
En Mø hendandser,
Til Marken afsted.
Violer hende krandser,

Hendes Rosenkind brunder,
Hun har Liliehænder.
Let, som en Hind,
Med muntert Sind,
Hun svæver og smiler;
Og som hun ler
Og paa Elskov grubler,
Hun snubler;
Og stirrer og stuer
Gyldne Luer;
Og rødmer og bæver,
Og skiælvende hæver,
Med Undren i Aand,
Af sorten Muld,
Med sneehvide Haand,
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer;
Hele Norden
Undrer.

Og did hen stimle
De store Vrimle,
De grave, de søge
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Haabløse bedragne,
De see kun det Muld,
Hvoraf de er tagne.

Et Sekel svinder!

Over Klippetinder
Det atter bruſer;
Stormenes Sluſer
Bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
Til Danmarks Dale
Fra Skyernes Sale,
De forklarede Gamle
Sig atter ſamle.

„For de ſtieldne Faa,
Som vor Gave forſtaae,
Som ei Jordlænker binde,
Men hvis Siæle ſig hæve
Til Evigheds Tinde;
Som ane det Høie
I Naturens Øie;
Som tilbedende bæve
For Guddommens Straaler,
I Sole, Violer,
I det Mindſte, det Sterſte;
Som brændende tørſte
Efter Livets Liv;
Som, o Kæmpeaand
For de ſvundne Tider!
See dit Guddomsblik
Paa Helligdommens Sider,
For dem lyder atter vort Bliv.

Naturens Søn,
Ukiendt i Løn,
Men ſom ſine Fædre
Kraftig og ſtor,
Dyrkende ſin Jord,
Ham vil vi hædre.

Han skal atter finde!"
Saa syngende de svinde.

Grymfare den sorte
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker;
Og Skinfare traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Ornene trække
Den tunge Plov,
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
En Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fuglesfarer
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkter i de nye Tider;
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa blanke Sider.

Skiulte Helligdom omſvæver
Deres gamle Tegn og Mærker;
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, ved Bøn og Pſalter;
Snart igien er Skatten ſvunden;
Jeſu Blod paa Herrens Alter
Fylde dem, ſom Blod i Lunden.

Men I ſee kun Guldets Lue,
Glemme det Ærværdigthøie?
Sætte dem ſom Pragt tilſkue
For et mat nysgierrigt Øie?

Himlen fortner, Storme brage,
Vieſe Time du er kommen;
Hvad de gav, de tog tilbage —
Evig bortſvandt Helligdommen!

Den nordiſke Pilegrim.

Taagen dybt nedfalder,
Natten kalder;
Stiernen atter blinker,
See den vinker!

Dine Straaler klare
Du ei ſpare!
Lad mit Øie ſkue
Himlens Lue!

See, paa Fædrenegraben
Jeg med Staven
Staaer, Farvel at sige
Nordens Rige.

Leed mig til de svale
Blomsterdale,
Hvor bag grønne Gitter
Druen titter.

Hvor Melonen kraftig,
Kisligsaftig,
Skiænker, for at lædske,
Søde Vædske.

Did, hvor Perler bade
Rosenblade;
Hvor ad Liliens Side
De nedglide.

Leed mig uden Fare,
Tag mig vare,
Skiønne Lys i Vrimlen!
Sendt fra Himlen.

Som for hine Trende,
Du mig brænde!
Jeg vil og tilbede,
Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
Ufstylds Minde,
Hvor som Glut han hvilte,
Barnligt smilte.

Vil i Templets Gange
Høre Sange,
Hvor den Høie lærte:
Prøv dit Hjerte!

Vil bag Skovens Grene
Staae alene,
Hvor han underviste
Og bespiste.

Vil ved Dommerhuset
Knæl' i Gruset,
Hvor ham, klemt om Haaret,
Tornen saared.

Kedron vil jeg finde,
Der skal rinde
Mine Taarer, blandet
Sødt med Vandet.

Golgatha jeg giæster,
Og korsfæster
Sønderknust min Brøde,
Hvor han bøde.

Over Bjerg og Vande
Veien stande!
Jeg vil gierne lide,
Kiæk bestride.

Thi hans stærke, svare
Engleskare
Ei fra mig forsvinder,
Før jeg finder.

Veileren ved sin Moes Liig.

Bleg og hvid,
Huld og blid
Selv i Døden.
Maanen vandt,
Snart forsvandt
Aftenrøden.

Lilleſtin
Paa den Kind
Svagt indbuet,
Hvor saa nys,
Skabt til Kys,
Rosen lued.

Langt hensnoer
Tynde Flor
Sig i Bølger.
Hvide Fold,
Stille kold,
Liget dølger.

Aabner ſig
Ei for mig
Dets Laage?
Dækker du
Hende nu,
Gravens Taage?

Nei, o nei!
Jord ſkal ei

Fylla ſterne,
Hun ſkal ſtaae
I det Blaae,
Som en Stierne.

Hvert et Blink,
Hvert et Vink
Fra det Høie,
Er et huldt
Flammefuldt
Pigeøie.

Alt forgaaer,
Du beſtaaer,
Skiønne Lue!
Jeg ſkal døe,
Men min Mø
Hisſet ſlue.

Den lille Gudsengel.

I Roſkild-Kirke, ſtor og bred,
Dybt i en Hvælving, mørk og gammel,
En liden Kiſte ſættes ned,
Sortovertrukken paa ſin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
En yndig Glut; med Graad og Klage?
Den ſtirred ind i Lyſets Glands,
Og ſank i Mørket ſlux tilbage.

Hvad raaler i den tredie Nat
Ved Støtten hiſt, ſom Farve klæder?
Den gamle Ville revner brat,
Svend Eſtrithſen i Harniſk træder.

„Jeg er et gammelt Blod af Skiold
I denne Grav; nu jordes atter
Min Vøt!“ Saa taler han, og kold
Han ſtirrer paa ſin yngſte Datter.

Da raaler Gittret hiſt med Klang,
Og Femte Frederik fremtræder;
Stærkt hvidsler i den lange Gang
Slæb af hans lange Sølvmors Klæder.

Til Kiſten rørt han nærmer ſig:
O Svend, o ſtaae ei ſaa fornøiet!
Den blege Moder mindes dig,
Som ſukker hiſt med Graad i Øiet.

Du veed, ſom jeg, at Himlens Lyſt
Langt overſtiger Jordens Glæde;
Dog, mens det ſlaaer, det ſvage Bryſt,
Da maa bedrøvet Øiet græde.

Du eſt den ældſte ædle Drot,
Jeg her aflagde ſidſt min Krone;
Kom! lad os bryde Gravens Slot,
Og knæle hiſt for Herrens Throne;

Og bede ham, at venlig Trøſt
Han faderlig Fyrſtinden ſender,
Som ſidder med det knuſte Bryſt
Og vrider ſine hvide Hænder.

Og flux sig skiød de mødske Been
Igiennem Kirkens hvalte Bue;
Da revned Muur og Marmelsteen,
De foer mod Evighedens Lue.

Og hvad de talte der med Gud,
Er hemmeligt for Jordens Øre.
Men seer du hist et Stiernestud?
Og kan du søde Toner høre?

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
Da tie de natlige Vinde,
Fra Himlen viftes hver Sky,
Hver Stierne funkler som ny;
Og for hendes Blik, som sig hæver,
En Engleskare fremsvæver.

Græd ei, vor elskte Marie!
Vi vil dig til Glæder indvie:
Din slumrende Glut er ei død,
Vi tog hende kun af dit Skiød;
Smaa Børn vi have saa kiære,
Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har intet forkyndet,
Og aldrig have de syndet;
Ulastyldigt har de kun seet
I Moderens Blik og leet.
Til Himlen saa venlig det blinkte,
Da tog vi det, medens det vinkte.

O stands dine Taarer, som trille!
Vi har mellem os her din Lille.

Din Glut er blandt Cherubim nu;
Maria, hvi sørger da Du?
Af Skuldrene frodigt sig svinger
To hvide, sølverne Vinger.

Vi vise vor nykomne Søster
Rundtom,. hende barnligt forlyster.
Men nys dog i Graad hun brast:
O, bad hun, bring mig i Hast
Lidt ned fra den hvælvede Bue,
At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stakket kun trøste,
Saa skal vi os atter forlyste.
Min Søster jeg atter maa see.
Min Faer er i Hiertet saa vee!
Dog see de min himmelske Glæde,
Saa holde de op med at græde.

Nu saae Du din Engel, Fyrstinde!
Thi trøst Dig, livsalige Qvinde!
Din elskede Glut er ei død,
Som Rosen hun blusser saa rød,
Som Zefir i Frihed hun svæver.
Hun lever! Hun lever! Hun lever!

Mignon i Wilhelm Meiſter.

(Efter Goethe.)

Veed du det Land, hvor ſød Citronen guul,
Orangen rød bag Løvet finder Skiul?
En Kiøling ſval forfriſker Luften blaa,
Hvor Myrthens Buſk, hvor høie Laurbær ſtaae?
Veed du det Land? Didhen, didhen
Jeg reiſe vil med dig, mit Hiertes Ven!

Veed du det Huus, hvis Tag, paa Piller lagt,
Høit hæver ſig, med Hvælvingen i Pragt?
Og Marmorſtøtter ſtirre tauſt og ſtort:
Du ſtakkels Glut har man Fortræd dig giort?
Veed du det Huus? Didhen, didhen
Jeg reiſe vil med dig Velgiører, Ven!

Veed du det Bierg, hvis Fodſti ſines ei?
I Taage ſøger Mulen der ſin Vei;
I Hulen ruger gamle Dragers Flok,
Hvor Fosſen ſtyrter ned paa faldne Blok.
Veed du den Sti? Didhen, didhen
Gaaer Veien. Kom, min faderlige Ven!

Bakkehuſet.

Du kiære Høi! ſaa nær ved den,
Hvor ſørſt min Barndom er forſvunden;
Som Omgang knytter Ven til Ven,
Saa har Naturen Jer forbunden.

Du kiære Høi, saa nær ved min,
Dog ukiendt længe, saare længe,
Som for min Tunge Sydens Vin,
Som for mit Øre Harpens Strænge.

Du kiære Høi, som vinkte mig,
Saasnart Apollo mig oplued,
Da fiernt min Musa viste sig,
Da giennem Slør jeg hende skued.

Da stod du mig et Vindus lig,
Og sympathetisk du mig vinkte;
Og andagtsfuld besteg jeg dig,
Naar Vinteraftnens Stierner blinkte.

Du kiære Høi, som skiænkte mig
En dunkel Ungdoms første Leder;
Du Tryllebierg, som aabned dig
Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven;
Ei blot en Ven, men en Veninde;
Ei en Veninde blot igien,
Men en livsalig Ægterinde!

Du kiære Høi, modtag mit Suk!
Og sig de dyrebare Venner,
At ei min Sang er nær saa smuk,
Som al din Yndighed fortiener.

Blomſt Underſkion.

(Den fangne Greves Sang).

(Efter Goethe.)

Greven.

Jeg kiender en Blomſt, heel underſkion,
Og har efter den Forlængſel;
Jeg ſøgte den hvor den ſtaaer i Løn,
Men ak, ſeg ſidder i Fængſel.
Saa tungt, ſaa tungt er mig dens Tab,
Tidt før mit haarde Fangenſkab
Var den mig nær beſtandig.

Fra denne trindtom ſteile Muur
Jeg ſender Speideblikke,
Dog, fra det røde Fangebuur,
De møde Blomſten ikke.
O hvo mig atter bragte den,
Han være ſig Ridder eller Svend,
Han ſkulde mit Venſkab eie.

Roſen.

Jeg ſtander her og hører dig,
Under Vinduet, hvor du ſidder.
Du mener ſikkert Roſen, mig!
Du ædle ſtakkels Ridder.
Din Hu kun efter Høihed ſtaaer,
For Blomſters Dronning henrykt ſtaaer
Derfor dit varme Hierte.

Greven.

Dit Purpur er al Ære værd,
Bag grønne Løv og Grene;
Og derfor er du Pigen kær,
Som Guld og Ædelstene.
Den veneste Mø forstionner du;
Dog er det ei dig, til hvem min Hu
Med stille Længsel stunder.

Lilien.

Hovmod er Rosens gamle Vits,
Bestandig høit den higer;
Men glemmes derfor Liliens Pris
Af hvide, ranke Piger?
Den, som af Laster smittes ei,
Og er sig reen bevidst som jeg,
Den sætter mig dog vel øverst?

Greven.

Fast troer jeg mig heel kydsk og reen,
Og reen fra Last og Lyder,
Skiendt lænket til den tunge Steen
Min Klagesang udbryder.
Vel sandt! du er et Billed her
Paa mangen Jomfru, faur og skiær,
Dog er det ei dig, jeg ønsker.

Neglikken.

Det maa vist være Negliken, jeg!
I Vægterens lille Have;
Thi ellers vilde vel Gubben ei
Saa pænt det om mig lave.

Hvor Bladefredſen ſig ordner ſmukt!
Lugt den beſtandig ſøde Lugt!
See alle de tuſind Farver!

Greven.

Ei bør man Neglikken forſmaae,
Den er ſin Gartners Lykke;
Snart la'er han den i Solen ſtaae,
Snart i den ſvale Skygge.
Dog hvad der ſtaber Grevens Fryd,
Er ingen broget Farvepryd,
Det er et ſtille Blomſter.

Violen.

Jeg ſtaaer ſaa ſtiult og bukker mig,
Mit Ord heel ſielden lyder;
Dog, da det nu juſt ſømmer ſig,
Min Taushed kort jeg bryder:
Hvis det er mig, du gode Mand!
Hvor ſmerter det mig, ei at jeg kan
Dig al min Vellugt ſende.

Greven.

Den ſmaa Viol jeg gierne ſeer,
Saa bly den mig indtager,
Og duſter ſaa ſødt; dog vil jeg meer,
I mine tunge Plager.
Jeg kan det ligefrem tilſtaae:
Paa Fieldets Ryg, herovenpaa,
Min Yndling neppe findes.

Dog nede ved de grønne Siv,
Som Bækkens Bølge væder,

Der ſtander hun, den bedſte Viv,
Og ſer ſin Husbond græder.
Naar Blomſten blaa, paa eenſom Vei,
Hun plukker og ſukker: Glem mig ei!
Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja ingen Afſtand ſtiller ad
De Elſte, ſom troe forblive.
Det er min Trøſt i Fængſlets Had;
Det holder mig end i Live.
Naar Hiertet isner og banker ei,
Da raaber jeg kun: Forgiet mig ei!
Saa vender Livet tilbage.

Den første Walpurgisnat.

(Efter Goethe).

En Druide.

See Vaaren leer!
Ei Sneelag meer
Den frosne Skov betynge;
Is dækker ei
Den unge Mai;
Mildt Himlens Fugle ſynge.
Kun Bierget, der!
End ſneetakt er;
Didop vi da nu hige,

For efter hellige gamle Skik
Alfader Tak at ſige.
Af Røgen ſtige Flammens Blik!
Saa vil vort Hierte ſtige.

Druiderne.

Af Røgen ſtige Flammens Blik;
Begynder hellige gamle Skik,
Alfader Tak at ſige!
Did op, did op vi ſtige.

Een af Folket.

Vil I Faren ſikkert møde?
Vil I dømmes grumt tildøde?
Alle Loven I jo kiende,
Fra vor ſtrenge Overvinder;
Lumſke Nøt de rundt udſpænde.
Vee de Hedninger han finder!
Ha, paa Blokken hiſt, den røde,
Vore Børn og vore Qvinder
Da maae bløde,
Viſt I Faren gaaer imøde!

Chor af Qvinder.

Ja, paa Blokken hiſt, den røde,
Grumt den ſtrenge Overvinder
Slagter Eders Børn og Qvinder.
Os de døde,
Viſt I Faren gaaer imøde!

Druide.

Hvo nu bortflyer
Og Offret flyer,

Fortiener Træl at være.
Blandt unge Løv
Brat Vedden flov!
Den Altrets Flamme nære.
Til mørke Nat,
Skal Buft og Krat
Os hemmeligt indføre;
Og Mænd udſtille vi paa Vagt,
For Eder at bønhøre;
Men da lad os, med Kraft og Magt,
Vor høie Pligt udføre.

Chor af Vagter.

Fordeler Eder, kiække Mænd!
Rundtom, adſpredt i Skoven hen.
De os ei overfalde,
Mens Guder vi paakalde.

En Vagt.

Pavechriſtne let forſage;
Lad os liſtigt dem bedrage!
Med den Diævel, ſom de frygte,
Let vi deres Mod ſkal rokke.
Kom med Fakler og med Lygte,
Kom med Horn og Rangleſtokke!
Hylende vi ſkal os ſmugle
Giennem trange Klippeblokke.
Ravn og Ugle,
Hyler med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
Alfader kun

Vi dig i Løn kan priſe.
Dog er ei Nat,
Det dages brat,
Hvor reen vor Siæl vi viſe.
Vel ofte du,
Vor Gud! ſom nu
Med Fiendens Straf kan tøve;
I Røgen luttres Flammens Blik,
Her ſtaae vor Tro ſin Prøve;
Og røves os end gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os røve?

En chriſten Vagt.

Hiælper! hiælper! Hvad beſkiærmer?
Hele Helveds Hær ſig nærmer.
Hurtigt hid den Veien finder;
See hvor de fra Luen bæve:
Ulvemænd og Drageqvinder!
Som et Lyn forbi de ſvæve.
Rædſomt Larmen ſig forøger.
Lad os flygte! Faren truer.
Hiſt paa Field den Onde ſpøger,
Rundt jeg ſkuer
Damp af Helveds røde Luer.

Chor af chriſtne Vagter.

Helveds Hær hid Veien finder;
Ulvemænd og Drageqvinder!
Rædſomt Larmen ſig forøger,
I ſin Ild den Onde ſpøger.
Rundt vi ſkue
Damp af Helveds røde Lue.

Druiderne.

I Regen luttres Flammens Blik,
Her staae vor Tro sin Prøve!
Og røves os end gamle Stik,
Hvo vil dit Lys os røve?

Wiedewelt.

Natten blinker,
Stiernehæren vinker,
Eensom krummer sig den grønne Strand.
Duggen ene
Ned ad Pilens Grene
Falder i det stille, sølvblaae Vand.

Bølgen bølger
Rislende, den følger
Sagte Zefir, perleklar og stiøn.
Lyset lyser
Natlighvidt, og gyser
Fra sin Sky til Kummers blege Søn.

Mand af Alder!
Tungt din Taare falder
I det dybe, ubekiendte Blaa.
Sagte flytter
Han sin Fod og stytter
Sig til Staven; Issen er saa graa.

Modgang friſter
Hiertet, Hieriet briſter,
Døden ſlukker Livets ſtærke Ild.
Svagt anſpænder
Han de runkne Hænder,
Strækker dem mod Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!
Talt er mine Dage;
Jeg vil ikke længer dvæle her.
Hellig Længſel
Bryder Kummers Fængſel,
Vinker mig til Nattens Sølverſtiær.

Dybt jeg ſlued,
Høit Naturen lued
I min Siæl, med alt ſit Trylleri;
Sødt bevæget
Jeg i Stenen præged
Stærke Træk af Livets Harmonie.

Haarde Stene!
Mine ſtive Vene
Smuldne ſnart, dybt under Bølgens Leer;
I ſtal ſtande!
Helligt ſtal I ſande
Hvo jeg var, naar jeg er ikke meer.

Vældig Længſel
Bryder Sorgens Fængſel;
Gamle Gubbe kan ei meer modſtaae.
Længſlers Bolig,
Rolig og fortrolig,
Favn mig med dit mørke Himmelblaae!

Buſen vifter,
Maanen Farve ſlifter,
Sorrigfuld Gudinden nærmer ſig,
Mat af Blikke.
Søn, forlad mig ikke!
Jeg er barnløs, naar jeg miſter dig.

Gubben famler,
Sidſte Kraft han ſamler,
Sukker henrykt ſin Gudindes Navn:
Elſkelige!
Ei af denne Verden er vort Rige;
Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.

Taus hun ſukker.
Bølgen kold ſig lukker
Om den nøgne Tindings ſølvgraae Haar.
Hun forſvinder,
Dagen bleg oprinder,
Hiſt paa Frihedsſtøtten Lærken ſlaaer.

Troſkab græder,
Klædt i Marmorklæder,
Hvid og bleg, den ranke, hulde Mø;
Haand paa Bryſtet,
Aldrig, aldrig trøſtet,
Stirrer hun hen paa den ſorte Sø.

Vahl.

Dækker Graven, grønne Urter smaa!
Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
Han er død! O ryst fra Himlens Blaa
Høie Gran, din tunge Veemodstaare.
Hvide Rose med det blege Smil,
Sødt indslyng dig med den friske Røde!
Vinder Eders Krands omkring den Døde,
Duk dit Hoved dybt og græd, o Piil!

Smaa Violer, huldе Børn, som født,
Medens Foraarsvinde venligt lufte,
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
Staaer, og see saa fromt til Gud og dufte;
Samler Eder ved hans Hovedsteen,
Lampen lig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been,
I en dødligblaa, men hellig Lue.

Eders Yndling eied intet Guld,
Uden Pryd var Kistens sorte Lilie;
Gyldne Gyldenlak, vær du da Guld!
Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
Slyng hans Navn! han var en Blomst som du,
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand og from hans Hu.
Hvide Lilie, lad din Taare trille!

Flora! du som hist i Østens Hiem
Har din rigelige Blomsterbolig,
Drag fra Østen, gak for Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;

I dit Fyldehorn tag Urter med,
Fiernt fra alle Jordens grønne Skove;
Strøe dem yppigt paa hans Hvileſted,
Smil og græd, og ønſk ham ſødt at ſove!

Hædre ſaa din Offerpræſt! Hans Villie
Ene var at vorde Flora kiær.
Gud, ſom klæder Markens ſorgfri Lilie,
Klædte ham, imens han vandred her.
Stille var hans Liv, kun Faa ham kiendte,
Skiøndt Europa lydt gientog hans Navn.
Trofaſt dog han ſin Gudinde tiente.
Flora! tryk din Elſter i din Favn.

Ei til Menneſket, men kun til Eder,
Spæde Blomſter! Skialden ſig har vendt,
At hvert Foraar fromt I tilbereder
Eders Ven et helligt Monument:
Eviggrønt, o Vahl! og Granbar vinde
Hver en Vinter om din Urne ſig;
Men med Vaaren, Jordens Elſterinde,
Hundredtuſind Blomſter favne dig!

Med et lille Speil.

Ifald min Muſa tog ei feil,
Hvad bedre kan vel end et Speil
En yndig Evadatter gives;
Hvori hun daglig ſelv kan ſee,
Hvor deiligt Kindens Roſer lee,
Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand,
Saa smukt et Billed male kan
I mange Timer, flere Dage,
Som hun i en Minut, naar blot
Hun selv, hvis Lyset falder godt,
Sig lidt at speile vil behage.

En Mø er stundom af den Art,
At hun forglemmer meget snart;
Hun nemmer hurtigt, men erindre,
Det er ei hende nær saa nemt;
Især hun strax igien har glemt,
Hvor skiælmsk de skiønne Øine tindre.

Har Zefir nu desuden tidt
I lette Silke spøget lidt,
Og overskredet sine Grændser;
Naar Lokken altfor vildt han slaaer,
Da er det godt, at strax man staaer
For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag da, Hulde! dette Speil.
Det viser Skiønhed uden Feil,
Det viser Amors hulde Kierte.
Og har du født i Speilet leet,
Da har du grant det Billed seet,
Som staaer i mangen Ynglings Hierte.

Til Hanna Steffens,

født Reichardt.

November stod saa kold og øde,
Hiemsøgt af Taager og af Regn;
De vilde Storme rædsomt løde
Fra Skyen, om en nøgen Egn.

Den gamle Høst, en kroget Gubbe,
Sad der saa tankefuld i Løn;
Tilsidst han reiste sig fra Stubbe,
Og bad til Guderne sin Bøn.

Da ynkte de fra Sky den Arme,
Som sad saa kummerfuld og stil,
Foruden Liv, foruden Varme,
Foruden lifligt Blomsterspil.

Og Freia monne let sig saare
Med blanke Spyd; og see af Blod
Til Jorden sank en Purpurtaare
Og spired frem, og fæsted Rod.

Og Solen gav den lune Bade,
Men Stormen lagde bly sig ned,
Og Frigga gav den grønne Blade,
Men Bragi gav den Evighed.

Og i Novembers kolde Mose
Der er ei længer koldt og dødt,
Fra den Tid Freias unge Rose
Der spirer frem og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De vore sparsomt paa min Vei,
Derfor kan jeg kun Rosen byde
Her disse smaa Forgietmigei.

Til Samme.

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
Er der Een især blandt alle kiære,
Som os dobbelt dyrebar maa være,
Som fortiener første Rang;
Eenogtyve Gange lagt tilbage
Blev den første Dag af dine Dage.
Maa jeg dig en lille Sang frembære?
Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig, som en Foraarsblomst af Jorden,
Vorte frem du i din Faders Have,
Vaarens yndigste, dens bedste Gave;
Hulde Blomst! du var din Gartner kiær.
See, da kom en Vilegrim fra Norden,
Tankefuldt hans Øie saae mod Jorden,
Saae din Tryllekalk, og til en Slave
Giorde ham dens unge Rosenstiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
At en anden Blomst ham kunde binde:
Til en fiern, en himmelsk, stod hans Minde,
Til Philosophiens Urne blaa;
Men nu saae han henrykt dig imøde,
Og det Blaae fortrængtes af det Røde,
Lifligt straalte du hans Blik imøde,
Rose! du var ene den han saae.

Jorden var han sindet om at vandre,
For at skue Væxter, Dyr og Stene,
Til den luftblaae Himmelblomst alene,
Til den fierne Viisdom stod hans Hu;

Men nu stod han under grønne Grene,
Huld Nærværelse forjog hans Længsel,
Til et Frihedstempel blev hans Fængsel;
Tempelets Gudinde var kun du.

Og den vise Troldmand, som med søde
Toner vidste Blomster frem at lokke;
I hans Bed de stod i rige Flokke,
Aabned Kalken under Lyrens Klang:
Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
Taus han den til sine Læber bragte;
Ved hans Barm nu hviler tro den Røde,
Følger ham saa gierne paa hans Gang.

Og nu er den søloblaae Længsel svundet,
Rosenrøde Fryd har Seier vundet;
Ved sin Arne, lykkelig omslynget,
Rolig sidder Vandringsmanden nu.
Der kan han sin anden Guddom dyrke,
Rosens Dufte ham livsaligt styrke;
Tre Aar har den huldt sig alt forynget,
Ved hans Bryst i stille kiærlig Blu.

Rene Blomst, du ei min Ven forlade!
Slyng omkring hans Tinding dine Blade,
Kisl ham, naar han dybt og stille grunder,
Skiænk ham mangen fager Rosenknop!
Da skal aldrig Modet ham forlade;
Uden Vandring, uden Did at træde,
Trofast, tro i Kiærlighedens Sæde,
Vil han sikkert naae til Biergets Top.

Og den blaae, den fierne Blomst, den kommer
I den sene, men den modne Sommer,

Sænker ſaligt ned ſin høie Stængel,
Slynger ſig om Roſens Purpurfavn.
Omtfortroligt ſkal ſig Begge møde;
Og det Blaa ſkal blandes med det Røde,
Som Viol, og nævne ſom en Engel:
Aphrodites og Athenes Navn.

Til Camma Rahbek.

(Paa hendes Fødſelsdag, i et Exemplar af Schlegels Spaniſches Theater.)

At det er gaaet dig ſom mig, Veninde!
At denne Slud og diſſe kolde Vinde
Dit Ønſke lokker tidt til Syden ned;
At Kraften i de norſke Kampefielde
Du ønſter blandet med den Herligbed,
Der bluſſer frem i Sydens Blomſtervælde;

Det kan viſt ingen Dannemand fortryde,
Og meget mindre gruſom dig forbyde,
At kunſtigt i din Blomſterurne du
En ſielden ſydlig Blomſt med Glæde planter;
Naar Stormen raſer her i al ſin Gru,
Naar Livet fryſer og Naturen ſtranter.

Snart ſvøber mørk og graadfuld Vinterdagen
Det ſtore Liig ind i ſit ſtore Lagen,
Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
Men lad Naturen rødſomt ſig forvilde!
Du drager fra det ſørgelige Nord,
Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

I Vest fra disse skionne blide Steder,
Et Land sig strækker, som Naturen klæder
Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld.
To Templer reise sig i denne Zone,
Som Sanggudinden bygged elskovsfuld:
Et for Cervantes, et for Calderone.

En skieldenkunstig Smed, Hefaistos Lige,
Høit i Germaniens udstrakte Rige,
En Sølvernøgle, glat, med gyldne Lag,
Har smeddet til den ene Dør, Veninde!
Modtag den af din Ven, paa denne Dag,
Indfattet med en lille blaa Kiærminde.

Petrarcas Canzone i Vaucluse.

Sølvbæk! I Bølger milde!
Hvor hendes huldе Lemmer
Fandt Ro, den skionneste, den elskte Pige;
Green! hvor hun hvile vilde;
Ak aldrig jeg det glemmer,
Du grønne Støtte, for den Elskelige!
Blomster! som Kiolens Flige
Har giemt, som født blev baaret,
Hvor Englebarmen svulmed;
Hellige Luft, som dulmed,
Mens giennem dig det huldе Blik mig saared;
Ak laaner hver mig Øre,
Min sidste sørgelige Sang at høre.

Vil Skiæbnen aldrig smile,
Vil Gud sig ei forbarme,
Men slukker Elskovstaaren Øiets Lue;
Da lad mit Legem hvile
I Eders Blomsterarme,
Naar Siælen hist sit Hiem skal atter stue.
Da kan ei Døden kue;
I dunkle Graves Egne,
Mens dette Haab mig glæder,
Jeg uforfærdet træder.
Ja intet bedre Sted kan Læben blegne!
Og ingen Grav saa fromt og stille giemmer
De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
Ad vante Vei tilbage,
Den grumme Blide. Ja det vil sig føie:
Hvor først vi saae hverandre,
Den helligste blandt Dage *)
Der vil hun kaste hen sit skionne Øie;
Og — Fader i det Høie!
Kun stue Gravens Fliser.
Da skal sig Hiertet lukke
For Elskov op, og sukke
Med Bøn til Gud, at han mig Naade viser.
Høit vil hun ham paakalde,
Mens Taarerne paa Sølversløret falde.

Ned fra de skionne Grene, —
Erindring, o du søde!
En Blomsterregn i hendes Skiød nedilte.
Hun sad saa ydmygt, ene,
I Skionheds Morgenrøde,

*) Langfredag.

Bedækket med de fine Løv og smilte.
Eet Løv paa Kiolen hvilte,
Eet funklende sig hæved,
Af gyldne Lokker fundet,
Med klare Perler bundet;
Eet laae paa Jorden, eet i Vandet bæved;
Eet syntes sødt at sige
Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da, med Sukken,
Jeg høist forundret sagde:
Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.
Saa vidt, af Elskov drukken,
Mig hendes Miner bragde,
Det Blik, det huldе Smil, den klare Stemme.
Alt kom mig til at glemme
Det sionne Virkelige;
Saa selv jeg spørge kunde:
Naar kom du hid? Hvorlunde?
Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
Fra den Tid disse Steder
Mit elskovsfulde Sind alene glæder.

Hvis Skionhed du, min Sang! besad som Villie,
Du kunde dristigt vove
At gaae til Folket, fra de dunkle Skove.

Violerne.

Smaa Violer, o hvor sødt
Dækt af Græsset ungt og blødt,

Frem I blaane!
Solen varmer Eders Luft,
Veemod ſuger Eders Duft
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre ſtaae;
Rødmen i det dunkle Blaae
Svagt henviger.
Herligt i den unge Lund
Spætter I den grønne Bund,
Vinke Dalens Piger.

O men koldt er ſpæde Straa!
Sammenklynget tæt I ſtaae,
Hvor I ſtiælve!
Magtesløſt paa frosne Muld
Vil ſig Urten medynksfuld
Lunt om Eder hvælve.

Smaa Violer! nei, o nei,
Grumme Storm ſkal længer ei
Jer nedtynge.
Her I ei ſkal ſtaae forladt;
Venligt om min Emmas Hat
Skal I Eder ſlynge.

Om den lyſegule Bund
I en yndig Krands ſaa rund
Eder bøie.
O hvor vil det ſvage Skin
Hæve hendes Purpurkind,
Og det ſorte Øie!

Vaarſang.

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Buſken Læ;
Og Nattergalen toner
Høit i det grønne Træ;
Og nysudſprungne Blomſter
Tæt ved hverandre ſtaae,
Mens friſke, klare Vover
I Sølverbækken gaae.

Og Aftenſtiernen ſmiler,
Den vækker Elſkovs Lyſt.
O ſee den ſmukke Pige
Hiſt, med det runde Bryſt!
Og ſee, de ſmaa Zefirer,
Hvor ſkiælmſk de, uden Larm,
Det tynde Slør bortrive,
Som dækker hendes Barm.

O Pige, kiære Pige!
Nu har jeg lukt min Bog.
Jeg ſidder ei og ſtirrer
Meer i det gamle Sprog;
Det Liv, ſom der jeg finder,
Det blomſtrer ude nu.
O kom min Elſkerinde!
Hvor længe tøver du?

Kiærminde! ſom kan ſtue,
Du Zefir! ſom kan ſtaae,
Du Lilie! ſom kan lue,
Du Roſe! ſom kan gaae:

Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har hvalt:
Du synger og kan tale,
Du, du mit Alt i Alt!

Nu kommer og omringer
Den unge Sanger her,
Mens høit hans Lyra klinger
Bag disse Bøgetræer.
Om Amors Rosenlænker
Han henrykt synge vil.
Saa kommer hid! og skjænker
Et Kys ham, for sit Spil.

Ja Tiden gaaer tilbage,
Naar Løvet springer frem;
De unge gamle Dage
Staaer op fra mørken Hiem.
Slet intet nu jeg savner,
I Favnen af min Mø;
I Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.

Og Pan staaer kiæk for Skoven,
Brat for en Tiørnehæk,
Og jager Tidens Kloge
Bort, med en panisk Skræk,
Som vil min Dryas dræbe,
Min overgivne Faun,
Og som med isnet Læbe
Koldt spotter Elskovs Navn.

Biergmandsliv.

(Efter Novalis.)

Den over Jorden byder,
Som kiender Klippens Bund,
Hvem ei Bekymring bryder,
Dybt i den kiøle Grund.

Som tausindviet kiender
Dens Kæmpeledemod,
Som til dens Værksted vender,
Med ufortroden Fod.

Dens hemmeligſte Kammer
Sig aabner for hans Bud;
Hans Hierte den opflammer,
Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
Begeiſtret, dobbelt fro.
Han ſkyer ei Flid og Plage,
Den la'er ham ingen Ro.

De mægtigſte Bedrifter,
Fra længſtforſvundne Tid,
Den dybe Hule ſkrifter
Ham, aabenhiertig, blid.

Oldtidens Luft ombæver
Ham der med høie Gys,
I Grubens Mørke ſvæver
For ham et evigt Lys.

Hvorhen sin Fod han flytter
Staaer han bekiendt og stærk,
Naturen understøtter
Hans Hænders travle Værk.

Til Hiælp i høie Grotte
Ham Vandet følger brat;
Og alle Klippeslotte
Ham skiænke deres Skat.

Op for sin Konges Throne
Han bringer gyldne Skrin,
Og sætter i hans Krone
Den funklende Rubin.

Vel sandt, han Kongen byder
Alt hvad han hist erholdt;
Derom han sig ei bryder;
Hans Armod giør ham stolt.

Lad dem dereppe hærge,
For Penge, Land og Slot;
Han er i sine Bierge
Den sande Jordens Drot.

Viinguden.

(Efter Novalis.)

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, ſom bringer Himlen mild;
Hans Bær af Solen kiærligt mødes,
At den kan ſkiænke dem ſin Ild.

Ham glædefuld undfanger Vaaren,
Huldt ſvulmer op det ſpæde Skiød;
Og naar alt Høſten Frugt har baaren,
Da ſpringer frem den Glut ſaa rød.

I ſnevre Vugge man ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes godt;
Der drømmer han om Feſt og Seier
Og bygger mangt et Trylleflot.

Ind i hans Kammer Ingen trænge,
Naar Uro giærer i hans Blod!
Thi han kan Baand og Fængſel ſprænge,
Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Og en uſynlig Vagt beſkiærmer
Den huldе Drømmer ſtadigt der;
Og hvo ſig Helligdommen nærmer,
Ham træffer luftomvundne Spær.

Naar nu hans Vinger bredes baade,
Da hæver han ſit Blik ſaa ſkiøn;
Han lader ſine Præſter raade,
Og kommer frem paa deres Bøn.

Og ſtiger, ſom af dunkle Moſe,
Klædt i kryſtalne Klædebond;
Taus Andagts høitidsrede Roſe
Betydningsfuld han har i Haand.

Og overalt om ham, med Glæde,
Hans Lærlinge ſig ſætte ned;
Og tuſind glade Tunger qvæde
Ham deres Tak og Kiærlighed.

Han ſprudler i utalte Straaler
Sit indre Liv i Verden ud;
Selv Elſtov nipper af hans Skaaler,
Og er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viſer
Sig allenſtund den Digter huld,
Der høit i luedrukne Viſer
Beſynge kan hans Druegulb.

Han gav ham Magten i ſit Rige
At tolke, hvad I følte nys:
Og derfor ingen deilig Pige
Bør nægte Digteren ſit Kys.

Juleviſe.

Idag nu, og næſten for to tuſind Aar,
Da laae i den lune, den ſydlige Vaar
De venlige Hyrder paa Marken og ſaae
Til funklende Stierne paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, ſaa kraftig og munter ſom varm,
Sad med ſin Hyrdinde ved kiærlige Barm;
I Maaneſkin laae de, ved riſlende Bæk,
Og plukkede Himbær af bugnende Hæk.

Men ſvulmende Himbær, ſkiøndt afplukket nys,
Var Intet dog mod det livſalige Kys,
De venlige Haandtryk, de ſalige Blik,
Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og leged uſkyldigt og frit,
Og ſpøged og ſnakked og kyſſed ſaa tidt,
Og dandſed i Maanſkin og tumled ſig om,
Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Ak! meget forandres i totuſind Aar:
Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar;
Vi er ingen Hyrder; den bidende Vind
Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forſvundet er længſt det idylliſke Liv;
Nu ſtaaer Cavaleren for Damen ſaa ſtiv,
Og Damen er knibſk paa Anſtændigheds Bud,
Og ſaaledes gaaer det Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter ſig ei,
Tidt vender den om paa vildfarende Vei,
Og eengang om Aaret den gotter ſig ret,
Og løsriver Stivhedens trange Corſet.

Og det er i Julen; da byder den Lyſt,
Ved Mindet om Hyrden ved Kiærligheds Bryſt.
Da giemme vi Veltet, ſom fængslede nys
Den frygtſomme Pige, der gi'er os et Kys.

Af Kiærlighed bragt til Fortvivlelſens Top
Vi flygte bedrøvet og bænger os op;
Og Slutten fortryder ſin Grumhed paa Stund,
Og afbider Strikken med blusende Mund.

Da ſætte vi os om Forundringens Stol,
Lig Straaler omkring den velſignede Sol,
Og undrer os over fordærvede Skik,
Og al den Forkeerthed, i Fior vi begik.

I Mangel af Maane vi nøies med Lys,
Med Brænde bortjerne vi Vinterens Gys,.
En Harpe maa gialde for rislende Bæk,
Og Vinflaſken bøder paa Druen i Hæk.

Og da er vi Hyrder, da trykker vor Arm
Den søde Hyrdinde til bankende Varm.
Uſkyldighed kommer fra Himmelen ned,
Og ſeer vore Glæder, og glædes derved.

Island.

Island! Oldtidens Øe, Ihukommelsens vældige Tempel,
Hen til din fjernede Kyst vifte Gud Bragi min Sang.
Altid en kraftig Ild udvikled din flammende Fieldtis,
Vældigt det bølgende Hav freder om Oldtidens Aand.
Der iblandt Asfurs Æt fremblomstred de herlige Skialde;
Er ei for Nordens Natur Hekla som Genius størst?
Aand og Natur sig forened, og vist ei hændelsesvilis blot
Bygged et Tempel sig der Saga, med Griffel og Skiold.
Dog, Aarhundreder svandt, og det Skum, som henruller i Taage
Fra den beskovlpede Kyst, møder fra Island kun nu!
Digter, hvad synger du der? Ha hvis du kan stirre mod Solen,
Vend mod Italia det, hør paa det undrende Folk:
Helten af bristende Marmor staaer atter op fra de Døde,
Thor med sin Hammer har vakt Grækernes Guder til Liv.

Ewald.

Ewald, naar dig jeg mindes, da mørknes mit Øie med Taarer,
Rosen med nagede Blad falmet paa Heden jeg seer.
Skiæbnen satte den hen i Lyng, og den drivende Regnsky
Skiænkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende Stænk.
Kroget da stiønd den sig frem, halvvisnet sank den mod Jorden,
Endnu dog ustadt en Knup stod paa fortørrede Stilk.
Nornen i sølverbelgende Klædebond feer over Heden,
Saae den ved Midnattens Lys qvalt mellem Tidsler at staae.
Sødt hun da smilte, men klar stod i Øiet en funklende Taare,

Taaren paa Knuppen nedfaldt tung, og den aabned ſig brat.
Og til Forundring en Roſe ſig herlig udfolded i Purpur,
Endnu de ſeneſte Aar qvæger dens liflige Skiær.
Ewald, ſtor var din Aand; ſtiendt lænket de lammede Hænder,
Herlige Toner dog ſteds lød fra den bævende Streng.
Ret ſom Idunna du ſad i en Jothuns goldeſte Fieldkloft
Fængſlet, med Taarer paa Kind, Æblerne ſtiult i dit Skiød.
O betydningsfuldt var dit Liv, du ſalige Martyr!
Stærke Laokoon du! med det omſnørede Bryſt.
Stor var Slangen og grum, ſom omſpændte de kæmpende Muſkler:
Midgardsormen det var, Jordens omringende Oval.
Hellige Skiald! din Død var Balders: Den gruſomme Skiæbne
Slukked i taagede Tid Fromhedens reneſte Lys.

Høſten.

Atter jeg ſtuer dit Guld, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din vanlige Gang.
Storm høit flagrende ſlaaer i den ſølvgraae Lok, og dens Bladskrands
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Øinene blinke. De ſunkle!
Trille ſaa langſomt og tungt ned paa den brunlige Kind.
Høſt! Fuldmaanen, din Mø, hvad har den blege Veninde
Vel da hver Midienat hemmeligt dig at betroe?
Taler I med hinanden om ſtiønnere kraftige Dage?
Ak da meddeler Jer mig! Kiær er ſlig Tale min Siæl.
Høſt med din Æſterkrands! Du vederqvæger mit Hierte;
Nattevandrerſſen med, hiſt med det ſværmende Blik.
Alt har din Huſtru travl, bekymret for vinterligt Forraad,
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.

Langſomt beſtiger du nu ved din Stav det ſkaldede Vinbierg,
Stirrer med dvælende Blik hen paa den visne Natur.
Solen er dalet i Hav, tørt ſuſer det ſpraglede Løvværk,
Aabent det bæver og koldt, ſtreifet af Straalens Farvel.
Stiernen, ſom holdt ſig i Somrens Larm paa hvælvede Baggrund,
Triner nu lyſere frem der, med ſit himmelſte Blik.
Hellig er Høſten, den Livet med Død huldſaligt forener,
Selve den visnede Green ſmykkes af kongeligt Guld.
Giennem den tidlige Nat mig hilſer den ſalige Straale,
Vier til Viisdom min Siæl, nærer mit himmelſte Haab.

Vaaren.

Alnaturen er nu kun en andagtjublende Kirke,
Kiærlig den hellige blaae Hvælving omfavner det Alt.
Fromt Smaablomſterne parviis her i de grønlige Stole
Sætte ſig, Række ved Rad, pyntet i Helligdags Dragt.
Fuglen i Løvenes Chor ſang høit ſit ſtiønne Te Deum,
Zefir, den Helligaand ſelv, frodig omſvæver det Alt;
Byder hvert Blomſter i Ydmyghed ned til Jord ſig neie,
For den Almægtiges Navn. See hvor de adlyde fromt!

Digte, hiemsendte fra Paris med Palmatoke.

I.

Til Veninderne.

Forfatte Dramer uden Damer,
Intriger uden Koner, Piger,
At trylle Læser varm og heed
Aldeles uden Kiærlighed;
Det kunde synes fast umuligt.
Ei qvindeligt og ei jomfrueligt!
Hvorledes vil en Musa da
Besøge Jorden himmelfra?

Dog, søde Børn! er da blandt andet
Ei Kiærlighed til Fædrelandet
En hellig Ægtekiærlighed,
Som vel kan gjøre Helten heed?
Er Kiærlighed til Dyd og Styrke
Da ingen Elskov, vi bør dyrke?
Kan Troskabs og kan Venskabs Pagt
Ei mane denne Guddomsmagt?

Og hvad er da vel Fædrelandet?
Kun en Gudinde, intet andet.
Og hvad er Troskab, Venskab, Dyd?
Gudinder ene, Livets Fryd.
Og Had og Avind? (thi dem finder
I ogsaa) Helvedes Gudinder.
Hver Guddom flyg, hver Guddom flisn,
Maa træde frem af Eders Kisn.

Her findes altsaa jo, Veninder,
I Grunden intet uden Inder;
Usynligt støbe Kuglen de;
De Mænd, som legemligt vi see,
Der gaaer omkring med stolte Miner,
Er kun Gudindernes Maskiner;
Løsladte Marionetter kun.
Hver Handling har en Indegrund.

Hvad (efter Risbrigh) „anbelanger"
Den Elskov, som I kiælent fanger
I „engere Bemærkelse"
Og som ei findes her? — O vee!
Hvad skulde Amor her, den Lille?
Kan han ei Hovedrollen spille,
Saa er ham Rollen altfor slet, —
Saaledes kom vi ud af det.

II.

Til Rahbek.

Omtrent et Aar, min Ven, er svundet
Fra den Tid sidst jeg frist har bundet
En Krands af Lilier, Rosmarin,
Indsprængt med Rosernes Karmin.
Som Solen kalder Vaaren atter,
Saa kalder Jovis hulde Datter,
Ved vennefalig Atterkomst,
Frem af mit Indre Siælens Blomst.

Den ranke, blege Melpomene
Fra Nordens gamle Bautaſtene
Har atter her i Vintrens Tid
Beſøgt mig veemodsfuld og blid;
Har lært mig mine Savn forglemme,
Ved Klangen af ſin rene Stemme,
Har aabenbaret mig en Skat,
Ved Maanens Lys i Midienat.
Hvad gjæred under Sneens Lagen,
Med Vaaren kommer nu for Dagen!
Det Frø, ſom ſkiult i Jorden laae,
Nu blomſtrer i det lune Blaae.
Tag denne Krands med venlig Villie!
Du finder Rosmarin og Lilie,
Dog lignes ingen Roſes Glands
Den grønlighvide Sørgekrands.
Kun Thor og Mimer ſtaae i Lunden,
Hvor Freia var af Frygt forſvunden.

Her toner Harpen ſamme Klang,
Som, for et Aar, i Hakons Sang.
Hvis Norges ranke Gran dit Øie
Med ſig har hævet i det Høie,
Velan, min gode Ven, forſøg
Her Skyggen af den danſke Bøg.
Jeg haaber, at dens fulde Krone
Skal vinke dig ved Harpens Tone,
Og viſe dig en ſiællandſk Lund,
Vel Granen værd paa Norges Grund.
Var Hakon mere ſtenet, takket,
Her finder du kun Veien bakket;
Har en og anden Fieldefleſt
Dig aabnet hiſt en farlig Grøft,
Hvorover jeg blev nødt at lægge
En kunſtig Bro, for Alt at dække;

Her gaaer du ſikkert, Skridt for Skridt,
Og kaldes ei fra Lunden vidt.
Men troe for alting ei, jeg byder
En Lund ſom ſagt, hvor Kilden flyder
I demantklare Boblegang
Og risler kiælen Elfiovsſang.
Kun Kæmper ſees i disſe Skygger,
Hvor Nornen ſom en Ugle bygger;
Bort hendes Hyl, ſom kræver Blod,
Har ſtrømmet hver en Qvindeſod.
Ei Zefir giennem Krattet hvidsler,
Svartalfen rudsler lumſk bag Tidsler;
Salt vædes dunkelgrønne Jord
Af høitidsfulde Idſefiord.
Havfruen, medens Solen daler,
Paa Dybet ſom en Hane galer,
Med Skrig hun fordrer Dødens Rov
Af natbedækte Leireſkov.

Men ſlummer fort end Sigtunds Strand,
Og knuger Ormen den til Smerte;
I Stormen ſeer du dog en Mand
Med Odins Kraft og Balders Hierte.

III.

Til Bønderne.

Hvad gior Fædrelandet kiært?
Hvad giør det vor Troſtab værdt?

Hvad har ſkabt det til et Eden?
Er det den ukiendte Skok?
Nei, det er en ringe Flok:
Venſkab kun og Kiærligheden.

Hvad er vel mit Fædreland?
Er det hver en nordiſk Strand,
Som den ſtolte Sø beſkytter?
Er det hver en grønlig Bred?
Nei, det er et enkelt Sted,
Nei, det er kun nogle Hytter.

Hvad har viiſt mig qvindlig Dyd,
Mandig Kraft, hvad ſtiænkte Fryd?
Var det denne ſtore Vrimmel?
Var det Mængden? Nei, o nei!
Nogle Hierter, Mængden ei
Giør mig Danmark til en Himmel.

Hvilket enkelt jordiſk Bryſt
Fatter vel den hele Lyſt,
Alle Jordens ſpredte Gaver?
Af de Blomſter, ſparſom ſmaa,
Som jeg finder i min Vraa,
Aner jeg de Andres Haver.

Eder, Venner! da min Sang
Skylder jeg, min Harpes Klang,
Fædrelandets Herligheder;
Eder og det gamle Skrift
Takker jeg min Helts Bedrift,
Derfor offres Digtet Eder.

IV.

Til Carl Heger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
Naar Phantasiens Magt din Aand har glædet,
Naar Heltens Skiæbne har dit Øie vædet,
Og Fædrelandets Ræst Ild i dit Hierte blæst;
Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
En Helt du finder fra den yngre Tid,
Som ubemærket, vennehuld og blid,
Sin lille Hytte ved vor Arne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
Beskedenheden med de stille Dyder
Sig ubevidst i Ensomheden fryder,
Bag Skoven ved den store Landevei.
Forbi den lader Livets Helte gaae,
Fornøier sig ved rastløst at see dem vandre;
Bestandig kun opmærksom paa de Andre,
Sig selv den ganske glemmer i sin Vraa.

Dog ei enhver, som gaaer forbi, er blind;
Ei hver en Pilegrim ikkun betragter
Den stolte Vrimmels brogelige Fagter,
Men titter nu og da i Busken ind;
Opdager Eremitten i hans Lund,
Indtræder, smager Vandet af hans Krukke;
Hører de fromme Turtelduer klukke,
Gaaer bort — men glemmer aldrig denne Stund.

Saa gik det mig. En Maler med min Bog,
Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
Hvad Phantasien kunde stort forbinde
I Kunstens freskomalte Billedsprog;

Og mangen Helt jeg ſlued, kiæk i Strid,
Meer eller mindre lødt af Smaaligheden;
Og for at finde Helten til mit Eden
Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men Een af mine Helte, flet og ret,
Som i det nye Billed her er malet,
Fordunkler undertiden Idealet,
Og er dog andet ei — end et Portræt!
Thi virkelig min Thorvalds Hierte ſlaaer
End høit for Andres Vel med ſamme Lue.
Ham, Carl, du finder i din egen Stue,
Naar, med dig ſelv, for Gud du ene ſtaaer.

Den 14de November i Halle.

Vintermorgenſolens Glands
Klar og herlig meldte Dagen;
Ynglingen i Stuen treen,
For ſin Morgenthee at ſmage.
Og for ham paa Bordet laae
Deilig en forſeglet Pakke,
Først fra Henrik Steffens bragt
Fredrik Schlegels Nytaarsgave.
Dernæſt fra den huldе Viv
Fiinolivengrønne Handſker:
Et for Aand, for Legem et,
Begge trænge jo til Varme.
Da nu Vinteraftnens Sol
Langſomt ned i Veſten daled,

Da de hvide Koppers Kreds
Bordets muntre Flade kranbste,
See, da vidned om en Fest
Pynteligt og muntert Hallen;
Thi af Bordet, brunt og blankt,
Var det grønne Vordug dragen.
Heller ei man Teppet fandt
Længer paa Fortepianet.
Alting straaled uden Slør,
Som paa sieldne Helligdage.
Og i ingen Kroge meer
Fyldte Dunkelheden Hallen,
Overalt de muntre Lys
Hvirvled med en Høitidsflamme.
See da treen Luise let,
Mild beskeden ind i Salen,
Rikke kom, Sophia kom,
Reichardts hulde Piger alle.
Og en Sang med Melodie
Gav Luise nu til Skialden;
Selv hun havde Tonen sat,
Han Forfatter var til Sangen.
Derpaa traadte Rikke frem
Med et Uhrbaand i en Valnød;
Men Sophia, Eva lig,
Skiænkt et deiligt Æble rakte.
Og fra Reichardt Spillemand
Bragtes mange sienne Klange,
Alt hans eget sieldne Værk,
Alle Goethes hulde Sange.
Tankerne fra Goethes Aand
Tydeligt i Ord udtalde,
Havde vundet dobbelt Kraft,
Ved med Toner sig at blande.

End et Billed fulgte med;
En af Velſtlands ſtore Skialde,
Arioſt forœret blev
Til en ung beſlægtet Sanger.
Dette var for Aandens Lyſt,
Men end bragtes med for Ganen
Af Madeiras dreie Viin
En forſeglet ſtøvet Flaſke.
Da nu Vennen ogſaa kom
Did, den ædle Schleiermacher,
Som Jean Paul ſaa ret har kaldt
Siælevandreren af Plato;
Da nu Mine Wolf indtreen,
Store Grækers tydſke Datter,
Og den hele Venneflok
Samlet var i Aftenballen:
See, da blev der baaret frem
Paa det lange Bord en Kage.
Kagen krandſet var med Lys,
Ser og tyve Lys man talte,
Thi for hvert af Heltens Aar
Saae man frem et Lys at rage.
Uformærkt med Lyſet ſvandt
Muntert hen en venlig Aften.
Og ſom Aften, Lys og Aar
Svinder ogſaa nu Romancen.

Vaarelegie.

Lad under Lyrens fortrolige Klang mig spørge dig, Camma,
Har alt den tidlige Sol venlig din Hauge befegt?
Ligger du alt paa Knæ for de purpurviolne Levkøier,
Som du med flittige Haand planter i Digterens Grund?
Som du, en smilende Dronning lig, fra tyngende Stavnsbaand
Gierne befrier. Sig, brød Vinterens Fængsel du alt?
Dufte de fyldige Blommer, de herlige Kroner, som nylig
Matte bag Vinduet stod, frodigt alt op i det Blaa?
Eller er det for tidligt endnu, og stuer du end kun,
Hvorban Auriklens Lok krøller bag Bladene sig?
Ordner du i dit Lysthuus Frø med linéeiske Navne,
Som af din Ven du modtog, Holbøll Urtegaardsmand?
Vorer endnu om sædvanlig Rabat de vuggende Græsstraae
Bredt, eller bragte dig alt (tleg paa saa mangen en Kunst)
Faderen Tegninger med, i Aftenstunden, naar Solen
Segnende kiøltes, og svalt blev den besværlige Vei?
Lokker alt Søndermarken dig gren? Har Træernes Knupper,
Nyfødte Kyllinger lig, faaet de tidligste Dunn?
Eller standsed i Harm, over Amagerland, over Havet,
Stormen de spirende Løv grumt med sin bylende Luur?
Ak hvi kan, som min Siæl, dog mit Legem sig ei giennem Luften
Svævende svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
Mangen Qvæld, naar I eensomt sad i den stumrende Dæmring,
Træen jeg da pludselig midt i Eders studsende Kreds;
Nød de Bær, som af Digteren selv, med blottede Tinding,
Ufortreden var plukt Middags-Luen til Trods.
Under det giæstfrie Tag svandt Aftenen kiøl, og Lyæus
Lokked med qvægende Viin Latter og Munterhed frem.
Camma! hvælvede Lyras Klang her nægter ei vældigt
Vorende Hiemvees Oval ret dig at tolke; den skal
Heller ei barsk forstyrre dig Vuggesangen, jeg sender;
Rafaels Engel kun lee her mellem Blomsternes Pragt.

Mægted jeg derfor end vældigt i Buonarotiſſe Farver
Diærvt dig at male mit Savn, ſkal dog en Skildring ſom ſlig
Ei min Vaarelegie forſtyrre. Du nærme dig venlig
Denne min Blomſterkoſt, ſendt fra det fremmede Land.
Men naar Solen i Aftenqvæld bag Skovene daler;
Naar i ſit kruſede Solv ſmiler germaniſſe Flod,
Ak da længes jeg ſaare til Eder; til Fader paa Bakken,
Og til de Kiære, ſom boe hiſt i den ſtraatakte Vraa.
Tolker en venlig Aand Eder aldrig Broderens Længſel?
Mærker I aldrig mit Suk ſtundom i Aftenens Vind?
Nu, ſaa lader da denne min Sang i ſværmerſte Toner
Høit Jer forkynde: Fra dem, Hiertet i Sandhed har kiær,
Skiller ei lyneborgiſte Sand, ei baltiſke Bølger,
Trofaſte Vandringsmand; mægter ei ſchweizerſke Field
Aanden at rive; ſtal ei den ſtolteſtkneiſende Gubbe,
Montblanc, Biergenes Drot, ſtille; ſtiendt, ſtiægget og bred,
Kronet med Snee, mellem Eder og mig han træder, endſkiøndt han
Sender ſin Døttreflok liſtigt imøde mig der.
Dog ſkal ei Roſer og ſelvblaa Luft, ei Skiønhed og Farver
Blege det nordiſſe Sands Diſer, ei Graven ſkal
Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde Blondiner
Ei fordunkle mig ſkal; Myrther i kiølige Lund
Af Erindringen ei fortrænge den hellige Bøgeſkov,
Hvor mig det tidligſte Digt Alfen i Skyggen har lært.
Ingen Ørn kan flyve ſaa høit ſom Tanken, den ſvæver
Over det kiækkeſte Field, ſpotter den dybeſte Kløft;
Som en venſkabelig Due, med Brev om Halſen, den ſtandſer
Ikke ſin Gang, før den fandt Hytten i vanlige Flugt.

De tre Fødselsdage.

Naar Dannerskoven grønnes,
Naar blaalig Luften luner,
Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
Naar Bondens Flid belønnes,
Og Bautaſtenens Runer
Paa Høien prydes hiſt med Blomſterhækker;
Naar Flora Lunden tækker,
Og ſpætter Græsſet med de blaae Kiærminder;
Naar Roſer duſte røde,
Og naar de Jordbær ſøde
Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder;
Da kalder mig tilbage
Skiærſommer trende kiære Fødſelsdage.

For dem at belligholde
Hidnærme ſig Favoner,
Mens Boreas er bunden faſt og ſtille;
Da hyler ingen kolde
Stormſlag i Skovens Kroner;
I Skyggen Nattergalen ſlaaer ſin Trille;
Da træder frem den lille
Gud Amor, med ſit Kogger og ſin Bue;
I Skovens Tabernakel
Da tænder han ſin Fakkel,
Ved Roſenbægrets høie Purpurlue;
Sigter ved ſine Flammer
I Hyrdeflokken ind — vee den, han rammer!

Og naar nu Pilen brænder
Dybt i det unge Hierte,
Da blier den liden Amor ſaa fornøiet;
Han gnider ſine Hænder,

Og ſvinger høit ſin Kierte,
Mens Glæden lyſer Glutten ud af Øiet.
Da breder han opheiet
Sit Sølvervingepar og bort ſig ſyder;
Urania fremtræder,
I linnedhvide Klæder,
Og ſætter ſig i Ly, hvor Bækken flyder.
Amor paa ſine Vinger
Har Elſkov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
For Ven, for Søſter, Broder,
Og for Forældre, ſom for Døttre, Sønner;
Hun tryller til et Eden
Vor Jord, den gode Moder;
Det rene Bryſt hun rigeligt belønner.
O, naar ſig Skoven grønner,
Naar ſlog med meer Hengivenhed et Hierte?
Naar flød en bedre Taare?
Naar ſaae man Fraſtand ſaare
Med mere bitter og veemodig Smerte?
Naar alle Blomſter tindre,
Da blomſtrer Siælen og i Støvets Indre.

O ſøde Tid! O Lykke!
Som trende ſlige Dage,
Saa kiære, ſtiænker mig, naar Flora kommer;
Hvordan ſkal jeg udtrykke
Min Glæde, ſom min Klage,
Thi ene ſtaaer jeg i den Sommer.
O Gud, du eſt min Dommer:
Jeg elſker dem; men paa min Vandringsbane
Mig Hiemmets Fryd forlader;
Skilt fra min gamle Fader,
Fra min Sophia, fra min Chriſtiane,

Kan jeg dem varmt ei favne
Til dette Bryst, maa Dagens Glæder favne.

Men jeg skal atter flue
De skjønne Dages Glæde,
Ja dele den, og med de Andre nyde.
For Arnens hellige Lue
Jeg atter ind skal træde,
Skal i min lille Vennekreds mig fryde.
Gud vil min Stav ei bryde
Saalænge den som Vandringsstav mig følger;
Nei, hiem til mine Kiære
Vil atter trygt mig bære
Du, Østersø! med dine blide Bølger;
Til Danmarks gamle Rige,
Til Fader, Søster, Venner og min Pige.

Men inden jeg kan prise
For dette Godheds Giver
Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
Saa maa min Sang bevise,
At stedse jeg forbliver
En trofast Elsker, kiærlig Søn og Broder;
At Hav og Land og Floder
Adskiller ei, men knytter og forbinder;
At hist er mine Tanker,
Hvorhelst min Fod end vanker,
Naar Solen stiger og naar Solen svinder;
At sig min Reise synder,
En Ring, at ende kun hvor den begynder.

Saa ilt, min Sang! da skyndeligt mod Norden;
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Og viis dem, at jeg borte var tilstede.

Til Huusguderne.

Fader Odin! lad dit Lys
Kraftigt i mit Hierte lue.
Dødens ængſtelige Gys
Mægter ene du at kue.
Lær mig finde Mimers Aa,
Mellem Skovens dunkle Stammer,
Lær mig kiele mine Flammer
I det friſſe Mørkeblaa.

Giv mig Kræfter, Aſathor!
Styrk min Hammer til Idrætter;
Lær mig paa den vilde Jord,
At bekæmpe Mørkets Jetter,
Lær mig fra min egen Aand
Midgardormens lumſke Smerte,
Naar den klemme vil mit Hierte,
Bort at vriſte med min Haand.

Styrk mig, Bragi! med dit Blik;
Lær min Harpe helligt klinge.
Sluk min Tørſt med Suttungs Drik,
Hæv mig paa din Ørnevinge.
Lad dit Æbles ſøde Saft,
Idun! i mit Bæger flyde;
Lad mig gavmild Frugten nyde,
Som forynger Livets Kraft.

Freier! gyldne Frugtbarhed,
Overflødighedens Fyrſte,
Du, ſom Ar til Jorden ned
Ryſter fra din Gullinbørſte,

Skiænk mig et beſtedent Reg,
At ei Sangen ſvagt forſtummer;
Lad mig, uden Næringskummer,
Øve fort min Strængeleg.

Frigga! i din Herthadal,
Ved en Brink i dine Skove,
Byg din Søn af Løv en Sal,
Nær ved Søens blanke Vove;
Reis den, hvor jeg Lyſet ſaae,
Hvor de ſvandt, min Barndoms Dage,
Men hvor Mindet blev tilbage,
Skiænk mig en beſteden Vraa.

Stig da ned til Geſions Øe
Skionne Freia, Nordens Glæde!
Bring til Hytten mig min Mø,
Slyng os i din gyldne Kiæde.
Slyng os i din Lok ſaa beldt,
Som ei Mandens Styrke kiænker.
Habor ſprængte Sigars Lænker,
Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Ægirs Hav
Kiøligt op mod Stranden ſtyller,
Stiig da, Baldur! af din Grav,
Mens i Mulm ſig Solen byller;
Styrk min Aand med qvægſom Ro,
Lær mig Livets Blomſter ſanke,
Lær, ved hellig Eftertanke,
Mig at finde Haab og Tro!

Naar da Lokes haarde Stang
Hødur ſtøder i mit Hierte,
Følg din Ven den ſtumle Gang,
Giennem Helas Gru og Smerte;

Styrk mig med dit Guddoms Mod!
Sving mig op fra Jordens Vrimle
Med dig, til det lyse Gimle,
Fremme Baldur Ziegod!

Hiemvee.

Underlige Aftenlufte!
Hvorhen vinker I min Hu?
Svale, milde Blomsterdufte!
Siig, hvorhen I bølge nu?
Gaaer I over hviden Strand,
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med Eders Bølger
Tolke, hvad mit Hierte bølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
Luerød du synker ned;
Og nu sidder jeg alene
Her i dunkel Eensomhed.
Hiemme var der intet Field;
Ak, saa er jeg ude vel?
Skal i Nat ei barnligt blunde
Ved min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes,
Du har sagt med smeltet Bryst,
At i Hiemmet ene findes
Roligheds sande Lyst;

Schweizer! ſom paa Klippen boer,
Du har talt de ſamme Ord.
Hellig Længſel drev med Vælde
Begge til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
Præger ſig i Hiertet ind?
Ak! fra diſſe nøgne Stene
Vender ſig mit mørke Sind.
Synger Granens, Fyrrens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeſkov?
Guſtne Flod, ſom her ſig krummer,
Dyſſer ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
I en ſtid og leret Grav:
Livets Kilde, Glædens Moder
Breder ſig, det ſølvblaae Hav;
Slynger ſig med venlig Arm
Om ſin Datters fulde Barm,
Og ved Blomſten ſig forlyſter
Paa Siølundas unge Bryſter.

Stille, ſtille! Baaden gynger
Hisſet mellem Siv og Krat;
Smukt en Mø ved Cithren ſynger,
I den tauſe Sommernat.
Rene Toner! Milde Lyſt!
Hvor du ſtrømmer i mit Bryſt.
Men hvad ſavner jeg og græder,
Da hun dog ſaa venlig qvæder?

Det er ei den danſke Tunge,
Det er ei de vante Ord!
Ikke dem, jeg hørte ſiunge,
Hvor ved Hytten Træet groer.

Bedre, ſtjønnere maaſtee,
Ak! men det er ikke de;
Bedre troer jeg viſt hun qvæder,
Men tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for andet,
End et ufrivilligt Suk.
Længſelsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er ſaa blid og ſmuk.
Mangen ſaadan Aftenſtund
Sad jeg i min kiære Lund;
Mindet vender nu tilbage,
Det er Aarſag i min Klage.

Tidlig miſted jeg min Moder,
Ak! det giorde mig ſaa Vee!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder ſee?
Livet er kun ſvagt og kort; —
Skiæbnen vinker længer bort,
Skal jeg med den ſidſte Varme
Slutte mig i hendes Arme?

Vinterangſt.

Maanen ſtinte bleg paa Snee,
Natten var ſaa klar at ſee;
Nornen tæt ved Vuggen ſtod,
Runer ſkrev med Barnets Blod.

Hvad du vil og hvad du ſkal,
Er alt her et ſluttet Tal,
Hvad du lever Aar for Aar,
Paa din Pande ſkrevet ſtaaer.

Saadan ſang hun og forſvandt:
Ingen veed om det er ſandt.
Maanen ſkinner bleeg paa Snee,
Hvo vil giennem Natten ſee?

Sommertroſt.

Solen ſtinte varm og ſkiøn,
Dagen var ſaa blomſtergrøn,
Baldur under Egen ſtod,
Styrked Ungerſvendens Mod.

Vngſt dig ei ved Nornens Sang,
Gak med freidigt Mod din Gang!
From i Hierte, kiæk i Aand:
Det ſtaaer i din egen Haand.

Saadan ſang han og forſvandt;
Men hans Troſtens Ord er ſandt.
Skiæbne, raad for Sorg og Lyſt!
Baldur raader i mit Bryſt.

Sang

til Mozarts:

Konnte jeder braver Mann.

Venus ſmiler, Bacchus leer,
Bort med Sorg og Klage!
Inden Vintren dig beſneer,
Nyd de fagre Dage!

Ingen vranten Tidſel her,
Uden Farve mørk og tvær,
Sig blandt vore Roſer ſlynge.

Vaaren altfor hurtig gaaer,
Med ſin Blomſterklynge;
Lad os da, mens vi har Vaar,
Elſke, drikke, ſynge.

Viin og Piger! huldе Lyſt!
Glas i Haand og Mø ved Bryſt!
Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyſt og Skiærts!
Naar vi Eder møde
Staaer Horaz, Tibul, Properz,
Atter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
Har udgydt ſin Honningſtaal,
Ingen blank Pokal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
Hvor han ſtiælmſt fremtitter?
Kyſſer i ſin Blomſterſeng
Tuſind Favoriter.

Hvor den raſſe, kiække Gut
Favner varmt den ſkiønne Glut.
Ham vi os til Mønſter tage!

Venus ſmiler, Bacchus leer,
Bort med Sorg og Klage!
Inden Vintren dig beſneer,
Nyd de fagre Dage.

Til en norſk Veninde i Frankrige.

Græd ei, fordi du ſkal dit Hiem forlade,
Fordi de Kiære drage fra dig bort!
Dig ſtiller fra dit Throndhiem Havets Flade,
Men Havets Vei er altid kort.
Din Fader raader over norſke Snekker,
Og raſſe Brødre tidt beſøge dig,
Med Kiærlighed, ſom ingen Fraſtand ſvækker.
Græd ei! thi du er lykkelig.

Behold dit Hiertelag til Danmarks Egne,
Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer.
For Sydens ſtærke Blomſter Nordens blegne,
Men Troſtabsægen vorer mere ſtor.
Lær dine Børn det danſke Sprog at tale,
Lær dem at have Norges Fielde kiær;
Og ſiig dem, at i Siællands Dale
Slaaer Hierter, ſom er Venſkab værd.

Længsel i Paris.

Ak hvor det stundom dog ret vederqvæger,
At see en ædel, deilig Viv;
Da flammer Øiet, Hiertet hun bevæger,
Naturen saaer et dobbelt Liv.

Man reiser som Garçon, man alt bemærker,
Man føler sig i Eensomhed forstemt,
Og seer saamange sieldne Kunstens Værker,
Til næsten man Naturen har forglemt.

Hvad var i Paradiis før Eva Manden?
Man ubekiendt i fremmed Skare gaaer,
Og morer sig saalænge med Forstanden,
Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder
En blomsterløs, en visen Krands;
En Sæbeboble som til Intet falder,
Musik i Salen uden Dands.

Hvad? Du er i Paris, som hyppigt brammer
Med skiønne Qvinder, og dog længes du?
Du seer vel Skoven ei for lutter Stammer,
For lutter Lilier og Roser nu?

Ak Kiære! mange skienne Lilier vinke,
Som Rose smiler mangen yndig Glut;
Men Rosen fik sit Purpur meest af Sminke,
Og Lilien er brudt.

Trøst

(i et mismodigt Øieblik).

Stakkels Digter! du beklager dig, at paa din Gammelalder
Mænd, selv uden Kraft og Vinger, stundum dig en Fusker kalder?
See dig dog engang tilbage, hvis du det endnu ei veed,
Groer ei bedst af Alt paa Jorden Tidslen Utaknemlighed?

Sophokles i Oldingskraften skrev, hvorpaa nu Verden skienner,
Sin Ødyp — og blev for Retten stævnet da af egne Sønner
Som en svag vanvittig Daare, der ei kiendte Faderpligt.
Vise Dommer Skialden frelste; Talsmand blev hans eget Digt.

Don Quixote skrev Cervantes; selv Apol ham Krandsen bragte,
Vogen morede Kong Philip — Skialden ingen Skiærv han rakte.
Snart en uforstammet Smører bedre Don Quixote skrev —
Skialden pidsked ham med Nælder, han til Spot for Verden blev.

Shakespeare lyste som en Stierne; længe dog ei Stiernen funkled
Beaumont Fletcher Himmelstiernen med Raketters Blus fordunkled.
Garrick, Schröder, Tieck og Schlegel hylded ham, snart godt, snart slet.
Store Shakespeare! endnu Verden aldrig har dig fattet ret.

Holberg skrev sin Kandestøber — og det var ei i en Kande
Nordens Bly til Kar han støbte; det var i hans egen Pande,
Men en Paulli meget bedre sig forstod paa Poesie,
Lærte Holberg med sin Dumhed bedre Kandestøberi.

Stakkels Holberg! dine Skatte danske Skueplads du skiænkte;
Men i bælmørk fugtig Kiælder du paa Væg din Lampe hængte,
Ingen kom dens Lys at skue — Tiden, fuld af Regn og Slud,
Trued med at slukke Lampen — o, men aldrig gaaer den ud!

Ei forglemmer jeg de Dage, — Tiden kaldte ſig romantiſk —
Vingen frie man havde faaet, før man ſtækked den pedantiſk,
Da du ſtore Fredrik Schiller heller intet Bifald vandt;
Drengeſmagen, Modeſmagen ogſaa kaldte dig Pedant.

Goethe! kraftig ſom Apollo — ſom Apol lidt uretfærdig —
Mangen Marſyas dig ſlaaede levende, ſom os uværdig.
Din Natur, din friſte Skiønhed vakte lunken Sympathie,
Og tilſidſt kun i dit Ukrudt Daarlighed fandt Poeſie.

Saadan paa utallig Maade Smaahed kæmper med det Store.
Saare kan vel Myggen Huden, men ei Manden giennembore.
Overſlaae kan Tidens Bølge Klippen, naar ſit Skum den ſlaaer,
Skummet ſynker dog tilbage — ſynlig atter Klippen ſtaaer.

Da jeg reiſte til Italien.

Du vil, min Ven, jeg ſkal ei reiſe længer,
Du mener intet Nyt jeg finder der;
At ikke Den til fierne Skiønhed trænger,
Som kan opdage Skiønheden ſaa nær.
At Meget vil mig hisſet ei behage,
Naar fiernt jeg ſøge ſkal min Levelyſt,
Og at den Sol, ſom muntrer vore Dage,
Maa ſende Straalen fra vort eget Bryſt;
At Norden ſavne vil min Digterſtyrke,
Naar den mig ſeer de velſte Guder byrke.

Det kan du alt ei ſaa alvorligt mene,
Dit Brev blot friſter mig med Ironie.

Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
Han kiender Livet ei, han er ei fri.
Thi som med rasse Flugt i vore Aarer
Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
Med Verden; derved styrkes Sielens Mod.
Eensformigheden sande Skienhed dølger;
Paa Verdenshavet gaaer de store Bølger.

Og hvad er Phantasiens Sieleføde,
De Billeder, som Verden os har viist?
Naar Blomsten ikke Luft og Straaler møde,
Da har den snart sin Deilighed forliist.
En Brudgom først maa tumle sig og handle,
Før han til Hytten bringer fromme Brud.
Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
Da springer alle Haabets Knupper ud;
Da vorder skiænket, vorder atter givet.
I denne Vexelvirkning nydes Livet.

See, Museerne beboe de fierne Bierge,
Hvo dem vil see, sig Templet nærme maa.
I snevre Huler smedde Trælledværge,
En Træleskiæl kan intet Høit forstaae.
Vort Hierte — Broder, Sandhed var din Tale —
Er Sielens bedste Høisal; men ifald
Du lukker denne skienne Sommersvale,
Da blier den som den Ødeste Hal:
Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
Bestraalt kun af Eensidighedens Maane.

Som en homerisk Hal den ud maa vende
Sin aabne Dør mod Talen, stor og fri;
Og der maa mange stolte kaade Svende
Til Bergens Frue gaae paa Frieri.

Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder,
Maa længe tumle sig paa Verdens Hav;
Han kommer hiem, naar man det mindst formoder,
Og sender plumpe Lidenskab i Grav.
Han fælder Ungdomsfrækhed med sin Bue;
Hans Huset er, og hans den skiønne Frue.

Af mangt et Rosenbed har Bien draget
Sin søde Saft, af mangen Blomstervang.
Hvad ei som Syn, Bedrift mig har indtaget,
Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
Thi flagre lad mig over Alpemuren,
O Ven, og stræk ei mine Vinger smaa!
Jeg maa besynge Mennesket, Naturen;
Deri bestaaer mit Liv; thi lad mig gaae.
Af Arken Duen slip i Laurbærlunden,
Den kommer atter med et Blad i Munden!

Du kalder det unordisk did at fare,
Saa langt fra Odin og den stærke Thor?
Og har du glemt Normanners stolte Skare,
Som overstrømmed trindt den hele Jord?
Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
Og deres Guder med, og saa gier jeg;
Thi hold mig ei fra Sydens muntre Glæder,
Did over Alpesneen gaaer min Vei.
Og i de skiønne blonde Lombardinder
Gienhilser jeg kun mine Landsmandinder.

Simplon.

(Paa Tilbagereiſen).

Der ſtaae igien de taarnehøie Trolde,
Med Taagedamp om Been.
Lidt efter lidt forſvandt de grønne Volde,
Her kneiſer nøgne Steen.

Mig vinker Kæmpen, der de gamle Daner
I Flokke ſaae ſaa tidt;
Hans Hielm er Iis, og Hielmetoppen Graner,
Og Vandſeret Granit.

Hvi ſvulmer Hiertet mere kiæft i Barmen,
Ved denne Klippehal?
Jeg hører Ørnens Skrig og Fosſens Larmen,
Men ingen Nattergal.

Hvor er de Myrther og de Laurbærhække,
Hvor Marmorſtøtten ſtod?
Jeg ſeer kun Biergets Top, ſom Snee bedække;
En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryſt forſvinder
Hin Ængſteligheds Vee.
Mid vinker Idun med de friſte Kinder,
I Klædningen af Snee.

Hvad er dog dette? Hiſt i Morgenrøden
En Banghed mig betog;
Det kom mig ſtundom for, jeg hørte Døden,
Naar Nattergalen ſlog.

I Kjøligheden jeg mig følte lettet.
Ei Heden var min Ven;
Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
Og vilde bort igien.

„Saa har Apol dig ikke værdig funden
Da til sin Himmel klar!
Saa er den skjønne Kunst for dig forsvunden,
Saa est du en Barbar!"

Velan, Barbar! Der hersker og i Norden
En Gud, som Harpen slaaer;
Han er ei Yngling, han en Mand er vorden,
Med Egeløv om Haar.

Han lærte mig i mine Fædrelove
At røre Harpen stærk;
Han lærte mig mangt Heltekvad at vove,
Om Dyd og Nidingsværk.

Dog, skjønne Grækers Aand! du selv maa sande,
Jeg hylded dine Bud:
Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Visdom mig har aabenbaret,
I evig Skjønhedsglands;
Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
Mig Hjertet og min Sands.

Og I huldsalige Farvetryllerier,
Som nu ei Øiet seer,
Mon vel en Digters bedste Phantasier
End I mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
Begavede Natur!
Skjøndt ikke jeg i hver en gammel Gade
Beundred hver en Muur.

Og tydske Sværmerier, som sig blandte
I Alt, mig giorde stum;
Ei fandt jeg Himmelnøglen kun i Dante,
Ei steds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Alds Foragter,
Hvem Fordoms Drømme bandt;
Og skjøndt mig mored de katholske Fagter,
Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagsolen brændte;
Vel Himmelen var blaa,
Men Sjællands Bøg, hvorhen jeg Øiet vendte,
Dog ei mit Øie saae.

Nu glædes jeg paa Fieldet her, det hvide!
Og rørt mod Norden seer:
Jeg hviler ei ved Cestii Pyramide,
Jeg er ei Kjætter meer!

Phonir.

Naar ſlevt et Folk i Afmagt ſynker,
Og bugner under Trællens Aag,
Naar vrantne Gubbe Panden rynker,
Og den Forſagte kaldes klog;
Da Skialden feger Oldtids Slægter,
Og finder i Erindring Trøſt,
Thi Modløshеden aldrig mægter
At nære Flammen i hans Bryſt.

Men naar et Folk, hvis liden Vrimmel
Indſtrænkes af et mægtigt Hav,
Frembeles ſtoler paa den Himmel,
Som deres Fædre Kraften gav;
Naar raſſe Kriger ei forſager,
Men ſliber tillidsfuld ſit Spyd,
Og venter tryg de grumme Drager,
Da toner Sang og Harpelyd.

Ei førſtegang en ærlig Kæmpe,
I Haab til Gud af Hiertets Grund,
Forſtod et Udyrs Harme dæmpe,
Skiøndt Fraaden ſtod i glubſte Mund.
Skarpt Sværet blinker, Øiet flammer,
Hans Arm er ſtærk og ſtærkt hans Mod:
I Ækkerbug han Dyret rammer,
Og Krokodillen døer i Blod.

Og maa for Magten Tappre ſegne,
Hvo klage tør? De fare vel!
Langt ſtørre Held ſom Fri at blegne,
End leve brændemærkt ſom Træl.

Misundes Tamerlan hans Ære,
Der slog en Jord med Bøddelriis?
Vil heller du ei Cocles være,
Som stred og sank paa Romerviis?

Hurra, I danske Helte raske!
Gud Ægir end os haabe bød.
Kiæk stiger Phønix af sin Aske,
Den stolte Fugl er ikke død.
Den spreder sine hvide Vinger,
Sin Hals den hæver rank med Lyst,
I Næb den Dannebroge svinger,
Og Bølgen spiller om dens Bryst.

Flyd ud paa Dybet som en Svane!
Vor Glædeshilsen følge dig.
Svøm, bryst dig efter gamle Vane,
Dit Kors i Æther bade sig.
Lær Bølgen, naar du den bedækker,
Naar Ankerkloen Sandet slaaer:
Danmark kan miste sine Snekker,
Men aldrig Danskes Mod forgaaer!

Med Ildbogstaver Phønix skrive
Man i din kongelige Stavn;
Skiøndt sidste Fugl du ei skal blive,
Der flyver ud fra Kiøbenhavn;
Men Phønix er vor Roes paa Havet,
En kraftig Grif i vilden Sky,
Som, naar man troer den er begravet,
Af Asken svinger sig paa ny.

Vaarſang.

Endelig revned de hængende Skyer,
De forſvandt i en Kant;
Kulden med Taagerne flyer.
Himmelen ſtinner ſaa klar og ſaa puur,
Som en Demant, ſom en ſleben Azur.
Varmen opliver den dødkolde Jord.
Eja ſee, Herre je!
Alt ſtaaer Violen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke ſeen:
Tirrelit Qvirrelit!
Qviddrer paa gyngende Green.
Græsſet alt ſpeiler ſig ſpædt i vor Sø,
Iſen og Sneen paa Bierget maae tøe.
Løvene flætte det maigrønne Tag!
Vifter hid, vifter did,
Høit i den venlige Dag.

Hvad er ſaa herligt ſom Roſen i Vaar?
Hvad ſaa rødt, hvad ſaa ſødt?
End den ei blomſtrende ſtaaer.
Endnu den ſlutter paa tornede Stub
Grønt under Løvet ſin ſpirende Knup;
Men kun en Dag i den varmende Luft,
Giver Agt, hvilken Pragt!
Mærker I Purpurets Duft?

Bluſſer alt Roſen, da kommer og ſnart:
„Trilleree, Filomee"
Hurtig paa Vingernes Fart
Liflige Nattergal, bygger i Træ

Klogtig ſin Rede bag Grenenes Løv;
Holder ſit Bryllup og ſynger ſin Sang:
„Sede Lyſt i mit Bryſt!“
O du livſalige Klang.

Phyllis ſaa kom, lad kun hiſt ved vor Dam
Med mæ mæ og bæ bæ
Græſſe de kridhvide Lam!
Lammene hytte ſig ſelv kan du troe:
Her kan vi ſidde bag Vogen i Ro,
Favnes og kyſſes bag grønlige Skiær.
Hys hys! tys tys!
Ingen opdager os her.

Ingen kan trænge ſig her til os ind,
Uden ſnart med en Fart
Zefirens bævende Vind.
Kom kun, o Zefir! jeg trænger til dig;
Kiøl mine Flammer, de qvæle jo mig.
Løs hendes Lokker og blæs til min Lyſt
Med et Kaſt i en Haſt
Silken fra ſvulmende Bryſt.

Digteren og Amor.

Digteren.

Amor hvordan?
Kommer ſaaſnart du ſom Vogenes Blade?
Sydlige Land
Kan du letſindig ſaa hurtig forlade?
Vingede Dreng i det flagrende Flor,
Ynder du ſælſomme Hierter i Nord?

Amor.

Havet det blaae
Flyder jo her, som for sydlige Himmel;
Derne smaa
Kruse sig som i helleniske Vrimmel;
Tonen, i Sprogets melodiske Klang,
Nærmer sig sødt den ioniske Sang.

Vigen er stien,
Blaasiet, blond som homeriske Skienne.
Dernes Søn
Vil jeg for Diærvhed og Snille belønne.
Snart er jeg hisset og snart er jeg her,
Let er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Vaar!
Færdig med Dækker, med Bidsler og Seler
Opsadlet staaer
Gangerne graae, mine smaa Filomeler.
Karmen de drage mod nordlige Mai;
Venus besøger den blomstrende Frei.

Hen giennem Luft
Flagrer jeg da i den tidlige Sommer.
Urternes Duft
Giver tilkiende, naar Kiærlighed kommer.
Kiølige Skyer bestænke min Sti,
Luun falder Draaben, da Blomsten er fri.

Herlig i Glands
Smiler jeg da til den vaarlige Sanger.
Bøgenes Krands
Med sine Løv mig i Skyerne fanger.
Ungdommen lokker jeg hid med min Pragt,
Da først begynder i Skoven min Jagt.

Listigt da hist
Skyder et Blik af den stille Blondine;
Sortøiet vist
Træffer Brunetten med brændende Mine.
Barmen saa stolt af den fyldige Snee
Blænder det Øie, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
End havde hørt mellem Rosernes Lue,
Ha, men jeg seer
Skalken bag Træet alt spænde sin Bue;
Flygte jeg vil, at han træffer ei mig —
Af, Amaryllis! da mødte jeg dig.

Digterens Hiem.

Hvis Eder lyster at erfare,
Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer?
Da vil jeg strax det aabenbare:
Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
Det strækker sig fra Spitsbergs hvide Klipper,
For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
Til hvor den sidste Tange slipper
I Sendrepolens øde Hav.
Mod Østen grændser det til Morgenrøden,
Til Paradiſets unge Herlighed;
Mod Vesten grændser det til Døden,
Hvor i sin Hule Dagen synker ned.

Hiſt værner takket Iis, her kolde Bølger vælte;
Men midtomkring det ſtore Fødeland
Gaaer Solens diamantne Belte
Og funkler i en evig Brand.

Hvis I vil vide: til hvad Tid, hvorlænge
Han nyde kan det ſjeldne Skuespil?
Da svarer jeg ved Harpens Strænge:
Til hver en Tid og naar han vil.
Han boede med de ældſte Hyrder
I Hulerne langs med det røde Hav;
Han slæbte Pyramidens Byrder
Med Æthiopen til sin Fyrſtes Grav.
Han fulgte Cecrops paa hans Flaade;
Med Bacchus Indien han vandt;
Nød paa Olymp Apollos Naade,
Thi der sin Pegasus han fandt.
Den breder ud de dunkle Vinger,
Og Kraft i hver en Sene boer,
Og herligt, som sig Ørnen svinger,
Den med ham over Skyen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viſte,
Som siden Middelaldrens dunkle ny,
Da han med Fauſt i den chrystalne Kiſte
Af Mephiſtopheles blev ført i Sky.
Ja selve Sialens aandelige Rige
Den Videlyſtne flue saaer,
Naar op ad Tankens Himmelſtige
Med Grandſteren han varligt gaaer.
Til alle Hiørner kan han frit sig vende,
Og fare stoltelig i Mag
Fra Verdens ene til dens anden Ende,
Paa en begeiſtret Ungdomsdag.

Hvo har en Fryd ſom han fornummet?
Paa Hippogryphen Sølvergraa
Han giennem Tiden ſvinger ſig i Rummet,
Som Fuglen giennem Luften blaa.

Han boer i Troglodytens Grotte,
Naar med ſin Ønſtequiſt han ſlaaer;
I Feers Alabaſterſlotte,
I gamle Nordens Kongegaard;
I Hytten langt fra Stadens Qvalme,
I Skoven ved et Kildevæld,
I Ørken bag en eenſom Palme,
I Ridderborg paa ſteile Field.
Han følger Hildetand i ſølvgraa Alder
Til ſin navnkundige Bravalladød;
Med Roland ſom en Helt han falder
I Roncesvalles Blomſterſtied;
Med Cocles han paa Broen fægter,
Med Celon fører han mod Elementet Strid,
Med Luther Paven han fornægter,
Og ſtyrter ſig i Syyd med Winkelried.

Med Werther ſværmer han, naar Vaaren kommer,
Og Maanen ſødt til Roſenknuppen leer;
Han digter i den grønne Sommer
En Odyſſee bag Skoven med Homer.
I Høſt, naar Blæſt gaaer giennem Dalen,
Og Solen i ſit Blod os viſer Dødens Hiem,
Da ſtaaer med Shakeſpeare han i Ridderſalen
Og maner gamle Skygger frem.
Og naar nu mere vældig Stormen tuder
Hen over Vinterſnee, der ſlukker Maanens Glands,
Da funkler han med Valhals Guder
Snart i den lyſe Stiernekrands.

Da Bragis Harpe valdigt klinger,
Da ſiunger han om As og Alf,
Og Sneen paa de hvide Vinger
Oplefter ham til Valaſtialf.

Men did hvorhen det Hele ſtræber,
Som ingen Tunge tolke kan,
Som tales ud af ingen Læber,
Det egentlige Fædreland:
Hvor Elementer ikke fiendtligt ſtride,
Hvor unge Roſer ſtaaer i evigt Græs;
Hvor kiærligt ſidde ved hinandens Side
Den høie Jeſus, Baldur, Sokrates;
Hvor ſødt Uſkyldighedens Engleſlynge
Om Herkulskøllen ſine Lilier ſnoer;
Hvor om den Evige de Stærke ſynge,
Forenet i et helligt Chor; —
Did higer han fra Taagelandet!
Det føler dybt han, i alt Stort og Smukt.
Til Tartarus er Den forbandet,
Som ſiner ei og elſker ei hans Flugt.

Til Schulz.

Jeg hørte Lionardos, Pergoleſes Toner ſkialve,
Hvor mægtigt ſig St. Pietros Buer hvælve;
Og Bounarottis Hvælving braſt,
Og Himlen viſte mig ſit Diekaſt:
Jeg Engle ſaae i hvide Flaggerklæder,
Til Jeſu, til Marias Høder,

At hæve Salighedens Røst;
Den bøiede mit Knæ, den svulmede mit Bryst.
Jeg hørte Jordens Jammer,
Et Miserere qvalt af Helvedsflammer;
Da vældigt i mit Øre klang,
Hvad Dante ved sit Orgel sang;
Og aldrig jeg forglemmer
De strengkatholske rædsomtskjønne Stemmer.

Jeg hørte Mozarts Tryllefløite
Paa Phantasien grønne Sommerbierg;
Dens muntre Toner mig forneide,
Fremmaned Kæmpe, Fee og Dværg;
Min Siæl til barnlig Lyst den bøide.
Jeg saae ham i den dunkle Dal
Romantisk i de spanske Lunde,
I Herresal;
Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde;
Og fræk paa Kirkegaarden Djævlen stod:
Don Juan, som en Ridder, skjøn letsindig,
Vellystig, vindig;
Men Helveds brændende Sciroccovind
Foer over Kirkemuren ind,
Og frøved Blod.
Og førstegang, paa Melpomenes Vinge,
Jeg hørte Shakespeare giennem Toner klinge.

Nu, ædle Schulz, min Barndoms Ven!
Jeg hørte dig i Christi Død igien;
Ei om, ei brændende; begeistret ei af Syner,
Som Solen varmer eller Lynet lyner;
Nei som den stille Maanes Glands
Du smelted mig min indre Sands.
Ei Heltenes, ei Helveds Sanger,
Ei Tolk for Overgivenhed og Jammer;

Den milde Andagt tolker du;
Det rørte Hiertes Svulmen til sin Skaber,
Som sig i Skyen taber.
Vær takket nu!
Din Salighed er sød,
Som dine Engles Sang i Christi Død.
Hvem barnlig Andagt fromt i Hiertet boer,
Ham vil du Stenen let fra Graven vælte;
Du vil hans Hierte smelte,
Du høie Sanger for det høie Nord!

Til Melpomene.

O du, som min Siæl
Saa sødt betvang,
Hugprudeste Mø,
Melpomene du!
Med de blodrøde Druer
I dunkle Haar,
Med en Vedbendkrands
Om Tindingen trykt;
Med en sleben Dolk
I demantne Giord,
Og med tankefuldt Blik
Under synkende Bryn,
Med et Veemodssmil
Paa blomstrende Kind; —
Modtag min Sang!
Dig lyder min Sang
I dæmrende Stund,

Medens Sol nedgaaer,
Medens Maanen opſtaaer,
Medens Heſperus klar
Nedblinker.

Dig ſtuer jeg hiſt
Høi, ædel og ſtor,
Som den mægtige Bog
I dæmrende Nat;
Dens Løv er dit Haar!
Taus ſtrider du frem
I den ſlumrende Dal,
Sortmalede Skiold
Paa din Guddomsarm.
Mørkt ſtuer du hen
Med dit Junoblik,
Med det uhyre Spyd
Udſtrakt i din Haand;
Der et vægtigt Staal
Nedvender mod Jord;
Med en Fane ſaa let
Imod Stiernernes Hær
Haabvekende grøn
Med en Laurbærkrands —
Til Urania du
Har Heltene kaldt;
Men den ſkulende Liſt,
Men Ildgierningens Mænd
Nedſtøder du ſtærk
I bælmørke Nat.

Held! Lov dig og Priis,
Min Gudinde, dig Priis!
Din Nærværelſe kun
Giør kraftig og ſtor.

Som det funklende Kryb,
Der i Elſtovs Blund
Stærkt gløder og døer,
Er Menneſkets Liv;
Thi Kronions Ild
Hos Prometheus rant,
Og fængſlet i Leer;
Men den kalkede Flint
Slaaer ſønder, o Mø!
Dit mægtige Spær;
Og den løsladte Gniſt
Søger atter, befriet,
Sit himmelſke Hiem.
Misundt af den Orm,
Som blot kryber i Støv;
Til Opmuntring for Hver,
Der fik Vinger til Flugt;
Til Fryd for den Aand,
Som du ſkænkte det Held
I en flammende Sang
At forkynde din Magt
Over Jorden.

Tilbageblik paa Rom.

Jeg ſtaaer, hvor Blomſten i Fraſcati leer,
Og ſtuer i Campagnen Rom nedſtunken,
En Taageſtrimmel ſtiuler den end meer.

Hvo ſkulde troe, at denne Plet var Funken
Til Sekters Ild, og til den ſtærke Flamme,
Som atter nu er vorden ſvag og lunken?

Og dog var Taagestrimmelen den Samme,
Igiennembrudt, opløst af ingen Sol,
Dog saae man intet mere der at bramme,

Da høit Gregor steg paa sin Pavestol,
Da Rafael maled Evighedens Minder,
Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig ranede skiønne Qvinder,
Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
End i Transteveraneren jeg finder.

Nu svinger dig vid, min Tanke, hvor han stod
Horats, som med Virgil, Ovid og Fleer
Et kunstigt Skiønheds Lys opstige lod.

Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
Et romersk Lys! som hurtig steg og sluktes
I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
End Druens Bær af Solens Ild befrugtes.

Men Vinen skiænker ingen Sange Livet!
Høi staaer Mæcenske Hal end i sit Gruus,
Men Blomsten skiuler sig deri bag Sivet.

Engang var denne Hal et Drivehuus,
Hvor Alt hvad blomstred herligt ud blev klækket,
Her nød Vegetstringen sin skiønne Ruus;

Nu staaer den gamle Sal med Jord bedækket,
Kun Fossen synger end sin vante Sang,
Dens Mod ei vorder selv i Faldet knækket.

Skal Skialden ſynge dig ved Cithrens Klang
Dødsfaren, hvori han letſindig ſvæved,
Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten ſtod, men dog ei bæved,
Jeg ſaae i Dybet Bølgerne nedkaage,
Et Hydraſvælg, ſom mangt et Offer kræved;

Jeg ſtod beſtøvet af en fugtig Taage;
Sprang dog letſindig om paa Fieldets Kanter.
De ſorte Bølger ſnoede ſig ſom Snoge,

Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
Hen over ſmallen Steen man træde maatte,
Heel ſlibrig af de mange Vanddemanter.

Did gik man over til den ſtore Grotte,
Hvor Skummet koges, før det ſtyrter ned
I Svælgets Dyb fra Biergets Marmorſlotte.

Da tumled jeg — o Skræk! — thi Foden gled;
Men Himlen redded mig af Dødens Strube;
Thi den bevared min Beſindighed.

Jeg ſtyrted mig hen i en anden Grube,
Hvor ingen Malſtrøm ned til Orkus bragte;
Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube.

En hurtig Haand mig Hiælp i Nøden rakte,
Jeg atter ſtod i Lyſets varme Glands,
Med vaaden Arm min Tak mod Himlen ſtrakte.

Høitidelig var Aftnen for min Sands,
Da jeg i Haven Este ſaligt ſued
Vag mægtige Cypreſs, i Blomſters Krands,

Italiens Sol neddale. Skiøn den kned;
Den smiled: „Ariosts, Horatses Aand
Har reddet dig idag, da Faren trued.

End skal du, hævet ved Apollos Haand,
Høit i dit Nord ved Harpen længe qvæde.
Ei løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
At nyde Vaaren i mit Blomsterskiød,
Og for i Tidens ældste Spor at træde;

Ei for at finde her din bratte Død.
Jil uskadt hiem og syng om Kildevældet,
Om Myrtens Hegn og om Orangen sød!"

Saa smilte Solen, og sank ned bag Fieldet.

Europa haded før din stolte Magt;
Men nu er Hadet slukt: din Straffetime,
O Rom! har dybt Medlidenheden vakt.

Nu ligger Romulus, den Ulv! i Svime;
Din Amme; men dens Værk kan ei forgaae.
Skal Nødens Klokke den af Dvalen kime?

Det Herlige vil Nøden overstaae;
Tibers, Caligulas og Neros Mærker
Sank evig som de selv, i Gravens Vraa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
Din Ærestøtte, Antonin, Trajan!
Og rage frem som Kunstens Underværker.

Ei heller ſtrakte hen ſig Tidens Ran
Til Mark Anton; høit, fra ſin ſtærke Ganger,
Velſigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
Den viſe Tid, ſom med en langſom Lue
Fortærte hvad Anledning gav til Anger?

End hvælver ſig ſom før San Pietros Bue;
Et herligt Tempel ſtaaer det nu ſom før,
Men tabt er Gieglepræſternes Formue. .

Nu kan man priſe Herren ſom ſig bør,
I Kunſtens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.

Vandſtraalen er af Støvets Hænder revet,
Guds Rige meer ei er af denne Jord,
Og Paven er igien Apoſtel blevet.

Saa deilig hyllet i ſit lange Flor,
Nedknæler nu ſom før den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uſkyldigt Noer.

En hellig Trøſt de bløde Hierter finde;
Madonna lig, op til Madonna ſtrækker
Sin Liliearm den ſtiønne Romerinde.

Ei Miſereret nedſlaaer og forſtrækker;
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indſeer,
Men denne Virkning Mod i Hiertet vækker.

Var Coloſſæum bedre vel og meer,
Da ſlaviſt Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob og andre Træle fleer;

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Og var Athletens Retterſted ſaa ſtort,
Som denne ſtore halvnedfaldne Grotte,

Bevoret rundtomkring af Urten grøn?
Hvor ſaaret Kæmpen maatte ſig forblødde,
Der holde nu de fromme Munke Bøn.

Mildt falder Evighedens Morgenrøde
Nu did og lyner Blomſtens Purpurkind,
Hvor ſelv Veſtalen ſkreg: „Stik ham tildøde!“

O huldе Syn! hvor qvæger du mit Sind.
Stadsfængſelet end ſtaaer fra Neros Tider,
Dybt under Jord, did ſtimler Folket ind;

Men ingen from Apoſtel længer lider
I dette Dyb, for ſnart at vorde qvæſtet,
For græſeligt at udſtaae Martyrqvider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus glædeſted,
Og redded ham til Menigbedens Vel,
For, med ſit Hoved ned, han blev korsfæſtet.

Nu er det ſtumle Fængſel et Kapel,
Nu ſtaaer et Alter blomſterſmykt og lyſer,
Nu bedes der fra Morgengry til Qveld.

For Vatikanet meer ei Verden gyſer;
Tomt ſtande Logerne med Salens Bue,
Men ingen ildrød Cardinal es kyſer.

Kun Rafaels Billeder fra Væggen lue.
San Siſto ſtaaer af Munkene forladt;
Men ſtolt Profeterne fra Loftet ſtue.

Af Angelo din Skaberhaand henſat,
Skal mangen Vandringsmand de vederqvæge,
Før de forſvinde bag en evig Nat.

Dybt lad Erindringen mig nu bevæge!
Jeg vil i Logen, vil i Stanzen ſtaae,
Hukommelſen ſkal atter Alt afſpæge.

Jeg ſtuer fra min Bøg i Himlens Blaa.
O du min Ven, paa hvem jeg trygt kan ſtole,
Kom Phantaſie! lad for mit Øie ſtaae

Diſputen, Heliodor, Athenens Skole!

Men Skiald hvordan? endnu du tier ſtil
Om ham, ſom pryded Kredſen, og ſom pryder
Selv Rom med Kunſtens bedſte Skueſpil?

Hvad gavner Sangen her? Mat Strængen lyder,
I troe det ei! Selv maa Jert Øie ſee,
Hvad Muſen kun ſin bedſte Ynding byder.

Men mat, ſom kryſtet af den klamme Snee,
(Jeg vover Ordet) ſtaaer Canovas Støtter
Mod Thorvaldſens. Hin kan ſig yndig tee;

Han yndes af den mægtigſte Beſkytter;
Men Nordens Phidias med rolig Mine
I mindre Værkſted ikke med ham bytter.

Hvis Sophokles ſtaaer over Jean Racine,
Saa ſtaaer min Thorvaldſen og over hin,
Saaviſt ſom Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laſter ei den mindre gode Vin,
Fordi den Bedre langt jeg foretrækker.
Violblaat er ei Roſernes Karmin.

Thorvald fra Døden Grækenland opvækker:
Seer Jaſon her, Adon, Briſeis, Ares,
Seer Hebe, ſom Herakles Skaalen rækker.

Homer, din Aand i Thorvaldſen bevares.
O kom, min raſte Landsmand! ſkynd dig, kom,
Vor Stolthed ſee, lad Ret ham vederfares.

Nei Rom! du eſt ei meer det gamle Rom.
Før raſte Gothen her; men ſee hans Anger:
Nu offrer han ſit Værk din Helligdom.

Og om din Skiønhed ſynger Nordens Sanger.

Violen.

(Efter Goethe).

Violen ſtod ved Bækkens Bred,
Af ingen kiendt og bøiet ned,
En venlig lille Blomme:
Hyrdinden gik med Roſenkind,
Med lette Fied og muntert Sind,
Sin Gang, ſin Gang,
Ad Marken hen og ſang.

Ak var jeg, tænkte ſmaa Viol,
Det bedſte Blomſter under Sol,
Et Øieblik, ei mere;
Til Pigens hvide Haand mig brød,
Og jeg paa Bryſtet fandt min Død,
Ak kun, ak kun
En flygtig lille Stund!

Ak ſee! da tog hun bid ſin Vei,
Men tog tagt Violen ei;
Den ſtakkels Blomſt hun knuſte.
Den ſynker, dør, men dør med Lyſt!
Thi ſkal jeg dø, ſaa er min Trøſt:
Min Død, min Død
Ved hendes Fod er ſød.

Bryllupſang.

Der er en lille vinget Gud,
Hvis ſkarpe Piil
Er frygtelig, thi den ſeer ud
Som Pigeſmiil.
Den Piil fremſuſer ſom en Vind
Fra Isvrig Green,
Den Piil ſig borer lige ind
Til Marv og Been,
Og ſaarer de tappreſte Helte.

Og hvad der ſynes meget ſært,
Men er dog ſandt;
Hver qvæſtet Yngling er det kiært,
Som Saaret fandt;

Ei ønfter han ſig lægt igien,
O nei, han gaaer
Mildtſmilende til Graven hen
Med aabent Saar,
Og ſigner den Pil, ſom har ſaaret.

Foruden denne lille Gud
Er endnu een,
Som til at lindre ſlige Skud
Er ikke ſeen.
Saar Saaret brænder, taer han glad,
Ved Sang og Dands,
Et friſt og kiøligt Roſenblad
Ud af ſin Krands,
Og lægger det varligt paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
Er alt i alt:
Cupido; den, ſom ſtifter Gavn,
Er Hymen kaldt.
Hans Roſenkiæder kiende vi,
Thi det er dem,
Et yndigt Par her ſlynges i
Til Glædens Hiem.
De blomſtre de ſalige Kiæder!

Men Hymens Vælde hædre vi
Ved denne Drik.
Hans Guddomsfakkel brænder i
Forelſktes Blik.
O hvad var uden Hymens Pil
Vort kolde Nord?
O hvad var uden Amors Smil
Den hele Jord?
Thi Held deres evige Vælde!

Variation.

Hvad Gud er vel den ſtørſte Gud?
Imellem To er Striden:
Den Førſte voren Ungerſvend,
Den Anden ſpæd og liden;
Den Vorne ſee vi henrykt ſtaae
Med Faklen klart i Lue;
Den Lille gaaer med Vinger paa,
Med Kogger og med Bue.

I Venner! om de Guders Rang
Vi ville her ei trætte;
Langt heller vi med Sang og Klang
Dem Begge Krandſen flætte.
En Egekrands alvorlig grøn
Vi Hymen offre ville;
Med Roſenknuppens fagre Qviſt
Omkrandſe vi den Lille.

Hil Amor, ſom os træffe kan,
Hil Hymen, ſom forbinder,
Hil hver en ung forelſket Mand,
Hil alle Elſkerinder!
Hil Qvinden, ſom har Manden kiær,
Og indſeer Livets Mening;
Og Hil ved dette Bord iſær
Den kiærlige Forening!

Stærkodders Svanesang.

Saa vidt paa Jorden,
Til Syd fra Norden,
Jeg dristig drog.
Hvorhen jeg stævned,
Mit Sværd sig hævned,
Og Fiender slog.
Mig Vikar fyldte
Sit Banesaar:
Da knap jeg fyldte
Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
Af Sember, Ester,
Thor gav mig Held.
Jeg svang hans Fane
Blev Visins Bane
Paa Arnafield.
Han kunde dæmpe
Hver nøgen Odd;
Jeg slog den Kæmpe
Med huddækt Braad.

I Myklegarden
Veg Danebarden
En Brydie stærk.
Saa høit det dundred,
Sig Græker undred
Ved sligt et Værk.
Et Kobberbilled
Blev sat i Leir,
Som forestilled
Stærkodders Seir.

Da mig forførte,
Jeg Loke hørte,
Paa Anglen bed;
Jeg flog i Badet
Med Sværdebladet
Min Konge ned.
Jeg bleg mig vendte
Fra Daaden fræk;
Og Angſten ſpændte
Mig med ſin Skræk.

Jeg veeg fra Nøden,
Jeg ſøgte Døden,
Men fandt den ei.
Som Ar jeg fældte
De tappre Helte,
Paa Gothers Vei.
Til Thor jeg flynked:
Send mig en Piil!
Mig Guden ynked
Med haanligt Smil.

Hil, hil Alfader!
Han Synd forlader,
Jeg fandt min Død.
Min Helt er kronet,
Jeg har forſonet,
Hvad jeg forbrød.
Jeg meer ei bæver
For Ovalens Alf,
Min Aand ſig hæver
Til Valaſkialf.

Til Fædrelandet.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
Paa Aarets første Dag, mens Solen høver
Sin gyldne Tinding over Sneens Flade;
Guldharpens rørte Strænd din Lovsang bæver.
I Kulden varm din Børnes Kinder gløde,
Den muntre Frost giør alle Tanker glade.
Vel vifter Zefir ei bag grønne Blade;
Ei høres Fuglequidder,
Riimfrost paa Grenen sidder;
Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
I Vintrens lette Luft skal Harpen klinge
Paa Nyets første Morgen,
Og vifte Sorgen bort med Haabets Vinge.

Mit Fædreland! gid stedse dig bestæle
Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
Det vil den, naar som de du tro kan dyrke
De Guder, som et varigt Eftermæle
Kun sikkre dig, og som dig Livet hædre.
Jeg kiender her paa Jorden ingen bedre,
End Kløvret i din Saga,
End Balder, Thor og Braga,
End Fromheds, Tapperheds og Klogtens Fædre.
Hvor dette Kløver vorer, hvor det trives,
Der visner Smaaligheden,
Og til et Eden Riken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræbte Balder,
Fromhedens Gud, den Gud hvis lyse Die
Bestandig vinker op dig mod din Skaber,

Da ſank du dybt fra Kraftens Kæmpehøie;
Fra Gimle Den med Hyl til Naſtrond falder,
Som i ſit Bryſt Uſtyldigheden taber.
Det hiælper ei, han Helten efteraber;
I Kampens vilde Brimmel
Er Haabet om en Himmel
Det bedſte Skiold, ſelv naar din Bunde gaber.
Troer du den Niding Fædrelandet agter,
Som ei paa Himlen tænker?
Ha Sandhedskrænker! med de tomme Fagter.

Den ſtærke Thor, ſom ſtyrked Longobarder,
Som ſtyrked Cimbrer, Sarer og Teutoner,
Forlod dem, da de raſte vildt mod Syden.
De faldt ſom Ar for dine Nationer,
Som i den ſledſte Snare ſtærken Parder,
Saalidet hialp dem deres ſtolte Skryden.
I Praleri beſtaaer ei Heltedyden;
Men kraftigt i ſin Fare
Sig mandigt at forſvare,
Det lønner Aſathor med Seiersfryden.
Saa vil han ſtedſe ſmile til vort Banner,
Naar tappert og beſteden
Vi ſlaae for Freden, driftigt ſom Normanner.

Hvad ſtiænkte Norden ſine bedſte Luer,
Om ikke Valhals ſtienne Gudeſkare,
Der drog fra Kaukaſus, hvor Solen brænder?
Den ædle Flamme maae vi end bevare,
Og naar den ſtundom ud at ſlukkes truer,
Saa maae vi hente ny, ſom atter tænder.
Thi Kulden bør ei binde vore Hænder,
Den er en evig Fiende,
Som vi ſkal overvinde;
Og derpaa Valhal Skandinaven kiender.

Derfor, saafremt du hamrer kun dit Værge,
Og slukkes Altrets Flamme, —
Døer Odins Stamme, vi er atter Dværge.

Styrk, styrk, Alfader! fra din Hlidskialfs Throne
Vort Fædreland og Fædrelandets Helte
I hvert et Jordskiælv, som Naturen ryster;
Lad Østersøen med sit Sund og Belte,
Retfærdighed, forsvare Kongens Krone;
Lad Viisdom være Tapperhedens Søster!
Forjag hver usel Trold fra vore Kyster:
Vankundighed og Mørke,
Som qvæler Heltens Styrke;
Og hun, som suger Marv af Kraftens Bryster,
Den usle Smaahed, Afmagts grimme Datter,
Styrt hende til sit Helved ned!
Og Himlen hvælvet os omfavner atter.

Martin Luther.

Paa Reformationens Jubelmorgen.

Hvad bebuder i Dagbrækningens Morgenstiær
Med tidtgientagne Drøn hieset fra Fæstningens
Vold Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
Sendt at kæmpe mod Ærelstad?

Drog en brabelig Helt, glad ved sit Seiersteg,
Laurbærkrandset, besprængt nys af de Slagnes Blod,
Stolt fra Leiren? og lød Knaldet fra Svælgenes
Ildmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, ſølverbevinget Fred
Høit, med himmelblaae Fiær, moderligrugende,
Svæver over vort Land. Kimende Klokkelyd
Lyder glædelig Høitidsfærd.

Martin Luther, din Dag! ſtor ſom en Verdenshelt;
Ei ved Sværdenes Magt, eller ved Slagnes Blod,
Men ved Kraften, ſom Gud høit over Kloſtrets Muur
Indgiød dybt i dit Kæmpebryſt.

Ei dig Timur ſin Viil, ei Alexander dig
Hielm gav; Attila dig ſtod ei med Horder bi;
Svag, i Aag du ei bandt Folket; men Friheds-helt,
Lænken brød ved din Fakkel du!

Thi den Himmelſkes Bud ſtiændige Munkeliſt
Fræk fordreied; hans Ord: Elſker hinanden troe,
Elſker Sandhed og Gud, lever i Kiærlighed!
Meer huſvaled ei Chriſtnes Barm.

Kold, vanvittig og bleg, drukken af ſværmerſt Ruus,
Martyrhelten ſig bød frem for det ſlebne Staal;
Sank, og troede ſig brændt luttret til Helgen alt,
I den gruſomme Pinſelsild.

Frækhed fulgte paa ſtuml Fordom; og Borgia
Kaptes galen i Rom med en Caligula;
Slog til hedenſte Dirk Nøglen, ham Petrus gav,
Aabned Rødſlernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg ſeer freidig i Baalets Ild
Bunden faſt til ſin Pæl Martins Johannes, ak!
Røgen qvæler din Røſt, ſtyrker dit Heltemod,
Huſs! din Tillid til Frelſeren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miſkundheds
Blik forlader den Slægt, ſom du af Støvet drog;
Ulden finder et Skiær, hvor der er Sikkerhed
For den uhyre Kæmpehval.

Afgudstemplet i Rom hæved ſin Hvælving alt,
Var paa grundlagte Kors hedenſke Pantheon,
Tømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed ſlog
Og han ſveeg ſin Forſigtighed.

See, med jernbundne Skrin ſendte ſin Tiener han,
Aflatshøkeren kom, plantede forvovne Kors,
Haaned Troen paa Gud, ſkændte hans Bedehuus,
Solgte Laſterne Salighed.

Da ved Gruben .... Thi bleg blandt Folianterne
Sad Erasmus, en lærd Skriftklog, ſom vidſte hvad
Ret var; voved det ei; ræd ſom et Egern han
Knækked Skallen af Kiærnerne;

Lytted, ſtiult i ſit Løv. Men over Gruben ſtod
Martin Luther du hiſt, fattige Biergmandsdreng!
Med at betle dit Brød frygtſom begyndte du,
Sang i Kappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Sølvet af Biergets Dyb,
Drogſt du ædlere Guld, luttret for Menneſket;
Derfor lyder idag feſtligt Kartovens Drøn,
Derfor feſtlige Klokkeklang.

Baalet trued; men du kiæk i din Tillid ſang:
„En faſt Borg er mig Gud! Var der en Diævleflok,
Stor, utallig ſom hiſt Teglſteen paa Tagene,
Dog jeg kommer og trodſer dem!“

Wartburgs Kæmpe, du vandt! Frelserens Guddomsord
Lyder atter saa reent, fromt for hans Menighed,
Som for Peder, Andreas, Thomas, Philippus, og
Brødres Lyst, Zebedæerne.

Dig, Melanchthon, og ham, Fredrik den Vise, som
Høit paa Borgen dig kiækt gjemte som Ædelsteen,
Hvor ved Lampen du tro tolkede Skriftens Ord,
For hver Broder i Dalene;

Hutten, Zwingli, Calvin, Gustav og hver en Helt,
Som med Visdom og Kraft atter har Faklen tændt
I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Jesum see:
Eder Taarer og Takkefest!

Horats.

Muser har Glæden, Druen kiær,
Lystighed boer i Rankers Skygge;
Evoe Bacchus! du er os nær,
I dit Ly vor Hytte vi bygge.
Kryster nu Druer!
Evan forstærker Ungdoms Luer,
Venlighed aabner Siæl og Sind,
I vort Bryst strømmer Venskabet ind,
Naar med sit Blik han i Hierterne skuer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
Men hun som hin kan ei forbinde;
Elskeren gaaer sin eensomme Vei,
For at finde sin Siæls Veninde.

Skinſyge Glæde!
Ene da lad Foreldte træde,
Venus kun lider Le og Le;
Men i Selſkab er Evan kun fro,
Og blandt Venner han tager ſit Sæde.

Her herſker ingen Nidkiærhed,
Skinſygen ei ſin Fakkel tænder,
Skiøndt nu den Ild, ſom giør Ynglingen heed,
I os alle Forſamlede brænder.
Bacchus forbinder.
Hil dig da Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos dig var Barmen trang,
Du os Hiertet opflammer til Sang,
I din Munterhed Sorgen forſvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
Aldrig du dig fra Mindet fierner;
Rhin og Bordeaux nu os ſkiænker igien,
Hvad dig Maſſiker gav og Falerner.
Sønlige Pligter!
Hil dig vor Ungdoms elſkte Digter,
Glade din Skaal vi drikke nu;
Du begeiſtred ſaa tidlig vor Hu,
Og ſin Lærer ei Ynglingen ſvigter.

Hiſt hvor dit Pad i Tibur ſtaaer,
Ranken ſig end i Gruſet ſlynger;
Murene ſmuldnes Aar for Aar,
Men din Ære kun Tiden forynger.
Glemmer ham ikke!
Flaccus har lært os elſke, drikke,
Kraftig han ſang til Venſkabs Priis;
Han var god, han var lyſtig og viis —
Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

Bacchus og Cupido.

Nu ſlunger høit og lad Luerne brænde!
I et Lag af begeiſtretunge Svende
Kan ei undværes Viſer og Sang;
I et Samkvem af Muſernes Sønner
Ved ſin Cither Erato forſtionner
Vor Feſt, med Blomſter og med Klang.

Og det er ſmukt, at den Driſtige, den Unge,
Som ei kiender til Sorgerne ſaa tunge,
Sig forlyſter ved breden Bord;
Men naar Gratier Dugen udbrede,
Naar Apollo ſelv Feſten kan berede,
Først da ſig høver Glædens Chor.

Saa lad Silen paa ſit Æſel kun ſvingle,
Lad med Bugen og Halſen ham kun dingle,
Lad ham ſkraale ſaa dumt og fro!
Vi os høve paa Purpurdruens Dunſter,
I Forening med Kiærlighed og Kunſter,
Olymp! til dig, hvor Guder boe.

Kun Kanibalen hujer i Skove,
Og ved Kruſet Philiſterne kun ſove,
Sligt et Lag er Glædens Spot;
Vi vil ſmile med Bægeret i Haanden,
Og med Aanden vi tale vil til Aanden.
Vor Sang, ſtig til Olympens Drot!

Saa lad da frit nu Bacchus os tilſmile,
Og Cupido, ſom ſkyder ſine Pile,

Lad ham komme, hvis han har Lyst.
Kiækt forstandse vi os for hans Vue,
Bag dit Løv, du livsalige Drue!
Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
Thi som jeg mærker saa sukke vi jo alle!
Skiuler hver et hemmeligt Saar?
Hvorfor funkler derhenne dit Øie?
Hvorfor synker da dit fra det Høie?
Frist Mod i Ungdoms favre Vaar!

Thi han, som kryster de purpurrøde Druer,
Og hun, som kiører med de sneehvide Duer,
Det er Guder, som dyrkes maae.
Flætter Roser om Vægeret til Randen!
Lad den ene forstærke den anden!
Vort Mod skal Hiertet Lykken spaae.

O Fader Evan, du som Druen kryster,
Tal et godt Ord imellem til din Søster,
For hver ærlig og trofast Gut,
At hun, før tilbagevender Aaret,
Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
Nu Skaal for hver en elsket Glut!

Jægervise.

Nu Jagten er tilende,
Nu alle lystigt vende

Fra Eventyret hiem.
Saa giorde vore Fædre,
Og hvad kan man vel bedre,
End efterligne dem?

Chor.

Jagt var dem ſørſte Tidsfordriv,
Den kaldte Modet frem.

Den ſætter os tilbage
Til ældſte fordums Dage;
Thi vel antages kan:
Da Adam løb forvoven
Fra Paradiis til Skoven,
Da blev en Jæger han.

Chor.

Da gnadſted han ei Æbler meer,
Da fik han meer Forſtand.

Som Robinſon vi vandre —
Dog ſtilt ei fra hverandre —
I Skovens grønne Hal;
Og naar ſig Vildtet rører,
Da Echo Knaldet hører,
Og ſender atter Knald.

Chor.

Det hiælper ei, at Hiorten flyer,
Den lyde maa vort Kald.

Og Fuglen i det Høie
Ei flygter for vort Øie,

Som fiernt i Sky den feer.
Saasnart kun Bøssen knalder,
Den daler og den falder,
Og sprætter ikke meer.

Chor.

Og Solen giennem Skyens Rift
Til raske Jæger leer.

Os dadler følsom Læbe,
Fordi vi Dyret dræbe
Her i en grusom Leeg;
Men følsom Tunge smager,
Og aldrig følsom vrager
Den lækre Dyresteg.

Chor.

Hvor fik de den, hvis Hiorten ei
Vi traf bag Skovens Eeg?

Ei Dyret føler Neden;
Det frygter ei for Døden,
Kun af Instinkt det flyer.
Det er Naturens Orden,
At Alting her paa Jorden
Sig viser — og fornyer.

Chor.

Selv Adams Børn afløses jo,
Som hine Drivefyer!

Poeſien forſvarer ſig.

O vanſteligt er det for følende Bryſt,
For Siæle, ſom flœi paa Indbildningens Vinge,
At ſlippe den fri, den begeiſtrede Lyſt,
Og lade til Trældom i Støvet ſig tvinge.
Thi Pegaſus, ſkiøndt han af Sener er ſtærk,
Fik ikke de mægtige Vinger forgiæves:
Han gaaer ei for Ploven, i Sky vil han hæves,
Og lyſtrer ei Tømmen til ſmaalige Værk.

Og Fuglen, ſom ſlunger i Lunden ſaa ſødt,
Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
Og Aanden, ſom tidt os frivillig har mødt,
Ei lader ſig kalde, ſom Træl, efter Uhret.
Og Sommerfuglvingen, med Ultramarin,
Med Purpur og Guld, med den flagrende Glæde,
Lad'er ei ſig befamle ſom Kræmmerens Klæde,
Dertil er dens Silke for ſkiær og for ſkiin.

Ja, Venner! et Skiold er den ſindrige Kunſt.
Indgravet i Guldet ſtaaer ſtore Bedrifter,
Som hæver os over Forgangenheds Dunſt,
Og taler til Fremtid med lyſende Skrifter.
Et Skiold, ſom ſig vugger paa Tidernes Hav,
Et Værn, ſom i Modgang vi ſielden forliſte,
En Plade med Tak paa den Blegnedes Kiſte,
En Mindeſteen over den Elſtedes Grav.

Betragter dog Barnet i Uſkyldens Aar!
Hvad er det, ſom ſaligt den Lille henrykker?
Mon Alfer og Feer om Vuggen ei ſtaaer,
Og omſtabe Smaating til koſtbare Smykker?

En Klap vorder Ganger, en Stol er et Slot,
Til Giniſtan vider ſig ſnevreſte Stue;
Og Lampen, med høi og forunderlig Lue,
Med Straalen forgylder et ſørgeligt Graat.

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
Som kiender ei Siælen, ei Menneſket kiender?
Som føle Naturen var aldrig iſtand,
Med udyrket Hierne, med haardføre Hænder?
En Dagløner blot, ſom forretter ſit Gavn,
Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
Hvad er vel hans Fortrin og hvad er hans Ære?
Hvad ſtaffer ham Tak, hvad bevarer hans Navn?

Melpomene kun, en guddommelig Tolk,
Den høie, den ſtore, den herlige Qvinde!
Melpomene kun, med ſin tragiſke Dolk,
Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde;
Hun vandrer med Klio den natlige Sti,
Hun ſtiger, hvor Klio det aldrig forſøgte,
Oplyſer de dybeſte Ting ved ſin Lygte;
Ja kun hendes Rædſel giør Siælene frie.

Og Huſtruen, trænger da Huſtruen ei
Til Kunſtens idylliſke Blomſter at bryde?
Hvor øde blev Dagenes møiſomme Vei,
Hvis aldrig hun ſtulde Begeiſtringer nyde.
Er Fødſelsdagsglæden, er hellige Juul
Ei Feſter, ſom trænge til ſødt at forſkiønnes?
Du ønſker et Træ, ſom om Vinteren grønnes,
Med Æbler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg kiender, o Moder, ſaa deiligt et Træ:
Ei Granen, ſom vorer bag Sneen i Have;
Det blomſtrer ſaa nær ved Parnasſet i Læ,
Det ſkiænker ei ene til Julen ſin Gave;

Det yder dig Frugter af herligſte Kraft,
Din Stue bag Volden til Skov det omſtaber,
Det aldrig ſin Grønhed og Øblerne taber,
Thi Roden fra Helikon ſuger ſin Saft.

„Men Gubben nedbøiet af Svaghed og Aar
For ham dog Gudinden ei Øblerne kryſter?"
O høit over Graven Urania ſtaaer,
Og ſtyrker den Fod, ſom af Træthеden ryſter.
Hun kaſter en Funke fra Stiernerne ned,
Mod Graven, hvis bældende Mulm ham forſtrækker,
Med Evighedsblomſter ham Randen bedækker,
Og planter Kiærminderne trindt om dens Bred.

Lad længenok tørt det indſtrumpede Bær,
Som Nattefroſt hærder, ſom drømmer om Kræfter,
Indbilde ſig ſelv, at det mandeligt er,
Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter;
Lad længenok Dumhed, ſom Munterhed ſkyer,
Indbilde ſig ſelv, hun er Ærbarheds Datter;
Kun Menneſker føres til Graad eller Latter,
Naar loe eller græd vel det ſjovnige Dyr?

For hvem da, I Muſer! beſtemtes Jer Lyſt?
For Menneſker! Væsner ſom føle, ſom tænke;
For Skaberens Billed med levende Bryſt,
Hvis Kiækhed afkaſter den tyngende Lænke.
O toner beſtandig i Harper og Luur,
Og udvider Timernes ſmaalige Fængſel,
I Himmelſte! ſtiller vor himmelſte Længſel,
Forener vort Hierte med Gud og Natur!

Til Morgenſolen.

Tak, du himmelſke Lys, ſom atter ſtraaler
Paa min Bog, min Haand, og paa min Kind!
Glæden drikker jeg nu af dine Skaaler,
Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag ſorten Sky dig ſkuler,
Nedſlaaes Kræfterne, Dunſten ſtiger af Hav,
Taagejetten ſtaaer frem af ſine Huler,
Hele Jorden er lig en fugtig Grav.

Jetten af fortgraat Vand et Fængſel hvælver,
Trækvind ſuſer igiennem Murenes Rift;
Kuet i Lænker bleg Naturen ſkælver,
Glemmer ſit Haab, Erindring, ſin Bedrift.

Skilt fra Glæderne gaaer den bedrøvede Sanger,
Søger en Gienſtand, ſøger i Vintren Vaar,
Finder den ei, og ſom en jordiſt Ganger
Pegaſus mat med ſiunkne Vinger ſtaaer.

Men naar Phøbus Apol du atter luer,
Briſter trykkende Fængſelhvælving brat;
Orion og Himmelvognen jeg ſtuer,
Atter i Glands fra mørkblaa Midienat.

Og den ſmilende Morgen miſted Muren,
Som indklemte ſaa tungt min Følelſe nys.
Phøbus elſker med Sværmeri Naturen,
Skiænker den hele Skabning Brudgomskys.

Lar, o himmelſte Lys, min Aand at vaage,
Lar den frydes ved Alt hvad ſtort og ſmukt;
Da ſkal ingen kuende jordiſk Taage
Stække Siælens hellige Vingeflugt.

Triſtan til Iſalde.

Efter en gammel franſk Viſe.

Jeg digted før ved Harpens Klang,
Og Kiærlighed gav Kraft min Sang;
Nu ſkiænker kun min Kunſt den Trøſt,
At tolke Smerten i mit Bryſt.

O Elſkov, ſøde Phantaſie!
Tro vandred jeg din Blomſterſti.
Du, ſom al Verden Livet gav,
Hvi bøier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
Iſalde, ſøde Fiende du!
Du, ſom dog eengang var mig huld,
Forglem mig ei bag ſorten Muld.

Naar ned de ſænke mine Been,
Man læſe ſkal paa Gravens Steen:
Ei nogen Veilers Hierte ſlog
Som Triſtans; dog ham Døden tog!

Du Ridderſtabets ædle Pragt,
O Lancelot, hvis Heltemagt
Med Hoviſkhed ſig ſteds forbandt,
Du agter ei min Bøn for Tant.

Mit Harniſk arve du, mit Sværd,
Men udi Krig, i Ridderfærd,
Lov mig, ſteds under Sværdets Blink,
At agte min Iſaldes Vink.

O Gud, mit Liv ſtaaer i din Haand,
Skiænk Liſe nu den Trættes Aand!
For anden Ild mig hiſt bevar,
End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgyldet Aftenſtiernen ſtraaler
Kun ſaare kort;
Den ikke Natteluften taaler,
Thi gaaer den bort;
Den følger Solens varme Lue,
Med Velbehag,
Og blinker blot paa Himlens Bue
Ved høilys Dag.

Men Kiærligbed, med hvide Hænder,
Ei taaler Sol;
Sin Duft den først i Mørket ſender,
Som Natviol.

Da kommer Maanen med det ſvage,
Det milde Skin,
Og funkler, uden at opdage,
I Buſken ind.

Og tro den lyſer Kiærligheden
Paa ſkulte Vei;
Men Maanen altid var beſteden,
Den ſladdrer ei.
O ſtiendt vel Bækkens Mund om Tingen
Beſtandig gaaer,
Saa taler den et Sprog, ſom ingen
Af os forſtaaer.

Og derfor kan de unge Kiære
Dem frit betroe;
Dem røves ikke deres Ære
Og deres Ro.
Kun Maanen vidner elſkovsdrukken:
De ſmilte nys;
Og Kilden tolker deres Sukken
Og deres Kys.

Æſken.

(Til en Veninde).

Den Æſke, ſom idag dig ſkiænkes, Hulde!
Her af en Digterviv og en Poet,
En liden Sang med Rette følge ſkulde.
Let ſagt, men ei ſaa hurtigt ſkeet.

Vel jeg forſtaaer af Malm at ſmedde Porte
Til Melpomenes Kirkegaard,
Men det er drevet Jern, og det er ſorte
Ertshellebarder, ſom i Sprinklet ſtaaer.
Af Guld at danne nydelige Spænder,
Og blanke Smykker til en Lilievand,
Vil det jeg prøve — ſkiælve mine Hænder,
Og jeg ſaaer ingenting iſtand.

Om Æſter bar jeg flittigt med Aurora
Imorges ſøgt, i græſk Mythologie;
Da fandt jeg Een, ſom brugtes af Pandora,
Men der var alle Jordens Plager i.
Vel hørte jeg: man bør ei længer klage,
Thi Plagerne ſløi længſt fra Æſten ben,
Paa Bunden ikkun Haabet blev tilbage;—
Dog troer jeg neppe det kan være den.

Nu efterſaae jeg nordiſk Gudelære;
Thi ſkiendt den Torkel Baden bar forbudt,
Jeg vover end at holde den i Ære;
Der mødte med ſin Æſte mig en Glut.
Det Fylla var, den høie Friggas Tærne,
Et yndigt Barn med Guld om Lokken ſtiin;
Jeg laante Æſten, hun den rakte gierne,
Og henrykt ſaae jeg nu, den lignte min.

Mens Heltene forlyſte ſig ved Ollet,
I høie Valhal over Himlens Sky,
Af Æſten Frigga tager Fingerbøllet,
Traadvindſel, Sax, og ſætter ſig at ſye.
Og dertil er det juſt at dette Giemme
Du kunde bruge, hvis Du ſelv det vil;
Vi haabe, Du vil ei vort Venſkab glemme,
Naar Æſten ſtundum lukkes op og til.

Overſvømmelſen.

Du ſkiønne Livets Element!
Der, ſom en ſøſterlig Veninde,
Med Jorden monne dig forbinde,
For ret at giøre den bekiendt;
Der ſlaaer dit Skiærſ omkring dens Bryſt.
Og ſnelt — ſom Buen ſine Pile —
Henſkyder Snekken hundred Mile
Til fremmed Folk paa fierne Kyſt.

Du, ſom Europa giennemſkar
Med Bække, Søer, Damme, Floder,
At danne hende til en Moder,
Viisdom, Fornuften dyrebar;
At ſteds ei dunkelt Barbari
I golde Ørkner ſkulde raade,
Som ingen Tid og Kamp formaaede
Fra tykke Dunſter at befrie.

Du, ſom har aabnet Kiølen Vas
Didhen, hvor bredt, fra Syd til Norden,
Amerika bedækker Jorden
Med Haabets ſtore Timeglas:
Hver Moderlandes Colonie
Engang ſkal ſkienne Frugter bære
Til Jordens, til dens Skabers Ære,
Naar Aanden vorder ægte fri.

Du Sølverbølge! Solen kiær,
Hvori ſig yndigt Maanen gynger,
Naar kiælent Nattergalen ſynger
Bag Herthas gamle Bøgetræer;

Der sender Regn fra dine Skyer,
For Bondens Haab ei at forspilde,
Og sprudlende, som Blomsterkilde,
Fortæller Hyrden Eventyr!

Hvi er din Harme nu saa stærk?
Hvi fnyser du, som Kæmpekriger?
Hvi brækker du de stiere Diger,
Adsplitter dine Bankers Værk?
Selv Graven har du væltet op;
Og medens bange Slægter sukke,
Hensvømmer Barnet i sin Vugge
Ved Kisten med den døde Krop.

Hvor Bacchus bygger ved sin Flod,
Og planter sine gyldne Druer,
Og koger dem ved Solens Luer,
Der overdrev du først dit Mod;
Forspildte mangen herlig Høst,
Og, tykt bedækt med Skum og Fraade,
Du dine Skranker overtraade,
Forfærdelig mod Jordens Bryst.

Og Peters stolte Marmorstad,
Hvor Slot ved Slot med Vælde kneiser,
Og vidner om den store Keiser,
Forvandled du til Styrtebad.
Og tirret af den norske Kant,
Hvis haarde Steen sin Dal beskytter,
Du vendte dig mod Marstens Hytter,
Og let du der din Seier vandt.

Neptunus! tving igien din Harm!
See, Danmarks Sønner ere dine;

O ſtands, med din Qvos-ego-Mine,
Dit Forſpand, med en vældig Arm.
Du er ei ond, du er vor Ven;
Vel ſtundum du i Harme ſkummer,
Men, rørt af tappre Sømænds Kummer,
Erſtatter Skaden du igien.

Selv med en kraftig Straale, god
Du hiælpſom dig mod Ilden vender;
Naar Røgen hvirvler, Huſet brænder,
Du ſlukker Luen med din Flod.
Saa ras ei ſelv, ſom Flammen heed!
Hvor er en Kæmpe ſtærk, ſom Vandet?
Mod ham beſtiærmer intet andet,
En Himmelens Barmhiertighed.

Alfader, red dit bange Folk!
Lad Havet os ei underkue.
Paa Himlen ſatte Du din Bue
Skiønfarvet, evig, Haabets Tolk!
Syndfloden kommer ei paa ny,
Men Lidet kan den Svage fælde;
Beſkyt os med din Guddomsvælde,
Og ſkiænk den Fattige ſit Ly!

Til Vaaren.

Du kommer end ſaa friſt og ung,
Som for en ſiirti Somre ſiden;
Jeg føler mig lidt mere tung,
Da var jeg ſmidig, let og liden.

Men med den ſamme Kiærlighed
Mit Øie ſeer paa dine Blade;
At jeg er ældre, vel jeg veed,
Dog kan det Følelſen ei ſkade.

Hvis den med Tanken lever meer,
End da ſom Barn jeg gik og drømte,
Deri jeg intet Uheld ſeer;
Ei Phantaſien ſig forſømte.

Jeg føler mig igien et Barn,
Naar rolig jeg din Vei betræder;
Ei Veemod længer i ſit Garn
Bortfanger mine ſtille Glæder.

En Yngling troer: i Sympathie
Han lever med det friſte Grønne:
Hvert Blad er ham Allegorie,
Hvori han henrykt ſeer ſin Skiønne.

Hver Kilde græder, hvert et Træ
Maa med ſin Bladehviſlen ſukke;
Hver Nattergal — det lille Kræ —
Maa med en kiærlig Yngling klukke.

Nu — Gud ſkee Lov! — er Træet Træ,
Og Blomſten Blomſt, og Fuglen Fuglen;
Og i det mørke Skyggelæ
Jeg ſværmer ikke meer med Uglen.

Som Barn ved Alnaturens Bryſt
Igien jeg freidig ſuger Die;
Og til den elſkelige Lyſt
Skal Aftenrøden mig indvie.

Vel lukket er nu mangen Dør,
Hvor før jeg fandt mig atter hiemme,
Og hvor en Ven mig hilſte før,
Der lyder nu en fremmed Stemme.

Vel mangt et Bryſt, ſom for mig ſlog,
Slaaer ikke meer — den Eiſte ſover!
Og mangen Roſe Tiden tog
Affſted, paa ſine kolde Vover.

Alt meer forſvandt den lille Sum,
Der ſamlet var fra mange Kanter;
Erindringens Herbarium
Dog giemmer mig de viſne Planter.

Det Gamle ſvandt, da kom det Ny;
Hvis Gud min Fremtid vil beſkytte,
Da kan, i ſvale Træers Ly,
Endnu jeg bygge mig en Hytte.

Udødeligheden.

Intet Støv ophører reent paa Jorden,
Alt forvandles ved en evig Orden;
Liget gisder — atter Planten groer.
Aanden var ei Støv, nei Støvets Herre;
Skulde den da, underordnet, værre,
Virke kun ſtavnsbunden til ſin Jord?

Nei, den hører til et bedre Rige!
Aanden ſtiger til det Aandelige

Naar det Jordiſke ſank i ſin Krog.
Hvordan Skaberen det har beſluttet?
Denne Hemmelighed er indſluttet
I den ſtore Fremtidsbog.

Bogens Seigl formaae vi ei at bræffe,
Men Myſteriet kan ei forſtræffe,
Paa den ſtjønne korte Livets Vei.
Hvortil Frygt, og hvortil Vaanderaabet?
See! Barmhiertigheden ſendte Haabet,
Og dets Anker briſter ei.

Huldе Veemod! naar vor Kraft vil daane,
See, da ſmiler klar du ſom en Maane,
Vederqvæger ſom en Sol vor Aand.
Ønſket i vort Bryſt er jo tilbage!
Menneſket blev ikke ſkabt til Klage,
Herrens Billed af hans egen Haand.

Barnet Ting at danne kun begynder,
For dem ſtrax igien at bryde ſønder,
Men udødeligt er Kunſtens Værk;
Og, vor Skaber! Du med gruſom Kulde
Selv dit Værk tilintetgjøre ſkulde?
Nei, dertil eſt Du for viis og ſtærk.

Læg, min Aand! dig roligt til at ſove.
I den lille Kirkegaardsalkove
Følger du i Mulm ei Støvet ned.
Vaagnet — en fornyet Ungdomsmorgen —
Dig den Fryd, ſom nu dig er forborgen,
Overraſker med Guds Kiærlighed!

Udødeligheden.

(Efter den tydſke Aladdin).

Engſtlig for min Død jeg ſkiælve ſkulde?
Nei jeg ſkiælver ikke for min Død.
Kommer Nat med Mulm og Kulde,
Stiger Solen dobbelt rød.
Hvi da for min Død jeg ſkiælve ſkulde?

Gud har mig Udødelighed givet;
Thi han er udødelig,
Og min bedſte Kraft i Livet
Tager han igien til ſig.
Gud har mig Udødelighed givet.

Ormes ville diſſe Legemsvædſker,
Og mit Kiød fortærer Gravens Orm;
Men min Aand til Kampen æfter
Døden i den ſidſte Storm;
Trænger ei til diſſe Legemsvædſker.

O hvor tidt, hvor tidt blev alt begravet
Dette Livs Forſængelighed.
Med en bedre Kraft begavet
Jeg mig efter Sandſedøden veed.
Bedre Kraft, ſom ei blev med begravet.

Livets Ven er Døden, men herneden
Himmelstraalen gior den mere stærk,
Skiænker Oval og Smerte Freden,
Standser stumle Nidingsværk;
Livets Ven er Døden kun herneden.

At vi ei i dette Tidens Fængsel
Skal forgude jordisk Tant —
Bringer Døden Smerte, Længsel —
Nidingsværkets Magt den bandt;
Sprænger dette snevre stumle Fængsel.

Stig kun med din Lee fra Gravens Dække,
Gode, blege Knokkelmand!
Ei din Beenrad kan forstrække,
Ei mit Mod den tue kan.
Stig kun med din Lee fra Gravens Dække!

Skulde hist min Fader mig forlade,
Naar fra Stevet Siælen stilles ab.
Skulde grusomt han forlade
Den, som evig ham tilbad?
Nei, min Gud, du vil mig ei forlade!

De fire Menneſkealdere.

Hvilken Alder er vel ſkjønneſt?
Barndomsvaaren yndiggrønneſt
Vinker med ſit Trylleri.
Phantaſien let ſig ſvinger;
Som en Alf med ſmukke Vinger
Drengen gaaer ad eenſom Sti.
I den lille Phantaſie
Hvert et Billed dybt ſig præger,
Hiertet ingen Sorg bevæger.
Træer og Maane, Sol og Skyer,
Huſe, Menneſker og Dyr,
Alt fortæller Eventyr.

Ak, men af en Taage dækkes
Øiet, Sjælen er ei fri;
Og naar vi af Drømmen vækkes
Er den søde Lyſt forbi.

Fryd dig, unge Bryſt! nu kommer
Kjærlighedens vaagne Sommer,
Roſen ſtaaer, hvor Knuppen ſtod.
Styrkens Vinge ſig udbreder,
Og til alle Muligheder
Har det raſte Hierte Mod;
Banker med et kraftigt Blod.
Helten vil kun Laurbær vinde;
Og den glade Elſkerinde
Nævner ømt ſin Veilers Navn,
Trykker ham til henrykt Favn;
Da har Glæden intet Savn.

Af men Glæden kan bedrage!
Taarer følge tidt paa Smil;
Og de ſkiønne Roſendage
Ile ſnelt ſom Amors Pil.

Manddoms Høſt med gylden Grøde
Følger modent os imøde,
Frugten dækker Træets Green.
Aanden fri, ved Værk og Skrifter,
Sindrig Daad og ved Bedrifter,
Riſter ſelv ſin Bautaſteen.
Livets Kilde flyder reen.
Muddret ei af Lidenſtaber,
Strømmen i en Sump ſig taber.
Styrtet frem af Klippeſtiul,
Knækker kiæk den Stammen huul,
Driver ſtærke Møllehiul.

Af men mange hule Stammer
Fældes ei, paa flade Mark;
Skiæbnevlynet oftеſt rammer
I den ſtærke Egebark.

Glæd dig, Siæl! naar uden Fare
Din Erindringsfrugt bevare
Kan den ſunde Vinterkuld.
Ingen Hede den fordærver;
Oldingen vel ei erhverver,
Men han eier Livets Guld.
Børneklyngen, kiærligbuld,
Sig ſom unge Roſer flokker
Om hans hvide Lilielokker.
See, ſom Viisdom, Gubben ſtaae!
Føl det gamle Hierte ſlaae
Varmt end for de hulde Smaa.

Ak men snart har Ild og Tanke
Til sit Hiem tilbagevendt;
Hiertet hører op at banke,
Og — den hele Drøm er endt.

Blev jeg født kun for at giækkes,
For at standses og forstrækkes
I mit halvfuldendte Værk?
Barndomstillid — for at daares?
Ungdomsømhed — for at saares?
Fiendskab — i min Manddom stærk!
Skal jeg, klædt i Dødningsærk,
Tiene Ormen saa til Føde? —
Nei — en salig Morgenrøde
Straaler giennem Tidens Slud,
Folder mine Vinger ud
Svinger Haabet op til Gud!

Barndomsspøg og Ungdomsglæde,
Manddomskraft og Oldingsro
Væves til mit Straaleklæde
I Udødeligheds Bo!

De fattige Fiskere i Aggersogn.

Stands ei din Vogn
Ved Aggersogn,
Hvis der forbi du kiører!
Fra hullet Tag
Du Nat og Dag
Kun Suk og Klage hører.

Ved ſølvblaa Strand
Raſk Fiſſermand
Ei længer der du finder;
Det Mod, ſom ildned Diet før,
Det muntre Blik forſvinder,
Og Sorgen ſidder ved hans Dør,
Med blegtindfaldne Kinder.

Hvad var hans Feil?
Mon ſpændte Seil
Ei turde Vinden møde?
Mon ræd han laae
I lune Vraa
Og hørte Stormen ſtøde?
Ei længer ſtærk
Til Helteværk
Bag Tynen ban ſig ſkiulte,
Naar Havet ſlog ſit hvide Skum,
Og ſine Vover huulte,
Og, med forfærdelige Brum,
Op Oſtenvinden fulte?

Er ſlig en Færd
Vel Hiælpen værd?
Vi Ladhed underſtøtte?
Lad feige Flok
Da længe nok
Hentæres i ſin Hytte! — —
Forſynd dig ei!
Gak ei din Vei
Fra Kummers mørke Bolig!
Din Broder bar din Agt fortient,
Han ſad ei feig og rolig;
Men Haabet blev til Smerte vendt,
Og Nøden er utrolig.

Du Taler, hiſt!
Din Tunge miſt,
Og prøv om du kan tale.
Tab, Kunſtner fiin,
Dit Farveſtriu,
Og ſee, om du kan male.
Du rige Mand,
Med Uforſtand,
Som ei vil Nøden lindre:
En Tyv tog Guldet af dit Skiul;
Men eſt du derfor mindre?
Uſtadigt løber Lykkens Hiul,
Dets Flugt kan Ingen hindre.

Først Ægir vild
Ei Stimer Sild
I Aar til dem lod komme;
Hvi var han vred?
Det Ingen veed;
Men Garnene blev tomme.
Saa Solens Rand
I Jettebrand
Kun bærged og fortærte;
Pulsvaaden brændte Hedens Glød,
Som ſtedſe Rov begiærte;
Og raadne Næt den ſønderbrød,
Der før en Hytte nærte.

Den Haand, ſom ſpandt,
Ei Hampen fandt,
Hvoraf den Næt kan tvinde;
Thi uden Skiærv,
Hvad er Erhverv,
Selv for en flittig Qvinde?

Ja, magre Ko
Ved Fiſkerbo
Ei Melken gav den Spæde;
Thi Solen ſvied tynde Græs,
Den intet fandt at æde;
Og paa det golde danſke Næs
Saae man den Kiække græde.

Med ſmeltet Aand
Oplad din Haand!
Din Broder hiælp, den Arme!
Thi ufortient
Blev Kiækhed vendt
Til Undergang og Harme.
Skal danſke Mand,
Ved elſkte Strand,
Som Træl i Orken ſtønne?
Er Fiſkeren ei Kyſtens Pragt,
Som Urt, ved Bækken grønne?
Hil dig, ſom har ham Haanden rakt!
Alfader vil dig lønne!

Den modige Vandrer.

En lille Krog til ſikker Borg
Jeg ønſkte mig ſaa gierne,
Hvor der var ingen Næringsſorg,
Bekymringerne fierne;
Hvor intet hyppigt Tvedragtsraab
Forſtyrred Sind og Tanke,
Hvor intet tomt, feilſlagent Haab
Mig daared i min Skranke;

Hvor Armod længer ei min Aand
Til Banghed fuldе koble,
Og hvor ei Lykken med ſin Haand
Kun greb en Sæbeboble!

Døden.

En ſaadan Krog jeg til dig veed,
Som du har længe ſavnet;
Kom Vandrer! ſtig i Graven ned,
Og angſt dig ei for Navnet.
Hvad Herlighed dig venter hiſt, —
Det kan dig Troen lære;
Men det kan jeg dig love viſt:
Her vil i Fred du være!

Den danſke Søgut til Havet.

Jeg elſker dig, du ſølvblaa Hav!
Din Mark er let med Kiel at pløie;
Og ſkiøndt den ingen Frugter gav,
Det ta'er Matroſen ei ſaa nøie.
Dens Dale verle brat med Høie;
Og blev den end min viſſe Grav,
Jeg ſiger dog med muntert Mie:
Jeg elſker dig, du ſølvblaa Hav!

Jeg agter høit det ſtore Vand,
Som mellem Verdens Dele rinder,
Der, ſom en Flydebro, forbinder
Selv China med mit Fædreland.

Jeg ſvømmer let fra Strand til Strand,
Som Fiſken, man i Belgen finder.
Skiendt intet Mærke har dets Minder,
Jeg agter høit det ſtore Vand.

Mit Hierte ſlaaer for aabne Sø,
Hvorhelſt den møder mine Blikke;
Endſkiendt paa den jeg finder ikke
En Huſtru, eller vene Mø;
Endſkiendt den ſkiænker intet Frø,
Selv ei en Draabe Vand at drikke,
Min ſtørſte Fryd er dog at ſtikke
Med Skuden i den aabne Sø.

Naar Vand og Himmel ſtiule Jord,
Naar kiſt og ber kun trætte Fugle
Sig i det ſorte Tougværk ſmugle,
Og, uden Pas, gaae med ombord;
Naar Solens røde Skive ſtor
Vortjager Maanens blege Kugle,
Naar Stormen tyler ſom en Ugle,
Og Skummets Kæmpelilie groer; —

Da føler Siælen fordums Roes;
Oldtids Bedrift bli'er ei forgiettet,
End er mig Dannebrog forjættet,
Og Æren er ſin egen Lods,
Saavidt ſom denne Jord beboes.
Og bli'er mig end ei Krandſen flettet,
Og ſurres end mit Liig til Brættet —
Jeg døer dog ſom en danſk Matros!

Jule-Cantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den ſtille Vintermorgen?
Hvi viger Kirkehallens dybe Merke
For muntre Kierter i de blanke Stager?
Hvi ſammenſtimler Menighedens Flok
Med Bøn og Andagt? Haabets ſøde Trøſt
I hvert et Blik, paa hver en Læbe ſmiler.
Skiøndt Vintren ſtrenges, blomſtrer dog Violer:
En Roſenſommerfeſt i Snee og Is!
Op til et deiligt Barn ſig vender Øiet
Med inderlig Tilbedelſe — til Gud!

Sang.

Min Siæl henrykkes! Brødre, følger
Fiernt over Land og Havets Bølger.
O ſeer I hiſet Hytten ſtaae?
Der ſidder Hun, ſom har bam baaret,
Med Sløret om Kaſtanicbaaret
Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
Det ſtore Øie kiærligt brænder.
Hun folder ſine hvide Hænder,
Og ſtirrer hen fra dunkle Vraa.

Chor.

Taget aabnes, Loftet viger,
Sølverbræmmet Sky nedſtiger,
Gabriel paa Jord vi ſee.
Gyldenlokket Herrens Engel
Hilſer med ſin Liliеſtængel,
Folder ſine Vingers Snee.

Jeg ſvømmer let fra Strand til Strand,
Som Fiſken, man i Bølgen finder.
Skiøndt intet Mærke har dets Minder,
Jeg agter høit det ſtore Vand.

Mit Hierte ſlaaer for aabne Sø,
Hvorhelſt den møder mine Blikke;
Endſkiøndt paa den jeg finder ikke
En Huſtru, eller vene Mø;
Endſkiøndt den ſiænker intet Frø,
Selv ei en Draabe Vand at drikke,
Min ſtørſte Fryd er dog at ſtikke
Med Skuden i den aabne Sø.

Naar Vand og Himmel ſtiule Jord,
Naar biſt og ber kun trætte Fugle
Sig i det ſorte Tougværk ſmugle,
Og, uden Pas, gaae med ombord;
Naar Solens røde Skive ſtor
Bortjager Maanens blege Kugle,
Naar Stormen bøyler ſom en Ugle,
Og Skummets Kæmpelilie groer; —

Da føler Siælen fordums Roes;
Oldtids Bedrift bli'er ei forgiettet,
End er mig Dannebrog forjættet,
Og Æren er ſin egen Lods,
Saavidt ſom denne Jord beboes.
Og bli'er mig end ei Krandſen flettet,
Og ſurres end mit Liig til Brættet —
Jeg døer dog ſom en danſk Matros!

Jule-Cantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
Hvi viger Kirkehallens dybe Mørke
For muntre Kjører i de blanke Stager?
Hvi sammenstimler Menighedens Flok
Med Ven og Andagt? Haabets søde Trøst
I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
Skjøndt Vintren strenges, blomstrer dog Violer:
En Rosensommerfest i Snee og Is!
Op til et deiligt Barn sig vender Øiet
Med inderlig Tilbedelse — til Gud!

Sang.

Min Siæl henrykkes! Brødre, følger
Fjernt over Land og Havets Bølger.
O seer I hisset Hytten staae?
Der sidder Hun, som har ham baaret,
Med Sløret om Kastanjebaaret
Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
Det store Øie kjærligt brænder.
Hun folder sine hvide Hænder,
Og stirrer hen fra dunkle Vraa.

Chor.

Taget aabnes, Loftet viger,
Sølverbræmmet Sky nedstiger,
Gabriel paa Jord vi see.
Gyldenlokket Herrens Engel
Hilser med sin Liliestængel,
Folder sine Vingers Snee.

En Stemme.

Himmelſk Duft ſig trindt udbreder —
Hun tilbeder. —
Men han hører fremt fra Jord
Joſephs Brud, og hør hans Ord:

Gabriel.

Hil dig, Benaadede!
Herren med dig, du Velſignede,
Bedſte blandt Qvinder!
See, Du ſkal føde din Søn!
See, Du ſkal kalde ham Jeſus.
Stor ſkal han vorde, thi Gud er hans Fader,
Drot ſkal han vorde for Konger paa Jord,
Evigt hans Rige!
Den Helligaands Magt kommer over dig,
Den Høieſtes Kraft overſtygger dig.
Hil dig, Maria,
Salige Viv!

Maria.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand ſig fryder i Gud!
Han har min Ringhed velſignet, alt ved ſit himmelſke Bud.
Nu ſkal mig Slægterne priſe! Hans Arm har yttret ſin Magt.
Hovmodighed har Han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
Den Mægtige drog Han af Stolen og ſatte den Ringe derpaa,
Den Hungrige Gaver han ſkænkte! Den Rige kan dem ei naae.
Han har min Ringhed velſignet, alt ved ſit himmelſke Bud.
Min Siæl ophøier Jehova, min Aand ſig fryder i Gud!

Chor.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand ſig fryder i Gud!

En Stemme.

Hvi klinger Orglets gyldne Stierne?
Betyder den det Himmelhvs,
De Vise saae, som drog fra Østerland,
At finde Jesusbarnet i en Krybbe?

De hellige tre Konger.

Lys og kling, o Stierne!
Helligt fra det Fierne,
Led os paa vor Vei!
Svæv for os paa Himlen,
Som et Tegn i Vrimlen,
Maanen er der ei.
Ene Du
Os leder nu;
Men dit klare Svæv ei truer.
Hjertet her ei gruer.

Ukiendt for hinanden,
Hver, fra fierne Stranden,
Drog ad samme Kant;
Alle vil det samme!
Stiernens rene Flamme
Hjerterne forbandt
Støvets Drot
Er Tiener blot.
Salighed til Maalet leder.
Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mænd skal Verden sine,
Min Søn skal ogsaa vorde stor.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Aand skal lue,
Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Og mangen Sjæl han skal omvende
Til Evigheden at erkiende;
I Dåden lyde skal hans Røst.

Begge.

O søde Fader-, Moder-Trøst!

Elisabeth.

Men, høie Jesus! ei hans Vinge
Dog naaer til din fra Støvets Vei.

Zacharias.

At løse dig din Fodsaals Tvinge,
Fortiener min Johannes ei.

Begge.

Thi, skjøndt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, høie Jesus! Støvets Vinge
Ei naaer til din fra Støvets Vei.

At løse dig din Fodsaals Tvinge·
Fortiene Jordens Sønner ei.
Thi, skiøndt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? Jeg knæle for en indbildt Magt?
Et Barn mig vriste Spiret af min Haand?
En Almuqvindes Æt
Fordunkle mine Stammefædres Skiold?
Hans Lallen overgaae min Vaabenlarm?
Hans Læbers Ord, hans Øies fromme Blik
Mig standse mine Stridsmænds Hellebarder?
Hvad Sværmeri! Dyd vorde Livets Drot?
Huldsalighed og Viisdom kue Stolthed?
Fordømt! — Nei, aldrig! Kun Herodes bøier
Sit Knæ for Lictoreren, ei for Ham.
Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
Jeg har ei Ro, før Han ei aander meer.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
Udøser Blodet, bringer mig Trøst!
Nyfødte Noer giør Kæmpen forfærdet;
Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst!
Iler til Hytterne! Dræber!
I Dynger mig Ligene slæber!
Mødrene græde, Fædrene bede —
Intet dog kiøle Bødlernes Hede.
Kun Eders Myrden mig trøster.
Aldrig I dræbe mig nok!
Lallende Glut ved skiælvende Bryster,
Legende Dreng paa Tærskelens Blok.

En Stemme.

Barbar! Afsindige! Du snyser?
Forgiæves — Uskyld Du ei dræbe kan.

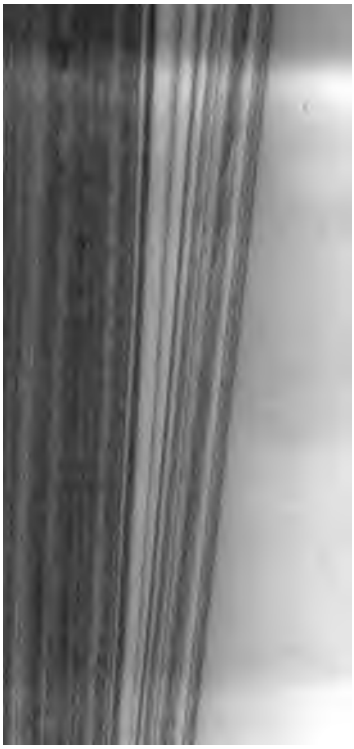

Hvad Und
Nys var d
Med Stier
Var forte
Med Armen
Omkring vo
Og dybt i
Sov vore Hi
Nu brat, ved
Af hølen Sa
Ei rødmer Of
Men Luften e
En Kreds ſig
Af Purpurſtyer,
O Saligheder!
O Skiønhed, ſo
En Kreds af E
Nedſvæver i en
Med Lilleſtængle,
Med Vinger, og
Og

Englene.

Frygter ei, Hyrder, vor venlige Skare!
Vi aabenbare
Eder en Glæde, som Alle skal nyde;
Tusinde Bække fra Kilden skal flyde.
Lyset udmaaler
Glæden i Straaler.
Salighedsglandsen til fierneste Zoner
Klinger i Toner.
Halleluja!
Eder er i Dag en Frelser født,
Som er den Herre Christus af Davids Stad.
Og dette skal vorde Jert Tegn:
Et Barn skal I finde
Svøbt i en Krybbe.

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosiana!
Ære være Gud i det Høie!
Fred paa Jorden,
Og i alle Hierter Salighed.
Amen!

Min Faders ældſte Portræt.

Du hænger der igien, du gamle Billed!
Min Fader ſidder munter, venlig, tryg;
Som ſmuk ung Mand jeg ſeer ham foreſtillet:
Graa Kiole, rødlig Veſt og hvid Varyk.

Saaledes ſaae jeg Billedet paa Borgen,
I ſirti Aar paa Fredriksberg det hang;
Naar Glæden var der, naar os trykte Sorgen,
Ved Vinterſtorm, ved Nattergalens Sang.

Som lille Dreng jeg ſtued dig ſaa gierne,
Som voxen Knøs og ſom den yngre Mand;
Du forekom mig daglig ſom en Stierne,
Hvis Blink og Stilling intet rokke kan.

I mangt et Aar du ſaae den gamle Foged
Dig nær, ei meer ſaa ſmuk ſom i ſin Vaar;
Han Rynker fik, og han blev ſtiv og kroget,
Men kraftig dog endnu, med eget Haar.

Nu puſler han ei meer i Treien, Frakken,
Længſt tog ham Døden i ſin kolde Favn.
Du med den Gamle maatte ned af Bakken,
Han i ſin Grav, og du til Kiøbenhavn.

Lidt efter lidt du ſeer hans Søn at graane —
Selv altid ung, med Haanden i din Veſt.
Tidt, naar paa dig henſtraaler Aftnens Maane,
Jeg drømmer mig hen i min Barndoms Feſt.

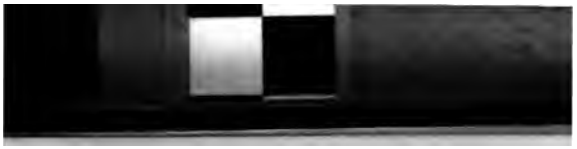

Naar jeg er død, ſkal du min Ætt tilhøre;
Og paa dens Børn du atter rolig ſeer. —
Men dette Ovad vil deres Hierte røre,
Naar Du er der — og Skialden ikke meer.

Min Kakkelovn.

Ak min Troſt, min Elſkerinde,
Hvor din Ynde lokker mig!
Altid her i Stuen inde
Ventende jeg finder dig.

Alderen paa dig ei tager,
Skiøndt din Ungdom ligger fiern;
Og dit Hierte mig behager,
Skiøndt det hamret er af Jern.

Kold du eſt vel af Naturen,
Men du let kan vorde heed;
Naar kun bruges Bøgekuren,
Strax du føler Kiærlighed.

Da mit mørke Vinterkammer
Livner du med munter Brand,
Og din Mund — med Heimdals Flammer —
Viſer mig ſin Gyllentand.

Da med roligtſtille Hierte
Stirrer hen jeg, uden Ord,
Drømmer ved din Tryllekierte,
Til der kommer Lys paa Bord.

Hvert et Barndomsminde hitter,
Som en Alf i Stuen ind,
Mens derude Maanen titter
Fra sin Sky, med blege Kind.

Ingen Vermod, kolde Maane!
Den er Livet ei til Gavn;
Hist hvor dine Straaler blaane,
Drømmer Længsel kun og Savn.

Her, ved Kakkelovnens Lue
Synes Verden mig saa smuk,
Og i dæmringsfyrte Stue
Leger Alfen Blindebuk.

Den blinde Floitespiller.

O Lys, som paa Algodheds Bud
Tvang Mørket til at svinde,
Du stienne Dag, fremkaldt af Gud,
Dig skuer ei den Blinde.

Han raver i en evig Nat,
Hvorhen ei Straalen rækker;
Dog bar ei Glæden ham forladt,
Skiøndt Mulmet ham bedækker.

Vel aldrig han i lette Skyer
Seer Sol og Maane stige,
Og kun et deiligt Eventyr
Er ham Naturens Rige.

Den grønne Vaar, den sølvblaae Bæk
Han kun af Rygtet kiender;
Men Rosen paa den friske Hæk
Ham dog sin Vellugt sender.

Og Stormen naaer, med stærke Tag,
Høitideligt hans Øre,
Og Nattergalens hulde Slag
I Træet kan han høre.

O ædle Sands! Fryd i min Vee,
Du er mig dobbelt givet;
Hvis jeg var døv og kunde see,
Mørkt var mig hele Livet.

Vel er min døve Broder ei
Med Dyret meer beslægtet,
Dog mere lykkelig er jeg,
Skiøndt Synet blev mig nægtet.

Ja søde Toner Nattens Fryd!
I komme som Veninder,
Som Engle, der med Himmellyd
Os qvæger og forsvinder.

O I, som see, o, du, som fri
Mangfoldig Glæde nyder,
O, troer mig, Tonernes Magie
Saa stærkt ei Eder fryder.

Os klinge de ei blot som Klang,
Vi dem som Farver finde;
Og skiønne Former mangengang
Da vækkes i vort Minde.

Thi vi har ogsaa sect hos Gud,
Og vi skal atter see,
Naar Mørket flygter ved hans Bud,
For Evighedens Lue.

Fædrelands-Sang.

„Ille terrarum mihi præter omnes
Angulus ridet."
Hor.

Der er et yndigt Land,
Det staaer med brede Bøge
Nær salten Østerstrand;
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
De barnisslædte Kæmper,
Udhvilede fra Strid;
Saa drog de frem til Fienders Meen;
Nu hvile deres Bene
Bag Heiens Bautasteen.

Det Land endnu er skiønt,
Thi blaa sig Søen belter,
Og Løvet staaer saa grønt;
Og ædle Qvinder, skiønne Møer,
Og Mænd og raske Svende
Beboe de Danskes Øer.

Et venligt Syd i Nord
Er, grønne Danarige!
Din arbeklædte Jord.
Og Snekken gaaer ſin ſtolte Vei.
Hvor Ploug og Kiølen ſurer,
Der ſvigter Haabet ei.

Vort Dannebrog er ſmukt,
Det vifter hen ad Havet
Med Flagets røde Bugt.
Og ſtedſe bar ſin Farve hvid
Dit hellige Kors i Blodet,
O Dannebrog, i Strid.

Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Daneborger,
Som virker hvad han kan.
Vort gamle Danmark ſkal beſtaae,
Saalænge Bøgen ſpeiler
Sin Top i Bølgen blaa.

2 3 1959